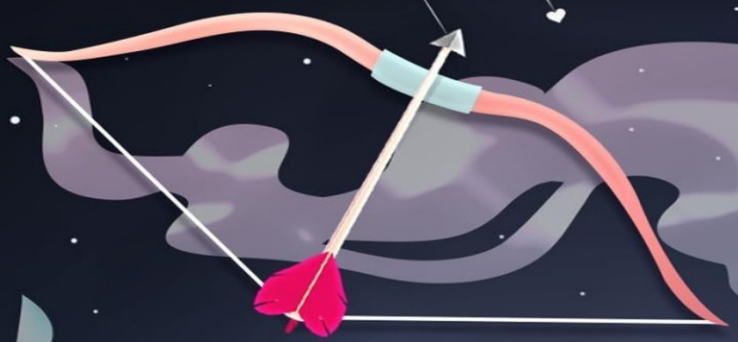
HAVING A CUPIDLY BAD DAY

Crimes of Cupidity

HEART HASSLE

Book 3

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

RAVEN KENNEDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIBIR SUÇLARI

KALP SIKINTISI KİTAP ÜÇ

RAVEN KENNEDY

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Sonsöz

Okuduğunuz için teşekkür ederiz Teşekkür
Also by Raven Kennedy
Yazar Hakkında

Telif Hakkı © 2019 Raven Kennedy tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır. Bu eser veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kapak Tasarımı A.T. Cover Designs
Edited by Polished Perfection

YAZARIN NOTU

Bu, kadın ana karakterin birden fazla eşle sonuçlanacağı, *neden* fantastik romantik komediyi seçtiğine dair yavaş bir yanmadır. Açık dil ve cinsel durumlar içerir ve 18 yaş ve üzeri izleyiciler için tasarlanmıştır. Bu seri tamamlanmıştır.

Tüm aşk tanrılarına, çöpçatanlara, duvar çiçeklerine ve nedimelere.
Sıra sende.

BÖLÜM 1

Harika. Harika.

Bu benim süper casus olarak ilk görevim ve şimdiden çuvalladım.

kıçıma tekmeyi basıyorlar. Cisimsiz benliğim Veil karargâhına, diğer adıyla Cupidville'e nakledilirken yapabileceğim hiçbir şey yok.

Uzay ve zamanda mide bulandırıcı küçük bir gezintiden sonra Cupidville'in bekleme alanına giriyorum. Her yerde aşk tanrısı var, yani pembe saçlı ve kırmızı kanatlı bir deniz. Çoğu tıpkı benim gibi yargılanmayı bekliyor. Bazıları terfi alacak ya da daha iyi görevlere atanacak. Bazıları rütbelerini indirecek ya da disiplin cezası alacak. Ve bazıları... Bazılarının işine son verilecek. Puf. Gitti. Güle güle aşk tanrısı.

Ve evet, başıma gelecek şeyin bu olma ihtimali oldukça yüksek.

Yönümü bulmaya çalışırken endişe beni pençesine alıyor. Başımı kaldırıp kendimi devasa bekleme salonunun camlı resepsiyon alanının tam önünde bulduğumda içinde bulunduğum durumun gerçekliği yüzüme çarpıyor. Temel olarak, her yerde sevgi dolu kalp eşyaları olan devasa bir doktor muayenehanesine benziyor.

Normalde, Cupidville'in bekleme salonuna götürüldüğümde, diğer aşk budalalarıyla birlikte oturma alanına oturtulurum. Ama doğrudan resepsiyonun önüne çekilmek? Evet, bunun iyiye işaret olduğunu sanmıyorum. Aşk tanrısı görevlerimi savsaklıyordum ve... evet, muhtemelen bu konuda benden memnun değillerdir.

Aslında her şeyimi kaybetmek üzere olabileceğimi bilmek beni korkuya sürüklüyor. Genfinlerim. Üçü de birbirinden çok farklı ve hepsi de kalbimin özel bir parçasını taşıyor. Bir de lamassu eşim Okot var. Gelmiş geçmiş en nazik, en sevecen boğa adam. Rengarenk bir sürü ama dördü de benim ve onların benden alınma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Toprak perisi Mossie, temizlikçi ocak ocağı Duru ve Boynuzlu Kanca Belren gibi yeni fae arkadaşlarımı da özleyeceğim. Diyarın prensesinden bahsetmiyorum bile. Bizim de arkadaş olduğumuza eminim.

Eğer işime son verilirse.

Hayır. Bunun olmasına izin veremem. *Yapamam*. Eğer işime son verilir ve arkadaşlarımı bir daha göremezsem.

Düşüncesi bile içimi acıtıyor, maddi olmayan içimin derinliklerinde.

"Aşk Tanrısı."

Korkulu düşüncelerimden irkilerek gözümü kırpıyorum ve camın arkasındaki görevlinin bana dik dik baktığını fark ediyorum. Kıvırcık pembe saçları ve yanında bir yığın evrak var. Şık bir iş kıyafeti giymiş ve parlak yeşil retro gözlükler takmış. Saçma sapan ifadesi beni anında azarlanmış hissettiriyor, sanki sadece varlığım bile onu programının gerisine düşürüyormuş gibi.

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Kusura bakmayın. Şurada bekleyeceğim..."

"Aşk Tanrısı bin elli," diye bağırıyor. "Öne çık."

Aman Tanrım. Beni bekletmeyecekler bile. Resepsiyon alanının hemen önünde patlatılmak ve hemen öne çağrılmak iyi *olamaz, değil mi?*

Cevap vermediğimde ya da hareket etmediğimde iç geçiriyor. "Aşk tanrısı bir numara sen-"

Hızla öne atılıyorum. "Doğru ya. Evet, özür dilerim." "Bir numaralı odaya rapor vereceksiniz."

Ağzım O şeklinde açık kalıyor. "Umm. Bir numara?" Tek parmağımı kaldırarak soruyorum. "*İlk* odadaki gibi bir numara mı? *Tüm* patronların patronunun olduğu oda mı? O oda mı?" Sesim her kelimede daha da yükseliyor.

Kalemle çizilmiş bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Doğru. Bir numaralı oda. Dediğim gibi."

Tırnağımı ısırmaya başlamak için parmağımı ağzıma sokmaya çalışıyorum, ancak cisimsiz halimde olduğum için yapamayacağımı hatırlıyorum. Parmağım yüzümden geçtikten sonra hemen bırakıyorum. "Pekâlâ. Sanırım doğruca oraya gideceğim, o zaman?"

Etkilenmemiş bir bakışla beni süzüyor. Kırışıklıkları bile bana dik dik bakıyor gibi.

"Tamam. Ben gidiyorum. Bir numaralı odaya. Büyük patronla görüşmek için. Çünkü beni aradı. Özellikle."

"Aşk tanrısı gibi iyi günler dilerim," diyerek bir sonraki aşk tanrısını çağırmak üzere harekete geçti bile.

Ofislere açılan kapıya doğru olabildiğince yavaş ilerliyorum. Belki de şimdi kaçmalıyım? En üst düzey yöneticilerle görüşmeye çağrılmakla ilgili içimde kötü bir his var.

Uzun koridora giriyorum ve sonunda kocaman bir rakamın yazılı olduğu kapıya bakıyorum. Üzerinde bir kalp ve içinden geçen bir ok var, sanki bu küçük mutlu amblem bir şekilde beni buraya çağırdıkları için daha iyi hissetmemi sağlayacakmış gibi. Ama öyle değil.

Kapının önüne geldiğimde, içeri girmemi söyleyen sert bir ses duyuyorum. İçeri süzülüyorum ve etrafımı incelemek için duruyorum. Büyük patronun ofisinin içindeki her yüzey parlak. Zemin parlak kırmızı mermer. Masa parlak beyaz ahşap. Parlak bir duvarda parlak aşk tanrısı numaraları ve ayın çalışanı gibi garip bir duvar resmi var. Ve, tahmin ettiğiniz gibi, parlıyor.

Çapkınlık kitaplarıyla dolu bir kitaplığın önünden geçiyorum. Klasik "Kur Yapmaktan Seks Yapmaya: A History in Love" gururla sergileniyor ve "Stupid Cupids: İş Başındayken Yapılmaması Gerekenler" de onun yanında. Evet, bunda benden bahsedildiğine eminim. Sonra "Altmış Dokuz" adında gerçek bir teaser var: Neden Sadece Başka Bir Sayı Değil?"

Uzun bir masanın arkasında üç adam beni bekliyor. Ortadaki adam patron. Kırmızı kanatları, pembe saçları ve orta yaşlı yüzünde hınzır bir çatıklık.

Beni korkutmaya yetmiyormuş gibi, iki yanında oturan iki erkek daha var ve bana dik dik bakıyorlar. Ve onlar aşk tanrısı değil.

Birinin kanatları beyaz, diğerinin siyah.

Gulp.

Bir melek, bir cu- pid ve bir iblisle bir odaya girdiğinizde ne elde edersiniz?

Muhtemelen becerdin. Ve iyi anlamda değil.

BÖLÜM 2

Mr. Soldaki iblisin mürekkep gibi saçları ve siyah sürüngen kanatları var. Bir sıra sert siyah tüy dışarı çıkmış. Kanatlarının üst kenarı boyunca ve sonra uçlarında kancalı dikenler.

Sağdaki meleğin altın saçları var. Tam anlamıyla. Her bir teli altın ipliklerden örülmüş gibi görünüyor. Kanatları beyaz ve tüylü ve o kadar güzel ki bakması zor.

"Oturun," diyor üst düzey aşk tanrısı.

Bana selam vermiyorlar ya da gülümsemiyorlar. Bir sandalyeye doğru süzülüp üzerinde gezinirken içimi tedirginlik kaplıyor. Sakin davranmalıyım. Belki kendimi bundan kurtarabilirim? İşime son verilmesinden konuşarak kurtulmam ilk kez olmuyor.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve dostça cazibemi kullandım. Dirseğimi kayıtsızca kolçağa yaslıyorum ama... evet, kolum kolçağa girdiğinde cazibem anında kırılıyor ve başım garip bir şekilde yukarı kalkıyor. İblis nefesinin altında kıkırdıyor. İyi ki bir bedenim yok, çünkü utançtan kızaracağıma eminim.

Boğazımı temizliyorum ve tekrar doğrulup sandalyenin üzerinde düzgün bir şekilde duruyorum. "Peki, sizi buraya getiren nedir?" Tanrım, sanki onları bir barda tavlamaya çalışıyormuşum gibi konuşuyorum.

Hiçbiri bana cevap vermiyor ve hepsinin bana attığı sessiz-yargılayıcı bakışlardan gerçekten nefret ediyorum. Aşk tanrısı patronuma dönüyorum. "Güzel bir ofisiniz var. Gerçekten parlak. Ve büyük. İşini gerçekten yapabilmen için bolca yer var.

Kanatlar, ha?" Cevap vermiyor. "En iyi aşk tanrısı olduğun için tebrikler. Bu heyecan verici bir şey olmalı."

Odanın diğer tarafında yeşil bir şey görüyorum. "Golf sopası seti mi o?" Meleğin arkasından bakmak için başımı eğerek soruyorum. "Bir keresinde bu gençleri mini golf oynarken izlemiştim ve gerçekten eğlenceli görünüyordu! Yanlışlıkla onlara çok fazla Şehvet üfleyene kadar öyleydi ve on üçüncü delikteki yel değirmeninde birbirlerine girmeye başladılar. Polis çağrıldı." Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Aslında, şimdi düşünüyorum da, bunun büyük bir skandala dönüştüğünden oldukça eminim. Yerel gazetelerde falan çıkmıştı. Çocuk bursunu kaybetmiş olabilir... Her neyse, önemli olan golf eğlenceli görünüyor."

Hmm. Muhtemelen en iyisi aptal aşk tanrısı anlarımdan baş patrona bahsetmemek.

Melek ellerini sandalyesinin kenarlarına koyuyor ve bariz bir alaycılıkla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "*Sen* bin elli aşk tanrısı mısın?"

Ses tonu karşısında gözlerimi hafifçe kısıyorum. "Bana Emelle denmesini tercih ederim."

"Affedersiniz?"

Ona bileğimi gösterdim. "Biliyor musun, ML? Emelle? Aşk tanrısı bin elli demekten daha kolay. Daha hızlı. Daha verimli. Siz de verimlilikten yanasınız, haksız mıyım?" Gülümsüyorum, satmaya çalışıyorum. Kaşlarını çatıyor. Satamıyorum.

Patronun bileğine bir göz atıyorum. Romen rakamlarıyla yazılmış aşk tanrısı numarası CD'nin yanı sıra, onun altında da en üst aşk tanrısı patron olduğunu belirten okla delinmiş bir kalp işareti var. "CD," diye yüksek sesle düşündüm. "Sana Seedy diyebilir miyim?"

"Hayır."

"Dinle, Seedy, bazen bir isme sahip olmak güzeldir, biliyor musun?" Ona bakıyorum ama o bana sanki bilmiyormuş gibi bakıyor.

Diğer ikisine bakıyorum. "Eminim isimleriniz vardır, değil mi?"

Seedy beni boğmak ister gibi bakıyor, ama an-
Gel cevap verir, "Ben Raziel. Melek temsilcisi."

Selamlamak için başımı sallıyorum ve beklentiyle iblisin yüzüne bakıyorum. Seedy onu işaret ediyor. "Bu iblis temsilcisi, Jerkahf."

Ben durduramadan bir homurtu kaçıyor.

İblis siyah gözlerini bana dikiyor ve üzerinden gerçek bir duman yükselmeye başlıyor. "Komik bir şey mi var?"

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır. Hayır. Hayır. Hiç komik değil." Ağzımdan bir hain gibi küçük bir kıkırdama çıkıyor.

Gözleri cehennem ateşiyle parlıyor. Çok korkutucu. "Adıma mı gülüyorsun? Sence 'Jerkahf' komik bir şey mi?"

Gülmemek için dudaklarımı olabildiğince sıkıyorum ama bu *gerçekten* çok zor. Bana bakması durumu daha da kötüleştiriyor. Üzerimde büyük bir baskı var. Baskı altında pek iyi değilimdir. Cenazenin ortasında yaşadığınız kontrol edilemeyen gülme krizleri gibi.

"Bu bir aile ismi," diye savunuyor. "Çok saygı duyulan pek çok Jerkahf var."

Gülme, gülme, gülme-

Kahkahalar boğazıma doluyor ve çıkarken beni boğuyor. Ne kadar durdurmaya çalışsam da içimden yarı kahkaha, yarı boğuk bir ses fışkırıyor. Uygunsuz kahkahamı ancak geğirmeye benzeyen bir sesle kesmeyi başarıyorum ve kendimi daha fazla utandırmamak için cisimsiz ellerimi ağzıma kapatmaya çalışıyorum.

İblis iç çekerken duman dağılır. "Bunu sisteminden çıkardın mı?"

Şiddetle başımı sallıyorum çünkü konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Seedy boğazını temizler. "Elimizdeki konuya geri dönelim. Buraya üç Peçe Binbaşısının huzuruna çağrıldınız."

Üçünün arasına bakıyorum. "Bekle, *aşk* tanrısı melekler ve iblisler kadar önemli mi sayılıyor?"

İblis soruma sırıtıyor ama patron adam küsmüş görünüyor. "Elbette öyleyiz. Hayat, aşk ve ölüm," diyor ve sırayla her birini işaret ediyor. "Yaşam ve ölüm aşk olmadan pek bir şey ifade etmez," diye savunmaya geçerek sözlerini bitiriyor.

Onu yatıştırmak için şiddetle başımı sallıyorum. "Evet, tabii ki. Biz aşk tanrısı tamamen Binbaşı malzemesiyiz."

"Devam edelim," dedi beni görmezden gelerek. "Hakkınızda çok rahatsız edici raporlar aldık."

Ona masumca bakıyorum. "Öyle mi?"

Pembe bir dosya çıkardı ve önüme kalp şeklinde kağıtlar koymaya başladı. "Bu, beş binden biraz fazla fırsatta şehvet ve arzu uyandırmada başarısız olduğunu söylüyor. Bu, Fae aleminde assigned olduğundan beri kalıcı bir Aşk Eşleşmesi yaratamadığını söylüyor. Bu, aynı erkek üzerinde birden fazla kez Aşk Oku kullandığınızı ve üç Aşk Oku sınırını aştığınızı söylüyor..." Kağıdı gözden geçiriyor. "Otuz iki okla." Kızgın görünüyor. "Yani onu arka arkaya *otuz beş* okla vurdun."

Ona utangaç bir bakış attım. "Hoppala."

Seedy cevabımı beğenmiş gibi görünmüyor.

"Ama," diye araya girdi melek, "daha da rahatsız edici olan şey, senin Peçe'yi manipüle ediyor olman."

Onların bakışları altında soyut bedenimi kıpırdatıyorum. *Manipüle ediyorum*
güçlü bir kelime gibi geliyor. "Umm..."

"Bir şekilde, Peçe'deki varlığınızı saptırdınız ve oraya girip çıkıyorsunuz," diyor patron adam. "Bu sadece Majörlerin yasalarına aykırı değil, aynı zamanda bazılarını bizim bile anlayamadığımız çok ciddi sonuçları olabilir," diyor kağıtları toplarken. Statüsü ona cephedeki sıradan bir aşk tanrısından daha fazla cismaniyet kazandırıyor. Ama yine de kalp kâğıtlarını üst üste güzelce dizmekte zorlanıyor. Aşkın zorluğuna bir örnek daha.

Üçünün arasına bakıyorum. Kendimi bundan vazgeçiremeyeceğim izlenimine kapılıyorum. Boğazımı sinirle temizliyorum. "Ne... Ne diyorsun sen?"

Seedy bana bakmadan önce kâğıtları düzeltti. "Seni görevden almak zorunda kalacağımızı söylüyorum."

Endişeli bir yüz ifadesi takındım. "Hizmet dışı bırakma, sonlandırmaya çok benziyor."

"Peçe yasalarını çiğnedin," diyor melek sertçe. "Ayrıca, arızalısın."

Kanatlarım arkamda kabarıyor. "Ben gayet iyiyim," diyorum savunmacı bir şekilde.

Uyumsuz tüylerime sivri bir bakış atıyor.

Bakışlarını kanatlarımdaki siyah ve beyaz tüylere doğru takip ediyorum. "Oh. Şunlar. Bu sadece-"

"Bir meleğe yalan söyleyemezsin, aşk güvercini," diye araya giriyor iblis gülerek.

Hemen çenemi kapattım. "Tamam, belki de biraz arızalıyım."

Patron adam derin bir hayal kırıklığıyla başını sallar. "Sadece bir aşk tanrısı olarak başarısız olduğunu kanıtlamakla kalmadın, aynı zamanda Peçe'nin büyüsünü bir şekilde bozdun ve artık sana başka güçler de aşılandı."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Affedersiniz?"

Melek kanatlarımı işaret ediyor. "Beyaz ve siyah tüyler çıkardın. Melek ve iblis özellikleri."

İblis homurdanır ve kollarını kavuşturur. "Evet, tıpkı bir
bir ruhu temizlediğinde *iblis özelliği*."

Huh. Yani çıplak ellerimle özünü emdiğimde o fae'ye yaptığım *şey bu muydu*? Oh adamım. Ronak yarı iblis olduğumu öğrendiğinde, bunu yaşamama asla izin vermeyecek.

Ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Tüh."

"Yine mi? Gerçekten mi?" diye söyleniyor
iblis.

"Birinin ruhunu emmek gibi bir niyetim yoktu. Bir anda oluverdi."

İblis gözlerini devirir. "Kahrolası aşk tanrısı."

"Bunu bilerek yapmadım," diyorum, genfin inimizde bize saldıran asker fae'nin ruhunu emdiğim zamanı düşünerek.

"Ne olursa olsun," diye araya giriyor melek. "Bu diğer güçler seninle kaynaşmaya devam edecek ve sen de Peçe yasalarını çiğnemeye ve kendi varlığını saptırmaya devam edeceksin."

"Ben sapık değilim," diye savunuyorum.

"Perde'yi istediğiniz zaman girip çıkabilme yeteneğinizle karıştırıyorsunuz. Bunu sadece yüksek güçler yapabilir. Tüm Majörlerin güçlerini üstlenmeye devam etmenize izin veremeyiz."

Jerkahf, "Muhtemelen sadece Majörler olmayacak," diye ekliyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Peçe'de bizden ve hayaletlerden başka bir şey görmedim."

Seedy cevap verir. "Küçükler var tabii ki."

"Küçükler mi?"

Bana sabırsızlıkla bakıyor. "Evet, Peçedeki Küçükler. De- mon haklı. Onların güçlerini de pekâlâ alabilirsin."

"Gibi..."

Ofluyor. "Sanki... bir kum adamın güçlerine sahip olabilirmişsin gibi." "*Kumadam* mı? Yani bu işi sadece erkekler mi yapıyor? Bu biraz cinsiyetçi," diye belirtiyorum. "İnsanları *kesinlikle* uyutabilir ve onlara harika rüyalar verebilirim. Seks rüyaları görürdüm." Bu kısmı iblise söylüyorum çünkü beni anlayacağını hissediyorum. "Herkes seks rüyalarını sever."

"Şanslı kadın var. Bunun için erkek yok. Buna da mı cinsiyetçi diyeceksin?" Jerkahf kuru bir sesle.

"Şey, evet. Eminim Razz melek işini pas geçseydi etrafa şans dağıtma konusunda harika olurdu."

"Benim adım Raziel," diye kaşlarını çatıyor melek. "*Razz* değil."

"Bir de karma var," diyor iblis, onu görmezden gelerek. "Onlar da kesinlikle dişi." Başını öne eğiyor. "Gerçi karma her zaman bir şekil değiştirendir. Köpekler," diye açıklıyor.

Ona göz kırpıyorum. "Bir dakika. Karmanın *tam anlamıyla* bir sürtük olduğunu mu söylüyorsun?"

Jerkahf sırıtıyor. "Evet."

Elimi sallıyorum. "Yani tüm bu Küçükler, seninkilerin yanı sıra onların güçlerini de alabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Evet, biz de bunu söylüyoruz," diye yanıtlıyor Raziel. "Sen artık sadece bir aşk tanrısı değilsin. Tamamen başka bir şeysiniz. Aslına bakarsanız, gözlerinizin bir şans meleğinin gözlerine benzediğini söyleyebilirim."

Seedy ciddiyetle başını sallar. "Tam olarak sorun bu. Asla aşılmaması gereken çizgileri aştınız. Peçe'ye karşı iğrenç suçlar işlediniz ve kibir düellolarınızda büyük bir başarısızlığa uğradınız. En üst amiriniz olarak, bu suçların cezasız kalmasına izin veremem." Ellerini önünde kavuşturur. "Bu yüzden, aşk tanrısı bin elli, işine son verilmesine karar veriyorum."

Kahretsin.

BÖLÜM 3

I Sanki savaş ya da kaç içgüdüm devreye girecekmiş gibi anında zıplıyorum. Bu aptalca çünkü bu iki konuda da oldukça kötüyüm.

Ellerimi önümde birleştirdim. "Aceleci olmayalım. Evet, işimde berbat olabilirim, ama kabul edelim, bu çapkınlık işi o kadar da abartıldığı gibi değil ve böyle düşünen tek kişi ben değilim. Dışarıda, bekleme odasındaki aşk kadınlarına sorun," diyorum kapıyı göstererek. "Evet, batırdım. Berbatım, anlıyorum. Ama kasıtlı olarak hiçbir yasayı çiğnemedim. Fiziksel bir bedene girmeye zorlandım. Bundan faydalandım mı? Evet," diye itiraf ediyorum. "Artık bir bedenim var. Bir hayatım var. *Sevgi.* Bunu benden ve yeni arkadaşlarımdan gerçekten almak istiyor musun? Hayatımda ilk kez seks yaptım. Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum. Arkadaşlarım bu konuda çok iyi," diye itiraf ediyorum. "Kuyrukları sadece denge için değil, anlarsın ya," diyorum kaşlarımı sallayarak.

Aşktan, eşlerden ve seksten bahsettiğim anda Seedy'nin gözbebekleri di- late. Aşk tanrısı yardım edemez ama bu konularda heyecanlanır.

"Seedy, beni feshetme. Bir şeyler yapabiliriz. Dokuzdan beşe bir iş gibi. Ya da yarı zamanlı, hatta? Böylece hem işimi yapmış olurum hem de bir hayatım olur." İkna olmuş görünmüyor. Sağ elimi kaldırıyorum, yemin etmeye hazırım. "Cupid'in yayı üzerine yemin ederim ki işimi yapacağım. Bir sürü insanı Flört Dokunuşlarıyla tokatlayacağım ve suratlarına bir sürü Şehvet üfleyeceğim. Aşk oklarımın uygun şekilde atıldığından emin olacağım. Sadece... lütfen işime son vermeyin. *Lütfen*."

Seedy başını sallıyor ve midem hayalet gibi ayak parmaklarıma kadar iniyor. "Bunun cezasız kalmasına izin veremem. Özür dilerim."

Sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve birden zaman çok hızlı akmaya başlıyor.

Parmaklarını şıklatır ve masanın üzerinde bir sonlandırma düğmesi belirir. Büyük, yuvarlak ve kırmızı, kalın harflerle yazılmış "TERMİ-NATE" kelimesiyle parlıyor. Eli otomatik olarak hareket ederek düğmeye uzanıyor ve yemin ederim hayatım gözlerimin önünden geçiyor.

Bu olamaz. Ben puf

olmayacağım.

Parmaklarının düğmenin üzerine kapanışını izliyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar bedenselleşip kendimi masanın öbür ucundan ona doğru fırlatıyorum.

Ona doğru hamle yapıyorum ve onu yere yapıştırırken ikimizden de şaşkın bir çığlık yükseliyor. Garip bir şekilde güreşmeye başladık, her ikimiz de düğmenin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyorduk, ama o da fiziksel münakaşada benim kadar berbattı. Üstünlüğü ele geçirmeye çalışırken elimiz ayağımıza dolaşıyor ve hatta yanlışlıkla birbirimizi okşuyoruz. Şanslı bir mucize eseri onu yere sermeyi başardım.

Melek ve iblis kaşlarını çatarak tepemizde dikiliyor.

Başımı kaldırıyorum, pembe saçlarım yüzümde, göğsüm kabarıyor, ellerimden biri Seedy'nin burnuna dayanmış, diğeri kasıklarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmış. İğrenç.

İtişip kakışırken, sonlandırma düğmesi yanımızda yere düştü. İkimiz de aynı anda fark ettik. Gözlerimiz buluştu ve sonra ona doğru daldık.

Ellerimiz aynı anda üzerine iniyor, bastırıyor ve sonra...

Puf!

Pembe duman beni sarıyor.

Lanet olsun. Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin!*

Dehşet ve çaresizlik içimi doldururken "Puf oldum" diye ciyaklıyorum. "Yaşamaya devam etmek istedim!" Artık benim dünyam olan sakız dumanına bağırıyorum. "Arkadaşlarımla daha fazla zaman geçirmek istedim. Ve onlarla daha çok seks yapmak. Ve karton kutu çikolata yemek." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. Kollarımı bacaklarıma dolayıp başımı dizlerimin üzerine düşürürken, "Bu hiç adil değil," diye yakınıyorum. "Ben deneyecektim

ve belki dövme yaptırırdım, hatta Ronak isteseydi egzersiz bile yapardım. Muhtemelen. Belki de. En azından beş dakikalığına," diye haykırıyorum hiçlik evrenine.

"Anal mı dedi?"

Çığlık atıp irkilerek doğruldum, neredeyse derimden çıkacaktım. Pembe duman dağıldı ve ıslak kirpiklerimin arasından göz kırparak Jerkahf ve Raziel'in bana baktığını gördüm. Raziel kaşlarını çatıyor ama Jerkahf'ın yüzünde müthiş bir sırıtma var.

Ayağa kalktım ve çılgınca ofisin etrafına bakındım. "Aman Tanrım. Ben puf olmadım!" Heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyorum.

Raziel hâlâ kaşlarını çatarak, "Hayır, ama görünüşe göre amiriniz öyle yapmış," diyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve Seedy'nin birkaç dakika önce yere yayılmış olduğu yerde duran tuhaf pembe vücut hatlarına bakıyorum.

Gerçekleşme parçaları bir araya gelirken boşluğa tekrar tekrar göz kırpıyorum. Fesih düğmesine ondan önce basmış olmalıyım. "Şanslıymışım."

Bu gece şansınız yaver gitsin, sürtükler.

Raziel kuru bir ifadeyle, "Az önce Cupidity'nin Başı'nın işine son verdin," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Hoppala."

İblis kaşlarını kaldırır. "Bunu çok söylüyorsun."

Fesih düğmesini yerden alıyorum ve yavaşça masanın üzerine koyuyorum. Bunu yaptığımda, Seedy'yi işaret eden kalp ve ok sembolünün şimdi bileğimin iç tarafında, numaramın hemen altında olduğunu fark ediyorum. Şaşkınlıkla ona bakarken, kendimi garip hissettiğimi fark ediyorum. Sanki az önce aşk tanrısı adrenalini falan almışım gibi.

Raziel'in abartılı bir şekilde iç çektiğini duyuyorum. "Harika. Bu embesilin artık yetkili olduğuna inanamıyorum."

Bakışlarımı ona çeviriyorum. Şimdilik embesil yorumunu görmezden geleceğim ama... "Yani *ben* tüm aşk tanrısı patronlarının aşk tanrısı patronu *muyum*?"

Bileğimdeki işarete mutsuz bir bakış a t a r a k, "Öyle görünüyor," diyor.

Seedy'yi istemeden de olsa puflattığım için kendimi kötü hissediyorum ama...kutsal kalp- kekler, çok *rahatladım*. Yeni patron olmayı beklemiyordum ama...

işten atılmaktan çok daha iyi. Kendime engel olamadığım için yumruğumu biraz sıkıyorum. "Evet! Patron benim, sürtükler!"

Melek ve iblis bana aynı "oh, Tanrı aşkına" ifadesiyle bakıyorlar.

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" Jerkahf meleğe sorar.

"Biliyorsam ne olayım," diyor Raziel.

Meleklerin bunu söylemesine izin var mı? Emin değilim ama bunu sormak için uygun bir zaman gibi görünmüyor.

Raziel, "Sanırım bu onun küçük Peçe sapkınlığı sorununu çözüyor," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Üst düzey pozisyonlardaki Peçe Binbaşılarının istedikleri zaman Peçe'ye girip çıkmalarına izin verilir. Peçe'nin bunu şimdi yapmanızla ilgili bir sorunu olmamalı."

"Oh, yani artık sapıklık yapmayacağım! Bu çok iyi. Görünüşe göre tüm sorunlarımız çözüldü," diyorum ellerimi çırparak.

"Cehennem ateşi aşkına. Kanatları değişmiş," diye yorum yapıyor Jerkahf. Omzumun üzerinden bakıyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. Üzerimde rastgele siyah ve beyaz tüyler yerine, şimdi kırmızı tüylerim kanatlarımın alt kısmında siyah ve beyaz kenarlarla yaldızlanmış. Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Oh, hadi ama, yapmalısın kabul et, bu çok kötü görünüyor."

Raziel bana başını sallıyor ama Jerkahf başını eğip "Tamam, haklısın" diyor. Raziel hayal kırıklığıyla ona ofluyor ama Jerkahf sadece omuz silkiyor. "Ne var? Çok fena görünüyor."

Raziel mükemmel dişlerini birbirine geçiriyor. "Her halükarda, arızası... katılaşmış gibi görünüyor. Şu anda sahip olduğu güçler muhtemelen kalıcı olacaktır."

Gözümün ucuyla bir ışık dikkatimi çekiyor ve aşağı baktığımda yeni cupid boss dövmemin neon pembe ışıkla parladığını fark ediyorum. "Ne kadar güzel ve ışıltılı."

Jerkahf homurdanıyor. "Senin Cupidity'nin başı olman iyi bir şey olmalı." Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu kadar olumsuz olma."

"Şunu kapatabilir misin?" Raziel test edercesine söylüyor.

Sanki parıltının sihirli bir şekilde silinmesini sağlayabilecekmişim gibi izi ovuyorum. Bu işe yaramadığında, kolumu sallıyorum, çünkü bir nedenden dolayı,

Böyle bir durumda yapılacak bir sonraki şey gibi görünüyor, ama garip bir ışık çubuğu gibi daha parlak bir şekilde parlamaya başlıyor.

Kolumu birkaç dakika hareketsiz bıraktığımda, pembe yavaşça kayboluyor. Memnuniyetle sırıtıyorum ve sonra sandalyeleri işaret ediyorum. Bu yeni patron olayını çoktan hallettim.

"Çocuklar, oturun" diyorum otoriter bir tavırla. Gerçekten oturduklarında beni şaşırtıyorlar. Kendini beğenmiş gibi görünmemeye çalışıyorum, ama... evet, biraz kendini beğenmişlik kaçıyor. Şehvet gibi bir şey. Bazen zapt etmek çok zor oluyor.

Meleği ve iblisi incelemek için bir an ayırıyorum. Artık puf olma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığım için biraz rahatlayabilirim. Şimdi, ben tam bir kanat züppesiyim. Kabul ediyorum. Her zaman aşk tanrısı kanatlarıma düşkündüm ve şimdi *daha* da *fazla* kanat züppesiyim çünkü bazı kötü melek-iblis yaldızlarım var, ama ben bile an-gel'in kanatlarının *güzel* olduğunu kabul etmek zorundayım.

"Güzel kanatların var," diyorum ona ciddiyetle. "Parlıyor gibi görünüyorlar. Parlıyorlar mı?"

Kendini beğenmiş. "Evet. Cennetin ışığıyla parlıyorlar."

"Vay canına, bu harika. Gerçekten. Kanat konusunda aşk tanrısı ve melekler *kesinlikle* kazanıyor." Komplocu bir şekilde eğildim. "Yani, en azından iblis kanatlarıyla sıkışıp kalmadık, değil mi?" Ona doğru fısıldıyorum ve küçük bir dirsek hareketi yapıyorum.

"Bunu duydum," diyor iblis arkamdan.

Döndüm ve ona masumca gülümsedim. "Hmm? Ne duydun?"

"Kanatlarının artık şeytani özellikler taşıdığını söylememe gerek var mı?" diye soruyor, siyah tüylerime sivri bir bakış atarak.

Siyah tüylerimi koruyarak kapatıyorum. "Onlar hâlâ aşk tanrısı kanatları. Sadece... şeytani. Benim güzel kırmızı tüylerim iblis aksanıyla çizilmiş. Ve biraz melek havası da var," diye belirtiyorum. Bir düşünceyle Raziel'e geri dönüyorum. "Ooh, belki benimkiler de parlamaya başlar!"

"Benimkiler ısıya dayanıklı," diye homurdanıyor Jerkahf.

"Evet, bu çok güzel," diye kabul ediyorum. "Ama hepsi... yarasa gibi ve dikenli. Ayrıca yanmış çürük yumurta gibi kokuyorlar."

Gözlerini bana dikiyor. "Bu cehennem çukurlarından gelen sülfür ve duman" diye savunuyor.

Omzunu okşadım. "Elbette öyle."

Jerkahf omuz silkiyor. "Kanatlarımız hakkında konuşmayı bırakıp yolumuza devam edebilir miyiz?"

Raziel huysuz iblise sırıtıyor. "Dokunaklı, dokunaklı. Siz iblisler hepiniz böyle p-p-p-kısır mısınız?"

Başımı ona doğru eğiyorum. "Am diyemiyor musun?"

Raziel başını sertçe sallar. "Hayır, yapamam. Ama iblisin gerçekte ne olduğu belli."

Jerkahf kendini meleğin üzerine fırlatıp onu cehennem ateşiyle yakacakmış gibi bakıyor. Birbirlerine saldırmamaları için ellerimi göğüslerine bastırıyorum. Aşk şu anda tam anlamıyla ölümle yaşam arasında gidip geliyor. Bu Peçe patronu olayında Major'luk yapıyorum. "Dur bakalım. Jerky, özür dilerim. Kanatlarını eleştirmem çok kabaydı." Ona yatıştırıcı bir tonda söyledim. "Çok... cehennem gibi görünüyorlar. Eminim senin geldiğin çukurlarda çok etkileyicidirler."

Sadece gözlerini deviriyor, ama ateşli parıltı biraz azalıyor.

"Ve Raziel," diyorum ona dönerek. "Kibar ol. Melek olan sensin. İyi bir örnek olmanız gerekiyor."

Bana bön bön bakıyor. "Benden, bir melekten, *kelimenin tam anlamıyla* kötü olan bir varlığa iyi davranmamı mı bekliyorsun? Varlığımın tam karşıtı olan bir varlığa?"

Ona göz kırpıyorum. "Evet."

Gözlerini ovuşturuyor. İkisinin de bana kızgın olduğundan eminim ama artık ofisimde iyiyle kötünün savaşına girecekmiş gibi görünmüyorlar, yani görev tamamlandı. Ellerimi indirip önümde birleştiriyorum. "Her neyse, artık patron ben olduğuma göre, işten çıkarılma emrimi resmen iptal ediyorum."

"Şok edici," d i y o r Jerkahf.

"Ama şu diğer güçlere gelince, onlar hakkında ne yapmalıyım?"

"Onları kullanmasan ve sadece olman gerektiği gibi bir aşk tanrısı olsan nasıl olur?" diye soruyor melek.

"Evet, bu benim için işe yaramayacak," diye itiraf ediyorum. "En azından tam zamanlı olarak değil ama Aşk Okları'nı ait oldukları yere saplayacağım ve uygun gördüğümde şehvet duyacağım. Ayrıca ruh emmeyi de minimumda tutacağım," diye söz veriyorum Jerkahf'a.

"Hayır," diyor Raziel, beni göstererek. "Hiçbir şekilde ruh emmek yok.
Bu senin işin değil."

"Bazen kendiliğinden olur," diye ısrar ediyorum. "Hayır, olmaz."

"Olabilir."

"İblis," diye tersledi Raziel. "Onunla sen ilgilen."

Jerkahf kıkırdayarak başını sallıyor ve ağzından bir parça duman çıkıyor. "Artık bir aşk tanrısı patronu olarak yerleştiğine göre Peçe güçlerini tersine çevirmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Raziel parmaklarını birleştiriyor ve çapraz dizinin üzerine koyuyor. "Hayır, bunu tersine çevirmenin bir yolu olduğuna ben de inanmıyorum," diye itiraf ediyor, sanki en sevdiği seraphic şekerini çalmışım gibi.

"Yani ben bir tür patron aşk tanrısı-melek-şeytan-ve-adam-şanslı-karma-diğer Peçe varlığı... gibi bir şey mi olacağım?"

"Öyle görünüyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Pek ideal değil ama sanırım bununla yaşayabilirim." Jerkahf homurdanıyor. "Ne kadar asilsin."

"Bana melekoloji ve monoloji konularında hızlandırılmış bir kurs verebilir misiniz? Tercihen kısa versiyonunu? Çünkü eve dönmek istiyorum. Çok önemli casusluk işleri yapıyorum. Artı, arkadaşlarımla seks. Buna geri dönmek istiyorum."

Raziel iblisle bakışır. "O ciddi mi?"

İblis siyah tırnaklarını karıştırıyor. "Öyle görünüyor."

"Bu kadar büyütecek ne var? Sadece bana ruh emici şeyleri nasıl kontrol edeceğimi ve güçleriniz hakkında bilmem gereken başka ne varsa söyleyin, böylece ne beklemem gerektiğini bileyim. Sadece biraz yardıma ihtiyacım var," diyorum onlara.

"Yardım" kelimesi dudaklarımdan çıkar çıkmaz önümde pembe bir duman püskürüyor ve aniden bir aşk tanrısı beliriyor.

BÖLÜM 4

S Tartıldım, hiçbir şey söylemeden birkaç saniye boyunca masanın karşısından ona baktım. O da benim gibi genç, pembe saçları Sıkı, şık bir at kuyruğu yapmış ve düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş fırfırlı bir bluz giymiş. Dizlerine kadar inen bir etek ve mantıklı siyah mokasen ayakkabılar giyiyor. Bana kibarca gülümserken kırmızı kanatlarını sıkıca sırtında tutuyor. Rüküş kıyafeti ne kadar güzel olduğunu göstermeye yetmiyor. Pembe saçlı bir Katolik okul öğretmeni gibi görünen bu kadın muhtemelen her erkeğin ıslak rüyası. Dürüst olmak gerekirse göğüslerini biraz kıskanıyorum. Süper dikler. Ve yuvarlak. En az iki avuç dolusu.

Göğsüne çok uzun süredir baktığımı fark ediyorum, bu yüzden gözlerimi hızla yukarı kaldırıyorum. Şimdi erkeklerin bunu neden bu kadar çok yaptığını anlıyorum. Bazı göğüsler sadece ilgi ister. Eğer jigglejoggers'ını dikizlememden rahatsız olduysa, bunu belli etmiyor.

"Umm... yardımcı olabilir miyim?" Sonunda söyledim.

Başını eğiyor. "Beni siz çağırdınız, Madam Cupid."

Madam mı? "Hayır, yapmadım."

Raziel, "Yardıma ihtiyacınız olduğunu iddia ettiğinizde onu çağırdığınıza inanıyorum," diye belirtiyor.

"Oh. Umm. Sen kimsin?" Ona sordum.

Bileğini kaldırıyor, böylece oradaki LXIX harflerini açıkça görebiliyorum. "Ben altmış dokuz numaralı aşk tanrısıyım."

Yanımdaki iblis on dört yaşında bir çocuk gibi kıs kıs gülerken, "Tabii ki öylesin," diye mırıldanıyorum.

"Tamam, istemeden de olsa seni çağırdığım için özür dilerim... Lex," diye sesleniyorum ona. Ona kesinlikle altmış dokuz demiyorum. Öyle bir şey olmuyor.

"Aşk tanrısı görevlerime geri döneyim mi?"

"Evet. Bekle, hayır." Hemen fikrimi değiştiriyorum. "Sen kısmen gerçeksin. Bu daha yüksekte olduğun anlamına mı geliyor?"

Heyecanla başını sallıyor. "Ben Ayın Aşk Tanrısıyım. Üst üste sekiz yüz otuz üç aydır öyleyim. Bu yüzden asistanınız olma onuru bana verildi. Aşk tanrısı 400'ün başına ne geldiğini sorabilir miyim?"

Sandalyemde kıpırdandım. "Oh, umm, Seedy'nin beklenmedik bir şekilde işine son verildi."

Jerkahf homurdanıyor, ben de onu susturmak için ters

ters bakıyorum. "Size hizmet etmekten mutluluk

duyarım, Madam Cupid."

"Bana Emelle diyebilirsin."

Başını öne eğiyor. "Nasıl istersen."

"Ayın Aşk Tanrısı diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf ediyorum.

"Bu hiç şaşırtıcı değil," diye mırıldanıyor Raziel yanımda.

Hiç düşünmeden onu masanın altından tekmeliyorum ve kaval kemiğine çaktığımda irkiliyor. Melekleri tekmelemeye iznim var mı? Tavana bakıyorum, göklerin gazabının üzerime yağmasını bekliyorum. Özür dileyerek meleğe dönüyorum. "Özür dilerim. Ayağım kaydı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Melekler yalan söylediğinizi anlar."

"Oh." Garip. Önümdeki aşk tanrısına döndüm. "Yani Lex.
Bu prestijli unvanı nasıl kazandınız?"

"Her gün gerçekleştirdiğimden emin olduğum çok net aşk hedeflerim var. Örneğin, her gün en az beş Aşk Eşleşmesi ve en az yirmi cinsel karşılaşma yaptığımdan emin oluyorum. Ayrıca en az yüz farklı kişiye Flört Dokunuşları yaydığımdan emin oluyorum."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bırakın kişisel hedefleri falan olan birini, işini seven bir memurla bile daha önce hiç karşılaşmamıştım. "Aman Tanrım, bunların hepsini her gün mü yapıyorsun?"

Heyecanla başını sallıyor. "Sevgi yaymayı *çok seviyorum*," diyor ışıldayarak. Kanatları arkasında kabarıyor, sanki bundan bahsetmek bile onu gerçekten canlandırıyormuş gibi. "Biz aşk tanrısı Peçe'deki en iyi işe sahibiz. Yardım ettiğiniz için birinin aşık olduğunu görmeye bayılmıyor musunuz?" diye soruyor hülyalı bir şekilde.

Vay be. Bu kızda gerçekten kötü bir aşırı tutuculuk vakası var. "Umm. Tabi."

Omzuna astığı Aşk Okları'nı okşamaya başlıyor ve aşk tanrısı işlerine geri dönmek için sabırsızlanıyormuş gibi boşluğa bakıyor, ben de parmaklarımı şıklatıyorum.

"Odaklan Lex."

"Özür dilerim. Geri döndüğümde yapabileceğim tüm olası Aşk Eşleşmelerini düşünüyordum."

Vay canına. Bu kızın süper harika göğüsleri olmasının yanı sıra, aynı zamanda çok başarılı. Etkilenmeli miyim yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum. Göğsüme bakıyorum ve kollarımı birleştirip benimkileri de onunkiler kadar kabarık yapabilir miyim diye bakıyorum. "Sanırım aşk tanrısı ve peçe hakkında çok şey biliyorsun?" Göğsümden memnun, ağırbaşlı bir baş hareketiyle kollarımı tekrar aşağı indiriyorum.

Heyecanla başını sallıyor. "Ah, evet. Üst üste sekiz yüz ay boyunca Ayın Aşk Tanrısı olmanın yanı sıra, diğer Veil Minor temsilcileriyle görüşmesi gerektiğinde, sizin deyiminizle Seedy için Veil elçisi olarak da görev yaptım. Ayrıca aşk tanrısı güçleri, görevleri ve Peçe'deki rolümüz hakkında kapsamlı çalışmalar yaptım."

"Mükemmel," diyorum gülümseyerek. "Biraz varsayımsal konuşalım, olur mu?"

Gözlerini meleğe ve iblise çeviriyor, sonra tekrar benim gözlerimle buluşuyor. "Pekâlâ."

"Varsayımsal olarak, diyelim ki bir aşk tanrısı istediği zaman Peçe'ye girip çıkabildi. Ve diyelim ki *kazara* bazı aşk tanrısı özelliklerini eşlerine aktardı."

"*Ne* yaptın?" Raziel tersledi. Onu görmezden geliyorum. "Özelliklerini mi aktardın?" Lex tekrarlıyor.

"Evet. Mesela... aşk tanrısı kanatları ve aşk tanrısı numarası. Varsayımsal olarak, bu neden oluyor olabilir?"

Bir an için bunu düşünür. "Hmm. Buna cevap verememem, çünkü daha önce böyle bir şey olduğunu hiç okumadım. Bildiğim kadarıyla bir aşk tanrısı asla bir eş edinmemiştir. Bizler kendi eşlerimize sahip olamayacak kadar meşgulüz, çünkü başkalarına sevgi verebilecek kadar şanslıyız. Bu ne kadar harika bir iş!"

Şakasına gülmeye başladım ama ciddi olduğunu fark ettim. Hemen öksürerek üstünü kapatıyorum. Gerçekten de onun bu hareketliliğine alışmam gerekecek.

Melek ve iblise geri dönüyorum. "Tamam. Peki. Nerede kalmıştık?"

Jerkahf kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sandalyesinde arkasına yaslanarak bana alaycı bir bakış atıyor. "Zamanın başlangıcından bu yana var olan en güçlü ve etkili varlıklardan ikisi olmanın ne anlama geldiğinin kısa bir özetini vermemizi bekliyordunuz," diyor Jerkahf.

"Evet, o. Onunla bana vur."

İblis ve melek birbirlerine uzun uzun bakarlar... ve sonra siyah duman ve beyaz ışık pufları içinde hemen kaybolurlar.

"Kahretsin!" Elimi masaya vurarak söylüyorum. "Peçe Ma- jors. Daha çok baş belası."

Bir sonraki hamlemi düşünürken dalgınca parmağımı yeni aşk tanrısı patronumun işaretinin üzerinde gezdiriyorum. "Lex, benim için tüm Peçe varlıkları hakkında bilgi bulabilir misin? Büyükler ve Küçükler?" Sanırım olası güçlerimi kendi başıma bulmam gerekecek.

"Elbette, Madam Cupid," diye beni temin ediyor.

"Lex, bana sadece Emelle de."

"Elbette, Madam Cupid Emelle."

"Hayır, öyle değil-"

İki aşk tanrısının daha odaya süzülmesiyle sözüm kesiliyor, yüzlerinde şok ve öfke karışımı bir ifade, durup masanın karşısından bana bakıyorlar.

Bunlardan biri, gece yarısı biri "inme" kelimesini söylediğinde sadece Şehvet verdiğim için disiplin cezası aldığımı hatırladığım eski bir amir. Anladın mı? On iki vuruş mu? Evet. Sıkılmıştım. Her neyse, bana fazladan yüz tane Aşk Eşleşmesi şeklinde bir ceza verdi. Ondan pek hoşlanmıyorum.

Diğer aşk tanrısı saçında bigudiler olan buruşuk yaşlı bir kadın. Zavallı şey böyle ölmüş olmalı. Aşağıya baktığımda terlik ve fermuarlı bir bornoz giydiğini görüyorum. Bu kadar huysuz görünmesine şaşmamalı. Ölümü muhtemelen uykusunu böldü.

"Aşk tanrısı dört yüz nerede?" diye soruyor.

Bu aşk tanrısı karşısında zayıflık gösteremem, yoksa saldırırlar. Daha dik oturup gözlerinin içine bakıyorum. "İşine son verildi."

İkisinin de yüzü kızarır. "İmkansız. Cupidity'nin Başı sonlandırılamaz," diyerek başını sallar.

Öne doğru eğildim ve sonlandırma düğmesini kaldırdım. "Bilmiyorum, bana oldukça mümkün göründü."

Birkaç adım geri çekildi ve ikisi de gergin bakışlar atarken bileğimdeki patron işaretine dikkat ettiler. "Yani bu demek oluyor ki..."

Ayak bileklerimi masaya dayıyorum ve sırıtarak arkama yaslanırken ellerimi başımın arkasına koyuyorum. "Bu demek oluyor ki yeni patron benim ve burada bazı değişiklikler yapacağım."

Bana dehşetle bakıyorlar.

Ben ışınlanıyorum. Bu eğlenceli olacak.

BÖLÜM 5

"Y "*Ne* yapmak istiyorsun?"

Yaşlı kadın aşk tanrısı, ki ben ona sevgiyle

Curlers, son on dakikadır gözlerini kırpamıyor. Gözleri o kadar fena bozuldu ki. Sanırım tüm cupidity'yi taşıdığım yeni yönü gerçekten sevmiyor.

Seedy benim aşk acısına karşı suç işlediğimi düşünüyordu, ama ben aynı fikirde değilim. Bence Cupidity'nin başı tüm zavallı cupid'lere karşı suç işledi. Ve bunu düzeltmeye niyetliyim.

Saatlerdir burada oturuyoruz. Eski cupid boss notlarını gözden geçiriyor, istatistiklere ve cupid gereksinimlerine bakıyorum... ve ayrıca Lex'in diğer Veil varlıkları hakkında bulabildiği her türlü bilgiyi hatırlamak için elimden geleni yapıyorum.

On dokuz numaralı erkek denetçi sonunda benimle tartışmaktan vazgeçti ve sadece sandalyenin üzerinde gezinip parmağını yarı katı alnına vuruyor. Ayrıca ne zaman yeni bir kural koysam ya da eski bir kuralı geçersiz kılsam sessizce nefesinin altında doksanların aşk şarkılarını söylüyor. Başa çıkma mekanizmalarına gelince, ben bunun hayranıyım.

"Erosların daha fazla teşvike ihtiyacı var," diye açıklıyorum Curlers'a. "Eminim an- jeller ve iblislerin harika çalışan teşvikleri vardır."

Lex sağımda, titizlikle not alıyor. Sözlerimi duyunca başını kaldırıyor ve hararetle çalıştığı kitaplardan birine dokunuyor. "İblislerin yılda iki kez ele geçirme partileri olur. İnsanlar aleminde ise bir kez Cadılar Bayramı'nda, bir kez de Vergi Günü'nde."

"Gördün mü?" Curlers'a kendini beğenmiş bir şekilde söylüyorum. "Cehennem bile çalışanlarına teşvik veriyor."

Curlers açık bir hoşnutsuzlukla burnunu çeker. "Erosların teşvike ihtiyacı yoktur.

Sevgi ve arzu yayabiliyoruz. Bu yeterince teşvik edici."

Lex, ben ona bir bakış atana kadar onaylarcasına başını sallıyor. Başını hızla sallayarak durdu.

"Peki ya melekler?" Lex'e sordum.

"Şey... onlar cenneti alırlar."

Oh. Doğru.

"Tamam, bundan sonra aşk tanrısı her yıl bir parti verecek. Belki Sevgililer Günü'nden sonraki gün. Herkesi Cupidville'e çekeriz ve büyük bir parti düzenleriz. Hepsinin fiziksel bedenleri olmasına da izin veririz."

Curlers bön bön bakar. "Bunu yapamazsın!"

Lex pembe sayfaları olan kocaman kırmızı bir kitabı tokatlayarak açar ve bir satırı işaret eder. "Aslında burada Aşk Tanrısı'nın Başı'nın herhangi bir aşk tanrısının cismani bedenini kontrol etme yeteneğine sahip olduğu yazıyor. Yani teknik olarak bunu yapabilir."

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Yirmi dört saat boyunca herkes için fiziksel bedenler. En iyi performans gösterenleri ödüllendireceğiz, oyunlarımız, yemeklerimiz, şarabımız ve tabii ki gönüllü seksi zamanlarımız olacak."

Söylediğim her şeyin sihirli bir şekilde aşk tanrısı hukuku kitabına pembe simli mürekkeple yazılmasını izliyorum. Harika. "Ve bu zorunlu tatil süresinin dışında."

"Tatil zamanı mı?" Curlers tiz bir sesle tekrarlıyor. Nine-genç'e bakıyor ama o şu anda "I Want It That Way" adlı erkek grubu şarkısını söylüyor ve bizi tamamen görmezden geliyor.

"Evet. Herkesin her yıl iki haftası oluyor. İstedikleri aleme gidebilirler ve ne yapmak istiyorlarsa onu yapmak için fiziksel bedenlere sahip olabilirler. Tatil süreleri dolduğunda, onları belirlediğimiz aleme geri göndereceğiz ve garanti ederim ki işlerini daha verimli yapacaklar. Peki neden biliyor musunuz?" Öne doğru eğilerek soruyorum.

Curlers çürük dişlerini gıcırdatıyor. "Neden?"

"Çünkü," diyorum iç çekerek. "Belki de bu kadar yalnız ve kıskanç olmasaydım, daha iyi bir aşk tanrısı olurdum," diye açıklıyorum.

estly. "Mutlu aşk tanrısı daha iyi sevgi yayacaktır. Bana güvenin. Ben aşk tanrısı patronuyum."

Sanırım beni boğazlamak için masanın öbür ucuna uzandığını hayal ediyor olabilir.

"Oh, ve artık *gerçekten* korkunç bir şey yapmadıkları sürece zavallı cupid'leri sonlandırmak yok. Onları rahat bırakın. Yalnızlar." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Bu bana şunu hatırlattı. Cupid'lerin partnerleri olmasını istiyorum."

"Ortaklar," diye kesin bir dille tekrarlıyor.

"Evet. Artık tek başına hareket etmek yok. Bu yalnızlığı azaltmaya yardımcı olacak. Ayrıca kimin en çok Aşk Eşleşmesi yapabileceğini görmek için bir arkadaşlık ve dostça rekabet duygusu getirecek. İş için de iyi olacak, söz veriyorum."

Curlers başını sallar. "Benim zamanımda aşk tanrısı görevini yapardı ve bu yalnızlıktan söz edilmezdi."

"İşleri biraz değiştirmenin tam zamanı. Bir cu- pid'in hayatını düpedüz berbat yerine en azından kısmen eğlenceli hale getirelim. Hiç kimse Peçe'de görünmez bir şekilde, tek başına, yıllarca sıkışıp kalmaktan ve sonunda delirip işine son verilmesinden hoşlanmaz."

Ayağa kalkıyorum ve Lex hemen sıçrayarak yanıma geliyor. "Artık gerçekten de fae diyarıma dönmem gerekiyor. Casusluk yapmam gereken asiller ve çiftleşmem gereken eşler var." Lex'e dönüyorum. "Tüm bu değişikliklerin yürürlüğe girmesine yardım edebilecek misin?"

"Elbette," diyor kendinden emin bir şekilde. "Ben her şeyle ilgileneceğim."

Bir asistana sahip olmak çok yardımcı oluyor. "Curlers ve Nineteen tüm değişikliklerde size yardımcı olacak." Huysuz cupid'lere bakıyorum. "Tabii ikinizin rütbesini düşürüp başka birini bulmamı tercih etmezseniz..."

Curlers hızla başını sallar ve Nineteen bile Backstreet Boys şarkısını hayır diyecek kadar uzun süre bırakır. "Güzel. Kontrol edeceğim. Oh, neredeyse unutuyordum."

Masama doğru yürüyorum ve başka bir sihirli düğme açıyorum. Yedi yüz yirmi numaraya basıyorum ve pembe bir dumanın belirmesini izliyorum, ardından tanıdık bir aşk tanrısı önümde beliriyor.

Şaşkınlıkla etrafına bakınır. "Bu da ne böyle?
Zaten başımı belaya sokacak bir şey yapmadım!"

Bronzlaşmış, güzel yüzüne ve dağınık pembe saçlarına gülümsüyorum. "Tekrar karşılaştık, Yedi Yüz Yirmi."

Ofiste etrafına bakmayı bırakıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. Yüzünde tanıdık bir ifadenin belirmesini ve kara kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasını izliyorum. "Şey, bir horozun üzerinde yakalanacağım. Bin elli, sen misin?"

Işıldıyorum. "Benim. Ama bana Patron Kaltak Emelle diyebilirsiniz çünkü bu şehvet gösterisini artık ben yönetiyorum."

Gözleri büyüdü. "Pembe domuz bokuyla dolusun."

"Hayır," diyorum, topuklarımın üzerinde geri dönüyorum, neredeyse başım dönüyor. "Tamamen doğru. Ve bazı değişiklikler yapıyorum." Parmaklarımı şıklatıyorum ve bir anda sertleşiyor. Evet. Lex bana bu küçük numarayı gösterdi. Aşk tanrısı patron olmak fena bir şey.

Artık kaskatı olan vücuduna bakar ve ıslık çalar. "Sanırım artık hava yutmuyorsun. Bu ne lanet bir yolculuk."

Kasıklarına doğru uzanıyor ve aletinin gerçekten orada olduğundan emin olmak istercesine kendini tutuyor. Lex'i izlerken yakalayınca ona göz kırpıyor. "Bunu ilk gören sen olmak ister misin, aşkım?"

Lex kızardı ve bana yaklaştı.

"Asistanımla flört etmek yok, Sev. Sopanı ıslatabilirsin
Burada gerekli değişikliklerin yapılmasına yardım ettikten *sonra*,
tamam mı?" Kaşlarını çatıyor ve elini bırakıyor. "Sen neden
bahsediyorsun?" "Seni üst amir yapıyorum. Lex burada sana yardım
edecek-
içeri alındı. Bu aşk kızlarının geri kalanının da yeni yasalarıma
uymasını sağlayacağına güveniyorum. Bunu yapabilir misin?"

Bana arsızca sırıtıyor. "Aşkım, az önce bana sikimi geri verdin.
Ne istersen yaparım."

Bir adamın kalbine giden yol midesinden geçer derler.
Hayır, hayır. Bu onun siki.

BÖLÜM 6

Lex bana Peçe, Cupidville ve diğer diyarlarda nasıl seyahat edeceğime dair kapsamlı bir açıklama yapıyor. Oldukça kolay. Artık patron benim. Fae aleminin net bir görüntüsüyle kendimi Cupidville'den çekiyorum. Sev ve Lex'in ben yokken Cupidville'deki tüm değişikliklerimi uygulayacaklarını biliyorum. Şimdiye kadar birkaç saattir yoktum ve Okot ile prensesi aramak için geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Kendimi Peçe'den geçirip diyara geri dönmek biraz tuhaf ama ayaklarımın üzerine kusmamayı başardım, yani en azından bu da bir şey.

Sonunda Ronak'ın arazisinde genfinlerimi bıraktığım av kulübesine iniyorum. Hava hâlâ karanlık ve merakla etrafa bakıyorum. İyice aradıktan sonra burada olmadıkları belli oluyor. Görünmez kalıyorum ve adamların geri dönme ihtimaline karşı kontrol etmek için inimize geri dönüyorum.

Sadece birkaç saat önce, Prenses Soora'nın askerleri bizi pusuya düşürdüğü için burada hayatlarımız için savaşıyorduk.

Oturma odasında süzülürken, yüzümde bir çatıklık oluşuyor. Oturma odası tamamen yıkılmış olmasına rağmen, savaşın tüm izleri silinmiş. Tablolar duvarlara geri dönmüş, kan lekeleri gitmiş ve hatta yeni bir halı bile var.

Kendimi görünür hale getiriyorum ve bir şeylerin *ters* gittiğini hissederek mekanda dolaşıyorum. Mutfağa girip baktığımda

dolapları karıştırırken, kaşlarım çatılıyor. Hiç yiyecek yok. Hem de hiç.

Şimdi, normal bir insan için, belki de bu bir tehlike işareti gibi görünmeyebilir. Ama adamlarım burayı yiyecekle doldurmuştu. Sadece at gibi yedikleri için değil, *ben* de at gibi yediğim için. Daha birkaç saat önce dolaplar tıka basa doluydu.

Boş dolaplara bakıp gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Evin içinden bir kez daha geçtiğimde, nihayet beni rahatsız eden başka bir şeyin ne olduğunu anlıyorum. Havada uçuşan parçacıklar var. Evde daha önce kesinlikle olmayan bir küf kokusu var.

"Oh, kahretsin."

Dehşet midemin çukuruna düşüyor ve ne olduğunu anlamadan önce görünmez olup duvarların içinden uçarak sığınaktan çıkıyorum. Genfin köyü boyunca yarışıyorum, sadece sokakta yürüyen yalnız bir genfin bulduğumda duruyorum. Görünür hale geliyorum ve onun önüne iniyorum. Zavallı erkeği neredeyse kuyruğundan korkutuyordum ve pençeleriyle bana bir hamle yaptı ama neyse ki onları savuşturdum.

"Özür dilerim!" Ellerimi kaldırarak hızlıca söyledim. "Bir yırtıcıyı ürkütme" meselesini gerçekten yeniden düşünmeliydim ama panik bana bunu yapıyor. "Sadece bugünün hangi gün olduğunu bilmek istiyorum."

Bana bakakalıyor, pençeleri hâlâ savunmaya yönelik bir şekilde havada, sonunda onları bırakıp kollarını göğsünde kavuşturana kadar. "Sen de kimsin be?"

"Ben Emelle," diyorum sabırsızlıkla. "I-"

Görünüşüme bakıyor ve gözleri açılıyor. "Sen aşk tanrısısın."

Ona göz kırpıyorum. Bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Umm, evet.

Bakın, tek bilmem gereken bugünün hangi gün olduğu."

Birkaç saniye sürüyor ama sonunda şaşkın bakışlarından sıyrılıp bana cevap veriyor. "Bugün Yaz Gündönümü."

"Ne?" Başımı otomatik olarak sallamaya başladığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Deli gibi kollarını tuttuğumun farkına bile varmıyorum, ta ki o beni omuz silkene kadar. "Hayır, Yaz Gündönümü olamaz," diye itiraz ediyorum. "Bu... dört hafta falan önceydi!" Çığlık atarak söylüyorum.

"Buradan çıkmanızı öneririm," diyor, benim zamanla ilgili sorunlarıma değinme zahmetine girmeden. "Aşk tanrısının açıkta olması güvenli değil. Burada bile değil. Prensin her yerde gözü var ve seninle birlikte görünmek istemiyorum."

Tuhaf ve uğursuz sözlerini bile algılayamadan çekip gitti. Arnavut kaldırımlı sokakta arkamda bırakıldığımda hala başımı sallıyor ve tartışıyorum. Beni duyan sadece kapalı kapılar ve boş dükkânlar varken deli gibi bağırıp çağırıyorum.

Sadece birkaç saatliğine gitmiştim. *Haftalar* nasıl geçmiş olabilir?

"Tamam Emelle," diyorum kendime boş sokakta dönerken. "Düşün, düşün, düşün."

Ronak'ın sözleri kafamda yankılanıyor. Üç gün. Kraliyet ailesini gözetlemem ve neler olup bittiğini anlamam için bana üç gün vermişti. Eğer o zamana kadar geri dönmezsem, genfinlerim saraya gidip neler olup bittiğini öğreneceklerdi. Bu da kötü olurdu. Gerçekten çok kötü. Prenses Soora'nın bize ihanet edip etmediğini bile hâlâ bilmiyorum. Ve eğer prens onları bulursa.

Olmaz. Hayır. Oraya gitmiyorum.

Bir kapı açılma sesi ve gürültülü kahkahalar duyduğumda, içgüdüsel olarak yine görünmez oluyorum. Bir grup erkek genfin bir bardan sendeleyerek çıkıyor ve sallanıp tökezleyerek eve dönmeye başlıyor.

Eğer haftalardır yoksam, çocuklar muhtemelen endişeden deliye dönmüşlerdir. Ve kesinlikle şimdiye kadar beni aramaya gitmişlerdir. Asıl soru, onları nerede aramalıyım? Lanet olası Cupidville ve onun aptal zaman tüneli.

Ronak'ı tanısaydım, taşaklarını duvara dayar ve doğruca saraya giderdi. Ama belki de daha aklı başında olan Sylred, onları öldürtmeyecek farklı bir yaklaşım düşünebilirdi?

Bunu reddetmeden önce bir buçuk saniye düşündüm. Gen- finler deli olabilir. Ve konu ben olunca, sakin olan bile deli oluyor. Yemin ederim, yakalanıp öldürülselerdi, hayır. O konuya girmeyeceğim.

Araştırmak için önce saraya gitmem gerektiğini bildiğimden, gökyüzüne fırlıyorum ve görünmez formumda deli gibi uçuyorum. Krallık adasına vardığımda güneş iyice yaklaşmıştı, bu yüzden artık karanlıkta yıkanmıyor, şafağın mor tonunu içime çekiyordum.

Yaklaştıkça bir şey çok açık hale geliyor - bir şeyler çok yanlış gitti.

BÖLÜM 7

Her yerde askerler var. Havada ve yerde taramalar yapıyorlar, tetikteler ve her yerdeler. Görünüşe göre Sanki savaşa hazır gibiler. İçimi bir korku kaplıyor ve acele etme dürtüsü beni ele geçiriyor. Saray duvarlarının etrafındaki büyülü bariyeri görmezden gelerek, doğruca sarayın içine süzülüyorum.

Eğer Prenses Soora bana ve çocuklara gerçekten ihanet ettiyse, nedenini bilmek istiyorum. Doğruca odasına gidiyorum ama orası boş ve kalenin geri kalanını araştırırken tuhaf bir şekilde sessiz olduğunu fark ediyorum. Sadece birkaç hizmetlinin aceleyle geçip gittiğini görüyorum, her zamanki telaş ve hareketlilik yok. Duvarlardaki lambaların hiçbiri yanmıyor; sadece şafak ışığı geliyor. Normalde bu saatte hizmetkârlar güne hazırlanmak için her zamankinden daha meşgul olurlardı. Ama her şey anormal derecede boş.

Dönüyorum ve hapishane kulesine doğru süzülmeye başlıyorum. Adamlarım buradaysa, büyük ihtimalle bir hücrede olacaklardır. Eğer biri adamlarıma zarar verirse, yeni melez güçlerimi kullanarak onların üzerine cehennemi yağdıracağım.

Duvarların arasından süzülüyorum ve doğruca uğursuz hapishane kulesine giriyorum. Çok büyüktü. İşin içinde büyü mü var bilmiyorum ama üçlü sarmal merdivenleri ya da on katlı gibi görünmesini beklemiyordum. Hepsini aramam biraz zaman alacak ama en alttan başlayıp sistematik olarak hücreleri dolaşmaya başlıyorum.

Hapishane tam da beklediğiniz gibi. Karanlık, nemli ve basık. Hücreleri arıyorum ve her birinin içinde yıpranmış fae'ler görüyorum. Görünüşe göre prens meşgulmüş. Hapishane ağzına kadar dolu.

Hatta bazı hücrelerde iki ya da üç mahkum var ve içinde tutuldukları sefalet kalbimi acıtıyor. *Nerede benim adamlarım?*

Alt katları aradıktan sonra, daha yukarı çıktım. Neredeyse hepsini aradım ama adamlarımdan hâlâ bir iz yok. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tam arkamı dönmek üzereydim ki önümde boş olduğunu düşündüğüm hücrede bir hareket fark ettim ve görüş alanıma girdim.

"Prenses?"

Şok olmuş sorum hapishane duvarlarında yankılanıyor ve ürkütücü bir yankı bırakarak taşlar boyunca kayıyor. Ben irkiliyorum ama mor yüzlü fae kıpırdamıyor. Zavallı bir saman yığınının üzerinde yatarken sırtı bana dönük, vücudu ısınmak için kıvrılmış.

Etrafta nöbetçi olmadığından emin olmak için adımımı atıyorum ve demir parmaklıklara tutunuyorum. "Prenses?"

Fısıltıma uyanıyor ve zayıf fener ışığında dönüp oturmasını izliyorum.

"Prenses Soora," diye nefes alıyorum, elimle ağzımı kapatarak.

Kötü görünüyor. Yani, *gerçekten çok* kötü.

Prenses Soora her zaman zarafet ve güzelliğin timsali olmuştur. Uyurken bile saçının bir teli bile yerinde değildi. Asla kırışmaz, asla zayıf düşmezdi. Ama önümdeki Fae kırık görünüyor.

Gözlerinin altında derin halkalar oluşmuş ve lavanta rengi saçları kirli, keçeleşmiş düğümler halinde. Cildi sıyrıklar ve çürüklerle kaplıdır ve bir zamanlar güzel olan ipek elbisesi artık lekeli paçavralar halindedir.

Birkaç kez göz kırpıyor ve sonra ayağa kalkıyor, ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor. "Emelle?" diye fısıldıyor ve sesi sanki günlerdir konuşmamış ya da su içmemiş gibi kesiliyor.

"Benim."

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes alıyor ve gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını görüyorum. "Geleceğini biliyordum."

Aww. Benim casusluğuma inandı.

Prenses Soora bana doğru koşmaya başlıyor ama ayaklarının üzerinde sallanmaya başladığında hemen görünmez oluyorum, parmaklıkların arasından uçuyorum ve tekrar görünür olup onu tam zamanında yakalıyorum. Onu dikkatlice samanların üzerine bırakıyorum ve yanına oturuyorum.

"Burada kal. Ben hemen döneceğim."

Peçe'ye giriyorum ve duvarların arasından süzülerek yıldırım hızıyla saray mutfaklarına giriyorum. İki somun ekmek ve iki sürahi su alıyorum ve sonra odasına gidip yeni bir elbise, palto, kalın çoraplar ve bir havlu alıp aceleyle aşağı iniyorum. Neyse ki, elimde tuttuğum her şey benimle birlikte Peçe'ye girip çıkıyor, böylece görünmez kalırken her şeyi taşıyabiliyorum. Yine de canlılar üzerinde işe yaramıyor. Ben denedim. Kelebek için iyi bitmedi.

Hücresine geri döndüğümde, prenses dönüşümü şaşkınlıkla karşıladı. Hemen işe koyuldum. Kirli elbisesini nazikçe çıkarıp cildindeki kiri yıkıyorum. Konuşmuyoruz ama onu metodik bir şekilde siliyorum ve o da bana izin veriyor, ben bunu yaparken bir kolunu kaldırmama ya da bir bacağını kaydırmama yardım ediyor.

Mümkün olduğunca çok kiri temizledikten sonra, yeni kıyafetlerini giymesine yardım ediyorum ve titreyen bedenini kalın kürk mantosuna sarıyorum. Ekmek parçalarını dikkatlice kırıyorum ve her lokmayı ona uzatırken, her lokmanın arasında içmesi için su veriyorum.

Yoldaşlığın sessizliği hakkında söylenecek bir şey var. Boşluğu, anlamsız seslerin doldurabileceğinden daha fazla dolduruyor. Onunla ilgilenirken sessiz kaldık, sonunda yiyebildiği kadar yediğini ve içebildiği kadar içtiğini işaret ettiğinde, nihayet her şeyi bir kenara bırakıp konuştum. "Ne oldu?"

İç çekiyor ve bu yorgun, yenilmiş bir ses. Ondan duymaya alışık olduğum bir ses değil.

"Benden daha iyi oynadı."

Prensi kastediyor tabii ki.

"Oyun oynamayı seviyor," diye mırıldanıyorum, elbisemi karıştırırken.

Başını sallıyor ve tırnaklarının altındaki kiri temizlemeye başlıyor. "Direnişçilerle çalıştığımı öğrendi. Beni buraya getirdi..."

Utanç içinde bakışlarını kaçırarak sözünü kesiyor.

"Bizi pusuya düşürmek için askerler gönderildi. *Sizin* askerleriniz," diyorum ona.

Gözleri sinirli sinirli bakıyor. "Neredeyse herkesi ele geçirdi." Sesindeki yenilmiş tondan nefret ederek rutubetli hücrenin etrafına bakıyorum.

"Seni buradan çıkarmalıyım."

Başını sallar. "Beni çıkaramazsın."

"Peki ya senin gücün? Büyüleme konusunda çok iyi değil misin? Belki muhafızları kandırıp açtırabilirsiniz."

Etrafını çevreleyen parmaklıklara bir el sallıyor. "Hücrenin tamamı demirle kaplanmış. Gücüm tamamen tükendi."

Düşünceler içinde tırnağımı ısırıyorum. "Tamam. Belki gardiyanlardan biri gelip hücreyi açana kadar bekleyebilirim? Görünür hale gelirim ve kafasına vururum," diyorum umutla.

Ama o sadece başını sallıyor. "Kapıyı asla açmazlar. Burada benimle kal," diyor elimi tutarak. Parmakları buz gibi. "Sakın gitme." Bana sarılırken mor gözleri çaresiz görünüyor ve içimde bir acıma dalgası daha hissediyorum.

"Merak etme. Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım," diye söz veriyorum. "Ama burada kalmamın bir faydası olmayacak," diyorum nazikçe. "Belki adamlarımı bulursam seni kaçırmama yardım edebilirler. Ama yine de biraz daha becerikli birine ihtiyacım var..." İlham geldi ve heyecanla parmaklarımı şıklattım. "Boynuzlu Kanca! Yardım etmesini sağlayacağım."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Saçmalama. Prensin adayı araması konusunda bizi tamamen uyardı. Bence ona güvenebiliriz."

Prenses Soora neredeyse paniklemiş görünüyor, bu yüzden güven verici bir jest olduğunu umduğum bir şekilde elini çabucak sıkıyorum. "Merak etme, yardım edecek ve sonra seni buradan çıkarabiliriz. Şimdi, onun nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Ona soramam..." Sesi dalgalanarak kesiliyor. Aşk tanrısı hislerim aniden çok yoğun bir aşk titreşimiyle karıncalanıyor.

Kısa kesiyorum, ona göz kırpıyorum.

Belren'e karşı bir şeyler mi hissediyor?

Peçe'de sıkışıp kaldığımda onu genfinlere nasıl tavsiye ettiğini hatırlıyorum. Prensten nasıl nefret ettiğini hatırlıyorum. Nasıl her şeyi biliyor gibi göründüğünü ve monarşiyle her zaman başının belada olduğunu. Nasıl sürgün edildiğini. Belki de sadece hırsızlığı yüzünden değildir. Belki de her zaman prense bulaşmak istemesinin nedeni prensesin *ondan* çalınmış olmasıdır.

Genfinlerle buluşmadan hemen önce çalışma odasına geldiğinde benimle flört ettiğini düşünmüştüm, ama belki de okumuştum

Yanlış mı? Belki de o gün beni uyarmaya geldi çünkü Prenses Soora'nın aşık olduğu kişi oydu ve bunca zamandır birlikte çalışıyorlardı. Ama eğer durum buysa, neden şimdiye kadar ondan ayrılmayı denemedi?

"Seni buradan çıkarabilecek biri varsa, o da odur. Şimdi onu nerede bulabilirim?"

Titrek bir nefes veriyor. "Krallık adasını terk etmiş ve ilk sorun konuşmasında yeraltına inmiş olacak. Prensin olmasını bekleyeceği en son yere gidecektir."

"Peki bu nerede?"

"Sürgün edildiği ada. Arachno'nun adası."

BÖLÜM 8

Gods. Bugün benim günüm değil.

"Arachno" mu? Şu süper korkutucu fae gibi.

İnsanları ağına düşürmeyi seven ve korkunç bir *yamyam* olma alışkanlığı olan gözler mi? Şu Arachno mu?"

Prenses Soora başını sallıyor ve midem bulanıyor.

"Ama nasıl onun adasında olabilir? Bariyeri aşması mümkün değil."

"Bariyere bir kapı açmak için gücümü kullandım. Bunu benden o istedi," diye açıklıyor. "Küçük, sadece tek bir bedenin sığabileceği kadar büyük ve çok iyi gizlenmiş ama orada."

Adada saklandığı yerin tam olarak neresi olduğunu ayrıntılı bir şekilde gözden geçirdim. Bulabileceğimden emin olduğumda, gitmeye hazırlanıyorum.

"Tamam. Senin için gidip onu bulacağım. Merak etme, bunu yapabilirim." Bana gergin bir gülümseme verdi.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyor, biraz daha ekmek yerken.

"Aslında adamlarımı arıyordum," diye itiraf ediyorum, kendimi biraz suçlu hissederek. "Genfinlerimin nerede olduğunu bilmiyorum ve Okot'u o göreve gönderdiğinden beri görmedim."

"Bu konuda-"

Koridorda bir ses duyulur ve açıklaması kısa kesilir. "Muhafızlar her zamanki kontrolleri için geliyorlar," diye fısıldıyor.

Aceleyle.

Sanki onu burada bırakmamı istemiyormuş gibi tekrar elimi tutuyor, ama ben kendimi nazikçe kurtarıyorum. "Belren'i bulacağım, merak etme."

Ona hızlıca bir baş selamı veriyorum ve görünmez oluyorum. Merdivenlerden çıkan muhafızın yanından uçarak geçiyorum ve saraya geri dönüyorum.

Sarayın duvarları arasında zum yaparak ilerlerken, belirli bir odadan geçerken kısa devre yapıyorum. Çığlık atarak duruyorum, geri dönüyorum ve sonra önümdeki sahnede duruyorum.

Okot.

O burada.

Burada, sarayın yatak odasında, bir sandalyede oturmuş, başını öne eğmiş, kollarını kalçalarının üzerine sarkıtmış. Onu bulduğumdan o kadar emin bir şekilde yaklaşıyorum ki neredeyse sevinçten boğulacağım. Onu o kadar çok özlemişim ki canım acıyor.

Yaklaştığımda kafasını kaldırıyor ve şaşkınlıkla irkiliyorum ve sonra bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu fark ediyorum.

Parlak kırmızı mohawk'ı yıkanmamış ve dağınık, bir tarafa düşen her zamanki şık buklelerine hiç benzemiyor. Ayağa fırlıyor ve sanki ağıldaki bir boğa gibi odanın içinde volta atmaya başlıyor, sadece birine saldırmak için bekliyor ve garip bir şekilde *benim etrafımda* da volta atıyor.

Bu sırada yüz ifadesi tamamen boş olmakla tamamen öfkeli olmak arasında gidip geliyor. Başı dönüyor ve parlak kızıl saçlarını çekiştiriyor, belli ki sıkıntı içinde.

O adım atarken, ben de odaya bakabiliyorum. Darmadağınık. Yatağın tüm örtüleri bükülmüş, yarıya kadar sarkmış ve fenerler devrilmiş, camları paramparça olmuş halde yerde duruyor.

Amansız adımlarını sürdürüyor ve ben istemeden de olsa ondan uzaklaşıyorum. Kendimi bir masaya yaslıyorum, ama hızlı bir hareketle ileri atılıyor, iki eliyle aşağı uzanıyor ve masayı odanın bir ucundan diğerine uçuruyor. İçimden geçerken irkiliyorum, duvara çarpıp parçalanarak yere düşmesini iri gözlerle izliyorum.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. Ciddi bir sorun var ve onu rahatlatmak için bir saniye daha bekleyemem. Kendimi fiziksel dünyaya fırlatıyorum ve ileriye doğru geçici bir adım atıyorum.

"Okot?" Sessizce söylüyorum.

İlk başta beni duymuyor. Ne dediğini anlayamasam da, nefesinin altında homurdanıyor.

İleriye doğru dikkatli bir adım daha atıyorum. "Okot?" Tekrar söylüyorum.

Olduğu yerde durdu ve başını kaldırdı. Gözlerinin altındaki koyu mor halkaları ve gözlerinin kendisini görünce nefesimi tutuyorum. Kırmızı irisleri hiç görünmüyor. Göz bebekleri tamamen büyümüş ve göz akları kan çanağına dönmüş. Ve yüzündeki ifade... hiç de ona benzemiyor.

Benim nazik devime ne oldu?

Bir an için birbirimize bakıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz. Onun ne kadar berbat göründüğünü görmek gözlerimin arkasını yaşartıyor. Kocaman kollarına kıvrılıp onu içime çekmeyi o kadar çok istiyorum ki.

"Okot, iyi misin?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum. Ona gülümsüyorum ama alt dudağım hafifçe titriyor. Neden hareket etmiyor? Neden hiçbir şey söylemiyor?

Ama sonra sanki büyü bozuluyor ve bir sonraki anda bana doğru geliyor. Kalbim hızlanıyor, bu yeniden birleşme için umutsuzluğa kapılıyorum. Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken gülümsemem genişliyor. Bana doğru uzanıyor ve kollarımdan tutuyor.

Ama beni içine çekip göğsüne bastırmak yerine, kendimi birden duvara çarpmış buluyorum.

Başım sert taşa çarptığında şaşkın bir çığlık atıyorum. Yüzümü kaplayan şokla ona gözlerimi kırpıştırıyorum. Siyah gözleri ve yüzündeki mutlak nefret ifadesi beni hem şok hem de korkuyla dolduruyor.

"Okot, ne-"

Elini boynuma dolayınca sözlerim kesildi. Ve her zaman yaptığı gibi taparcasına değil. Hayır, boynumdaki bu tutuş şefkatli değil. Şiddetli ve nefes boruma baskı uyguladığı için panik içindeyim.

Yine de beklemeye devam ediyorum. Bu kâbusun bitmesini bekliyorum. Bu delilik her neyse ondan kurtulmasını bekliyorum. Çünkü neler olduğunu anlamıyorum.

Ama görüşüm kararmaya başladığında, başparmağı hava kaynağımı keserken, onun hakkında tamamen yanıldığımın mide bulandırıcı farkındalığı nihayet yerleşiyor.

Prenses için bir görevi olduğunu söyledi. Prenses hapse a t ı l d ı ama Okot burada. Sarayda. Beni boğmaya çalışıyor.

Dudaklarımın arasından "lütfen" diyorum, çünkü hırıltılı bir nefes dışında sesim çıkmıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlarken gözlerimle yalvarıyorum. Hiç yumuşamıyor. Aksine daha da sıkıyor.

Tam bayılmaya başladığımda, sonunda bunun gerçekten olduğunu, bunun bir tür hastalıklı şaka olmadığını kabul ediyorum ve Peçe'ye geri dönüyorum.

Bedeni benim olduğum duvara çarpıyor ve ben de yere düşüyorum, görünmez ciğerlerimle sahte nefesler alıyorum. Tekrar ortaya çıkmadan önce onun menzilinden çıkıyorum ve tırabzanın en üstündeki sayvanlı yatağın üzerinde süzülüyorum.

Boğazımdaki ağrıya rağmen birkaç nefes alıyorum. "Okot," diye mırıldanıyorum. "Benim. Eşin."

Hayatım boyunca "sevgilim" kelimesini duymayı hiç bu kadar i s t e m e m i ş t i m .

Ama aniden kendine gelmiyor ve aklı başına gelmiyor. Hayır, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle beni küçümsüyor. En azından bana yönelik değildi. Öne doğru geliyor ve üzerinde durduğum tırabzanı kavrıyor ve devasa kollarının gücüyle tırabzanı ikiye ayırarak beni yere fırlatıyor. Tepki vermek için yaklaşık iki saniyem vardı.

Ne yazık ki görünmez olarak tepki vermiyorum, çünkü ben bir aptalım. Bunun yerine çığlık atıp yere düşüyorum ve acı içinde omzumun üzerine iniyorum. Tekrar üzerime gelmeden önce ancak yuvarlanacak zamanım oluyor. Kolumu acı verici bir şekilde tutarak beni ayağa kaldırıyor.

"Okot. Sadece konuş benimle," diye yalvarıyorum. "Bunu neden yaptığını söyle bana!"

Anlamıyorum. Kafa karışıklığı ve duygu karmaşası içindeyim. Okot beni seviyor. Bana her baktığında bunu anlayabiliyordum. Sahte olamaz, değil mi?

Beni görmezden geliyor ve beni kapıya doğru çekiyor, parmakları acıyla tenime batıyor. "Aşk tanrısı düşmandır."

Başımı sallıyorum, saçmaladığı şeyleri temizlemesini dileyerek. "Yani bunca zaman yalan mı söyledin?" Sesim çatlayarak soruyorum.

Sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum ama ağladığımı fark etmiyorum. Çok şaşırdım. Sanki beynim hâlâ onun bana ihanet ettiğine inanmayı reddediyor. Şu anda beni koridorda çekiştiren ve prense götürmeye hazır olan Okot, beni kollarına alıp saçlarımı okşayan Okot değil. İkisini bir türlü bağdaştıramıyorum ama yine de eşlik bağım bana hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde onun gerçekten de benim Okot'um olduğunu söylüyor.

Cevap vermiyor, sadece beni ileri doğru çekmeye devam ediyor. "Okot, eğer prens seni tehdit ediyorsa bana söyle. Bırak yardım edeyim.
-"

Bir anda yanımda pembe bir duman pufu beliriyor ve ardından Lex beliriyor, yüzü hazır bir gülümsemeyle ışıldıyor... ta ki beni görene kadar, o noktada gülümseme yüzünden hızla düşüyor. "Madam Cu- pid Emelle?"

Okot ona doğru dönüyor ve sonra boğazını kavrıyor. "Okot, hayır!"

Onu serbest bırakması için pençelemeye çalışıyorum ama tabii ki lanet olası lamassu çok güçlü. "Lex. *Şimdi* görünmez ol," diye emrediyorum.

Bir anda ortadan kayboluyor ve Okot'un yumrukları hiçbir şey için sıkılmıyor.

Öfkeli yüzünü bana çeviriyor ama beni tekrar ele geçiremeden görünmez oluyorum. Lex orada, kocaman gözlerle yanımda duruyor. İkimiz de Okot'un hayal kırıklığı içinde bağırışını ve yumruğunu taş duvara öyle sert vuruşunu izliyoruz ki kaya parçaları yere düşüyor. Saray muhafızları koşarak yukarı çıktıklarında, gitmek için dönüyorum, duvarların arasından süzülüyorum ve soyut bedenimin beni götürebileceği en hızlı şekilde saraydan çıkıyorum.

Onlarca yıl boyunca insanların kalplerinin milyonlarca parçaya ayrılmasını izledim. Aşk tanrısı olmanın getirdiği bir şey bu. Her şeyin ters gitme riski olmadan aşkı elde edemezsiniz. Yıllarca kalpleri tekrar bir araya getirmek için mücadele ettim. Bazen işe yaradı. Bazen de olmadı. Bazen, en güzel insanların en kötü şekillerde acı çekmesini izlemek zorunda kaldım.

Onların ağlamasını, çığlık atmasını ya da içine kapanmasını izlerdim ve kırık aşklarının acısında bir rol oynadığım için nefret ederdim. Ama ben

gerçekte nasıl bir *his olduğunu* hiç bilemedim. Ta ki şu ana kadar.

İronik, gerçekten. Ben bir aşk tanrısıyım ve az önce kalbim kırıldı.

BÖLÜM 9

I Bir duman ağacında ağlıyorum.

Gerçek bir duman ağacı gibi. Sigara içmek gibi. Bunun yerine yaprakları, dalları sadece sürekli renk değiştiren kıvrımlı, kalın duman demetlerine sahip. Neden dallarından birine konmaya, fiziksel bedenime girmeye ve ağlamaya başlamaya karar verdiğimden emin değilim. Eğer tamamen çökeceksem, bunu etrafta bir sürü gökkuşağı dumanı varken yapmak iyi bir fikirmiş gibi geldi.

Yüzümde sümük ve gözyaşı var ve saçlarım duman gibi kokuyor, ama en azından beni meraklı gözlerden saklıyor. Renkli duman sanki bana sarılıyormuş gibi etrafımda kıvrılıyor. Evet, biliyorum. Bu garip, değil mi? Evet, öyle. Ama şu anda debelenip duruyorum ve bir sarılmaya gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden eğer bu sarılmayı garip, sihirli bir tüten ağaçtan alıyormuş gibi yapmam gerekiyorsa, lanet olsun, yapacağım şey bu.

Ben dalda oturup artık ağlayamayacak hale gelene kadar duygusal bir çöküş yaşıyorum, Lex ise yanımdaki dalda metanetli bir sessizlik içinde oturuyor. Gözyaşlarım nihayet kuruduğunda, gözlerim acı verici bir şekilde şişmiş ve kendimi tamamen sefil hissediyorum, ama benden kaçan sel, içimdeki **s e l i** serbest bırakmaya yardımcı oldu, bu yüzden biraz daha dengeli hissediyorum. Hâlâ yapmam gereken bir iş var.

Okot'la ilgili tüm düşünceleri şimdilik aklımdan çıkarmalıyım; aksi takdirde, hissettiğim acıyla uğraşmak zorunda kalmamak için bir topun içine girip yüz yıl uyumak isteyeceğim. Ama bunu yapamam. Prensesin bana ihtiyacı var. Genfinlerimin bana ihtiyacı var. Prenses Soora'yı hapishaneden çıkarmalı ve dostlarımı bulmalıyım.

Ondan sonra... Okot'un ihanetinin acısıyla başa çıkacağım. Ama şimdi değil. Ağlamamı yaptım ve şimdilik kendime izin vereceğim tek şey bu.

"Daha iyi mi?"

Lex'e bakıyorum, bir dalın üzerine tünemiş, beklentiyle bana bakıyor. O şık pembe saçları ve kırışıksız kıyafetleriyle çok şık ve düzgün görünüyor, bense... Elbisemde gökkuşağı dumanı lekeleri var ve yüzüm hıçkırık festivali yüzünden lekeli.

Saçımda sümük olmadığından da emin değilim. Ne? Daha yeni kalbim kırıldı. Bir kızın çirkince ağlamaya hakkı vardır.

Lex'in sorusu aramızda asılı kaldı. Daha iyi miyim? Hayır. Hiç de değil. Ama yine de burnumu koluma silip ona başımı sallıyorum. "Evet."

Lex çılgınca bir hareket yaptı ve kendi dalından benimkine doğru salınarak zarif bir şekilde yanıma indi. Bu hareketi ben denemiş olsaydım, kesinlikle dengemi kaybeder ve beceriksiz bir yığın halinde yere düşerdim.

"Dokuz yüz binden fazla kırık kalbi onardım," diyor bana kesin bir ifadeyle. "Yöntemim denenmiş ve doğrudur. Siz bir ya da daha fazla kabul edilebilir yedek seçiyorsunuz, ben de onlara arka arkaya iki Aşk Ar- sırası vuruyorum ve ardından ilk bakışta tam üç Flört Dokunuşu ekliyorum. Bu, yüzde seksen iki başarı oranına sahip garantili bir ilk görüşte aşk sonucudur."

Ona göz kırpıyorum. "Umm...wow. Bu gerçekten önemli bir şey." "İşimi iyi yapmaktan büyük gurur duyuyorum."

Burnumu çektim. "Teklifin için sağ ol ama almayayım."

Başını eğiyor ve arkasındaki oklarla dolu sadağına uzanıyor. "Söz konusu eşe gidip onu Aşk Okları ile vurabilir miyim? Tabii bu onun üzerinde işe yaramayabilir. Oldukça öfkeli görünüyordu."

"Bunun için de teşekkürler Lex."

İsteyeceğim son şey, adamlarımdan herhangi birinin duygularının zorla aşk bölgesine itilmesidir. Özellikle de Okot'un. Bana ihanet etti. Bana yalan söyledi. Her şeyi uydurdu. Aşk tanrısının müdahalesi olmadan aşkı kendim bulmak istiyorum.

Aklıma bir düşünce geldi. "Bekle. Sen nasıl buradasın? Sadece benim Peçe'ye girip çıkabildiğimi sanıyordum."

Başını iki yana sallıyor. "Asistanın olarak, yardıma ihtiyacın olduğunda otomatik olarak geliyorum. Sanırım bu fiziksel alemde olduğun zamanlar için de geçerli."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Arızalanmaya başlamayacaksın, değil mi?"

"Hayır, geçmişte Seedy için fiziksel âlemlere seyahat ettim. Peçe bunun görevlerimin bir parçası olduğunu anlıyor." "Oh, tamam. Güzel."

"Bağışlayın ama... elleriniz kirli mi?" diyor avuçlarıma bakarak.

Onlara bakıyorum ve kirli göründüklerini fark ediyorum. Hatta pis. Onları birbirine sürtüyorum ve kahverengi parçacıklar yere düşüyor.

"Bu toz mu?" diye soruyor.

Ayağımın dibine düşen yığına ters ters bakıyorum. "Hayır. Toz değil. Kum," diyorum ona. "Kumadam güçleri. Sandwoman? Kum kadın? Kum insan? Her neyse, ne demek istediğimi anladınız."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Oh."

Üzerimdeki... tozları temizlemeye çalışıyorum ama hareket ettikçe cu- pid patronumun işareti yeniden pembe renkte parlamaya başlıyor. İç çekiyorum ve vazgeçiyorum.

"En azından pembe parıltı karanlıkta kaldığınızda ışık yayabilir," diyor umutla. O gerçekten de bardağın dolu tarafını gören, meyveli kokteyl seven bir kız. "Ve bahse girerim tüm yeni güçlerini tüm aşk türüne yardımcı olacak şekilde kullanmanın bir yolunu bulabilirsin."

Merakla ona bakıyorum. "Aşk tanrısı olmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet, öyle. Aşk Eşleşmeleri yapmak, insanların neredeyse patlayacak kadar aşkla dolmalarını izlemek... tatmin edici."

"Her zaman Ayın Aşk Tanrısı olmana şaşmamalı."

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kendime geliyorum. "Tamam, neden şimdilik Cupidville'e geri dönmüyorsun? Gittiğim yer tam olarak güvenli değil ve bahsettiğin Love-Surplus'a gireceğin için heyecanlı olduğunu biliyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, kendimi zar zor toparlıyor gibi göründüğümü fark ediyor ve başını sallıyor. "Hayır, Madam

Cupid Emelle. Ben seninle kalacağım." "Lex..."

"Merak etme," demek için acele ediyor. "İlk sorun işaretinde beni Peçe'nin içine geri itebilirsin."

Yüzündeki ifadeden onu vazgeçiremeyeceğimi anlıyorum. Ona gitmesini emretmek dışında, benimle kalacak. Ve dürüst olmak gerekirse? Arkadaşlık için memnunum.

"Tamam o zaman. Şu andan itibaren süper casus modundayız. Hadi görünmez olalım. Bir adaya uçmam ve bir hırsızla görüşmem gerekiyor ve inanın bana, yakalanmak istemeyiz."

Neredeyse heyecandan köpürecek. "Sence yolda biraz Aşk Oku atabilir miyiz?"

"Al bakalım."

"Yaşasın!" Alkışlıyor.

İkimiz de Peçe'ye giriyoruz ve krallıkta uçuyoruz. Okot'un askerleri varlığım konusunda uyardığı açık, çünkü muhafızlar şehri tarıyor, hatta eskisinden daha fazla. Lex, ben onu durdurmadan önce en az bir düzine fae'yi okla vuruyor ve gökyüzüne çıkıyoruz. Ben doğruca Arachno'nun sürgün adasına giderken o da beni takip ediyor. Bulması kolay, çünkü genfinlerimin sürgün adası krallığınkinin altında ve Arachno'nunki de ondan çok uzakta değil.

Oraya varmamız uzun sürmedi. İkimizin de koruyucu bariyer hakkında endişelenmemize gerek yok, bu yüzden bir aksama olmadan geçiyoruz. Prenses Soora'nın talimatlarını izleyerek Belren'in saklandığı yeri aramaya başlıyorum. Neyse ki, Arachno'nun mağarasının bulunduğu ürkütücü, kayalık adanın diğer tarafında.

Adanın kenarındaki dağı buluyorum ve zirveye kadar yüzüyoruz. "Ne arıyoruz?" Lex soruyor.

"Bir kapı olmalı," diyorum kayaların etrafına bakarak. Doğru yerde olduğumuzu biliyorum. Sadece bulmam gereken...

"Bu kapı mı?"

Kafamı çeviriyorum ve Lex'in dağın yamacına yaslanmış düz bir kaya parçasını işaret ettiğini görüyorum. Uçarak yanına gidiyorum ve hemen kenarına oyulmuş bir *H* harfi buluyorum. Küçücük, sadece bir santim genişliğinde.

Ona etkilenmiş bir bakış attım. "Bu asistanlık işinde çok iyisin."

Neredeyse parıldıyor. "Teşekkür ederim!"

Taş kapıdan süzülüyoruz ve sonra fiziksel bedenlerimize giriyoruz.

"Hadi," diyorum, kolundan tutup onu öne doğru çekerek.

Dağın içine oyulmuş dolambaçlı taş tünelden aşağıya doğru ilerliyoruz. Her birkaç adımda bir duvarda asılı duran ve biz geçtikçe sihirli bir şekilde ışık saçan aplikler var.

"Bu ses de ne?"

Dinlemek için duruyorum ve kulaklarım canlanıyor. "Sanırım bu... müzik? İçeri gir, Lex. Her ihtimale karşı."

Başını sallayıp gözden kayboluyor ve ben de aceleyle sese doğru gidiyorum. Tünelin sonuna geldiğimde, duvara yaslanmış horlayan bir fae buluyorum. Yanından geçip eğri büğrü ahşap bir kapıyı iterek açıyorum ve kocaman bir odaya giriyorum.

Müzik, derme çatma bir sahnede toplanmış, flüt benzeri enstrümanlar çalan bir fae dörtlüsünden geliyor. Bir düzine kadar daha fae çeşitli kıyafetler içinde müzik eşliğinde dönüp duruyor. Oda dumanlı ve peri şarabı kokuyor.

Bir köşede bir grup fae sevişirken, diğer bir grup oturup izliyor. Belren tam ortasında.

"Şu lanet olası Azgın Fahişe," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Sırt üstü yatmış, gri boynuzları gümüş maskesinin üzerine kıvrılmış, bir peri piposunu emiyor ve havaya kelebek şeklinde duman üflüyor. Hem dişi hem de erkek fae'ler onun etrafında kıkırdıyor ve çok etkilenmiş gibi davranıyorlar.

Yanına gittim ve kollarımı kavuşturarak karşısında durdum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Gri gözleri şaşkınlıkla benimkilere dikiliyor. Bir an bana bakıyor, gözleri maskedeki yarıkların arasından hesap yapıyor. "Sana bu adaya bir daha gelmeyeceğine dair söz verdiğimi sanıyordum," diye mırıldanıyor.

Piposundan uzun, yavaş bir nefes çekiyor, sonra dudaklarını büzüp dumanını bana doğru üflüyor. Bir duman kelebeği oluşuyor ve yüzümün önünde kanatlarını çırpmaya başlıyor.

"Evet, bu senin hırsız kıçını takip etmek zorunda kalmadan önceydi." Onu dağıtmak için elimi salladım, bu da birkaç kişinin

Diğer Fae'ler beni yuhalıyor. Onlara kaşlarımı çatıyorum. "İnsanları yuhalamamalısınız. Bu hiç hoş değil."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Maskenin altından parlayan beyaz dişlerini zar zor görebiliyorum. "Gerçekten sensin. Geri döndün," diyor, benden çok kendi kendine, duman etrafında kıvrılırken. Kokusundan sadece defne yaprağı içmediğini anlıyorum. Bu şey... güçlü görünüyor.

Akıcı bir hareketle ayakta duracak şekilde yuvarlanıyor, kolumdan tutuyor ve beni odanın arka tarafındaki ahşap kapıya doğru çekmeye başlıyor. İçeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı ve odayı karanlığa gömdü. Tamamen karanlığa.

Bilirsin, parlayan aşk tanrısı patron işaretimi saymazsak.

BÖLÜM 10

A Karanlık odasında yaydığım pembe ışıltının ortasında maskesini çıkardığını ve ardından beyaz kaşlarını kaldırdığını görüyorum. "Yeni numara mı?"

Koluma baktım. "Evet."

Bileğinin bir hareketiyle telekinezi yeteneğini kullanarak bir kibrit çakıyor ve odadaki mumları ve aplikleri teker teker yakıyor. Kısa süre sonra, bir yatak odasında olduğumuzu görebileceğim kadar aydınlanıyor.

Boynuzlu Kanca tarzına sadık kalarak, mücevherleri, silahları ve ışıltılı her şeyi her yere asmış. "Yeni çalıntı mallar mı?" Arkamdaki duvara mücevherli bir hançer saplayarak söylüyorum.

Sırıtıyor. "Zor bir iş ama birinin burada hırsızlık yapması gerekiyor."

"Nasıl olur da sürgün adasında garip bir yeraltı partisi düzenlersin? Gözlerden uzak olman gerektiğini sanıyordum?"

"Bu dikkat çekmemek için. Burada sadece birkaç düzine Fae var. Bu çok mütevazı bir saklanma partisi."

İçimi çektim ve kaşlarımı ovuşturdum. "Belren..."

Şehvetle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları göğsümde takılı kaldığında hiç utanmıyor. "Aklın başına geldi ve benim için arkadaşlarını terk mi ettin? Bu yüzden mi buradasın?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Sevgilin hapisteyken, yara bere içinde, donmuş ve açken benimle nasıl flört edebilirsin? Şu anda sana inanamıyorum."

Yüzündeki eğlence kayboluyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Prenses Soora!" Öfkeyle söylüyorum. "Prensesi kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışmanız gerekirken, burada parti yapıyor, flört ediyor ve küçük parti mağaranızda fae'ler sevişirken garip kelebekler tüttürüyorsunuz!"

Kaşlarını çatıyor ve dalgınca bir elini uzun beyaz saçlarında gezdirerek başının iki yanındaki gri boynuzlarının arkasına sıkıştırıyor. "Prenses haftalardır kayıp. Herkes onun öldüğüne inanıyor."

"O ölmedi. Onu birkaç saat önce gördüm. Hapishane kulesinde tutuluyor."

Dönüp odanın içinde volta atmaya başlıyor, parmakları düşünceli bir şekilde dudaklarını sıkıyor. "O yaşıyor," diyor nefesinin altında, benden çok kendi kendine. "Emin misin?"

"Evet ve başkalarıyla flört etmenden hoşlanacağını sanmıyorum," diyorum parmağımla onu suçlayarak. "Ve seni uyarmalıyım - bir aşk tanrısı olarak, insanların başkalarının kalbini kırmasını hoş karşılamam."

Özellikle onunki, diye düşünüyorum kendi kendime. Yeterince kalp ağrısı çekti. Eğer onu incitirse, kıçına öyle bir Aşk Oku sokacağım ki, kalbi hayatının geri kalanında soneler ve parıltılar saçacak.

Durup bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bekle, sence prenses ve ben..." Sözleri kesiliyor, sonra başını arkaya yatırıyor ve hayatımda duyduğum en iğrenç kahkahayı atıyor. Kısa bir havlama da değil. Hayır. Sadece devam ediyor. Ve devam ediyor. Devam ediyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

Gözlerindeki yaşları silerek başını sallıyor ve boynuzları mum ışığında parlıyor. "Prenses ve ben sevgili değiliz."

Kaşlarım çatıldı. "Sen değil misin?" "Hayır. Neden böyle düşündün?"

"Şey... Yani, ondan bazı aşk titreşimleri aldığımı düşünmüştüm." Aklıma bir düşünce geldi ve inledim. "Tanrım, bu karşılıksız aşk değil, değil mi? O sana aşık ve sen ona hiç yüz vermiyorsun, öyle mi? Bunu nasıl yaparsın, Belren?" Talep ediyorum.

Gülüyor. "Nefes al, dişi peçe. Sevdiği ben değilim. İhtiyaçlar, elbette, ama aşklar... hayır."

"Şey... şimdi kafam karıştı."

"Ortak bir tanıdığımız var diyelim." Başımı eğiyorum. "Bu ne demek oluyor?"

"İkimiz de birini arıyorduk." Bu benim ilgimi çekti. "Kim?"

Bana bir sırıtış fırlatıyor. "Kusura bakma. Sırlarımı bedavaya vermem. Ben bir koleksiyoncu ve hırsızım. Bu iş için kötü olur."

"Sanırım bir istifleme sorununuz olabilir."

Odanın içinde dolaşmaya başlıyorum, bir yandan düşünürken bir yandan da odasında asılı duran çalıntı eşyalara dokunuyorum. Eğer prenses Prens Elphar'ın isyancılara yardım ettiğini öğrendiği için yakalandıysa, neden onu idam *etmedi*? Henüz bilmediğim başka bir planı olmalı. Ne yaparsam yapayım, her zaman benden iki adım önde.

"Bunu yapamaz mısın?" Belren iç geçirir.

Düşüncelerimi yarıda kesip omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum. Elim ipek ve elmastan yapılmış bir eşarbın üzerinde donup kalmıştı. "Senin eşyalarına bakamaz mıyım?"

"O değil," diye açıklıyor. "Etrafta süzülmeyi bırak. Kıçını çok güzel gösteriyor ve harem arkadaşlarınla birlikte kalacağını çoktan belirledik. O yüzden yatak odamın etrafında sallanmayı kes."

Şimdi gülme sırası bende. "Sallanmıyorum*, yürüyorum.* Ne yani, paylaşımcı değil misin?" Alay ediyorum.

Alay ediyor. "Ben bir hırsızım. Başkalarına ait olanı almaktan zevk alırım. Tabii ki paylaşmıyorum."

Bana doğru adım atmaya başladı, gözleri bana kilitlenmişti ve yüzünde cesur bir ifade vardı. Ayak parmağımıza gelene kadar durmuyor ve ona bakmak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kalıyorum. Gözlerindeki bakış beni yutkunmaya itiyor. Yine de, ne kadar yakışıklı olursa olsun, Belren kartlarını göğsüne çok yakın tutuyor, onu iyi okuyamıyorum. Onu anlamıyorum ve amaçlarının ne olduğunu bilmiyorum. Ayrıca onun için adamlarımı terk etmeyeceğimden de eminim.

"Ama dediğim gibi, ben aynı zamanda bir koleksiyoncuyum," diye devam ediyor, pembe saçlarımdan bir parça alıp yüzgeçlerinin arasında ovuştururken sesi alçak ve boğuk. "Bu da demek oluyor ki nadir bulunan şeylerle büyüleniyorum. Özel olana. Eşsiz olana. Ve sen, Perde'nin ötesinden gelen sevgili kadınım, son derece tekilsin."

İtiraf etmeliyim ki, yakınlığı ve bana bakışı beni biraz korkutuyor. Yemin ederim, bir santim bile yaklaşsa öpüşeceğiz. Ve ben onu *öpemem*. O benim arkadaşım değil ve az önce paylaşma konusundaki tavrını açıkça ortaya koydu. Çizgiyi aşmaya niyetim yok. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, hem de hemen. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum.

"Yardım edin," diye ciyakladım.

Lex yanımda beliriveriyor. "Merhaba,"

diyor parlak bir sesle.

Belren saçımı bırakıyor ve şaşkınlıkla geri çekiliyor. Gri gözlerinin açıldığını ve aramıza daldığını görüyorum. Bir elimi aramızdaki gergin an yüzünden yanan yanaklarıma bastırıyorum ve fırsattan yararlanarak yanından geçip aramıza biraz mesafe koyuyorum. Belren'in çekici olduğuna ve seksi bir havası olduğuna şüphe yok ve tüm bu karizmayı doğrudan ona odakladığında düşünmek zor.

Boğazımı temizliyorum ve kalbimi sakinleşmeye zorluyorum. "Tüm bu özel şeyler hakkında..."

Hâlâ Lex'e bakarak, "Sizden iki tane var," diyor.

"Biz *iki* kişi değiliz," diye düzeltiyorum. "Bir ben varım, bir de o."

"Perde'nin ötesinden iki kadın. Bu nasıl mümkün olabilir? Ve neden benziyorsunuz? Ve o hangi cehennemden geldi?" Lex, "Biz a ş k tanrısıyız," diye cevap veriyor. "Bütün aşk tanrısı böyle görünür." O bana bakıyor ve başını eğiyor. "Şey, Madam Cupid Emelle'in görünüşü biraz değişti. Ben de Peçe'den geldim."

Belren'in gümüş yüzü benimkine döndü. "Herkesin hakkında fısıldadığı aşk tanrısı *sen misin*?"

Sokaktaki genfin de bana böyle seslendiğini hatırlayarak hafifçe gerildim. "Ne duydun?"

Belren mücevherlerle kaplı parmağını çenesine vuruyor. "Başka bir dünyadan gelen bir aşk tanrısı varmış. Diyarı kasıp kavuruyormuş. Bazı fısıltılar senin bir iblis olduğunu ve tüm insanoğlunu cezalandırmak için burada olduğunu söylüyor.

Diğerleri ise aslında prensi yenmemize ve onun zulmüne son vermemize yardım etmek için burada olduğunu söylüyor. Ve daha da fazlası, senin sadece acayip kanatları olan bir insan-kuş iti olduğunu ve aslında prensin yanında savaştığını, yoluna çıkan herkesi öldürdüğünü söylüyor."

Kıllandım. "Benim grotesk kanatlarım yok."

Beyaz bir kaşını kaldırıyor. "Bundan çıkardığın sonuç bu mu?"

"Sadece yanlış tasvir edilmekten hoşlanmıyorum," diye ısrar ediyorum.

"Aşk tanrısı olma konusunda ciddi misiniz? Yani aşk, seks ve tüm bunlar konusunda mı?" diye sorar.

Şu anda sırtıma bağlı olan Aşk Okları'nı işaret ediyorum. "Evet."

Belren şaşkın ve son derece meraklı görünüyor. "Ve o senin asistanın mı?" diye soruyor kuşkuyla. "Alemlerde kim *sana* bir asistan verdi?"

"Öyle söyleme. Ve bu uzun bir hikaye. Cupidville'de biraz itiş kakış oldu."

"Bir *scuffle* mi?" diye gülüyor.

Ona bir el salladım. "Artık yetkili benim sayılır. Eski patron, dediğim gibi. Bir itiş kakış oldu."

"Eminim," diyor, başı Lex'le göz göze gelmek için geri dönüyor.

Baştan ayağa yavaş bir sevişme gerçekleştiriyor, şüphesiz kızın sahip olduğu ateşli, katı okul öğretmeni şeyini not alıyor. Gözleri yırtıcı bir meydan okumayla parlıyor. Ondan yayılan arzu dalgalarının tadını alabiliyorum. "*Peşinden* koşan bir sürü arkadaşın yok, değil mi?" diye soruyor ona.

Lex kaşlarını çattı. "Ne?"

Ona iç çektim. "Asistanımı baştan çıkarmaya çalışma." Beni görmezden geliyor. "Adın ne, Pinky?"

"Ben aşk tanrısı altmış dokuz yaşındayım" diye cevap veriyor. İnliyorum ve içten içe yüzümü avuçluyorum.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılır. "Bir veren ve bir alan. Ne kadar iyisin."

"Lex. Adını Lex olarak kısalttım," diyorum.

"Pekâlâ *Lex*," diye söze başlıyor adam ona doğru yürürken. Cazibesini en yüksek ayara getiriyor, ama Lex erimek ya da kaçmak yerine, sanki bir otelin resepsiyon görevlisiymiş gibi ona gülümsemeye devam ediyor, bekle-

onu kontrol etmek ve sıranın dışına çıkarmak için. Belren elini arkasındaki duvara dayayıp onu içeri hapsettiğinde bile kibar ama mesafeli ifadesini kaybetmiyor. "Sizinle daha yakından tanışmak isterim."

Gözlerimi deviriyorum. "*Sadece* benimle flört ediyordun."

Omuz silkiyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sen çok güzel, eşsiz bir yaratıksın. Kendime engel olamıyorum. Dediğim gibi, ben bir koleksiyoncuyum. Değerli bir şey gördüğümde anlarım. Senden etkilenmem çok doğaldı. Ama dediğim gibi, ben paylaşan bir tip değilim ve sen de inatla katlarına bağlı kalıyorsun, değil mi?"

"Evet, k a h r e t s i n ! Onlar benim dostlarım."

Özür dilemeden omuz silkiyor. "Peki o zaman. Kaybedilmiş bir dava gördüğümde anlarım." Lex'e geri döner. "Ancak bu seferki henüz kendisine bağlı bir eş sürüsüne sahip değil gibi görünüyor. Seni baştan çıkarmaya niyetliyim," diyor ona, son derece ciddi bir şekilde.

Lex başını eğiyor. "Beni baştan çıkarmak mı?"

Belren yüzünde yavaş bir sırıtış belirmesine izin verir. "Gerçekten de öyle. Söylesene, hiç adaşınla yattın mı?" Parmağını yavaşça onun kolunda gezdiriyor. "Sizi temin ederim, bu numarada oldukça iyiyimdir."

Dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklatıyorum. "Lütfen odaklanır mısın?" İç çeker ve elini bırakır. "Biliyor musun, bir aşk tanrısı için, sen-
tam bir engel."

Onu azarlamak için ağzımı açıyorum, ama Lex araya girerek, "Oh, özür dilerim efendim Azgın Fahişe. Romantik ilişkiler için uygun değilim. Ben sadece bir aşk tanrısı değilim, aynı zamanda Ayın Aşk Tanrısı ve Madam Aşk Tanrısı Emelle'in asistanıyım. Gördüğünüz gibi, herhangi bir ilişkiye, kaçamağa veya herhangi bir aşk ilişkisine giremem. Bu sadece aşk tanrısı yasalarına aykırı değil, aynı zamanda zamanım da yok. Aşk tanrısı görevlerimi çok ciddiye alırım. Diğer sorumluluklarımın yanı sıra, diyarlara yaymam gereken çok fazla Aşk Eşleşmesi ve cinsel etkileşim var."

Belren'in yüzündeki ifadeye kıs kıs gülüyorum. "Her şeyden önce, bu Boynuzlu Kanca," diyor bana pis bir bakış fırlatarak. "Ve siz aşk tanrılarının beni geri çevirmesi de neyin nesi?" diye homurdanıyor.

Kıkırdıyorum. "Geri çevrilmeye alışık değil
misin?" "Hayır, aslında," diye itiraf ediyor.

Evet, nedenini anlayabiliyorum. Belren güzel gümüş ambalaja sarılmış ateşli bir fae.

"Bir dakikalığına egonu dizginleyip prensesi nasıl kurtaracağımızı bulmama yardım eder misin? Lex'i baştan çıkarmayı daha sonra deneyebilirsin."

"Peki," diye iç geçiriyor, sanki onu gerçekten söndürüyormuşum gibi.

"Lex, neden gidip bir şeyler yapmıyorsun ve bana daha sonra haber vermiyorsun?"

Başını öne eğiyor. "Teşekkür e d e r i m , Madam Cupid Emelle. Bugünün hedefine başlamak için can atıyorum!" diyor heyecanla.

Belren onu eğlenen bir ifadeyle izliyor. "Peki bugünün hedefi nedir, Altmış Dokuz?

"Kırık bir kalp mücadelem var. Engellenmiş olanları düzeltmek için insan diyarına gideceğim."

"Engellenmiş mi?" Belren soruyor. "Cupids insanları engeller mi?"

"Oh, evet," diye başını salladı. "Eğer bir kişi üçten fazla Aşk Eşleşmesi yaptıysa ancak daha sonra söz konusu ilişkileri kötü eylemlerle mahvetmişse, engellenme listesine alınır. Bu noktada, sadece benim ve Madam Cupid Emelle gibi daha üst düzey cupid'lerin başka bir Aşk Eşleşmesi denemesine izin verilir. Ancak bu kişiler aşkı kötüye kullandıkları için, bunu hak ettiklerinden ve bir sonraki Aşk Eşleşmesinin kötüye kullanmadıkları bir eşleşme o l d u ğ u n d a n emin olmak için epeyce çaba sarf etmemiz gerekiyor. Bu bir meydan okumadır, ancak işe yaradığında, engellenen insanlar genellikle en iyi aşıklar olabilirler çünkü aşkın onlara bir şans daha verdiği için gerçekten ne kadar şanslı olduklarını fark ederler. Engellenen kişileri rehabilite etmek kolay değildir, ancak ödüllendiricidir."

Belren bana bakıyor, ben de ellerimi kaldırıyorum. "Bana bakmayın. Blok listesindeki insanlarla hiç çalışmadım. Normal okul sevgililerini bile zar zor eşleştirebildim."

"Ama yine de yetkili sensin," diyor alaycı bir şekilde.

Haklı. Bunu ona söylemeyeceğimden değil. Lex'e dönüyorum. "Git ve geri dön Lex. Artık iyiyim."

Pembe bir dumanın içinde kaybolur.

"Pekâlâ," diyor Belren, sesi ve ifadesi ciddileşiyor. "Bana prensesin tam olarak nerede tutulduğunu söyle."

Ben konuşurken Belren de not alıyor. Gerçi kalemle yazarak değil. Hayır, usta hırsız gücünü kullanarak kalemin onun için kağıda yazmasını sağlıyor, bir yandan da deri sırt çantasındaki malzemeleri toplamaya başlıyor. Çoklu görevlerde harikadır.

"Hapishane kulesinin sadece penceresi veya dış kapısı yok, aynı zamanda büyük bir sihirle korunuyor. Daha önce hiç kimse buradan kaçamadı" diye açıklıyor.

Kalbim yerinden çıkacak. "Bu berbat bir şey."

Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "Ama..." diye devam ediyor çantasını omzuna atarken. "Çünkü hiç denemedim," diye bitiriyor ukala bir sırıtışla.

"Yani bunu yapabilir misin?"

Maskesini yüzüne geri takıyor ve ben de maskesinin tekrar yerine oturmasını izliyorum. "Ben Boynuzlu Kanca'yım. Her şeyi ya da *herkesi* çalabilirim."

İçime bir rahatlama yayılıyor. "Güzel. Ben de... bir şekilde genfinlerimi kaybettim," diyorum hızlıca.

Bana bıkkın bir bakış attı. "Arkadaşlarını *yine* mi kaybettin?"

"Bunu bilerek yapmadım!"

Bana bakıp iç geçiriyor ve elini yüzüne sürüyor. "Tamam. Prensesi çıkaracağız, sonra da genfinlerini bulmana yardım edeceğim." Beni işaret ediyor. "Ama bu son kez. Kes şunu. Kaybetmeyi. kaybetmeyi. Arkadaşlarını."

"Tamam, tamam," söz veriyorum. "Şimdi gidip Boynuzlu Kanca usta hırsızlığını yapabilir miyiz lütfen?"

Maskesinin arkasından gülümsemesinin parladığını görebiliyorum. Neredeyse gri gözlerinin parlamasına neden olan heyecanlı, mızmız bir bakış. "Hadi gidip bir prenses çalalım."

BÖLÜM 11

I seks partilerini dağıtmaya yardım etmeliyiz.

İlk girdiğimden beri birkaç tane daha devam ediyor. Belren'in odası. Tüm fae'lerin hâlâ kendilerini *iyice eğlendirdiğini* görünce iç geçiriyor, yüzünde hüzünlü bir ifade beliriyor. "Tamam, sen şunları al, ben de şuradaki karaya vurmuş kelpleri alayım."

Deliklerinden yeşil deniz yosunu görünümlü yapışkan sıvı sızan ceset yığınına doğru ilerleyişini izliyorum. Eww.

Diğer bazı fae'lerin seviştiği karşı köşeye doğru yürüyorum. Dürüst olmak gerekirse, onları ayırdığım için biraz kötü hissediyorum. Seks partilerini başlatmayı severim, bitirmeyi değil. Ne kadar yaklaşırsam, cupidy hislerim o kadar karıncalanmaya başlıyor.

Onlara ulaştığımda boğazımı temizliyorum. Gözlerimi de kaçırmaya çalışıyorum çünkü bilirsiniz, çiftleştim falan. Grup seks katılımcıları hiç rol yapmıyor. Sadece emmeye, itmeye ve çok ses çıkarmaya devam ediyorlar.

"Affedersiniz?" Başımı toprak tavana doğru kaldırarak söylüyorum. Hiçbir şey yok.

Ellerimi yüksek sesle çırpıyorum, bu da sonunda bana bakmalarını sağlıyor ama aynı zamanda aşk tanrısı işaretimin yeniden parlamaya başlamasına neden oluyor.

Boynuzlu olan bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve başka bir fae'nin bacakları arasında sallanan parçaları höpürdetmeyi bırakıyor. "Bize katılmak ister misin?" diye soruyor.

Şu anda dizlerinin üzerinde, dört bacağı ve bir sırt çantası olan başka bir fae'nin arkasına yaslanmış durumda. Hah. Bahse girerim sırt kesesi gerçekten işe yarıyordur.

alışveriş yaparken kullanışlı. Oh. Bekle. Bu bir sırt çantası değil.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

Gözlerimi hızla tekrar tavana dikiyorum. "Umm. Hayır. Evet. Yani, bu ilginç. Ama hayır, size katılmak istemem. Benim arkadaşlarım var. Çoğul," diye açıklıyorum. "Bir tanesinin süper gücü var. Bir diğeri ıslık çaldığında garip bir şey yapıyor. Gerçekten bilmiyorum. Ama çok iyi ıslık çalar. Üçüncüsü-"

"Hey! Ayrılın!"

Belren'in gürleyen sesiyle irkildim, çünkü ben fark etmeden bir şekilde tam arkama gelmişti. Ayrıca kulağımın içine doğru bağırdı. Muhtemelen bilerek yaptı, pislik herif.

Diğer fae'ler ayağa kalkmaya çalışıyorlar. Onlar çözülürken bir sürü gıcırdama oluyor. Ayrıca, bir sürü ıslak nokta. Hızlıca giyinip kapıdan çıktıklarında onlara sırtımı dönüyorum.

Belren'e dönüyorum. "Nasıl ineceklerini biliyorlar mı?"

Belren pis bir şaka yapmak için ağzını açıyor ama ben gözlerimi devirip sözünü kesiyorum. "Ben *adadan* gitmeyi *kastetmiştim*."

Sırıtıyor ama bırakıyor. "Evet, tabii ki var. Prensesin yaptığı bariyer kapısından geçecekler. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Üstünü değiştirmelisin."

"Kıyafetlerimi değiştirecek vaktim olmadı," diyorum kirli elbiseme bakarak.

"Sevgilim, ben bir hırsızım. İhtiyacın olan ya da isteyebileceğin her şey bende var ve eğer bende yoksa, kesinlikle alabilirim."

Bileğine bir fiske vurdu ve bir an için hiçbir şey olmadı. Ama birkaç saniye geçtikten sonra Belren'in yatak odasından bir şey fırlıyor ve kendini bana doğru fırlatıyor. Göğsüme çarpan kumaş parçasını güçlükle yakalıyorum.

"Şunları giy."

"Lütfen diyebilirsin," diye homurdanıyorum bohçaya bakarken. Kalın kahverengi bir pantolon, beyaz bir bluz ve bir çift sağlam deri çizme var. "Hiç gerçek okunuz var mı?" diye soruyorum.

Sadağımdaki kırmızı ve pembe olanlara bakıyor. "Ve bunlar..."

"Aşk Okları, tabii ki."

Sırıtıyor. "Belli ki."

Bir an daha geçiyor ve sonra oklar bana doğru geliyor. Ve *hızlı* gidiyorlar. Yüzümü delmek üzereyken, şaşkınlıkla ciyaklıyorum ve yere düşüyorum.

Belren gülüyor ve ses odanın toprak duvarlarında yankılanıyor. Ona ters ters bakıyorum. "Bu hiç hoş değildi."

Oklar bulunduğum noktanın birkaç santim üzerinde geziniyor. "Sor- ry. Kendime engel olamadım."

Ayağa kalkıp okları havadan topluyorum ve hızla sadağıma yerleştiriyorum.

"Şimdi oyalanmayı bırak ve git üstünü değiştir."

Ben yüzüne bir dizi küfür savuramadan odanın diğer tarafına doğru koşar adımlarla uzaklaşıyor. Elbisemi ve ipek terliklerimi bir yığın halinde bırakarak giyinmek için hızla Belren'in yatak odasına gidiyorum. Belren'e katılmak için geri döndüğümde, diğer fae'lerin hepsi gitmişti ve o beni tünelde bekliyor ve bazı süslü bilek işleri yapıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Etrafıma bakarak soruyorum.

"Son Fae de az önce ayrıldı. Ben sadece bizim için geçidi açıyorum. Hazır mısınız?"

Prensesi kaçması mümkün olmayan bir hapishaneden kaçırmaya hazır mıyım? Hayır. "Evet," diyorum. "Ben süper iyi bir casusum. Bu 'insanları hapishaneden kaçırma' işini yapabilirim, hiç sorun değil."

Ağzı seğiriyor ve ben arkasından giderken o taş kapıya doğru dönüyor. "Arachno sizi bulmadan burada nasıl kaldınız?"

"Büyü. Prenses Soora sadece bariyerin içine bir kapı açmakla kalmadı. Ayrıca dağın bu kısmını bir pelerinle büyüledi. Eski yamyam örümcek dostumuz adasında bir şeylerin ters gittiğini bilmiyor. Ayrıca, prenses onu meşgul edecek bir...teslimatı olmasını sağladı."

Durdum, dehşete kapıldım. "Prenses Soora, Fae'leri yenmeleri için buraya mı bıraktı?"

"O kadar dramatik bir şey değil," diyor omzunun üzerinden. "Bir araba dolusu yılan derisi bıraktı."

"Serpentinal de neyin nesi?"

Tüyleri diken diken olmuş gibi omuzlarını sallıyor. "Birkaç yılda bir deri değiştiren, özellikle çirkin bir fae. Korkunç bir süreçtir ama derileri aslında oldukça değerlidir. Kuruduktan ve sertleştikten sonra, onları her türlü şey için kullanabilirsiniz. İyileştirici tonikler, kumaşlar, hatta afrodizyaklar."

"Huh."

"Gerçekten de öyle. Ama Arachno'ya göre, fae parçalarında güç var. Bir şekilde ondan güç alabiliyor. Kurutma gibi sıkıcı bir süreçten geçerken hediyesiyle oldukça meşgul olacak. Sıcaklıklar tam olarak doğru değilse işler kötü gidebilir."

Arachno'nun bir fae'nin derisini kuruttuğu düşüncesi midemi bulandırıyor. O ölüm perisi dilini alıp sakız gibi çiğnediği zamanı hala hatırlıyorum. Hatırladıkça biraz öğürüyorum.

Belren beni duyuyor ve kıkırdıyor. "Dört arkadaşın varsa, öğürme refleksin üzerinde çalışman gerekecek."

"Öğürme refleksim gayet iyi," diye savunuyorum. "Aslında Sylred bana beklentilerini aştığımı söyledi," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

"İyi olan o, değil mi?" Sırtına kaşlarımı çatıyorum. "Evet, ama..."

"Aynen öyle."

Adımlarım hafifçe titriyor. "Öğürme refleksim harika. Diğerlerine sorun!"

Omuz silkiyor, sanki onun için bir önemi yokmuş gibi. Yani, onun için önemli değil, ama haksız yere suçlanmaktan hoşlanmıyorum.

"Bu tartışma daha bitmedi," diye onu uyarıyorum.

Bana bakıyor ve sırıtıyor. "Elbette, kayıp arkadaşlarınızı bulduğumuzda lütfen bu konuyu tekrar gündeme getirin."

"Yapacağım," diyorum çenemi inatla yukarı kaldırarak. Sanki bu çok komik bir şeymiş gibi gülüyor.

BÖLÜM 12

W Belren'in taşı uzaklaştırmak için daha önce süslü büyüsünü kullandığı taş kapıya varır, ancak kapıya gitmek yerine- Bariyer kapısından geçerek dağdan aşağı Arachno'nun tarafına doğru ilerlemeye başlar ve kanatlarını sırtından çıkarır.

Güve kanatlarına benziyorlar. Biraz bulanık ama merkezlerinde güzel kanca benzeri şekiller var. "Boynuzlu Kanca giderek daha mantıklı geliyor," diyorum ona. "Ama mantıklı olmayan şey, neden bizi yemeye çalışan çılgın yamyam örümcek fae'*ye doğru* yürüdüğümüz."

Dağdan aşağı inmeye devam eder, ilerledikçe kayaları yolundan çeker ve sanki aşağı doğru süzülüyormuş gibi görünür. Bazı büyük kayalara ulaştığında, havaya zıplıyor ve kanatlarını çırparak kayaların üzerinden hızla geçiyor. Ben ise onun kadar zarif bir şekilde inmeye çalışmaktan vazgeçene kadar kayıyor, kayıyor ve sıyrılıyorum. Yolun geri kalanını uçarak iniyorum ve oflayıp puflayarak onun yanına iniyorum.

Bana doğru baktı. "Bir daha düşündüm de, belki de burada kalmalısın. Dağdan inerken bile bu kadar sorun yaşadıysan, ne kadar yardımcı olabileceğinden emin değilim."

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum. Arachno'nun bizi duymasını cidden istemiyorum. İğrenç yılan-fae derisi şeyiyle bile, artık gizlenme büyüsüyle korunmadığımız için bizi fark etmeyecek kadar dikkatinin dağılacağına ikna olmadım. "Lütfen bana burada ne halt ettiğimizi söyler misin? Krallık adasına geri döneceğimizi sanıyordum?"

"Oraya henüz gidemeyiz," diyerek ileri doğru adım attı.
Hâlâ Arachno'nun mağaralarına doğru gidiyor.

"Ne? Neden olmasın?" Ona yetişmek için acele ediyorum. "Senin Prenses Soora'nın ajanı olman gerekmiyor mu?"

"Onun süper harika casusunu kastediyorsan, evet." "Bir casusa göre pek de... becerikli değilsin."

"Peki bununla ne demek istiyorsun?" Kendimi tutamadım. Önce öğürme refleksi, şimdi de casusluk yeteneklerimi sorguluyor. Hiç hoşuma gitmedi.

"O hapishane kulesi sadece dışarıdan aşılmaz değil," diye açıklıyor, kayalık, seyrek arazide yürürken adımlarını hiç yavaşlatmadan. Orada burada birkaç ağaç var ve alçak, yoğun bir sis tüm adayı kaplayarak daha da ürkütücü görünmesini sağlıyor. Tüm ağaçlar bitkiden ziyade devasa dikenli iskeletleri andırıyor.

Ona yetişmek için nefes nefese kalmamaya çalışırken "Biliyorum," diyorum. Çocuklarımı özlüyorum. Beni kesinlikle taşırlardı. Bacaklarımı dinlendirmek için biraz uçuyorum.

"Ama," diye devam ediyor, "aynı zamanda büyü ile korunuyor. Duvarlarından kaçmaya çalışan herhangi bir fae'yi parçalayacak bir büyü."

Prenses Soora'nın kuleden çıktığını ve binlerce küçük parçaya ayrıldığını hayal ediyorum. İrkildim. "Şey, bu... iyi değil."

"Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Bu da demek oluyor ki o büyüyü aşmanın bir yolunu bulmalıyız." Dönüp bana bakıyor. "Peki kaçmaya çalışırsan seni bin parçaya ayıracak, aşılmaz bir hapishane kulesine nasıl girersin?"

Bu hileli bir soru mu? "Ummm...Bilmiyorum."

Bana sırıttı. "Bilmiyorsun."

Tekrar dönüp büyük bir kayanın üzerinden atlıyor ve yaklaşık bir metre ötedeki toprağa çevik bir iniş yapıyor. Bu hareketi yeniden yapmaya çalıştığımda, inişi tutturamıyorum. İniş bana yapışıyor.

"Ouch." Ölü, sivri dallardan oluşan bir yığının üzerine kıçımın üzerine düştüm ve dalları kıçımdan çıkardım.

Belren koluma girip beni ayağa kaldırıyor. "Peki, hapishane kulesine yapılan büyüyü geçemezsek, prensesi nasıl dışarı çıkaracağız?"

Beni tekrar ileri doğru çekmeye başlıyor ve onun aceleci hızıyla kayalara takılmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Hapishane kulesinin büyüsü tek bir kaynaktan sağlanıyor. Kral. Kral Beluar'ın büyüsünün ne işe yaradığını hatırlıyor musun?"

Genfinlerimin ölümüne dövüşmeye zorlandığı itlafı düşünüyorum. Kendi zihinleri olan kılıçları kullanmaya zorlandıkları duruşma sahnesi aklıma net bir şekilde geliyor. Ve Ronak'ın hayvani bir şekilde karşı koyan her bir fae'yi kesip biçmesi de öyle. Bu düşünce vücudumu ürpertiyor. "Evet, umm, Kral Beluar'ın büyüsü bir şekilde kılıçları kontrol etti, böylece kendi iradelerine sahip oldular."

"İşte böyle," diyor Belren, başka bir kayalık bölgeyi geçmeme yardım ederken. Arachno'nun dağı gittikçe yaklaşıyor.

Zihnim ayak uydurmak için çabalıyor. "Bekle. Aynı şeyi kuleye de yaptığını mı söylüyorsun? Bir şekilde... ona kendi aklını mı verdi?"

"Akıl değil. Bir *irade*. Bu hapishane kulesinin duvarlarının tek bir amacı var. Mahkumları içeride tutmak. Hapishane kaçmaya çalışan herkesi yok edecektir."

Düşünceden kaşlarım çatıldı. Sadece Prenses Soora'nın hücresini açmanın ve onu gardiyanların arasından geçirmenin bir yolunu bulmak zorunda değiliz, aynı zamanda tüm hapishane bizimle savaşıyor olacak. İhtimaller pek iyi görünmüyor. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Bekle," diyorum oflayıp puflayarak. "Gardiyanlar. İçeri girip çıkabiliyorlar ve hapishane onlara zarar vermiyor."

"Çok iyi," diyor Belren. "Muhafızların üzerlerinde, tabiri caizse, kralın kendisinin koyduğu büyülü bir damga var, böylece serbestçe girip çıkabiliyorlar."

"Kral dev bir dangalak olduğu için bunu bizim için yapacağından şüpheliyim."

Belren, Arachno'nun mağaralarının girişine bakmak için bizi budaklı bir ağacın arkasında durduruyor. "Hayır," diye mırıldanıyor. "Gelmeyecek. En azından gerçek o değil."

Ona deliymiş gibi baktım. "O piponun içinde ne içiyordun? Bilmece gibi konuşmayı kes. Ve lütfen bana neden çılgın fae yiyen örümcek kötü adamın inine *doğru* gittiğimizi söyler misin?"

Gri gözleri bir süre daha etrafı taradıktan sonra, kolumu sıkıca kavrayarak beni ileri doğru çekmeye devam ediyor. Dağa hızla tırmanmaya başladığımızda, "Çünkü küçük peçeli dişi," diye söze başladı. "Arachno'nun parodworm'lara karşı bir zevki var. Onlardan her zaman bir zulası vardır."

"Parodworms?"

"Evet, eşit miktarda toprak ve hayvan dışkısıyla b e s l e n e n, kıvranan solucan benzeri yaratık."

Burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum. "Eww."

"Evet, ben de koyun eti ve turta ziyafeti çekmeyi tercih ederim," diyor. "Ama, parodworm'ların ne için bilindiğini biliyor musun? Arachno'nun onlara *neden* bu kadar düşkün olduğunu biliyor musun?"

Parodworm'ları daha önce hiç duymamıştım ama... "Yemek yerken onların gücünü de yiyor. Sanırım garip bir şekilde güçlüler."

"Çok," diyor ve beni mağara girişinin ağzına doğru çekiyor. Çömelip etrafı bir süre dinliyor ve tarıyoruz. Sisin ve kayaların arasından görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde hareket yok ama yere düşen her gölge tüylerimi ürpertiyor ve iki kez bakmama neden oluyor.

"Peki parodworms ne yapabilir?" Mırıldanıyorum.

Bana doğru bakıyor. "Oh, her zamanki solucan şeyleri," diyor sessizce. "Mesela topraktaki organik maddeleri parçalıyorlar."

Kulağa o kadar da etkileyici gelmiyor. Bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıp "Ah, bir de onlar taklitçi" deyince beni durduruyor.

BÖLÜM 13

Belren bizi Arachno'nun gizli mağara girişine doğru çekmeye başlıyor. Belren'inkinin aksine, bu tünel tamamen karanlık ve Durgun havada uğursuz bir his. "Bize biraz ışık verebilir misin?" diye soruyor.

Elimi sıkıyorum. İşaretim hemen parlıyor. "Ben yüceltilmiş bir meşaleyim," diye homurdanıyorum.

"En azından karanlıkta işe yarıyorsun," diyor yüzünde gururlu bir ifadeyle. "Anladın mı? Karanlıkta işe yaramak mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Şu taklit etme olayını açıklar mısın lütfen? Ne demek istediğini anlamıyorum," diye fısıldıyorum Arachno'nun tünellerinde baş döndürücü bir yolculuk yapmaya başladığımızda.

Belren önceden biraz araştırma yapmış olmalı, çünkü hangi yöne gideceğini seçmek için dönüşlerde hiç tereddüt etmiyor. "Tam olarak bunu kastediyorum. Taklit ediyorlar. Biyolojik olarak, en sağlıklı büyülü köklerden toprak aldıklarında daha güçlü olurlar. Aynı şey dışkı için de geçerli. Fae ne kadar güçlüyse, dışkı ziyafeti de o kadar iyi olur."

"İğrenç."

"Karşılığında büyüyü alıp sindirirler ve yeni formlarda toprağa geri verirler. Topraklarımızı sağlıklı ve güçle canlı tutmaktan sorumludurlar. Ne de olsa bir fae'nin gücü topraklardan gelir," diye açıklıyor karanlık patikalarda ilerlemeye devam ederken. "Ne yazık ki, parodwormlar sıklıkla avlanıyor ve günümüzde nadir hale geldiler. Ne de olsa onlar sadece bir yemek değil. Onlar bir güç kaynağı. Hayvanlar ve fae'ler sık sık onları avlıyor."

"Yani bir savunma mekanizması olarak Fae'leri mi taklit ediyorlar?"

"Aynen öyle. Ve parodwormlar sadece bir fae'nin görünüşünü taklit etmekle kalmaz, aynı zamanda güçlerini de taklit edebilirler. Sadece çok kısa bir süreliğine, ama ihtiyacımız olan tek şey bu."

Bu yeni bilgi karşısında kalbim hızlanıyor. "Bu şeylerden birini alabilirsek kralı taklit edebileceğini mi söylüyorsun?"

Bana bir sırıtış fırlattı. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Duruyor ve bir parmağını dudaklarına götürüyor. Duvarlara ışık ve gölgeler düşüren bir ateşin parıltısını görebildiğim köşeye bakarken onu izliyorum. "Temiziz," diye mırıldanıyor.

Beni odanın içine çekiyor ve mekânı görür görmez aklıma korkunç geri dönüşler geliyor. Ortada kim bilir ne kaynatan devasa tencere, duvarı kaplayan örümcek ağı ve arka taraftaki fae parçalarıyla dolu raflar.

"Bu şeyler neye benziyor?" Belren aceleyle etrafı incelemeye başlarken ben de soruyorum.

"Parodworm'lar ince ama çok uzun," diyor sessizce, odanın içinde dolaşmaya başlarken. "Burada esir tutulmanın tek iyi yanı manzaraydı."

Ağ duvarının önünde duruyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Peçe numaranı yapıp ağın arkasına geçebilir misin?"

"Evet ama solucanı bu şekilde geri getiremem. Canlıları Peçe'ye sokup çıkaramam," diye açıklıyorum ona doğru aceleyle ilerlerken.

"Seni tekrar dışarı çıkaracağım," diye beni temin ediyor. "Şimdi, onları orada asılı gördüğümde," diyor ağ duvarının arkasını göstererek, "tepede asılı duruyorlardı. Hafif mavi bir parıltıları var."

Terli avuçlarımı pantolonuma sürtüyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

"Arachno muhtemelen yeni derilerini kurutmakla meşguldür ama bu her an buraya geri gelemeyeceği anlamına gelmez. Acele etmek en iyisi."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Peçe'ye girip ağ duvarının yanından geçiyorum, sonra orada bulduğum şey karşısında nefesim kesiliyor.

Gidiyorum fiziksel Tekrar, I Fısıldayarak bağır, "A küçük uyarı iyi olurdu!"

"Özür dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmasa da. "Sana susuz kaldığını söylemenin bir yararı olmayacağını düşündüm.

cesetler önceden."

Tüm alanı kaplayan kemiklerin ve vücut parçalarının yanından dikkatlice geçerken yüzümü buruşturuyorum. Burası tahmin ettiğimden daha büyükmüş. Ayrıca burada sayamayacağım kadar çok kemik var. Yer, kemik yığınıyla birlikte en az iki metre daha yüksek.

Ayrıca tavandan sarkan ağ parçaları da var. Bazıları tavşan ve fare gibi hayvanlar, ama diğerleri daha büyük ve kokusundan etrafımda kesinlikle ölü fae'lerin asılı olduğunu anlayabiliyorum. Ölmek için korkunç bir yol.

Yarım saniye kadar düşündükten sonra, canlı birini bulup bulamayacağımı görmek için ürkütücü ağ kozalarını aramaya başlıyorum. Her şey yapış yapış ve ağlar göründüklerinden daha güçlü, ancak birkaç tanesini açmayı başarıyorum, ancak cansız cesetten sonra cansız cesetle karşılaşıyorum. Neşeli bir manzara değil.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Belren'in tıslayan sesi neredeyse tüylerimi diken diken ediyor. "Kutsal kalpler. Yapma bunu!" Fısıldayarak bağırıyorum.

"Ne, konuşmak mı?"

"Evet," diye çıkıştım. "Cesetlere bakarken sesler duymak istemiyorum."

Uzun uzun iç geçiriyor. "Neden cesetlere bakıyorsun? Göreve odaklan. Prenses Soora dikkat sürenizin bu kadar kötü olduğunu biliyor mu?"

"Dikkat sürem o kadar da kötü değil! Bir esiri kurtarmaya çalışarak iyi bir vatandaş olmaya çalışıyordum!"

"Sadece lanet bir parodworm

al!" "Tamam!"

Dönüyorum ve ayağımdaki kemiklere takılıyorum. Kendimi yakalamak için ellerimi dışarı atıyorum ve tabii ki kendimi ağ duvarına yakalıyorum ve hemen sıkışıyorum.

"O ses de neydi?" diye soruyor duvarın arkasından. Gölgesinin beni takip ettiğini görebiliyorum.

"Yok bir şey," diyorum hemen.

Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. "Bu şey neden yapılmış?" Homurdanıyorum.

"Ağa takıldın, değil mi?"

"Hayır," diyorum aceleyle.

"Oraya gelip o lanet parodworm'u kendim mi almam gerekiyor?" diye söyleniyor.

"Anladım."

Hızlıca görünmez oluyorum, yapıştığım yerden kurtuluyorum ve sonra tekrar fiziksel oluyorum. Çabamı iki katına çıkarıp her yerde lanet olası solucan şeylerini ararken yaklaşık bir metre ötede onu görüyorum. Üst yarısı yukarıdaki toprak tavana sıkışmış, uzun, parlayan mavi bir solucan.

"Sanırım buldum."

Tavana ulaşana kadar geçici bir merdiven olarak kullanmak için bir yığın kemiği bir araya getiriyorum ve sonra solucanın etrafını kazmaya başlıyorum, kafayı bulmaya çalışıyorum. Düşündüğümden daha derinde ve devam ediyor gibi görünüyor.

"Bu şeyler ne kadar uzun?" Kazmaya devam ederken yüzüme ve ağzıma toprak düşüyor. Kollarım onları başımın üstünde tutmaktan beni öldürüyor ama tırnaklarım kırılıp kollarım titremeye başladığında bile durmuyorum.

Ronak burada olsaydı, bana üst kol gücüm üzerinde çalışmam gerektiğini söylerdi. İtiraz ederdim elbette ama haklı olurdu. Tanrım, onu özlüyorum.

"Acele et," diye tıslıyor Belren duvarın diğer tarafından.

"Deniyorum!"

Daha fazla toprak yığını yuvarlanıp saçlarıma düşüyor. Görebilecek kadar temizlemek için gözlerimi koluma silmem gerekiyor. Tam kollarımın kopmak üzere olduğundan emin olduğum anda, sonunda solucanın kafasına ulaşıp onu çekip kurtarıyorum.

"Evet! Anladım!"

"Seni yalamasına izin verme."

Yüzümü buruşturuyorum ve bana doğru kıvrılıp kıvranırken onu kol uzunluğunda tutuyorum. Soluk mavi renk onu daha az iğrenç göstermek için hiçbir şey yapmıyor. "Dili mi var?" Ciyaklıyorum.

"Evet, şimdi çıkın buradan," diyor Belren, sesi endişeli geliyor. "Biri geliyor."

Solucanı bir gar- den hortumunu kaldırır gibi aceleyle sarmaya başlıyorum, ucunu tutarken dirseğimin etrafına sarıyorum. İki tanesi hariç neredeyse tüm oklarımı dikkatlice çıkarırken kıpırdanıyor ve sonra

solucanı sadağın içine sokuyorum. Ayrıca birkaç avuç toprak alıp üstüne döküyorum, sadece biraz daha ev gibi olsun ve solucan kabaca yer değiştirdiği için daha az sinirlensin diye.

İşim bittiğinde, Belren'in tek bir şeridi keserek içinden geçmeme izin verdiği duvara doğru koşarken sadağı elimde taşıyorum. Saçlarımın birkaç teli yapışkan ağdan kopuyor ve neredeyse yayımı kaybediyordum ama Belren beni rehin tutmak isteyen yapışkan ağ tellerini kesip atıyor.

"Anladım, hadi gidelim," dedim ona.

Tek bir adım bile atamadan, korkunç bir kıkırdama duvarlardan yansıyor ve ikimiz de onun sesiyle dönüyoruz. "Vay, vay. Küçük kuş Arachno'ya geri döndü," diyor ve kanımı donduruyor.

Gri, yıpranmış görünümlü derisi kemiklerinden sarkıyor, bu da sadece kemikli dizlerine kadar uzanan tel tel saçlarını tamamlıyor gibi görünüyor. Boncuk gibi siyah gözlerinin hepsi farklı zamanlarda kırpışıyor ve en az bir düzine olması gerekiyor. Ağzı ise... geri kalanıyla uyuşmayan mükemmel beyaz bir sırıtışa dönüşmüş. Sırıtan bir Arachno pek de iyiye işaret gibi görünmüyor.

"Güzel küçük kuş uçup gitti ve Boynuzlu Olan'ı Arachno'dan aldı," diyor bize doğru yaklaşarak.

Ağ duvarının arkasında çok uzun süre kaldığım için tek çıkışı kapatıyor. Ellerimdeki sadağın kayışını sıkıp göğsüme bir kalkan gibi tutuyorum ve buradan nasıl çıkacağımızı merak ediyorum.

Belren onunla alay eder. "Ben sana ait değilim."

Bileğinin bir hareketiyle telekinezi yeteneğini kullanarak kaynayan sıvıyla dolu dev kazanı ateşten kaldırıp doğruca ona doğru gönderir. Ancak tam eğilip üzerine dökülmek üzereyken parmaklarını şıklatır ve kazan geriye doğru çekilip ateşe geri çarparken Belren kamburunu çıkarıp acı dolu bir homurtu çıkarır.

"Sen iyi misin?" Ona endişeli bakışlar atarak soruyorum, bir yandan da Arachno'yu bir saniye bile gözümün önünden ayırmamaya çalışıyorum.

Gümüş rengi teni her zamankinden daha solgun görünüyor, ama kendini pek iyi hissetmediği belli olsa da doğruldu. "O bir şey yaptı. Benim gücüm. Gücü kontrol edebilmek için bir parçamın tadına bakmış olmalı.

böyle." Ellerini hareket ettirerek gücünü tekrar kullanmaya çalışıyor ama hiçbir şey olmuyor. "Kahretsin."

Arachno sırıtmaya devam ediyor. "Boynuzlu Olan Arach'a bir hediyeydi- hayır. Bu onun Arachno'ya ait *olduğu* anlamına geliyor," diye devam ediyor. "Ve küçük kuş onu aldı. Küçük kuş onu almak için bir takas yapmadı. Arachno'dan çaldı," diyor, sırıtışı sonunda siliniyor ve yerini korkunç bir şeytani bakış alıyor.

Lanet olsun. Bu sırıtmaktan daha kötü.

BÖLÜM 14

"Umm...Arachno, I istiyorum için yapmak a ticaret!" I blurt umutsuzca.

Bana cevap vermeye tenezzül bile etmedi. İşe yaramasını beklediğimden değil zaten.

Onun yerine kemikli bir elini kaldırdı ve parmaklarını tekrar şıklattı. Hemen ardından etrafımızda bir kement gibi bir ateş çemberi beliriyor ve Belren'le beni sırt sırta gelecek şekilde birbirimize çekiyor. Ani hareket sadağı elimden düşürmeme neden oldu ve parodworm yuvarlanırken toprak yere döküldü. Ateş ipi belimize dolandığında şaşkın bir çığlık atıyorum. Beni anında terletecek kadar sıcak, ama hareket etmediğim ya da bağlara karşı zorlanmadığım sürece yakmıyor.

Belren'e "Kıpırdama," dedim.

Yapar ve yanık giysi kokusu havayı doldurur.

"Kuşlar ve boynuzlar," diyor Arachno öne çıkarken. "Boynuzlar ve kuşlar. Arachno için ne güzel bir yemek olacaklar. Arachno daha önce sadece tadına bakmıştı. Sadece bir lokma. Arachno daha fazlası için aç."

"Görünmez ol," diye fısıldıyor Belren omzunun üzerinden bana. "Çık git buradan."

"Seni terk etmiyorum," diye karşı çıkıyorum. "Sanki saygıdeğer bir casus böyle bir şey yapar da!"

Bunu önerdiği için bile neredeyse hakarete uğradım. Tabii ölmemi istemediği gerçeği dışında. Bu onun için iyi bir şey.

"O zaman başka bir fikrin var mı? Çünkü bugün bizi canlı canlı yememelerini tercih ederim."

"Sen ve ben, dostum."

Arachno mağarasında dolaşmaya başlıyor, kazanın içine baharatlar ve... fae parçaları atıyor. Sadece kokudan bile öğürmemek için ağzımdan nefes almak zorunda kalıyorum. Eve uçamayan kanadı kırık bir kuş hakkında bir şarkı söylemeye başlıyor.

"Bu hiç hoş değil," diye

mırıldanıyorum. "Planın nedir?" Belren

söylüyor.

"Merak etme, Azgın Fahişe. Ben seni tutarım," diyorum.

Arachno'nun sırtı döner dönmez görünmez oluyorum, bir ok yerleştiriyorum ve tekrar fiziksel bedenime girer girmez ateş ediyorum. Ok sırtının tam ortasına isabet ediyor... ve sekiyor.

"Bu da ne?"

Arachno yavaşça arkasını döner. Ürkütücü bir şekilde yavaşça. Boğazımdan yukarı çıkmak isteyen safrayı yutuyorum. Kollarını yukarı kaldırıyor ve ben şiddetle geri çekiliyorum.

Arachno garip bir hareketle, nereden geldiği belli olmayan devasa bir su baloncuğu yaratıyor ve onu bana doğru gönderiyor. Vücudumu kaplıyor, tüm havamı çalıyor ve beni suyun içinde çırpınmaya zorluyor. Su her deliğimi istila etmeye çalışıyor, gözlerimi yakıyor, burnuma, kulaklarıma ve kapalı dudaklarıma baskı yapıyor.

Arachno tam önüme geçiyor ve iğrenç derecede mükemmel dişlerinde ölümün ve çürümenin izlerini görebiliyorum. Aralarına sıkışmış küçük kemik ve deri parçaları var.

"Görünmez ol!" Belren ateş iplerine karşı mücadele ederken bağırıyor. Suyun içinden çarpıtılmış sesini duyuyorum, muhtemelen olduğundan çok daha zayıf.

Deniyorum ama yapamıyorum. Tekrar tekrar deniyorum ama işe yaramıyor ve panik içimde canlanıyor. Bana karşı kullandığı büyü her neyse, Peçe'ye girmemi engelliyor.

Parmaklarını tekrar şıklattığında, su yavaşça ısınmaya başlıyor. Sıcaklığın yükseldiğini, yükseldiğini, yükseldiğini hissedebiliyorum, paniğimin temposuyla birlikte.

Havayı benden uzak tutan sihirli baloncuğu yumruklamaya çalışıyorum ama ne yaparsam yapayım patlamıyor. Bir tava fırlatıyorum-

Belren'e baktım. Ağzımı açıp ciğerlerime su girmesine izin verirsem her şeyin biteceğini biliyorum. Belren ateş tarafından tutuluyor, ben ise su tarafından tehdit ediliyorum.

"Küçük kuş uçabilir ama küçük kuş yüzemez," dedi Arachno. "Küçük kuş kaynar. Ve Arachno iyi bir kuş yahnisine bayılır."

Boğulmak ve haşlanmak hiç de hoş bir ölüm şekli değil. Arkamda yerde kıvranan solucan kadar bağlarımın da içimde kıvrandığını hissediyorum. Okot bana ihanet etmiş olsa da, hâlâ sevdiğim üç arkadaşım var ve bunu bir aşk tanrısı olarak varoluşum boyunca hiç hissetmediğim kadar çok hissediyorum. İnsanlar hep bunun peşindeydi. *Ben* de hep bunun *peşindeydim*. Görüşümde siyah noktalar belirirken gözlerim yaşarıyor. Onları seviyorum ve bunu onlara hiç söyleyemedim.

O tek kelime sanki içimde, kaburgalarımın arkasında bir yerde duruyor. Birden onunla aydınlanıyorum, aşk tanrısı işaretimin soluk pembe ışıltısından bin kat daha parlak.

Bir an su kabarcığının içinde asılı kalmış, Arachno'nun heyecanlı yüzüne bakarken, bir an sonra içimden beyaz bir ışık dökülüyor. Sessiz bir çığlık atarak ağzımı açıyorum ve içime su doluyor, tıpkı daha fazla ışığın dışarı akması gibi.

Bir ses ve ısı patlamasıyla vücudumun her gözeneğinden ışık fışkırıyor, sihirli balonu anında patlatıyor ve suyun yere düşmesine neden oluyor. Nefes almıyorum, çünkü almam gerekmiyor. Gözlerim dosdoğru Arachno'nun paniklemiş yüzüne bakıyor, sayısız gözleri şok içinde kırpışıyor, benden gelen ışık o kadar parlak ki kollarıyla kendini k o r u y o r .

Ama faydası yok. Işığa karşı koyamaz ve ışık onu hemen içine alır.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde ışık kayboluyor ve su kusup derin, ürpertici nefesler alırken dizlerimin üzerine yere düşüyorum.

Belren'in bir anda yanımda olduğunu ve sırtıma vurduğunu hissediyorum. Bunun ciğerlerimdeki suyu boşaltmaya gerçekten yardımcı olup olmadığından emin değilim ama sanırım önemli olan düşünce.

Çığlık atmayı ve hıçkırmayı bitirdiğimde, Arachno'nun eskiden o l d u ğ u yere bakıyorum. Ondan geriye kalan tek şey parlak dış hatları.

Ayak izleri.

"Ona ne yaptın böyle?" Belren şok olmuş bir halde sorar.

"Sanırım onu... göklerin ışığıyla yok ettim." Bana inanamayarak baktı. "Özür dilerim, ne dedin?"

Islak bir omuz silkiyorum. "Melek ve iblis özelliklerim var. Ve belki birkaç tane daha..." Mırıldanıyorum. "Ama bu bir melek gibi hissettirdi." Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama işte.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışan lanet parodworm'u fark ediyorum ve hemen onu almak için harekete geçiyorum. Sadağımı alıp toprağı ve solucanı yerine koyuyorum ve paketliyorum.

Arachno'nun mağarasından çıkmaya başladığımızda Belren bir an bana göz kırptı ve sonra başını salladı. "Sürprizlerle dolusun, Peçeli dişi."

Hiçbir fikri yok.

BÖLÜM 1 5

"Y "Bana solucanımın kralı yalaması gerektiğini söylememiştin!" Belren'e fısıldayarak bağırıyorum.

Bana gözlerini deviriyor. "Bu şey onu başka nasıl taklit edecek?"

İkimiz de sarayın içindeki bir depoda tıkış tıkış oturuyoruz. Paspaslar ve süpürgelerle sıkışık bir yer ama mis gibi limon kokuyor, bu yüzden Belren'le neredeyse üst üste olmamıza rağmen şikayet edemiyorum. Ben bir hizmetçi elbisesi giydim ve kanatlarımı sakladım ama Belren hâlâ pahalı koyu ipek gömleğini ve pantolonunu giyiyor.

Ben Peçe'den geçerek içeri girebildim, Belren ise solucanı böyle yerlere girebilmek için ne tür hileli hırsızlıklar yapıyorsa onları yaparak içeri soktu. Şimdi sadece zamanımızı bekliyor ve bir plan yapmaya çalışıyoruz.

"Yani her şey sadağıma doldurduğum süper uzun solucana bağlı." Belren kıkırdıyor ve ben de koluna bir yumruk atıyorum. "Kapa çeneni. Nasıl ifade edersem edeyim kulağa edepsiz gelecekti."

Halkın içinde olduğumuz için yine maskesini taktı. Depodan çıktıktan sonra halkın içinde olacağız. Deliklerden hâlâ dudaklarını ve gözlerini görebiliyorum ama yüzünün tamamını görmeyi tercih ediyorum. İfadesiz bir maskeyle konuşmak rahatsız edici.

"Kral şimdiye kadar özel odasında olmalıydı," diyor Belren. "Uyumadıysa bile yakında uyuyacaktır. Gidip içeri sızacağız."

"Yakalanmadan oraya girebilir misin? Yani ben girebilirim ama sen giremezsin. Peki ya gardiyanlar?" Ben soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Muhafızlar beni görmeyecek," diyor çenesini kibirli bir şekilde eğerek.

"Belren..."

"Ben Boynuzlu Kanca'yım," diyor boynuzlarını göstererek. "Yaptığım şey bu." Ağzı kulağımın hemen yanında olacak şekilde yaklaşıyor. "Ve yaptığım *her* işte iyiyimdir."

"Paylaşmak hariç," diye karşılık veriyorum ona.

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve tekrar geriye yaslanıyor. "Evet, o hariç. Hadi gidelim."

Belren hizmetkârların odasına doğru ilerlerken kale sessiz. Daha önce hiç bu kadar sessiz görmemiştim. Genellikle, mesai saatleri dışında en azından birkaç hizmetçi olur, ocak fae'leri gecenin sessiz saatlerinde bir şeyleri fırçalar ya da yıkar. Ama etrafta nöbet tutan muhafızlardan başka kimse yok.

"Burası neden bu kadar boş? Hizmetçiler nerede?"

"Çok renkli gözlerini kullan," diye nefes alıyor Belren, sesi fısıltı sayılabilecek kadar yüksek bile değil. "Saray her zamanki gibi canlı ve parlak görünüyor mu?"

Kaşlarımı çatarak etrafıma daha dikkatli bakıyorum ve ne demek istediğini hemen anlıyorum. Normalde burası göz kamaştırıcıdır. Parıldayan avizeler, cilalı taşlar, temizlenmiş halılar, parlak armatürler, ama şu anda her şeyin daha önce hiç olmayan bir kir ve toz tabakasına sahip olduğunu görebiliyorum. Bir halının köşesinin yukarı doğru çevrilmiş olması ya da perdelerin gece boyunca çekilmemiş olması veya mum balmumunun sertleşmiş su birikintileri halinde yere damlamasına izin verilmesi gibi küçük şeyler bile.

Ocakçılar buranın böyle görünmesine asla izin vermezdi. Prenses Soora'nın sağ kolu Duru, burayı görseydi kalbi yerinden fırlardı. Ocaklar sihirlerini temizlikten aldığından, bu dağınıklığı toparladıktan sonra neredeyse parlayacaktı.

"Ocaklar gitmiş mi?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Belren kötü kötü sırıtıyor ve şöyle diyor, "Ocaklar genellikle yüksek fae'ler tarafından hor görülür. En azından Prens'in yüksek Fae topluluğu tarafından. Ama

Bildiğiniz gibi ocaklar krallığımız için çok önemlidir. Sadece her şeyi temiz tuttukları için değil, aynı zamanda krallıktaki temizlik de sağlığı destekler ve virüs ve bakterilerin yayılmasını azaltır. Ancak ocaklar, Prens'in Prenses Soora'nın idamını açıkladığı gün greve gitti. Hepsi ortadan kayboldu."

Gözlerim şok içinde açıldı. "Hepsi mi?"

Başka bir karanlık köşeyi dönerken Belren başını sallıyor. "Evet. Ocaklar Prenses Soora'ya inanılmaz derecede sadık. Onların yokluğu yüksek fae'lerin asla hayal edemeyeceği şekillerde hissediliyor. Şimdi, tüm yüksek fae züppeleri oldukça keyifsiz," diyor adımlarında küçük bir sıçramayla. "Kral ve prensin çok kızgın olduğunu duydum."

Ocakların nereye gitmiş olabileceğini merak ederek söylediği her şeye kafa yoruyorum. Umarım Duru güvendedir.

Başka bir köşeyi dönmek üzereyken Belren durmam için elini kaldırdı. O köşeyi dönerken ben karanlık gölgeler içinde gergin bir şekilde arkasında bekliyorum. Kalbim göğsümün içinde gergin bir şekilde çarparken hareketsiz kalmak, zorlukla nefes almak beni daha da gerginleştiriyor.

Tabii tam o sırada bir güvenlik görevlisi arkamızdan gelerek beni şaşırtıyor.

"Hey!"

Şaşkınlıkla sıçrayıp çığlık atıyorum ve Belren dönüyor. Ama muhafız çoktan bana doğru uzanmaya başlamıştı. Onu savuşturmak için ellerimi uzattım ve... oops.

Ellerimin yüzünden gri bir özü emişini izliyorum. Bu şey bir an için kafasının etrafında uçuşuyor ve gözleri şok içinde açılıyor. Sonra yere yığılıyor.

Titreyerek Belren'e döndüm. "Lanet olsun. Yanlışlıkla ruhunu emdim." Belren muhafızdan bana doğru göz kırptı. "Bu... sık sık olur mu?" "Şaşıracaksın," diye mırıldanıyorum.

Muhafızın nabzını kontrol etmek için diz çöküyor ve benim bildiğim şeyi doğruluyor. "Ölmüş."

Yüzümü buruşturuyorum. "Umarım kötü bir adamdır. Kötü bir adamdı, değil mi?" Umutla soruyorum.

Belren cevap vermek için ağzını açtığında başımı hızlıca sallıyorum. "Aslında, buna cevap verme. Sadece öyleymiş gibi davranacağım ve

onunla git."

Belren başını bana doğru sallıyor. "Şimdi cesedi saklamalıyız."

Karanlık koridora bakıyorum ama onu sürükleyebileceğimiz yakın bir oda yok ve ayrıca ağır görünüyor. Yerdeki halı yolluklarını fark edince köşesinden tutup üzerine örtüyorum. "İşte böyle."

Belren bana kaşlarını çattı. "*Orada* mı? Üzerine bir kilim atıp, ki bu arada onu saklamak için hiçbir şey yapmıyor, öylece *devam* mı edeceksin?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Ellerini yüzümüze doğru kaldırıyor ve parmaklarını oynatıyor. "Telekinetik olduğumu unuttun mu?"

"Umm... aslında, evet."

Bileğinin bir hareketiyle, büyüsü cesedi alır, yakındaki bir pencere açılır ve etrafındaki halı çırpınarak gecenin içine doğru zum yaparak gider.

"Bu da iyi bir plan," diyorum ona.

Gözlerini deviriyor. "Bir dahaki sefere bir ses duyduğunda, az önce yaptığın şeyi kazara yapmak yerine görünmez ol. Bütün gece boyunca nehre ceset atmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Onu selamlıyorum. "Tamamdır."

Belren ve ben yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürüyoruz. Ne zaman bir fısıltı kadar gürültü olsa, hemen Peçe'nin içine giriyorum ve itiraf etmeliyim ki, Belren saklanmanın ve gölgeleri kendi avantajına kullanmanın yollarını bulma konusunda etkileyici. Adımları tamamen sessiz ve daha önce hiçbir erkekte görmediğim bir zarafetle hareket ediyor. Bu kadar iyi bir hırsız olmasına şaşmamalı. Neredeyse benim kadar görünmez oluyor.

Kralın koridoruna ulaştığımızda, Belren beni görünmez olmaya ve kapıyı açabilmem için odaya tek başıma girmeye zorluyor. Bu sırada telekinezi gücünü kullanarak koridorda bir şeyin yere düşmesini sağlıyor, muhafızları ürkütüyor ve kralın kapısından başka tarafa bakmalarına neden oluyor. Odaya fark edilmeden girmesi için gereken tek şey bu.

"Güzel," diye fısıldadım, etkilenmiştim.

Belren küçük bir selam verir. "Gidelim mi?"

Sadece duvardaki yüksek pencerelerden giren ay ışığıyla aydınlanan karanlık odaya bakıyorum. Kralın kabul odasındayız, burası boş ve aranacak üç kapı daha var.

İki farklı kapıya yönelmeden önce bakışlarımızı paylaşıyoruz. Benimki bir dolap oluyor ve Belren'e baktığımda başını hafifçe sallıyor. Odanın ortasında, son kapının önünde buluşuyoruz. Bir süre sonra Belren yavaşça tokmağı çeviriyor ve kapıyı sessizce iterek açıyor. İçeri baktığımda, odanın etrafına ışık ve gölgeler saçan yanan bir şömine görüyorum ve tam orada, sıcak ateşin önünde, tüm çıplak ihtişamıyla Kral Beluar duruyor.

"Banyo zamanı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Görünüşe göre biraz fazla yüksek sesle mırıldanıyorum çünkü Belren yüzünü buruşturuyor ve ardından kral arkasına yaslandığı yerden başını kaldırıyor. Sırtı bana dönük olduğu için sadece yüzünün yan tarafını ve beyaz saçlarını görebiliyorum ama bir kolunu buharlı sudan kaldırıp beni öne doğru sallıyor. "Sonunda," diyor kızgınlıkla. "Siz toprak olmayan ocak hizmetkârları pratikte hiçbir işe yaramıyorsunuz. İşe koyulun, olur mu?" Bana bir kalıp sabun uzatıyor, ben de Belren'e panikle bakıyorum ama hırsız odanın gölgesinde tamamen gizlenene kadar geri çekiliyor.

Ona doğru ters ters bakıyorum.

"Hizmetkâr!" diye bağırıyor kral ve beni zıplatıyor.

Öne atılıp sabunu almak için uzanıyorum. Ellerim titriyor, bu yüzden sabunu iyice tutmak yerine elim sabuna çarpıyor ve sabun suya düşüyor.

Panikle gözlerimi ona kaldırıyorum, ama o sadece iç çekiyor ve başını geriye doğru eğiyor. "Peki. Alt tarafımdan başlayabilirsin."

Az önce gölgelerin kıkırdadığını mı duydum? O hırsızı uykusunda boğacağım.

Dişlerimi sıkarak kollarımı sıvıyorum ve elimi suya daldırıyorum, sabun kalıbını ararken mor renkli kalçasını sıyırırken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Yemin ederim, eğer o şey onun aletine denk gelirse, kimliğimi açığa çıkaracağım.

Neyse ki köşede, topuzlu dizinin yanında sabunu buldum ve kaptım. Bundan sorumlu olabilecek şans güçlerine teşekkür ediyorum.

Güvenli bir yer gibi göründüğü için küvetin sonuna geçip ayaklarını yıkamaya başladım. Sabunlamaya başladım ve evet, adamın ciddi bir pediküre ihtiyacı var. Bu tür şeyler için bakıcıları yok mu? Ayak tırnakları sararmış, kabarık pençeler gibi. Öğürerek yutkunmak zorunda kalıyorum. Dürüst olmak gerekirse, genel yaşlılığının yanı sıra biraz da hastalıklı görünüyor. Eskisinden daha solgun ve zayıf görünüyor ve sadece... tükenmiş.

Kralın diğer ayağıyla bana tekme atarken iç çektiğini duyuyorum. "Ne yapıyorsun?" diye çıkışıyor, bana ters ters bakabilmek için başını kaldırıyor.

"Ayaklarını yıkamak mı?"

"Bu işte çok kötüsün," dedi. "Onlara doğru masaj yap, yoksa seni önemsiz hayatının geri kalanında ahırlarda at pisliği küremeye gönderirim."

"Özür dilerim," diye kekeledim.

"Bugün diyarın sorunu bu. Fae'ler yerlerini bilmiyorlar. Oğlum ve ben kraliyet ailesiyiz. Bizim söylediklerimiz kanundur ve hepinize bu gerçeği hatırlatmanın zamanı geldi!" diyor ve bir elini yumrulu dizine vurarak odanın her tarafına su sıçratıyor. "Daha küçük fae'lerden gelen bu yükselişler ve öylece çıkıp g i d e b i l e c e k l e r i n i düşünen bu hizmetkârlar..." Duraklıyor, yüzü öfke dolu. "Onlara bunu ödeteceğiz. Oğlum bir düşünürdür. Her şeyi önceden planlar. Duvardaki yazıyı gördü, evet," diyor kendi kendine başını sallayarak. "Düzen ve bağlılık olacak, yoksa hepsini yok edeceğiz!"

Sesinin sertliği karşısında irkildim.

"Kontrol," diye devam ediyor. "Her şey kontrolle ilgili. Oğlum biliyor. Kontrol ihtiyacını anlıyor. Bundan emin oldum." Kral birdenbire odada onunla birlikte olduğumu hatırlamış gibi konuşmasını kesiyor. Keşke olmasaydım. Suda yüzen mor bir kıl gördüğüme eminim.

"Ee?" diye bağırıyor. "İşe koyulun!"

Hemen harekete geçerek başparmaklarımla ayak kemerlerine masaj yapmaya başlıyorum. Bir süre sonra tekrar rahatlıyor ve baldırına kadar masaj yaptığımda rahatsız edici bir iniltiyle gözlerini kapatıyor.

Lütfen bunun mutlu sonla biten bir banyo fırçası olmasına izin verme.

Ömür boyu yaralı kalacağım.

Tam da Belren'i aceleci davrandığı için sonsuza dek lanetlemek üzereyken, sonunda elinde bir solucanla gölgelerin arasından çıkageldi. Solucanın büyük bir kısmını ön koluna sarmış, başını da parmaklarıyla tutuyor. Dili çoktan dışarı çıkmış, morarmış ve bir o yana bir bu yana sallanmaya başlamış, elinde kıvranırken bir şeylerle temas kurmaya çalışıyor.

Belren solucanı kralın sırtına götürüyor ve ben de durmaksızın bacaklarındaki kasları ovarak masajıma devam ediyorum. Gözlerini açıp Belren'i fark etmesinden ve alarm vermesinden korkuyorum. Dikkatini dağıtma çabam o kadar kuvvetli ki, biraz *fazla ileri* gidiyorum. Kral bir memnuniyet iniltisi daha çıkarıyor.

Ellerimi utanç ve tiksinti içinde geri çekiyorum.

Aman Tanrım, domuz kılına dokundum. Kıllıydı. Ayrıca biraz da sürtünmüştü. Peçe'ye girip Belren'in onunla kendi başına başa çıkmasına izin vermeme çok az kaldı.

"Durma," diye tersliyor Kral Beluar.

Sikeyim. Ew. Ve ayrıca, hayır. Olmuyor.

Belren'e bir surat ifadesi takınıyorum ama dudaklarını ısırmasından bana gülmemeye çalıştığı ve hiç yardımcı olmadığı anlaşılıyor. Pislik.

Gerekli yalamayı alan solucan parıldamaya başlar. Bel- ren onu takip etmek için başını hızlıca salladı ve sonra ses çıkarmadan odadan çıktı. Ben de aptal gibi aval aval bakarak, krallığın hükümdarına bir el vermekten nasıl kurtulacağımı anlamaya çalışıyorum.

Aşk tanrısı sorunları.

BÖLÜM 16

I Belren'in ortadan kaybolduğu ve beni çıplak hükümdarla birlikte tamamen terk ettiği gölgelere hâlâ şaşkın şaşkın bakarken Kral'ın eli benimkini kaptı.

Bağırıyorum ama neyse ki elim onun elinden kurtulacak kadar sabunluyum. İrkilerek geri çekildim ve sert bir şekilde kıçımın üzerine taş zemine düştüm. "Ne halt ediyorsun sen?" Kral Beluar tersledi, baköfkeli.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elbiseme dolanıyorum ve tekrar yere çakılıyorum. Kral gözlerini bana dikti. Şimdi şöminenin ışığına daha yakın olduğum için, bana bakarken gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyorum. "Tanıdık geliyorsun."

Ayağa kalkmayı başarıyorum ve bir tutam kıvırcık pembe saçımı omzumun arkasına itiyorum. "Ben mi? Ben sadece bir hizmetkârım, Majesteleri."

Tanıdıkça gözlerinin açılmasını izliyorum. Ayağa fırlıyor ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Lavanta rengi teninin her santimetrekaresi sergileniyor, buna yarı sakallı hali de dahil.

"*Sen.* Seni tanıyorum."

Başımı sallıyorum ama o sadece küvetten çıkıp bana doğru geliyor. Zayıf ve hasta görünmesine rağmen, beni burada ve şimdi alt edebileceğine dair aklımda hiçbir şüphe yok. Yaşlı olabilir ama güçlü.

Tabii o zaman paniğim başlıyor ve paniklediğimde bazen aptalca aşk tanrısı şeyleri yapıyorum.

Beni yakalamak için öne doğru uzandığında, aynı anda sabun kalıbını kafasına fırlatıyorum ve yüzüne doğru kocaman bir Şehvet nefesi üflüyorum. Pembe puflar halinde dışarı çıkıyor ama bunu görmek için etrafta dolaşmıyorum. Kollarının altına girip etrafından dolanıyorum ve odanın diğer tarafına doğru koşuyorum.

Hemen muhafızlara seslendiğini duymadığımda, arkamdan telaşla bakıyorum ve şimdi sabun kalıbını tuttuğunu ve yüzünde garip bir ifadeyle ona baktığını görüyorum.

Sarsılarak duruyorum. Tüm şüphe ve öfke izleri kaybolmuş. Sabun kalıbına bakıyor.

Oh, tamam. Şimdi öpüyor.

Mor dilinin dışarı fırladığını ve köpüklü çubukla öpüşmeye başlarken gözlerinin bir iniltiyle kapandığını gördüğümde irkiliyorum.

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Kahretsin."

Dehşete kapılmış ve büyülenmiş bir halde onu izliyorum; sanki sabunun içinde bir delik açıp, yükselen çubuğunu içine sokmayı umuyormuş gibi sabuna vurmaya devam ediyor.

Onun ve benim asi Şehvet-Nefesim için neredeyse üzülüyorum, ama onun dikkati dağılmışken takılacak kadar değil. Ayrıca, etkisi geçecektir. Eninde sonunda.

Odadan dışarı fırladım ama neredeyse bir muhafızla ve kralla çarpışacaktım.

Bir şekilde kendini benden önce büyülediğini düşünerek neredeyse çıldıracaktım ama sonra muhafızın aslında Belren olduğunu gördüm ve solucan yalamayı hatırlayacak kadar sakinleştim. Belren kralın dolabının kapısını kapatıyor, solucan kralı giydirirken muhafız kıyafetlerini çalmaya da vakit bulmuş olmalı. Muhtemelen şu anda bir süpürge dolabına tıkılmış bilinçsiz, çıplak bir muhafız vardır.

"Hadi," diyor, bizi ileriye doğru itiyor.

Koridorun kapısı çoktan açılmış ve muhafızlar gitmiş. Belren'in bu sefer onlara ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama yanında aceleyle ilerlerken sormuyorum. Mutfaklara kadar inip bizi hapishane kulesinin girişine götürecek olan yeraltı geçidine doğru ilerlemeye başladığımızda da acele etmeyi bırakmıyoruz.

"Görünmez ol."

Ben yapıyorum, sonra Belren ve kral muhafız odasına giriyorlar.

Görevli iki gardiyan var, ikisini de tanıyorum. Arkadaşım Mossie'nin aşık olduğu su perisi Blix masada oturuyor, bir de ateş perisi Ferno var, kor gibi parlayan teni ve kıvrık, dumanlı saçlarıyla.

İki erkek de gelişimizi şaşkınlıkla karşılayıp ayağa fırlıyor ama kralı görünce aceleyle selam veriyorlar. En azından solucan kralı.

Şimdi ona daha iyi bakabiliyorum, itiraf etmeliyim ki, taklit olayı tam yerinde. Ama ince farklılıklar var. Beyaz saçlarının hafif mavimsi bir tonu olması ve ifadesinin boş olması gibi, sanki kafasında hiçbir düşünce yokmuş gibi. Sanırım bu mantıklı.

"Majesteleri?"

Kral başını öne eğer ve bir homurtu çıkarır. Muhafızlar birbirlerine bakarlar.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" Blix sorar.

Kral cevap vermek yerine kolunu kaldırır ve kapıya doğru savurur.

Bunu tekrar yaptığında, Belren'in telekinezi güçlerini solucan-kralı hareket ettirmek için kullandığını fark ediyorum. İpleri olmayan garip bir kuklaya benziyor.

"Orada öylece duracak mısınız? Kralınız hapishaneye girmek istiyor!" Belren havlayarak Blix'in anahtarlarını almak için zıplamasına neden olur.

"Tabii ki. Hemen."

Ferno kaşlarını çatıyor ama Belren kralın başını ona bakması için hareket ettirdiğinde, ateş fae'si sonunda bakışlarını yere indiriyor. "Size eşlik edelim mi Majesteleri?"

Kral başını hayır anlamında sallar ve Blix kapıları açar açmaz, ayak sesleri gürültülü ve düzensiz bir şekilde ilerler.

Belren arkalarından geliyor ve kapıyı arkalarından çarpıyor. Kulede yalnız kaldığımızda, fiziksel olarak gidip arkadan takip ediyorum.

"Ne taraftan?"

Merdivenleri gösteriyorum. "Sonuna kadar."

Belren nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanıyor. Görünüşe göre, solucan kralı bu kadar hareket ettirmek büyüsünü zorlayacak, ancak birçok merdivenden yukarı doğru yavaşça ilerlemeye başlıyoruz.

Her katta hücrelerden oluşan bir koridor var ve buralardan her türlü pis koku ve sefil sesler geliyor. Kalbimi sızlatıyor.

"Onlara yardım etmeliyiz," diye mırıldandım.

Belren başını sallar. "Şimdi olmaz. Zaten yeterince işimiz var."

"Hırsız olman iyi bir adam olamayacağın anlamına gelmez," diye karşı çıkıyorum. "Zaten bu iddiaya da inanmıyorum. Sen iyi bir adamsın. Bunu söyleyebilirim. Ayrıca, telekinezi yeteneğin var. Herkesin kilidini çevirebilirsin. İyi bir dikkat dağıtıcı olur!" Fısıldayarak bağırıyorum.

"Öncelikle, benim iyi bir adam olduğumu düşünmeyi bırakın," diyor, bu düşünceye sinirlenmiş görünüyor. "Değilim. Yaşamak için yalan söylüyorum, hile yapıyorum, rüşvet veriyorum, şantaj yapıyorum ve çalıyorum ve bundan *hoşlanıyorum*. İkincisi, buradaki kurtlu hükümdarımızın tüm bu mahkûmları işaretleyecek kadar gücü var mı bilmiyorum, böylece güç onların gitmesine izin verir!"

Kollarımı kavuşturup önüne geçiyorum, böylece durmak zorunda kalıyor. İdrar kokan bir hücrenin hemen yanındayız ve gölgede, muhtemelen yirmili yaşlarının başında bir kızın köşeye büzüldüğünü görebiliyorum. Üzerinde pis bir hizmetçi üniforması var ve kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor.

Parmaklıklara yaklaştım. "Neden hapsedildin?" Ona soruyorum.

Önce benden uzaklaştı ama sonra cevap verdi: "Kral gümüşü benim çaldığımı söyledi. Ama yemin ederim ben çalmadım!" Ağlıyor, gözyaşları kirli yanaklarından aşağı süzülüyor.

Yalvarırcasına Belren'e dönüyorum. "Denemek zorundayız. Lütfen."

Bir süre beni izliyor ve sonra isteksizce hücresindeki kıza bakıyor. Uzun uzun iç geçiriyor. "Peki," diyor. "Ama bana borçlusun. Çok şey."

Heyecanla ellerimi boynuna doladım ve sıktım. "Teşekkür ederim!"

"Hmm," diyor uzaklaşarak. "Önce prensesi alacağız. Önceliğimiz o."

"Elbette," diye hızla başımı sallıyorum.

Tekrar uzaklaşmaya başladığında, kıza doğru dönüyorum. "Yakında senin için geri döneceğiz. Söz veriyorum."

Bana inanıyor gibi görünmüyor ama sorun değil. Onu ve bu hapishane kulesindeki diğer herkesi kurtaracağız.

Belren'e yetişip dirseğimle onu dürtüyorum. "Sen tam anlamıyla iyi bir adamsın."

Alay ediyor. "Ben sadece bir fırsatçıyım. Artık tüm bu mahkûmlar gibi sen de bana borçlu olacaksın. Bu iyi bir yatırım."

İçimden gülüyorum. "Tabii. Kendine bunu söylemeye devam et."

Dudaklarının kenarı seğirdi, sonra yüzünü tekrar vurdumduymaz bir kızgınlığa dönüştürdü. Ama ben gördüm. Ünlü hırsızın kesinlikle bir kalbi var.

BÖLÜM 17

When Prenses Soora'nın hücresine ulaştığımızda Belren elini kaldırıyor ve gücünü kullanarak kilidi açıyor. İçeri koşup Onu uyandır.

"Prenses," diye fısıldıyorum omzuna hafifçe dokunurken. "Biz buradayız."

Mor gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla doğrulup oturdu. Önce bana sonra Belren'e baktı ama kralı görünce kaskatı kesildi.

"Hayır, sorun değil, gerçekten o değil," diye çabucak açıklıyorum.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalıyor ama sorularla vakit kaybetmiyor ve hemen dışarı çıkıyoruz. Eğildi ve Belren'in yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. "Geldiğin için teşekkürler, eski dostum."

Belren ona başını sallar. "Arada sırada beni birkaç beladan kurtardın. En azından bunu yapabildim."

Merdivenlerden inmeye başladığımızda, "Sana başka bir meslek edinmeni söylemiştim," diyor.

"Eğer öyle olsaydı, şimdi seni kurtarmak için yeterince iyi olmazdım," diyor gülümseyerek.

Prenses Soora'nın dudağı eğlenerek seğiriyor.

"Peki, solucan kralın hapishaneden çıkmasına izin verilmesi için ne yapması gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Kraldan bir dokunuş," diye açıklıyor Belren basitçe.

Soora solucan-kralın ön kolunu kavrıyor ve sonra hızla bırakıyor.

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

"İşte bu," diye yanıtlıyor Belren.

"Tamam. Çabuk. Diğerlerini dışarı çıkarın."

"Tamam. Ama unutma. Çok iyilik. Bir sürü borç."

Ona bir el salladım. "Evet, evet. Yürü bakalım, Azgın Fahişe. Kurtarmamız gereken tutsaklar var ve ben kraldan pek de iyi şartlarda ayrılmadım..."

Belren gözlerini kısar. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey!" Savunmacı bir omuz silkme ile söylüyorum. "Ben sadece... yanlışlıkla onu bir kalıp sabuna aşık ettim..."

Belren ve Soora bana kuşkuyla göz kırpıyor.

"Sen... *ne*?" Belren kızgın bir şekilde soruyor.

"Tamam, öncelikle ses tonunuzdan hoşlanmadım. Bu herhangi bir aşk tanrısının başına gelebilirdi. İkincisi, bu bir kazaydı. Üçüncüsü, bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Ne kadar sabunla uğraşacak bilmiyorum ama o şey eninde sonunda eriyecek. Ona çok fazla dilini veriyordu. Hem *de çok*." diye vurguladım.

Belren çıldırmış gibi bir iç çeker ve sonra solucan kralı öne doğru çeker. "Hadi gidelim."

Önünden geçtiğimiz her hücreyi Belren açıyor ve ben de yönergeleri takip etmelerini sağlamak için şevkli bir uçuş görevlisi gibi davranıyorum.

"Lütfen bu tarafa gelin. İtmeyin. Düzenli bir şekilde ilerleyelim. Evet, siz efendim. Sahte krala dokunun. Endişelenmeyin, güvenlidir. Evet, bu doğru. Sadece dürtün. İlerleyin lütfen."

Belren nefesinin altında "zor Peçe kadınları" diye mırıldanıyor ki bu tamamen yanlış çünkü aslında çok yardımcı oluyorum. Ki bu da zorluğun tam tersi. Bunu ona gösterdim ama onun yerine küfretmeye başladı.

Kısa süre içinde en az yüz mahkûmumuz oldu. Bazıları kendi başlarına ayakta duramayacak kadar zayıf, ancak daha güçlü mahkumlar onlara yardım ediyor, bazen tüm ağırlıklarını taşıyorlar.

Belren'in gücünün azaldığını görebiliyorum. Solucan-Kral'ın hareketleri daha sarsıntılı ve öncekinden daha dengesiz ve doğal olmayan bir hal alıyor. Görünüşe göre zamanımız tükeniyor ve bu kadar çok tutsağa dokunduktan sonra, taklit gücü beklediğimizden çok daha hızlı tükeniyor.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde, Belren'in yüzünde ve boynunda terden bir parlaklık vardı ve yüzü rahatsızlıkla çizilmişti

ve konsantrasyon.

"İyi misin?"

"Evet," diye tersledi. "Sadece buradan defolup gitmemiz gerekiyor."

Koridora ulaşıp çıkışa doğru ilerlemeye başladığımızda, solucan-kral yere yığılırken Belren bir küfür savuruyor.

Belren kollarını duvara dayarken zor nefesler alıyor. Tamamen bitkin görünüyor ve solucan-kralı hareket ettirmek için harcadığı çabadan dolayı gözleri kan çanağına dönmüş durumda.

"İşte," diyorum, kolunu tutup destek olmak için omzuma koyuyorum. İtiraz etmeye bile çalışmıyor, bu yüzden ciddi şekilde tükenmiş olması gerektiğini biliyorum.

"Dışarı çıkmamız gerek," diyor gergin bir sesle. "Onu daha fazla tutamam ve büyü de hızla azalıyor. Tekrar bir solucan olmak üzere ve eminim ki dışarıdaki muhafızlar buna izin verecek kadar aptal değiller."

"Muhafızlara saldıracağız," diye teklif ediyor daha güçlü görünen bir fae mahkûm. Hantal, mavi tenli ve yosun gibi saçları var. Diğer mahkûmlardan birkaçı yardım etmeyi teklif ediyor ve çabucak bir plan oluşturuyorlar.

"Ama yaralanabilirsin," diye itiraz ediyorum.

Yosun saçlı adam bana seviyeli bir bakış attı. "Bu bizim almak istediğimiz bir risk. Bizi hücrelerimizden serbest bıraktınız. Artık üzerimize düşeni yapabiliriz."

Aklımdan bir sürü fikir geçiyor ama prenses benden önce davranıyor. "Pekâlâ. Siz ikiniz, sahtekâr kralı alın ki artık sihirle ayakta tutulmasına gerek kalmasın," diye emrederek iki fae'yi işaret ediyor. "Muhafızların kapıyı açmasını sağladıktan sonra ilk siz dördünüz kapıya hücum edeceksiniz. Geri kalanımız onu takip edecek. Zayıf düşmüş fae'ler ortada, daha güçlü fae'ler dışarıda olacak. Kimse tereddüt etmesin. Mutfaklara giden tüneli geçtikten sonra ben önden gideceğim."

Herkes anlayışla başını sallar.

İki fae solucan kralı kaldırdığında Belren biraz rahatlar. Bir elini terli alnında gezdirerek, yumruğunu giriş kapısına vurmadan önce bir nefes alıyor. "Açın kapıyı," diye bağırıyor diğer taraftaki muhafızlara bizi dışarı çıkarmaları için. "Kralın işi bitti."

Kapı açılır açılmaz, Fae'ler kas ve gazaptan oluşan bir duvar gibi yanımdan geçip gidiyorlar. Muhafızların bağırışlarını duyuyorum, ve sonra güç ve yumruklar

uçuyorlar. Hücrelerdeki demir büyü kullanma yeteneklerini emdiği için kaba kuvvet kullananlar mahkûmlardır, ancak Fer- no ve Blix korkunç bir çılgınlıkla mahkûmlara ateş ve su fırlatmaktadır.

Alevler ve su duvarları onları ezerken mahkumlar çığlık atıyor, biz de herkesin hareket etmeye devam etmesi için bağırıyoruz. Ama sonra ateş perisi tüm odayı bir ateş çemberiyle çevreleyerek girişi kapatıyor ve mahkumlar kapıdan dışarı çıkamıyor ve herkes sıkışıp kalıyor.

"Kimse kıpırdamasın, yoksa hepinizi diri diri yakarım!" Ferno odadakilere bağırır. Herkes durur, mahkûmlar ve Blix nefes nefese kalırlar.

"Kral nerede?" Ferno, dumanlı saçları kafa derisinin etrafında uçuşurken soruyor.

Kimse ona cevap vermeyince, alev alev yanan gözleri daha da parlıyor. "Kral nerede dedim?" diye bağırıyor, elinde bize fırlatmaya hazır bir ateş topu tutuyor.

"İşte o r a d a!" Blix işaret ederek sesleniyor.

Ferno ileri atılıyor ve iki mahkûm tarafından tutulan disket kralı buluyor. Uzaktan bile taklit büyüsünün hızla bozulduğunu görebiliyorum. Derisi sarkıyor ve vücudu kasılmaya devam ediyor.

"Majesteleri?" Ferno sorar. Solucan-kralın dili ağzından dışarı sarkıyor. Bu iyi bir görüntü değil. Ferno öfkeyle yanıyor. "Bunun için hepiniz idam edileceksiniz!" Prensesi görür ve ona doğru yürür. Prensesin kollarını arkadan kavrayıp sıkıca çekerek acı içinde irkilmesine neden oluyor. Prenses sesini çıkarmasa da, adamın neredeyse kollarını yuvalarından çıkaracağını söyleyebiliyorum ve kanım öfkeyle kaynıyor.

"Vay, vay, vay. Bu Prenses Asi Lider değil mi?" Ona gülüyor. Sonra Blix'e dönerek, "Alarmı çal." der.

İşte o zaman ayaklarım hareket etmeye başlıyor. Belren'in gücü neredeyse tükenmişti. Tüm mahkumlar savaşamayacak kadar zayıf. Alevler ve beni cidden kızdıran aptal bir ateş fae'si tarafından kuşatıldık.

Bizi kurtarmak bana bağlı.

BÖLÜM 18

İleriye doğru yürüyorum, korkmuyormuşum ya da gözüm korkmuyormuş gibi davranıyorum, altıma işeyecek olsam bile gergin.

Ferno kalabalığı yararak ilerlediğimi fark edince gözlerini kısıyor. "*Sen*," diye tükürdü. "Sen aşk tanrısısın. Hizmetçi kılığına girdiğini hatırlıyorum."

"Senin alev alev yanan bir hödük olduğunu hatırlıyorum," diye cevap veriyorum alaycı bir şekilde.

Prensesin üzerindeki tutuşu sıkılaşıyor, onun irkilmesine neden oluyor ve ellerim yumruk haline geliyor. "Bırak onu."

Bana gülüyor. "Evet, hiç sanmıyorum. Sanırım seni ve prensesi buraya kendim götüreceğim. Kahraman sayılırım."

"Eğer ona zarar verirsen, gözlerini oyarım, hayatının geri kalanında yaşayacağın tüm romantik ilişkileri mahvederim ve bir kalıp sabundan çok daha kötü bir şeyle anlık tutkular yaşamana neden olurum," diyorum ona konuşurcasına. Düşünceli bir şekilde çeneme vuruyorum. "Ben bir kaktüs düşünüyorum. Mantıklı, çünkü biliyorsun, sen bir hıyarsın."

Öfkeyle prensesi bıraktı ve bana saldırdı. Tam istediğim gibi.

O bana ulaşamadan Peçe'ye giriyorum, etrafından dolanıyorum ve sonra elimde Aşk Oku'yla tekrar görünür hale geliyorum. Sırtına olabildiğince sert bir şekilde saplıyorum. Temas anında kırmızı bir duman püskürüyor.

Hiç kimseyi Aşk Oku ile vurmadım. Bunu hep Peçe'de yaptım. Bu yüzden o şeyin

renkli bir duman bulutu içinde kaybolmak yerine sırtına saplanıp kalır. Ayrıca üniformasından kan sızmaya başlamasını da beklemiyorum.

Çığlık atıyor ve kolları sallanmaya başlıyor ama ben hızla kaçıyorum. Patlattığı alev duvarı, dikkati dağılmış acısından dolayı titriyor ve mahkûmlara kaçmaları için bağırıyorum. Prenses Soora önden gidiyor.

"Sen..." Ferno dönüp bana bakarak şöyle diyor.

Bir saniye önce yüzü öfkeyle doluyken, bir saniye sonra yüzünde sersem bir ifade beliriyor ve kaburgalarımın altında bir uğultu hissediyorum.

Saçmalık.

Bana d o ğ r u hamle yapıyor ama bu sefer ben onun dudaklarını savuşturmak zorunda kalıyorum.

Elimi yüzüne doğru uzatıp yanağını ve dudaklarını okşuyorum. "Hayır," diyorum ona sertçe.

"Seni seviyorum," diyor avucumun arkasından.

İçimi çekiyorum ve mahkûmların odadan çıkışını izlemeye devam ediyorum. "Önce sabun kalıbı, şimdi de bu. Ne aşk dolu bir gün."

Birkaç fae tarafından geri çekilip yumruklanan Blix yere düşüyor. Yere kan tükürüyor ve bize bakıyor, Ferno'nun beni ellemeye çalıştığını ve bana olan sonsuz aşkını ilan ettiğini görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Ne..."

"Bana aşık," diye hemen açıklıyorum.

Ferno bana ulaşmaya çalışmaya devam ederken nefesimin altında küfrediyorum. Elimi dudaklarını parmaklarımla sıkıştırmak için hareket ettirirken, diğer elimi kasıklarına götürüp hassas taşaklarını sıkıyorum. İlerleyişi donuyor, ateş saçan gözleri kocaman oluyor.

"Acıtıyor, değil mi?" Kibar bir tonda söylüyorum. "Biraz daha sıkarsam muhtemelen *gerçekten* acıyacak. Ve sana kalıcı bir zarar vermek istemeyiz, değil mi?"

Başını o kadar hızlı sallıyor ki dudaklarındaki tutuşu kaybediyorum.

"Güzel. Bu kadar uyumlu olmana sevindim. Şimdi. Gitmene izin vereceğim. Sen de burada kalacaksın. Tamam mı?"

Bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyor. "Ama... seni seviyorum."

"Elbette seviyorsun. Ama beni *gerçekten* seviyorsan, burada kalmanı ve beni görmemiş gibi davranmanı istiyorum. Yoksa biri bana zarar verecek, tamam mı?"

Yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Bu gerçekten çok tatlı Ferno," diye övüyorum, taşaklarını cezalandıran tutuşumu bırakırken başını okşuyorum. Biraz rahatlıyor ama yine de dikkatini verdiğinden emin olmak istiyorum, bu yüzden parmaklarımı yüzünün önünde şaklatıyorum. "Dinle beni peenfork. Sen ve su arkadaşın bugün gördükleriniz hakkında sessiz kalmalısınız. Soran herkese birinin gizlice yaklaşıp seni bayılttığını söyle. Ve uyandığında tüm mahkûmların gitmiş olduğunu. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Senin için her şeyi yaparım," diyor hülyalı bir şekilde.

"Harika," diye ona bakıyorum. "Şimdi gidiyorum, tamam mı?" Uzaklaşarak söylüyorum. Mahkûmların geri kalanı gitmişti.

Ferno'nun gözleri açılıyor ve kendini durdurmadan önce bana doğru bir adım atıyor. Gözlerimin kısıldığını görünce olduğu yerde durdu. "Ama... seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Asla. "Yakında," dedim ona. "Çok yakında." Başını salladı. "Tamam. Yakında. Güzel."

"Unutma. Tek kelime etme. Ama senin yerinde olsaydım, buradan giderdim. Tüm mahkumların kaçmasına izin verdiğin için seni nasıl cezalandıracaklarını sanıyorsun?"

Blix'in yüzü soluyor.

Onlara bir öpücük verip kapıdan fırlıyorum ve sonra da deli gibi koşuyorum.

BÖLÜM 19

Mahkûmlara yetiştiğimde, Prenses Soora her seferinde bir avuç mahkûmun gitmesine izin veriyordu. Biz Dışarıya açılan kapıdaki mutfaklarda saklanıyor ve diğer muhafızlar tarafından fark edilmeden nereye kaçacaklarını dikkatlice yönlendiriyor.

Belren neredeyse bayılacak gibi görünüyor, çünkü görünüşe göre devriye gezen muhafızları uzaklaştırmak için doğu tarafında büyük bir hamle yapmış.

Sonsuza kadar sürer.

Tüm bu süre boyunca tırnaklarımı yiyorum, endişe beni pençeliyor. Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, mahkûmların sayısı son grup kalana kadar azalıyor. Soora onlara izin verdiğinde, hizmetçi kız da yanlarında olduğu halde dışarı fırlıyorlar. "Teşekkür ederim!" diyor bana ve Belren'e. "Çok teşekkür ederim!"

Elimi sıkıyor ve Belren'in yanağına bir öpücük konduruyor, sonra da başını sallayıp gecenin karanlığına karışıyor.

Ona dirsek attım. "Gördün mü? Masum bir mahkûmun kaçmasına yardım etmek iyi hissettirdi."

Gözlerini deviriyor, öğle yemeğini kaybetmek üzereymiş gibi görünmesine rağmen küstah görünmeyi başarıyor. "Hiçbir şey hissetmedim."

"Tabii ki yapmadın."

"Pekâlâ. Muhafızlar az önce duvarın üzerinden geçti," diyor Prenses Soora. "Sıra bizde. Hazır mısın? Sahte kralı yürütmen gerekecek, Belren. Yapabilir misin?"

Başıyla onaylıyor.

Prenses Soora dışarıya kadar eşlik ediyor ve hızla araziyi geçerek her şeyin gölgede kaldığı ahırlara gidiyoruz. Muhafızların duvarın üstünden konuştuklarını duyabiliyorum ve bizi fark etmemeleri için kadere yalvarırken kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Şafakla birlikte karanlık hızla çöküyor ve saraydan mümkün olduğunca uzaklaşmamız gerektiğini biliyorum. Ahırlarda herhangi bir muhafızla karşılaşmadığımızda, bize yerdeki bazı taşınmış saman balyalarının arkasında gizli bir kapı gösterdiği yere yakın duruyoruz.

"Artık onu bırakabilirsin Belren," diyor Prenses Soora usulca.

Titrek bir nefes alıyor ve solucan-kralın bedeni ayaklarımızın dibine, samanların ve toprağın arasına düşüyor. Tüm vücudu bir solucan gibi kıvranmaya başlıyor.

Belren ayağa kalktı, neredeyse yere düşüyordu ama ağırlığını yakalamak için omzumu hızla göğsüne dayadım. "Hayır, yapamazsın," diye homurdanıyorum, onu dik tutmayı zar zor başarıyorum.

Mavi büyünün parıltısıyla kral ortadan kayboluyor ve yerde sadece kıvranan, parlayan mavi bir parodworm kalıyor. "Teşekkürler küçük dostum," diyorum ona, çünkü o solucan her şeye rağmen çok etkileyiciydi.

"Solucana teşekkür ediyor," diye homurdanıyor Belren nefesinin altından.

Onu yanından çimdikleyerek sıçramasına neden oluyorum. "Sakıncası var mı?" diye tersliyor. "Burada sihrim tükendi."

"Bu mankafa olmak için bir bahane değil. O solucan büyük bir kıç tekmeledi. Yüzlerce mahkumu kurtardı!"

"Yüz mahkûmu kurtardım," dedi pantolonundan.

"Elbette. Tüm övgüyü al. Ben de yardım ettim. Oradaki ateş perisini tamamen yendim. Bir şey değil."

Belren sadece gözlerini devirir ve prenses aşağıdaki mahzene ulaşmak için merdivenden aşağı inmeye başlar.

Mahzen geçidinden batı tarafındaki saray duvarlarına olan yolculuk acı verici derecede yavaştı ama sonunda duvardaki gizli kapıya ulaştık ve dışarıdaki araziye sızmayı başardık. Belren bir şeyler homurdanıyor ve ağır bir parmağıyla ormanın yönünü işaret etmeyi başarıyor, böylece prenses ve ben o yöne dönüyoruz ve

yolumuza devam ediyoruz. Ama ağaçların arasına girer girmez Belren yere yığılıyor ve beni de kendisiyle birlikte yere indiriyor.

Üstüme düştüğünde şaşkınlıkla gıcırdıyorum, ölü ağırlığıyla çimlere gömülüyorum. "Oof. Bu adam göründüğünden daha ağır."

Prenses Soora ve benim aramda, onu üzerimden çekmeyi başardık ve dirseklerimin üzerine oturup bir nefes verdim. "Bu... çok yorucuydu."

Prenses Soora Belren'i kontrol ettikten sonra dinlenmek için sırtını bir ağaca dayayıp oturuyor. Üçümüz de bitkin, yorgun ve kirli görünüyoruz.

"Sence mahkûmların hepsi sağ salim çıkmış

mıdır?" "Öyle umalım," diyor prenses.

Başını ağaca yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Birkaç dakika dinleneceğiz, sonra buradan gitmemiz gerekecek. Bu bölgede yoğun devriye geziyorlar ve kale duvarlarından yeterince uzakta değiliz."

Kendinden geçmiş Belren'e şüpheyle bakıyorum. "Onunla nasıl hareket edeceğiz?"

Prenses başını kaldırır ve etrafına bakınır. "Belren'in bizi buraya getirmesinin bir sebebi var. Merak ediyorum..."

Sözleri, bir fae aniden önümüzde bir portaldan belirdiğinde kesildi.

Prensesin önünü kesmek için ayağa fırlıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Umm... sen kimsin?"

Fae'nin kafasında boynuzları ve kasıklarına kadar inen saçları var. Başını bana doğru çevirip havayı kokluyor. Yerde yatan Belren'i gördüğünde başını sallıyor. Ağır aksanlı bir sesle, "Buraya Boynuzlu Kanca için portal açmaya geldim," diyor.

"Oh," diyorum, neşelenerek. Fae eğilip Belren'i kucağına aldı, omzuna koydu ve homurdanarak ayağa kalktı. Geçide doğru ilerlerken farklı bir dilde bir şeyler mırıldanıyor ama onu takip etmediğimizi görünce duruyor. "Gel," diyor huysuzca. "Boynuzlu Kanca."

Prenses şimdi ayağa kalktı ama ben dudağımı ısırıyorum, hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğimizden emin değilim. Onun iyi bir adam olduğunu varsayarak çok kötü bir casus mu oluyorum? Ya şu anda Belren'i kaçırıyorsa ve ben ona izin veriyorsam?

"Kimsin sen?"

"Horned Hook'a iyilik borcum var. İşte bu."

Hmm. Hırsız iyilik kazanmayı seviyor. Prenses ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Buradan çıkmak için en iyi şansımız o," diye mırıldanıyor.

"Tamam, ama önce ben gideyim. Senin casusun falan olduğum için, bu doğru gibi görünüyor."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Pekala."

Bütün işim gücümle boynuzlu adama doğru ilerliyor ve ona korkutucu bir bakış atıyorum. En azından ben öyle sanıyorum ama o nasırlı parmağıyla burnumu siliyor ve üzerime bulaşan kiri gösteriyor. "Sen kirlisin."

Kaşlarımı çattım. "Bunu birine söylemek hiç hoş değil. Cinsel anlamda olmadığı sürece," diye onu ilkel bir şekilde bilgilendiriyorum.

Nasılsın demeden arkasını dönüp geçitten geçip gidiyor. Nefes alarak geçidin önünde duruyorum ve kendimi geçmeye hazırlıyorum. Ya bizi güvenli bir yere götürecek ya da bu berbat bir numara.

Sonuç ne olursa olsun, prensesten önce gitmek zorundayım, çünkü bilirsiniz, onun hayatını kurtarmam gerekiyor.

Prensese sahte, sıvalı bir gülümseme verdikten sonra içeri girdim.

BÖLÜM 20

I Portallardan geçmekten neden nefret ettiğimi hemen hatırladım. Bana bir yukarı bir aşağı düşüyormuşum gibi hissettiriyorlar. midem yerçekimi için hangi yöne yerleşeceğini bilmiyor.

Dört ayak üzerine düştüm, nefesim kesilirken göğsümden nefesim çalındı.

Hava.

"Vay canına, az önce dizlerinin üzerine çöktün. Bu benim olmalı. şanslı gün."

Şanstan bahsedince gözlerim hafifçe yanıyor ve sonra bir avuç dolusu bozuk para birdenbire yere düşüp ayaklarının dibine iniyor.

Başımı kaldırıp ayak bileklerimin üzerine oturuyorum ve etrafıma, şimdi yerden benimle alay eden tüm parlak paralara bakıyorum. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığımda, tepemde dikilen turuncu tenli bir yüksek fae'nin gözleriyle karşılaşıyorum. Saçları kadife çiçeği gibi görünüyor ve gözleri de aynı parlak renkte. "Bana para mı atıyorsun?" diyor sesinde alaycı bir tını ile.

"Şanslı kuruşlar," diyorum beceriksizce ve sonra ayağa kalkmak için hamle yapıyorum. Ben daha doğrulamadan Prenses Soora portaldan içeri giriyor ve bu sırada bana çarpıyor.

Yarısına kadar yükselmiştim, bu yüzden hareket beni yüzüstü turuncu adamın kasıklarına düşürdü. Burnum portakal tanesiyle tanışırken beni dirseklerimden yakaladı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum kasıklarına karşı.

Kıkırdıyor ve beni kasıklarından hatırı sayılır bir mesafeye kadar çekmeye yardım ediyor. Turuncu gözleri eğlenceyle parıldıyor,

Ama sonra bakışları prensese kilitleniyor ve ona doğru ilerleyerek anında sarılıyor.

"Soora!"

Prenses ve portakal dilimi kendi anlarını yaşarken ben de elbisemi düzeltiyorum. Beş farklı oturma alanı, bir arp ve beyaz fayansları ışıldatan yerden tavana kadar pencereleri olan bir tür lüks oturma odasındayız.

Pencereye doğru ilerlediğimde, dışarı bakıyorum ve toprak bir yolun etrafında dolanan şirin kulübelerin ve akan bir nehrin üzerine kurulmuş ahşap köprülerin muhteşem manzarasını görüyorum. Arazi yemyeşil ve dokunulmamış görünüyor, ancak uzakta ağaçlardan arındırılmış ve geçici konutların bulunduğu noktalar gibi görünen bir alan görebiliyorum.

Nerede olduğumuzu sormak için prensese döndüğümde, onu başının üstünü öperken gözünün kenarını silerken yakalıyorum. Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor.

"Demek kayıp aşık sensin!" Onlara doğru koşarken heyecanla söylüyorum. İkisi de sarılmaktan vazgeçip bana bakıyorlar.

Onlara bakarken ellerimi göğsümün önünde birleştiriyorum. "İkinizin arasındaki aşkı kesinlikle hissedebiliyorum," diyorum iç çekerek. Prenses Soora bana belli belirsiz bir bakış attı. Utanıyor muyum-ment? Onu rahatlatmak için hemen içeri daldım. "Merak etme prenses. Ben bir aşk tanrısıyım. Aşk *tamamen* benim olayım. Kesinlikle utanılacak bir şey yok. Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz. Bahse girerim çok tatlı fae bebekleri yapabilirsiniz." Bunu hayal ederken biraz ciyakladım. "Senin morun ve onun turuncusuyla bebekleriniz gün batımı gibi görünür!"

Adam homurdanıyor ama iyi yerleştirilmiş bir öksürükle bunu örtbas etmeye çalışıyor. Prenses Soora hafifçe gülümser ve "Emelle, seni kardeşim Zalit'le tanıştırayım" der.

Gözlerim aralarında gidip geliyor. "Oh." Bu iş garipleşti.

Prenses Soora yüzümdeki ifadeden ne düşündüğümü anlamış olacak ki hızla başını sallıyor. "Sevgili değil," diye açıklıyor. "Sadece kardeşler."

"Oh. Tamam, güzel. Çünkü bu gerçekten utanılacak bir şey olurdu ve o zaman ben de yalancı durumuna düşerdim.

utanılacak *bir şey* olmadığını söyledi," diyorum ona ciddiyetle. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Zalit bir kahkaha atıyor. "Ama sevgiyi hissedebiliyorsun, değil mi?"

Alaycı ses tonu karşısında gözlerimi kısıyorum. "Ne tür bir aşk olduğunu her zaman söyleyemem. Sadece orada olduğunu söyleyebilirim," diye savunuyorum.

Kız kardeşine dönmeden önce tekrar gülüyor. Artık akraba olduklarını bildiğime göre, yüzlerinin şeklinde bazı benzerlikler görebiliyorum. "Tanrılara şükür özgürsün. Senin-"

Sözleri kesiliyor ve turuncu boğazı sallanıyor.

Prenses Soora onun koluna nazik bir el koyar. "Biliyorum. Her şey yolunda, Zalit."

Yüzüne şiddetle koruyucu bir ifade geliyor. "Artık evde olduğuna göre sana dokunamaz. O pisliği alaşağı edeceğiz."

"O zaman yapacak çok işimiz var," diye yanıtlıyor. "İsyanın ne yaptığını öğrenmem gerekiyor. Belren nerede?"

"Belren kötü durumdaydı. Onu revire götürdüm, böylece bir şifacı onunla ilgilenebilir. Oldukça bitkin düşmüştü."

"Teşekkür ederim. Eminim sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı vardır," diyor. "Emelle ve ben de kendimiz için biraz almalıyız."

Başını sallıyor. "Onunla ilgilenilmesini sağlayacağım."

Prenses Soora eğilip onun yanağına bir öpücük konduruyor. "Dört arkadaşı var kardeşim, o yüzden ona *çok* iyi bakma."

Sadece gülüyor, ama içimi bir hüzün kaplıyor, aklım hemen Okot'a gidiyor. Bana bakış şekli, sanki benden *nefret ediyormuş* gibi. İçimden gelen hıçkırığı yutuyorum ve temizlemek için başımı sallıyorum.

Prenses Soora onun ne dediğini anlamış gibi görünüyor ve bana doğru gelirken yüzünde pişmanlık dolu bir ifade beliriyor. "Anladığım kadarıyla onu görmüşsün?" diye soruyor sessizce.

Sefilce başımı sallıyorum. Yapmak istediğim son şey onun ve kardeşinin önünde ağlamak, bu yüzden kendimi toparlamak için bir an duruyorum. "Evet," diye cevap veriyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Bana hücreye kadar eşlik eden oydu."

Şok içinde başımı salladım. "İkimizi de nasıl kandırmış olabilir? Anlamıyorum. Onun... sadakati çok gerçekçiydi." Aşk demek istiyorum ama dersem gerçekten kaybedeceğim.

Prenses Soora bir parmağını gergin kaşlarının üzerinde gezdiriyor. "Sadakatler değişebilir. İnsanlar kandırılabilir."

Ayaklarıma baktım. O *kandırılmış* olabilirdi, ama ben *Ted*.

Prenses ellerini omzuma koyduğunda beni şaşırttı. ders ve beni yanağımdan öper. "Beni kurtarmaya yardım ettiğin için teşekkür ederim, Emelle. Bu diyar için fazla iyisin. Fark ettiğinden çok daha fazla."

Ona gülümsemeye çalışıyorum. "Ben senin casusunum. Arkanı kollarım," diye söz veriyorum ona.

"Okot için üzgünüm."

"Ben de," diyorum kalın bir sesle.

Ellerini indiriyor ve başıyla veda ederek odadan çıkıp gidiyor. Beklentiyle Zalit'e dönmeden önce titrek bir nefes alıyorum. "Peki tam olarak neredeyiz?"

"Bu ada bizim evimiz. Nesillerdir ailemize ait. Krallık adası Highvale'in yaklaşık otuz ada kuzeyinde." "Hmm."

Kolunu kıvırıp bana uzatıyor. "Size odalarınıza kadar eşlik etmeme izin verir misiniz? Eğer alışık değilseniz malikâne biraz labirent gibi olabilir."

"Bir labirent mi? Burası ne kadar büyük?" Koluna girip onu takip etmeye başlarken soruyorum.

Bana cevap vermiyor, çünkü gerçekten cevap vermek zorunda değil. Odadan çıkar çıkmaz, zemin katta açık bir salondayız, burada yukarıda üç kat daha görebiliyorum. Her kattaki koridorlar açık, içlerinde asılı çiçekler bulunan camdan yapılmış güzel kemerleri gösteriyor. Baktığım her yerde Prenses Soora'nın aile arması olan menekşenin süslemeleri var.

Nefesimin altında ıslık çalıyorum. "Vay canına. Burası çok güzelmiş." "Aile evimiz yüzyıllardır burada. Çok iyi bakıyoruz Adamızın geri kalanı ve halkımızla birlikte bundan gurur duyuyoruz."

Etrafımdaki mor ve gri vurgulara bakarken etkilenmeden edemiyorum. "Bir malikane," diye homurdanıyorum. "Neden olduğu gibi söylemiyorsun? Burası kocaman bir saray."

Beni büyük açık salondan çıkarıp mermer merdivenlere götürürken yanımda eğlenir gibi bir ses çıkarıyor. Yukarıda asılı cam avizeler ve etrafta koşuşturan hizmetkârlar var, muhtemelen kayıp prensesin hayata döndüğü ve eve döndüğü dedikodusu çoktan yayılmış.

Zalit beni üçüncü kat koridorunun sonundaki bir kapıya bırakıyor. Balkon sadece bel yüksekliğinde, bu yüzden dışarı bakıp aşağıdaki tüm salonu görebiliyorum. "İşte buradasın. Bir şeye ihtiyacınız olursa hizmetçiyi çağırın, size hizmet etmekten mutluluk duyacaktır."

"Teşekkürler."

Zalit başını hafifçe eğerek yanımdan ayrılıyor ve ben de kapıyı arkamdan kapatarak gözden kayboluyorum.

İçerisi de malikânenin geri kalanı gibi pahalı ve gösterişli. Cezayir menekşesi battaniyeleriyle güzel bir yatak beni çağırıyor, ama sirenin şarkısına cevap vermiyorum. Henüz değil.

Bunun yerine, dış balkona doğru yürüyorum, görünmez oluyorum ve kuzeye doğru uçuyorum.

Highvale'e geri dönüp rekor sürede kaleye girdim. Odaları zaten ezberlemiştim, bu yüzden onu bulmakta tereddüt etmedim.

Henüz erken olduğu için odasına gittiğimde onu sırtüstü yatarken buluyorum. Bu şekilde uyurken, yine benim Okot'um gibi görünüyor. Benim sevgi dolu, nazik, taparcasına seven Okot'um. Daha önce hiç hissetmediğim bir özlem içimi dolduruyor ve yemin ederim kalbim o kadar çok acıyor ki sanki ölümcül gibi geliyor.

Hâlâ görünmez bir şekilde yatağa sürünüyorum ve sonra dikkatlice onun üzerine yerleşiyorum. Doğru şekilde havada asılı durmak ekstra konsantrasyon gerektiriyor, ama omzunun kıvrımına yerleştiğimde, uykudaki yüzüne bakıyorum, eşit nefes alışlarını izliyorum ve yüzümü boynuna gömüp beni kendine çekmesini diliyorum.

Parmaklarımla yanağını okşar gibi yapıyorum, septum piercinginin ve sorunlu kaşının üzerinde hafifçe geziniyorum. Onu öpüp uzaklaştırmak, bana sevgilim dediğini duymak ve her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum.

"Neden beni sevmiyorsun?" Sefilce fısıldıyorum.

Cisimsiz halimle bile, yemin ederim, gözyaşlarımın sıcaklığının gözlerimi yaktığını hissedebiliyorum.

"Seni seviyorum Okot," diyorum titrek bir nefesle.

Soyut dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum ve nazikçe bir öpücük konduruyorum. Gözlerimi kapatıyorum, tüm sevgimi ve kalp kırıklığımı o tek öpücüğe döküyorum. Belki hikayelerdeki gibi uykusundan uyanır ve lanet bozulur. Beni yeniden seven Okot olur.

Ama uyanmıyor ve ortada bir lanet de yok. Sadece ben, kardeş yürekli bir aşk tanrısı, elimden geldiğince onun yanında kalmaya çalışıyorum.

Onunla ne kadar süre yattığımı bilmiyorum ama yan tarafına kıvrılıp uyumasını izliyorum ve kırık bir kalbe sahip olmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu fark ediyorum. Bu insanların her zaman bu kadar kötü niyetli olmalarına şaşmamalı. Sevgi çabalarımı lanetledikleri için onları zerre kadar suçlamıyorum. Yalnız varlığım boyunca hissettiğim en kötü şeyin bu olduğuna eminim.

Okot kıpırdanmaya başladığında ve güneş ışığı daha parlak hale geldiğinde, geri dönmem gerektiğini biliyorum. Dudaklarına son bir öpücük konduruyorum. Tam gitmek için doğrulduğumda elini kaldırıp başparmağını d u d a ğ ı n ı n üzerinde gezdirdiğini görüyorum.

Donup kalıyorum ve içimden boğuk bir hıçkırık sesi çıkıyor. "Beni hâlâ hissedebiliyor musun?" Nefes alıyorum. "O kadar dostum varken, numara yaparken beni nasıl hissedebiliyorsun?"

Bu hiç adil değil.

Kendimi eskisinden daha kötü hissederek yataktan fırlıyorum ve duvara doğru koşuyorum, duvardan süzülerek dışarı çıkıyorum. Prenses Soora'nın ailesinin adasına ve odama kadar uçuyorum. Görünür hale gelip mor çarşafların üzerine yığıldığım anda gözyaşları bedenimi ele geçiriyor ve onların içinde boğuluyorum.

Sadece boğazıma kadar battığımda ve soluk soluğa kaldığımda, gözyaşlarım sefil bir uykuya dalmama yetecek kadar azalıyor.

BÖLÜM 21

I Saatler sonra uyandığımda saçlarım yüzüme yapışmış ve ağzım o kadar yüksek sesle horlayacak kadar açıktı ki beni uyandırıyor. Sarsılarak doğruluyorum ve ağzımın kenarını siliyorum. Pencereden dışarı baktığımda yine şafak söktüğünü görüyorum. Bütün bir günü ve geceyi uyuyarak geçirmişim.

Kalkıp geriniyorum ve yatağın yanındaki çekme zincirini kullanarak bir hizmetçi çağırıyorum. Birkaç dakika içinde kapıma hafifçe vuran bir hizmetçi beliriyor. Sarmaşıklarla kaplı kafasından kasımpatılar fışkırıyor ve aklıma hemen arkadaşım Mossie geliyor. "Günaydın," diye reverans yaparak beni selamlıyor.

"Merhaba, ben Emelle," diyerek onu içeri buyur ettim.

"Ben Primmy ve prensesimizi kurtaran kişiye hizmet etmek çok güzel."

Sesindeki ciddiyet karşısında yüzüm kızarıyor ve kirli tırnaklarımı karıştırıyorum. "Pek bir şey yapmadım. Daha çok Boynuzlu Kanca'ydı." Duruyorum ve onu işaret ediyorum. "Ama bunu söylediğimi ona söyleme. O adamın zaten yeterince büyük bir kafası var."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Sırrın benimle güvende."

Bir nefes üflüyorum. "Prenses Soora'nın ne yaptığından ya da benim ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim..."

Primmy bana nazik bir gülümseme veriyor. "Eğer yıkanmaya ve giyinmeye hazırsan, sana bu konuda yardımcı olabilirim. Sonra herkes bir saat içinde aşağıda, yemek salonunda kahvaltı için toplanmış olacak."

Karnım yüksek sesle gurulduyor ve kızın gözleri eğlenceyle parlıyor. "Hadi seni bir düzene sokalım, olur mu?"

"Evet, lütfen. Kahvaltı kulağa harika geliyor."

Son kelimeyi söyler söylemez odamda beyaz bir parıltı pufu patlıyor ve Primmy ve ben önümüzde beliren an-gel karşısında aynı çığlıkları atıyoruz.

Parıltı tozu dağıldığında oflayıp pufluyorum ve ayağımı yere vuruyorum. "Peçe deliği de ne? Önce Lex, şimdi de önüme melekler mi çıkıyor?"

Raziel kollarını kavuşturup bana doğru bakıyor. "Sen."

"Evet, ben. Burada ne işin var?"

Kaşları çatıldı. "Beni bir şekilde çağırdın. Bunu nasıl yaptın?"

Ellerimi öfkeyle kaldırıyorum. "Biliyorsam ne olayım!"

Evet. Bu kadar yeter.

Yerden siyah dumanlar yükseliyor ve sonra Jerkahf şaşkınlıkla etrafında dönerken tozunu alıyor. Raziel ve beni fark ettiğinde dişlerini gıcırdattı. "Yedi kat cehennem ateşi içinde burada ne işim var?"

"Görünüşe göre bizi çağırma yeteneğine sahip," diye açıklıyor Raziel.

Zavallı Primmy bayılacakmış gibi görünüyor, ben de onu rahatlatmak için sırtını sıvazlıyorum. En azından rahatlatıcı olduğunu umuyorum. Kızgın bir melek ve sigara içen bir iblis aniden karşınızda belirdiğinde birini nasıl teselli edeceğinizden pek emin değilim. Her zaman böyle soluk yeşil midir? Hmm. Acaba bayılıyor mu? Umarım değildir.

Melek ve iblis bana kaşlarını çatarak bakıyor ve ben de teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. "Bana bu kadar korkunç davranma. Seni ben çağırmadım! Sadece *cennet* ve *cehennem* dedim. Bunun bir işe yarayacağını bilmiyordum. Zaten *yardım* kelimesini söylerken dikkatli olmak *zorundayım*-"

Evet. Tamam. Tamam. Tam üstüne bastım.

Pembe duman ve bir nefes sonra, Lex bana mutlulukla gülümsüyordu. "Merhaba, Madam Cupid Emelle."

İşte o zaman Primmy yere düşer.

Lanet olsun. O bir baygın.

Primmy'nin üzerine eğilip onu uyandırmaya çalışırken, "Bu iş iyice saçma olmaya başladı," diye mırıldanıyorum. Bu da işe yaramayınca, yatak odasından bir yastık kapıyorum.

ve başının altına koydu.

"Bizi çağırma," diye tersledi Raziel.

"Tamam, tamam. Dediğim gibi, bu bir kazaydı."

"Dünya'nın dürüst ruhları için savaşmanın tam ortasındaydım," diye somurtuyor.

Kolunu okşadım. "Eminim sen de çok iyi bir iş çıkarıyordun."

İltifat karşısında kanatları parlayan ışığıyla biraz titreşiyor. "Öyleydim. Kazanıyorduk," diye övünüyor.

Jerkahf homurdanır. "Kendine bunu söylemeye devam et, sik güvercini."

Raziel onu yere serecekmiş gibi ellerini yumruk yapıyor, ben de hızla kanatlarımı sırtımdan çıkarıp onları ayırıyorum. "Pekâlâ, siz ikiniz. Bu kadar yeter. Sizi yanlışlıkla çağırdığım için özür dilerim."

Raziel bakışlarını bana çevirdi. "Bunu bir daha yapma." "Daha yeni oldu."

"Bu nasıl *olabilir*?"

"Aslında bu senin hatan," diyorum ona ciddiyetle. "Belki de bu benim CliffsNotes'umda yer alırdı ama siz bana vermediniz çünkü bir çift kıllı sik olmakla çok meşguldünüz?"

"Haklı," diye mırıldanıyor Jerkahf kanatlarımın arkasından.

"Gördün mü?" Muzaffer bir edayla söylüyorum. "Ben de haklıyım."

"Yap. Yapma. Çağırma. Beni."

Raziel bir saniye sonra arkasında sadece beyaz parıltısını ve parlayan beyaz tüyünü bırakarak gitti. "Sanırım benden hoşlanmaya başladı."

Yüzümü ona döndüğümde Jerkahf gülüyor. "Bunu kendine söylemeye devam et. O pisliğe söyleme ama haklı. Artık bizi kazara çağırmaya kalkma."

Başımı salladım. "Bundan sonra seni sadece isteyerek çağıracağıma söz veriyorum."

Bana bakıp iç geçiriyor ve dudaklarının arasından duman sızıyor. Kendine geldiğinde ikimiz de Primmy'ye bakıyoruz, gözlerini kocaman açmış hala odamda olan iblis ve aşk tanrısına bakıyor.

"Merak etme, gidiyor," diye onu rahatlatıyorum.

"Evet, evet. Sefaletin ve külün çukur ateşlerine geri dönüyoruz." Adam kaybolur, arkasında sadece Lex'i bırakır ve Lex... "Meditasyon mu yapıyorsun?"

Yerde bağdaş kurup oturduğu yerden gözlerini açıyor. "Evet. Aşkı ve onun pek çok mucizesini gözümde canlandırdığımda, zor olsa bile aşkın neden bu kadar önemli olduğunu kendime daha iyi hatırlatabildiğimi fark ettim."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Engelleyiciler sana sorun mu çıkarıyor?"

Yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil, sizi temin ederim."

"Ayy, ne kadar da sevimli bir başarılısın."

"Teşekkür ederim," diyor ciddi bir şekilde.

"Sev, Cupidville'de nasıl?"

Lex ayağa kalktı ve kalp şeklinde bir not defteri çıkardı. "Yaptığınız tüm değişikliklerin uygulanmasını sağladı ve ben de ona yardımcı oluyorum. Size sorabilmek i ç i n not aldığım birkaç sorusu vardı."

"Sor bakalım."

"Birincisi, cupid amirlerinin standart iki hafta yerine dört hafta tatil yapıp yapamayacağını bilmek istiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Dört hafta alabilir mi demek istiyor," diye düzeltiyorum. "Ve tabii ki."

Bunu tüy kalemiyle yazıyor. "Mükemmel. İkinci soru, bir sekreter tutmasına izin verilip verilmediğini öğrenmek istiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece patron-gizli-tarif fantezisini oynamak istiyor. Ona hayır de ve çüküyle düşünmeyi bırakmasını söyle."

Kelimesi kelimesine yazıyor ve ben de içimden kıs kıs gülüyorum.

"Gerisini sormaktan kaçınacağım, çünkü bunlar aslında onun pipisiyle ilgili."

"Tabii ki öyle. Sana teklif etti mi?"

"Birkaç kez," diye pragmatik bir şekilde yanıtlıyor. "Ama ona romantik bir ilişkiye girmek istemediğimi söyledim."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun? Bunu sadece Azgın Fahişe'nin yakandan düşmesi için söylediğini sanıyordum."

"Oh, hayır. Ben oldukça ciddiyim. Ben daha çok başkaları arasında Aşk Eşleşmeleri yapmayı tercih ediyorum."

"Huh."

Defterini bir kenara bırakıyor. "Pekâlâ, sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı Madam Cupid Emelle?"

"Hayır. Teşekkürler Lex."

O kayboluyor ve ben dikkatimi Primmy'ye geri veriyorum. "Bunun için üzgünüm. Kahvaltıdan sonraya kadar başka Peçe Majör çağırmamaya çalışacağım, söz veriyorum."

Şok içinde bana bakıyor. "Primmy?"

Temizlemek için başını sallar. "Tamam. Banyo. Gidelim mi?"

Sırtımın solucan pisliğiyle kaplı olduğunu, saçlarımın keçeleşmiş bir fare yuvası olduğunu ve kıyafetimin kesinlikle mahvolduğunu düşünerek başımı sallıyorum. "Temiz yatakta bu şekilde uyuduğum için özür dilerim. Çok yorulmuştum."

"Özür dilemeye gerek yok, Madam," diyerek beni kocaman gümüş bir küvetin beklediği banyoya götürüyor. Biraz titriyor ama genel olarak bakıldığında her şeyi oldukça iyi idare ettiğini düşünüyorum. Duvardaki bir kabloyu çekiyor ve ılık su fışkırmaya başlıyor. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra küvete giriyorum ve Primmy'nin saçlarımı yıkayıp taramasına izin veriyorum. Küvet içinde tur atılabilecek kadar büyük ama ben uzuvlarımın yettiği kadar yayılmakla yetiniyorum.

izin ver.

İşim bittiğinde, saçlarımı süslü örgüler ve bukleler halinde örüyor ve beni bir elbise giydirebilmesi için kanatlarımı arkama doğru çekiyorum. Neredeyse her şey gibi lavanta rengi ama ipek gibi yumuşak. Boyun çizgisi yüksek, köprücük kemiğimin hemen üzerinden düz bir çizgi halinde uzanıyor, ancak omuzlarımın üst kısmında menekşe rengi broşlarla toplanıyor ve ardından kumaş gevşek bir şekilde aşağıya doğru sarkıyor, sırtımı tamamen açıkta bırakıyor, popomun tepesine kadar. Beni gerçekte olduğumdan çok daha göz alıcı gösteriyor.

Yemek odasına indiğimde, en son gelen ben oluyorum. Masa çoktan bir yığın yemekle donatılmıştı ve prenses, Za- lit, Belren ve henüz tanışmadığım diğer üç yüksek fae tabaklarına ve sohbetlerine dalmışlardı. Belren'in burada maskesini takmadığını ve evindeymiş gibi göründüğünü görünce şaşırıyorum.

Belren'in yanına oturduğumda Prenses Soora beni selamlayarak, "Emelle, uyanık ve iyi olduğunu gördüğüme çok sevindim," dedi.

"Teşekkürler, yorgun olmalıyım. Nasıl hissediyorsun?"

"Mükemmel, artık evdeyim." Gülümsüyor. "Sizi babam Sal ve diğer kız kardeşlerim Rilla ve Reet ile tanıştırayım."

Kızlar genç, belki de on yaşlarında, Soora ile aynı mor ten rengine sahipken, babaları Zalit ile aynı turuncu tene sahip.

Kızlar kıkırdayıp birbirlerine fısıldayarak konuşurlarken içlerinden biri ağzından kaçırır: "Aşk tanrısı olduğun doğru mu?"

Şaşırmış bir halde, hafifçe yüzünü buruşturan Soora'ya bakıyorum. "Korkarım ki kimliğiniz açığa çıktı. Prens bir şekilde senin ne olduğunu öğrendi," diye açıklıyor.

Adamın nasıl bildiğini tahmin etmeme gerek yok, kızın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bilmiyor. Ona söyleyen kişi Okot olmalıydı. Bu oluşum zaten kalbime saplanmış olan hançeri daha da körüklüyor.

Karşımdaki kız kardeşlerden biri, üzerinde yüzümün bulunduğu katlanmış bir Want-ed sayfasını uzatıyor. Kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bu resim kanatlarımı berbat gösteriyor."

Kızlar hep bir ağızdan soluk soluğa kalır. "Gerçekten kuş kanatların var mı?"

Sırt dekolteli elbisemin şansına gülümseyerek kanatlarımı açıyorum ve kızlar tekrar nefes nefese kalıp ayağa fırlıyorlar. Bana doğru koşuyorlar ve heyecanla kıkırdayarak hayranlıkla onları okşamaya başlıyorlar. "Daha önce hiç böyle kanatlar görmemiştim!"

"Kuş kanatlarından bile daha *iyiler*!"

"Kızlar, misafirimizi bu kadar süzdüğünüz yeter. Oturun ve yemeğinizi yiyin" diyor babaları.

Onlara göz kırpıyorum ve onlar sandalyelerine doğru ilerlerken kanatlarımı arkamda katlıyorum.

"Sanırım artık onları saklamanın bir anlamı yok," diyorum.

Prenses Soora başını sallar. "Çok doğru. Aslında direnişte oldukça ünlü oldunuz."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

Zalit cevap verir. "Gerçekten de öyle. Arananlar posterinizin adadaki neredeyse her tuvalette sergilendiğinden oldukça eminim."

Ona göz kırpıyorum, bir an için kafam karışıyor, ta ki farkına varana kadar. "Bu... gurur verici."

Zalit ve Belren bir kıkırdamayı paylaşırlar.

Tabağımı ballı ekmekler ve mor meyvelerle doldurmaya başlıyorum, ancak içecek sürahisine uzandığımda, Belren bir yüzgeç çırpıyor ve bardağıma doğru yüzdürüyor ve benim için dolduruyor.

"Telekinezi yeteneğim olsaydı, süper tembel olurdum," diye itiraf ediyorum, sürahinin geri inişini izlerken.

Ben karnımı tıka basa doyurmaya başlarken Belren beni eğlenerek izliyor. Prenses Soora'nın sofrasında olduğum için yavaş yemeye çalışıyorum ama o ekmekler çok lezzetli.

Etrafımda sohbet devam ediyor ve tabağımı temizlediğimde Belren sonunda bana doğru eğiliyor. "Her zaman bu kadar hızlı mı yersin?"

Omuz silkerek boş tabağıma bakıyorum. "Acıkmıştım." Ağzımı peçeteye siliyorum ve ona dönmeden önce gazlı portakallı içecekten büyük bir yudum alıyorum. "Özür dilerim, nasıl hissettiğini sormam gerekirdi. Seni son gördüğümde dilin ağzından dışarı sarkmış halde sızmıştın."

"Öyle olmadığına eminim," diye ısrar ediyor.

Omuz silktim. "Bilincin yerinde değildi. Benim sözüme karşılık seninki."

Kupasından dumanı tüten bir yudum alırken gri gözlerini deviriyor. "Önemsiz şeyler hakkında konuşmayı bitirdiyseniz, genfinleriniz hakkında bilgi sahibi olabilirim."

Elimdeki fincanı neredeyse düşürüyordum, çaresizce koluna yapışmadan önce zar zor masaya koymayı başardım. "Neredeler?"

"Sakin ol, Peçeli dişi. Ayrıca, onları bulmak için eş bağlarınızı kullanamaz mısınız?"

"Denedim," diye çıkışıyorum, ondan çok kendime kızarak. "Ne zaman denesem, beni geri çekmek istiyor..." Boğazım kapanıyor, Okot'un adını yüksek sesle söylemek için yeniden kaynaşıyorum. Belren yüzümdeki acı dolu ifadeyi fark etmedi, ben de boğazımı temizledim ve sözümü şöyle bitirdim: "Denedim. Genfinlerimi takip edemiyorum."

"Pekala, sana nerede olduklarını söyleyeceğim. Ama bir şartla."

"Cidden şu anda bir anlaşma yapmaya mı çalışıyorsun?" Homurdanıyorum.

Omuz silkiyor, rahatsız olmuyor. "Ben bir hırsızım, sevgilim. Her zaman zirveye çıktığımdan emin olurum. Ne bekliyordun ki?"

"Peki," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ne istiyorsun?" "Nefis asistanını. Onunla vakit geçirmek istiyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Lex'i sana pazarlamamı mı istiyorsun?"

"Bu kadar dramatik olma. Her zaman hayır diyebilir." Dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yakınıma eğiliyor. "Ama sanırım ikimiz de hayır diyemeyeceğini biliyoruz."

Onu göğsünden itiyorum ve o da gülüp arkasına yaslanıyor. "Tamam. Ona soracağım. Ama istemiyorsa, sormak zorunda değil."

Bana gümüş elini uzatıyor ve ukala bir gülümseme takınıyor. "Anlaştık."

El sıkışır sıkışmaz, "Söylentilere göre buradalarmış" dedi. "Ne demek *buradalar*?" Kalbim hızla çarparak soruyorum.

Bileğine bir fiske vuruyor ve bir sürahiyi ona doğru uçuruyor. Onu havadan alıp fincanını dolduruyor ve hiç acele etmiyor. "Belren," diye bağırıyorum.

Bir yudum alıyor, gözleri parlıyor. Piç kurusu bundan zevk alıyor.

"Görünüşe göre, kaynaklarım bir grup genfinin haftalar önce, Prenses Soora'nın infazına dair haberlerin yayılmaya başlamasının hemen ardından diğer asilerle bir araya geldiğini söylüyor."

"Ve isyancılar burada, bu adada mı?"

"Kesinlikle."

"Nerede?"

Belren cevap vermek için ağzını açıyor ama Prenses Soora ondan önce davranıyor. "Pencereden geçici konutları gördün mü?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Orası asilerin üssü. Eğer buradalarsa, orada olacaklardır."

"Asi üssü bu kadar açıkta mı?" Şaşırarak sordum.

Prenses Soora'nın babası başını sallar. "Benim Soora'm göz kamaştırma konusunda çok yeteneklidir. Ayrılmadan önce tüm adayı büyülemişti. Sadece bizim tarafımızda olanlar burada gerçekte ne olduğunu görebilir."

"Huh," diyorum, etkilenmiş bir şekilde. "Güzel numara." Ayağa fırladım. "Müsaade eder misiniz?"

Bana el salladı. "Tabii ki, git. Arkadaşlarını bul."

Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. "Teşekkürler!"

Yemekhaneden aceleyle çıkıyorum, normal bir insan gibi yürümeye bile zahmet etmiyorum. Tamamen görünmez oluyorum ve asi üssüne doğru zum yapıyorum.

Elimden geldiğince hızlı.

Umalım da genfin arkadaşlarım da benden nefret etmesin.

BÖLÜM 22

I tozlu, derme çatma bir kasaba meydanına iner. Her yerde beyaz ahşap kulübeler var, gelişigüzel sıralar halinde ve hepsi Birçoğu kullanışlı boyutlarda. Binalardan birinin arkasına geçip dışarı çıkıyorum ve önüme çıkan herkeste tanıdık bir yüz arıyorum.

Her yerde çeşitli fae'ler var. Yüksek fae'ler, su fae'leri ve adını bile bilmediğim tonlarca fae. Tüylü kanatları ve hayvansı hareketleriyle birkaç genfin gördüğümde heyecanım artıyor.

Kulübelerin yanı sıra, isyancıların birbirlerine girdiği, hem silahlarla hem de büyüyle savaş pratiği yaptığı büyük bir eğitim alanı var. Ayrıca bir ahır, bir revir ve ortadaki kükreyen şenlik ateşinin etrafında fae'lerin yemek yemesi için masa ve bankların kurulduğu bir tür açık hava yemekhanesi de var.

Bir daire çizerek dönüyorum, olabildiğince çok fae yüzünü görmeye çalışıyorum ama kalabalık aslında oldukça yoğun ve herkesin üzerini görmek zor. İsyancılardan pek çok bakış alıyorum, çoğu sergilediğim kırmızı kanatlarıma bakıyor. *Aşk* tanrısı kelimesinin tekrar tekrar fısıldandığını duyuyorum. Görünüşe göre prenses haklıydı. Direnişçiler arasında biraz ünlüyüm.

Kanatlarımı arkamda kabartıyorum ve aval aval bakanlara tatlı tatlı gülümsüyorum. Sonra asilerin, özellikle de müthiş casus asilerin belalı görünmeleri gerektiğini hatırlıyorum, bu yüzden gülümsememi sert, kıçına tekmeyi basacağım bir bakışla değiştiriyorum. Yine de doğru ifade ettiğimi sanmıyorum çünkü çoğu bana kaşlarını çatarak bakıyor. Belki de prenses

Giydiğim elbise mi? Oh neyse. Zaten yüzümü öyle tutunca yanaklarım acıyor. İsyankâr ifadeyi bırakıyorum ve kanatlarımın hafifçe arkamda sürüklenmesine izin veriyorum çünkü lanet olsun, ağırlar.

Yemek alanını çevreleyen ahşap çitin yanına gidiyorum ve daha iyi bir görüş açısına sahip olabilmek için ilk basamağa tırmanıyorum. Aynı anda hem etrafa bakıp hem de tutunmak için konsantre olmam gerekiyor, çünkü kesinlikle yüzüstü toprağa düşüp kendimi utandırmak istemiyorum.

Kolumda bir el hissettiğimde eğitim alanını araştırmakla meşguldüm.

"Ne yapıyorsun?"

Aşağı bakıyorum ve benekli derili bir fae'nin bana baktığını görüyorum. Kaşlarından çıkan metal uçlar çok keskin görünüyor.

"Umm, merhaba?" Dedim.

"Orada ne yapıyorsun?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir askere benzemiyorsun."

Bana yaklaşmaya karar veren tek asi fae'nin beni tanımamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde zıplıyorum ve ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Her şeyden önce, ben *kesinlikle* bir asker olabilirim. Nasıl göründüğümün bir önemi yok," diyorum ona küçümseyerek.

Şüpheli görünüyor. "Yani sen bir asker misin?" "Şey, hayır, ama konu bu değil," diyorum ona.

Bir şakanın can alıcı noktasını arar gibi etrafına bakıyor. Bulduğunu sanmıyorum. "Kimsin sen?"

"Ben bir casusum," diyorum savunmaya geçerek. "Yani, gerçekten iyi bir casus. Prensesi falan kurtardım. Artı, ben *aşk tanrısıyım*," diyorum ona, bu gerçeğin önemini vurgulayarak.

Bana boş boş bakıyor. "*Ohhh-tamam*... Eğer çiftleşme odasını arıyorsan, şu tarafta," diyor omzunun üzerinden işaret ederek.

Göz kırpıyorum. "Bir... çiftleşme odası mı?" "Evet. Bilirsin işte. Sikişme."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bunun için neden bir odanız var? Neden sadece kabinlerinizi kullanmıyorsunuz?"

Ellerini öfkeyle havaya kaldırıyor. "Çünkü yataklar çok küçük, belli ki."

"Tanrım, tamam. Bilmiyordum."

Kendimi yakaladığımda onunla birlikte çiftleşme odasına doğru yürümeye başladım. "Dur bir dakika, çiftleşme odasına gitmeme gerek yok!"

"O zaman neden yaptığını söyledin?" Ayağımı vuruyorum.

"Ben yapmadım! Ben-"

Yolun aşağısından gelen gür bir ses beni neredeyse yerimden sıçratacak şekilde bağırıyor.

"EMELLE!"

Kollarım ve kanatlarım çırpınırken neredeyse dikenli kaşlara çarpıyordum. Çıkardığı acı dolu homurtuya bakılırsa, yanlışlıkla onu da mutluluk çuvallarına vurduğumdan eminim.

Ama ondan özür dileyemiyorum, çünkü adımı bağıran ve şu anda yolun karşısından beni dikizlemekte olan ciddi anlamda kızgın görünümlü genfin'e geniş gözlerle bakmakla meşgulüm.

Evert.

Bana sadece *Emelle* diyen Evert. Scratch değil. Bu iyi olamaz.

BÖLÜM 23

Evert toprak yolun diğer ucunda, sanki tüm isyancı kampının sahibiymiş gibi yolun ortasında duruyor. Onun Siyah saçları dağınık ve seksi kirli sakalları çenesini çiziyor. Deri pantolonu ve bol gömleğiyle asi kıyafetleri içinde acayip iyi görünüyor. Gülümseyecektim ama yüzündeki sinirli ifade beni irkiltiyor.

Etrafımızdaki diğer isyancıların bile Evert'ten uzak durduklarını görüyorum. Gözler ondan bana ve tekrar bana dönüp duruyor, sanki kavga etmemizi ya da sevişmemizi bekliyorlar. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, dürüst olmak gerekirse, hangisinin olacağından emin değilim.

Bir elini kaldırıyor ve parmağını yavaşça bana doğru uzatıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Yavaşça ona doğru ilerlemeye başlıyorum, midemde gergin kelebekler uçuşuyor. Ben ona ulaşamadan topuklarının üzerinde dönüyor ve kulübelerin olduğu sıraya doğru ilerliyor. Ben de onu takip ediyorum, yapıların arasından geçip ana patikadan çıkıyorum. Hiç yavaşlamıyor ve kulübelerin arasında zikzaklar çizerken ona yetişmeye çalışırken oflayıp pufluyorum. O ilerledikçe etraf daha da sessizleşiyor, ta ki etrafta başka bir fae görmeyene kadar.

Sonunda duruyor ve arkasını dönüp kollarını kavuşturup ayağını bileğinin üzerinden geçirerek kulübeye yaslanıyor. Ben yaklaştıkça mavi gözleri dikkatle beni izliyor. Ellerimi gergin bir şekilde sıkıyorum ama önüne geçtiğimde tek kelime etmiyor.

Gözlerimi yavaşça onunkilere kaldırıyorum ve oradaki öfkeyi görüyorum. Bir an için Okot'un yüzündeki ifadeye geri dönüyorum. Beni öyle yoğun bir öfkeyle dağlamıştı ki

Ruhum hala onunla yanıyor. Sadece anısı bile beni titretmeye yetiyor.

Evert bana dokunmak için ellerini kaldırdığında hâlâ Okot'un yüzünü görüyorum ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Evert donup kalıyor ve her nasılsa yüzündeki öfke daha da koyulaşıyor.

"Benden... korkuyor musun?"

Ona göz kırpıyorum ve sonra her yerimin titrediğini fark ediyorum. Yutkunuyorum ve ellerimi elbisemin içine gömmeye çalışıyorum, ama o sadece onları yakalıyor.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum, sesimin titrediğini duyunca ben de utanıyorum.

Ellerimi tutmaya devam ederek yavaşça eğiliyor, böylece göz göze geliyoruz. Aramızdaki gerilim çatırdıyor ve nefesim kesiliyor. Başka tarafa bakmak istiyorum. Arkadaşlarımdan birinin daha benden nefret ettiğini görmek istemiyorum ama mavi gözleri beni rehin alıyor.

"Kızgın mısın?" diyor sessizce, soğuk terler dökmeme neden oluyor. Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Kızgın değilim. *Çok öfkeliyim*." Bir eliyle bileklerimde daireler çiziyor, sonra diğerini kaldırıp saçlarımı avuçluyor. "Ama sana *asla* zarar vermem."

Ve sonra dudakları benimkilere çarptı.

Tek bir nefeste, mide bulandırıcı gerginlik öfkeli bir açlığa dönüşüyor. Eli belime doğru ilerlerken vücudundaki gerilimi hissediyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Bu öpüşme değil. Bu, ona gerçek olduğumu kanıtlamak için umutsuz bir bağlantı. *Onun* olduğumu.

Ve ben onunum. Onun benim olduğu kadar. Ben de hemen alt dudağını ısırıp ensesindeki izleri kaşıyarak onun aklını başına getirdim.

İnliyor ve bu ses içimde şimşekler çaktırarak beni ateşliyor. Boğazımdan muhtaç bir ses çıkıyor ve kalçalarımı onunkilere sürtüyorum, sert aletinin derisine doğru gerildiğini hissediyorum. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki canım acıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Evert beni kaldırıyor, kulübenin duvarına yaslıyor ve elbisemi kalçalarımdan yukarı doğru kıvırıyor. Sağ bacağımı kolunun üzerinden geçiriyor, külotumu çekip alıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan sikini çıkarıp içime sokuyor.

Başım tahtaya çarparak geriye düşüyor ve kuyruğu belime dolanırken Evert'in ağzı boynumun yan tarafını öpmek ve emmek için aşağı iniyor. Açık alanda olmamız ya da herhangi birinin yanımdan geçip gidebilecek olması umurumda bile değil. Evert her çekilip tekrar içime girdiğinde, içimdeki lezzetli ateş daha da derinlere yayılıyor.

"Daha hızlı," diye ısrar ediyorum, daha da sertleşmeye devam ediyor, böylece duyabildiğim tek şey vücudumun tahtaya çarpması oluyor.

"Bana bak," diye emrediyor ve ben de başımı eğip gözlerinin içine bakıyorum. "Beni bir daha *asla* böyle bırakamazsın."

Sertçe yutkunuyorum. "Özür dilerim."

"Özür dilemek yok." Her itişte söylüyor. "Sadece. Senin. Söz ver."

İçimde çok derinlere vurduğu o lezzetli noktadan dudağımı ısırıyorum. "Seni bir daha terk etmeyeceğim," diye nefes alıyorum.

İçimde duraklıyor ve soluk soluğa nefeslerimiz birbirine karışıyor. Gözlerindeki parıltıyı fark ettiğimde kalbim kırılıyor. Onu incittim. Fena halde. Benden gitmememi istedi ama ben yine de gittim, her şeyin yolunda gideceğini, sadece birkaç gün kalacağımı düşünerek. Neredeyse bir ay yoktum ve yüzündeki ifadeden bunun ona hiç beklemediğim bir şekilde zarar verdiğini görebiliyorum.

Elimi yanağına götürüp onu okşuyorum, çenesindeki kırışıklıkları hissediyorum. "Ben buradayım. Evimdeyim," diyorum usulca.

"Sana çok kızgınım, Scratch," diye itiraf ediyor, boğazı düğümleniyor.

"Biliyorum. Ama seni bir daha terk etmeyeceğim." "Bu konuda çok haklısın."

Ağzımı tekrar talep ediyor ve tekrar itmeye başladığında ona sahip olduğum her şeyi veriyorum. Boşalmaya çok ihtiyacım var, her yerim ağrıyor ve titriyorum.

"Evert," diye yalvardım.

Yarığıma uzanıyor, ama istediğim yere dokunmak yerine, parmağını ıslaklığımın üzerinde gezdiriyor ve sonra yüzgeci ağzına atıyor. "Mmm," diyor dudaklarının kıvrımıyla.

Kendime dokunmak için uzanmaya çalışıyorum ama o bileklerimi tutup başımın üzerinde tutuyor. Bir protesto miyavlaması yapıyorum, ancak itişleri daha hızlı ve daha sert hale geliyor, beni lezzetli plea'dan inletiyor.

Eminim. Ama daha bir şey yapamadan, içime boşaldığını hissediyorum. İçimden çıkıp beni tekrar ayağa kaldırmadan önce son bir hamle daha yapıyor.

Kendini düzeltmeye başlarken ona bakıyorum. "Umm... bu da neydi böyle? Beni sen boşaltmadın!"

Evert kara kaşlarını kaldırır. "Sadece iyi kızlar gelir, Scratch. Bunu biliyorsun."

Ağzım bir karış açık kalıyor, o ise sırıtarak pantolonunu bağlamayı bitiriyor ve bana bir mendil fırlatıyor. Mendili yakalayamıyorum, o da ayaklarımın dibine düşüyor.

Arkasını dönmeye başladığında ayağımı yere vuruyorum. "Evert, hemen buraya gel ve beni boşalt!"

Tabii ki bu, bir grup isyancının yanımdan geçtiği an. Dört erkek kafası hemen bana doğru savruluyor ve ben ciyaklayarak Evert'in arkasına geçiyorum, böylece genfin kalkanıyla görüş alanımı kapatarak utançtan ölebiliyorum. "Yürümeye devam edin pislikler," diye homurdanıyor Evert.

Onlar gidince Evert'in kolunun alt tarafını çimdikliyorum, irkilmesine neden olacak kadar sert. "Pislik," diye tısladım ona.

Dönüp bana bakıyor. "Mmm. İhtiyacının kokusunu alabiliyorum," diyor yakınıma eğilerek. Tüm vücudum kemiği almaya hazır yalvaran bir köpek gibi yeniden canlanıyor. Lanet kemiği zaten aldım. İhtiyacım olan şey fazladan okşanmak. "Beni hâlâ ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum."

Çenemi inatla kaldırıyorum. "İstemiyorum." Kesinlikle istiyorum.

Evert'in gözleri neşeyle parıldıyor. Nefesini içine çekiyor ve sonra sıcak nefesini yüzüme doğru üflüyor. Ve bu pembe. *Pembe!* Nefesi acayip iyi niyetli, yüzde yüz sakız pembesi.

Öfkeyle nefes alıyorum ve ondan kaçmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Şehvetin şimşekleri doğrudan içime çakıyor ve beni anında daha da ıslatıyor. Kendimi durduramadan önce içimden çılgınca bir inilti kaçıyor ve gözlerim şok içinde açılıyor. "Sende *şehvet nefesi* mi var?" Çığlık atıyorum.

Tekrar doğrulur ve krema yemiş kedi gibi sırıtır. Ki öyle de oldu bu arada.

"Evet," diyor. "İntikam senin için gerçek bir piç olacak, Scratch. Beni arzuladığın onca zaman mı? Evet, sen

hemen geri alacağım."

Harika. Şehvet-Nefes savaşı sadece bana karşılık veremediği zaman komikti. Ve kutsal bal küpü, bu şehvetin şakası *yok*. Şeftalili turtam fırına girmeye hazır gibi. Anlarsın ya.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve üzerine atlamamaya çalışıyorum. "Bu... hiç hoş değil," diyorum ona boğuk bir sesle.

Evert bana bakıyor. "Şu anda ne hissediyorsun, Scratch? Beni ne kadar çaresizce istiyorsun? Evet, gittiğin her saniye ben de öyle hissediyordum." Eğiliyor ve burnunu kulağımın dibinde gezdirerek benimle dalga geçiyor.

Sıcak dilinin tenimle temas ettiğini hissettiğimde, neredeyse orada orgazm oluyorum. Bu aptalca cezayı unutmasını umarak ona doğru eğildim, ama onu baştan çıkarmanın bir yolunu düşünmeden önce kulağıma hırlayarak, "Beni terk ettin. Yani, hayır. Bu sefer gelemeyeceksin."

Benden hızla uzaklaşıyor ve ben ona doğru eğilmeye çalıştığım için neredeyse yüz üstü yere kapaklanıyorum. Kendimi toparlıyorum ve kızgın bir yüz kızarması ihtiyacımla buluşuyor, ben de sıkıntıyla ofluyorum.

Ona yumruk atmaya çalışıyorum ama kıkırdayarak beni savuşturuyor. "Hadi, gidelim."

Öfkeyle yerden mendili kapıyorum ve elimden geldiğince kendimi temizlemeye başlıyorum, ama... evet, çok fazla meyve suyu çıkıyor. Bunun yanı sıra, tüm bu hareketten ve serbest bırakılmamaktan dolayı hala sıcak ve muhtacım. Vazgeçiyorum ve külot kılıfı olarak kullanmak üzere bezi yuvarlıyorum.

"Tam bir ahmaksın," diye homurdanıyorum yanına yaklaşırken.

Tekrar kıkırdıyor ve geri dönerken kolunu omzuma atıyor. "Evet, ama bahse girerim beni tekrar terk etmeden önce iki kez düşüneceksin, değil mi?"

Beni orada tutuyor. Bu yine de güney bölgemin yanmaya hazır olduğu gerçeğini düzeltmiyor.

"Belki kibar olan bunu senin için halleder," diye takılıyor.

"İlgileneceğine eminim," diye cevap veriyorum ters bir şekilde.

"Ya da Ronak."

Evert yanımda sertleşiyor ve kolunu indiriyor. Duruyorum, dönüp ona bakıyorum. "Ne oldu? Neyin var?"

"Hiçbir şey," diyor çok hızlı bir şekilde.

"Evert," diyorum uyararak.

İç çeker ve ellerini dağınık siyah saçlarında gezdirir. "Gidip Sylred'i bulalım. Sonra konuşuruz."

Bir kalbin üzerinde kambur. Bu kulağa hoş gelmiyor.

BÖLÜM 24

Evert beni yiyecek bir şeyler almaya götürmekte ısrar ediyor. Ben karnımı doyururken piknik masasına oturduk. Daha yeni kahvaltı yapmıştım.

Uzun zaman önceydi ve en iyisi değildi ama yemeği geri çevirecek biri değilim. Patty sack diye bir şeye benzeyen bir şey olsa bile... boş ver. Dürüst olmak gerekirse, onu yediğim için biraz utandım. Ayrıca, Evert sürekli çuval esprileri yapıyor.

Tam Evert'e ben yokken ne yaptıklarını soracaktım ki, göz ucuyla pembe bir ışık gördüm.

Pembe saç, tıpkı benimki gibi. "Lex burada mı?" Ayağa kalkarken kendi kendime mırıldanıyorum. Ben uzaklaşmaya başlarken Evert arkamdan "Hey," diye sesleniyor. Ona aldırış etmiyorum ve küfür ederek yanıma koşuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Pembeyi gördüm," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, kalabalık yemek ringinde ondan tekrar uzaklaşarak.

"Ne? Kahretsin, bekle!"

O pembe saçı tekrar bulmaya çalışırken Fae'lerin etrafında dolanıyorum. Onu gördüğümü biliyorum. Az önce buradaydı! Dev kolların altına dalıyorum, inatçı bedenlerin yanından dirsek atarak geçiyorum ve *sonunda* pembe saçı tekrar görene kadar toprak patikada savaşarak ilerliyorum.

Erkek olan şimdi parmaklıklara yaslanmış, dövüş alanını izliyor, pembe saçları başının tepesinde hafifçe dikilmiş.

Olduğum yerde kalakaldım. Bu bir aşk tanrısı değil. Ama onu nerede görsem tanırım.

"Sylred?"

Sesimi duyunca dönüyor ve yüzü şoktan donuklaşıyor. İkimiz de bir an birbirimize bakıyoruz ve gözlerim yakışıklı yüzünün her santimini geziyor. Ama gerginim. Çok, çok gerginim. Yüzü değişecek mi? Okot gibi tiksinti ve nefrete mi dönüşecek? Evert gibi bana kızacak mı?

Bir saniye orada durdu, ağzı açık ve donakaldı, sonra bana doğru koşmaya başladı.

İrkiliyorum ve bir adım geri çekiliyorum ama Evert aniden arkamda kalıyor ve sıkışıp kalıyorum. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Sylred önümdeydi. Uzanıp beni belimden tutarak kaldırıyor ve etrafında döndürüyor, yüzüne inanılmaz bir sırıtma yayılırken nazik gözleri rahatlama ve sevinçle dolu. Şaşkın bir çığlık atarak ağzımı açıyorum, ama vücudumu kendisine doğru çarpıp beni bir öpücükle yutarken sesi ağzında yakalıyor.

Cennet.

İşte böyle hissettiriyor. Yüksek sesle söyleyeceğimden değil. Bunu yapmayacağım, çünkü şansım yaver giderse Raziel ortaya çıkar ve aramızdaki romantik havayı tamamen yok eder. Melekler libido için gerçek bir moral bozucu olabilir.

Ama aman Tanrım, Sylred burada ve sanki hayatı boyunca bunu yapmayı beklemiş gibi bana sarılıyor ve beni öpüyor ve bu *harika* bir his.

Etrafımızda uğultular ve çığlıklar duyuyorum ama umurumda değil. Kollarım sıkıca boynuna dolanıyor ve onun bana sarıldığı kadar ben de ona sarılıyorum. Dillerimiz birlikte dans ediyor ve kalçaları benimkilere sürtünerek ihtiyacımı daha da artırıyor. Evert beni ıslak ve istekli bıraktı, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden kordan yanan bir cehenneme gidiyorum. Sylred uzaklaşmaya çalıştığında dudağını ısırıyorum ve onu kendime geri çekiyorum. Ağzımın içinde inliyor ve ben de ona tırmanmaya başlıyorum.

Evet. Tırman.

Ayaklarını inciklerine sokmak, kollarını omuzlarına dolamak, onu bir dağ patikası gibi tırmanmaya çalışmak gibi. Bu hiç seksi değil.

Beceriksizce homurdanıyor ama beni tutmayı ve beceriksiz hareketlerimi durdurmayı başararak onu zorladığım çaresiz yüz emişten uzaklaşıyor.

Biliyorum. Bu utanç verici. Ama gerçekten azdım. Ayrıca, onu işeyen adamların klozeti özlediği gibi özledim.

"Emelle," diye nefes alıyor ve alnını benimkine dayıyor. Beni bırakmaya korkuyormuş gibi kalçalarımdan tuttuğu yer derime batıyor. Buna seviniyorum, çünkü beni bırakırsa kesinlikle kıçımın üstüne düşerim.

"Buradayım," diyorum ona. Yüzümün gözyaşlarıyla ıslandığını fark ediyorum ve o da bir elini kaldırıp gözyaşlarımı siliyor.

"Seni hissedemedik. Seni bulamadık," diyor, sesi korkunç derecede acılı geliyordu.

"Çok, çok özür dilerim."

Elini o çok iyi bildiği eski tanıdık ritmiyle sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken yanağımı göğsüne bastırıyorum.

"Onu nerede buldun?" Sylred arkamdan Evert'e bakarak soruyor.

"Yolda dikenli bir pislikle konuşuyordu. Kalabalığın arasından kanatlarını ve saçlarını fark etti," diye açıklıyor. "Tıpkı onun fark ettiği gibi sen."

Sylred'in yeni görünümünü incelemek için başımı kaldırıyorum. "Pembe aşk tanrısı saçların var," diye mırıldanıyorum, elimi kaldırıp saçlarında gezdiriyorum. Kaşları ve saat beş yönündeki gölgesi hâlâ sarı ama pembe saçları benimkilere çok benziyor. "Çapkınlığım sana da bulaşmış. Çıldırdın mı?"

Saçlarımı parmaklarının arasına alıyor ve hafifçe okşuyor. "Şimdiye kadar bilmiyor muydun? Ben pembeye düşkünüm."

Tanrım, onu özledim.

Tekrar göğsüne sokuluyorum ve onu içime çekiyorum. Sedir ağacı ve ter gibi kokuyor.

Başımı kaldırdım. "Çikolata mı taşıyorsun?"

Kollarından birini indirip cebine uzanıyor ve küçük bir kutu çıkarıyor. Kutuyu alıp kapağını açıyorum ve içinde dört küçük kalp şeklinde çikolatanın beklediğini görüyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sen... sen hala benim için cebinde çikolata mı taşıyorsun?"

Ağzıma bir tane atıyor ve beni öpüyor. "Her gün. Çünkü bize geri döneceğini biliyordum."

Kalbimi erit. Çikolatalar için ağlıyor muyum? Evet, evet ağlıyorum. Ama mesele sadece çikolata değil. Benden hiç vazgeçmemiş olması.

"Sen iyi bir dostsun, Syl."

"Bunu hak ediyorsun."

Gah. Bu adam. Her zaman doğru şeyleri söyler.

"Seni şimdi indirebilir miyim? Kanatlarınla biraz ağırlaşmışsın."

Boş ver.

"Oh," diye iç geçirdim. "Sanırım öyle. Ne zaman yorulsam beni taşımanızı özlemiştim. Prensesi kurtarma görevim sırasında *sonsuza kadar* yürümek zorunda kaldım. Ayrıca Evert bana kızgındı, bu yüzden merhaba seksi yaptığımızda boşalmama izin vermedi. Dürüst olmak gerekirse sürtünme hoşuma gidiyor," diyorum ona açıkça, kalçalarımı biraz sallayarak. "Beni orgazm edecek misin?" Ciddi bir şekilde soruyorum.

Sylred bir an için bana göz kırpıyor ve yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Umm..."

Asi kafalar bana doğru sallanıyor ve kumral saçlı bir fae elini kaldırıyor. "Hey, sana bir orgazm yaşatacağım, tatlım!"

Yemek masasındaki arkadaşlarından birkaçı kıkırdar.

"Senin o lanet kafanı koparırım," diyor Evert, bir eli cebinde, sakin bir şekilde. İnsanları tehdit ederken çok soğukkanlı görünüyor.

Evert'in yüzündeki ifadeyi gören Fae ve arkadaşları kahkahalarını çabucak yutup arkalarına dönüyor ve tabaklarıyla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyorlar.

Evert alaycı bir ifadeyle bana baktı. "İsyancılarla dolu bir kampta orgazm talep edemez misin?"

İç çektim. "Peki."

Evert beni tutuyor ve Sylred'in üzerinden yavaşça kaldırarak tekrar ayaklarımın üzerine koyuyor.

"Bahsettiğin diğer şeye geri dönelim," diyor Sylred. "Prensesin idam edildiğine inanılıyor," diyor Sylred bana nazikçe.

Başımı salladım. "Hayır. Bu söylenti doğru değil. Onu res- cued ettim," diyorum topuklarımın üzerinde gururla sallanarak. "Boynuzlu Kanca yardımcı oldu ama yine de."

Sylred ne yapacağını şaşırmış bir halde ağzını açıp kapatıyor. Evert sanki başkalarının beni duymuş olabileceğinden endişeleniyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Bunu başka bir yere götürelim," diyor.

"Tamam, tabii. Zaten Ronak'ı görmek istiyorum," diyorum yemek alanından çıkıp toprak yollara doğru yürümeye başlarken.

Evert ve Sylred birbirlerine bakarlar. "Ne?"

Ben soruyorum. "Az önce orada mıydın?"

Evert, Sylred'e soruyor.

Sylred ciddiyetle başını sallıyor. "Evet. Birkaç gün daha dönmemem gerekiyordu ama belki listeye tekrar girebiliriz? Koşulları göz önünde bulundurursak..." Onlar bana bakarken sesi kesiliyor.

"Denemeye değer," diyor Evert.

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Beni de yanlarına çekerek yollarına devam ediyorlar. Her ikisi de beni aralarına sıkıştırıyor, böylece patikada yürümeye devam ederken ortada eziliyorum. Bacaklarımız birbirine sürtünüyor ve ikisi de uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Sanki üçümüz de birbirimize dokunmaktan kendimizi alamıyoruz. Sadece birkaç günlüğüne gitmişim gibi hissediyorum ve onları çok özledim. Benim bir aydır kayıp olmamın onlar için nasıl bir şey olduğunu ancak tahmin edebilirim.

Birbirine birkaç metre mesafede kurulmuş bir grup kulübeye yaklaşıyoruz ve asi kampının genfin kısmına baktığımı fark ediyorum. Her tarafta genfinler var, bazıları küçük bir dövüş ringinde, genfin hayvan hallerindeyken dövüş alıştırması yapıyor.

"Ronak burada mı?" Ringde olup olmadığını görmek için boynumu zorlayarak soruyorum.

Onu görmüyorum ama iki genfin birbirinin etrafında dönüyor ve iki genfin gözcüsü de onlarla birlikte ringde, hayvanlarının çok uzağa gitmediğinden emin oluyor.

"Tam olarak değil," diyor Sylred beni bir kulübeye doğru çekerken. Evert diğer elime uzanıyor ve ardından Sylred kapıyı çalmak için kollarını kaldırıyor. Saniyeler sonra kapı açıldı.

Bizi küllü sarı saçları ve kuyruğu olan bir genfin dişisi karşılıyor. Tüylü kanatları arkasında katlanmış ve kabinin içinde iki genfin erkeği görebiliyorum. Hepsi deri asi kıyafetleri giyiyor ve yaptıkları işe ara verip bize bakıyorlar. Güzel ve bir savaşçının kaslarına sahip.

Bakışları Evert ve Sylred arasında gidip gelirken kahverengi gözleri hafifçe açılıyor. "Covey Fircrown," diyor ama sesindeki hafif titremeyi fark etmiyorum. Aşk tanrısı hislerim ondan bir şeyler kaptı. Aşk tanrısı güçlerimin bir kısmı aşkı ya da kalp kırıklığını hissetmemi sağlıyor ama bazen başka şeyler de hissedebiliyorum. Ve şu anda, bu dişinin *benim* genfinlerimi özlediğini hissediyorum ve bu *çok güçlü*.

Sanki... devasa kokusu burun deliklerime giriyor ve hapşırma ihtiyacıyla burnumun gıdıklanmasına neden oluyor. Onun yoğun özlemi, içimde yapabileceğimi bile bilmediğim ezici bir panik ve sahiplenme duygusunu ortaya çıkarıyor.

Eğer bir genfin kuyruğum olsaydı, şu anda herkese açık bir sahiplenme gösterisi için onu kesinlikle adamlarımın etrafına sarardım. Ama yok, onun yerine irrasyonel duygularım devreye giriyor ve Sylred ile Evert'in ellerini yüzümün önünde kaldırıp yalamalarını dehşet içinde izliyorum.

Evet. *Lick.*

Paylaşmak istemediği oyuncakları yalayan dört yaşındaki bir çocuk gibi. Yüzlerindeki ortak ifadeye bakılırsa, işleri daha da berbat hale getirdim.

Ward. Hay aksi.

BÖLÜM 25

Dördümüz bir süre öylece durduk ve hâlâ yüzümün önünde duran ellerime baktık.

"Bitirdin mi?" Evert soruyor, sesindeki mizah belli oluyor. Ağzını kulağıma bastırmak için eğiliyor. "Çünkü bitmediyse, onun yerine yalayabileceğin başka yerlerim var."

Yüzüm utançtan yanarken o gamzelerini göstererek geri çekiliyor. Hemen ellerini bıraktım ve kendi ellerimi kollarımın altına soktum. "Üzgünüm... Ben... umm..."

Evet, yalama olayından iyi bir çıkışım yok. Ama iddiamı ortaya koydum, bu yüzden yaptığım şey için tamamen üzgün olamam. En azından dişi genfin artık bu kadar yoğun bir özlem duymuyor. Ne de olsa onlar *benim* genfinlerim. Gördün mü, şimdi de yalama olayını savunuyorum. Eş sahibi olmak garip.

Dişi boğazını temizliyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözleri Evert'e dönmeden önce benim üzerimde geziniyor.

"Merhaba Viessa," diye selamlıyor.

Kaşlarım konsantrasyon içinde birbirine çarpıyor. Viessa... Viessa... Bu isim neden tanıdık geliyor?

"Evert," diye yanıtlıyor, gözlerini hızla başka yöne çevirerek.

Sonra aklıma geldi. Sürgün adasında çocuklarla birlikteyken Evert'in ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Kaçan kız hakkında. Ronak onu reddetmeden ve onun yerine sosyete Delsheen ile çiftleşmenin daha iyi olacağına karar vermeden önce bağ kurmayı seçtiği dişi buydu.

Bunu fark ettiğimde kalbim boğazıma düğümleniyor ve istemeden de olsa bir adım geri çekiliyorum. Evert de onunla aynı özlemi mi duyuyor? Bir şey yakalayabilecek miyim diye merak ederek ona bir göz atıyorum ama bana baktığını görüyorum.

"Scratch, bu Viessa. Birlikte büyüdük."

"Ve neredeyse ona bağlanmıştım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Dudaklarının kenarı seğiriyor ve kuyruğunun belime dolandığını hissediyorum. "Viessa, bu eşimiz Emelle."

Gözleri, şu anda bana sımsıkı sarılmış olan kuyruğuna kayıyor. Yüzünde bir acı parıltısı görüyorum, sonra onu örtüyor. "Merhaba," diye selamlıyor.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum. Aynı zamanda onları tekrar yalamak istiyorum. Kendimi durduruyorum çünkü ben bir yetişkinim.

Aramızda bir duraksama oldu ve bu, süpermarkette yanlışlıkla bir adamın altına boşalmasına neden olduğum zamandan daha garipti. Zavallı adam. Üçüncü koridorda bir temizlik anonsu yapmak zorunda kaldılar. Ona o kadar şehvet nefesi vermek istememiştim. Sadece elinde özellikle büyük bir salatalık tutarken ona bir kucak roketi fırlattırmanın komik olacağını düşünmüştüm. Bu anı beni kıkırdatıyor ama hemen öksürerek üstünü kapatıyorum. Evert bana yan gözle baktı.

Sylred boğazını temizler. "Viessa, seni rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama bugün geçitten senin sürünün sorumlu olduğu söyleniyor."

Kabinin içindeki iki genfin Viessa'nın arkasından yaklaşıyor, içlerinden biri elini omzuna koyuyor. Viessa başını kaldırıp adama gülümsüyor ama bunun zoraki olduğunu söyleyebilirim. Hepsinin kanatları var, yani birbirlerine bağlı olmalılar ama bunun bir Aşk Eşleşmesi olmadığını hissediyorum.

"Bu doğru. Öyleyiz," diye onaylıyor erkek. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bugün o listeye girmemiz ve geçitten geçmemiz gerekiyor." Erkek kaşlarını çatıyor. "Sen daha yeni dönmedin mi?" diye sorar Sylred.

"Be-

Taraflar, liste bugün dolu. Beklemeniz ve gelecek hafta için listeye girmeye çalışmanız gerekecek. Bunu sınırlamamız gerektiğini biliyorsun. Aynı anda çok fazla kişi geçerse, prens için çalışan diğer yüksek fae'ler yarığı hissedecek ve onu takip edebileceklerdir."

Evert yanımda geriliyor. Ağzını açmaya hazırlanıyor, eminim ki sadece bir sürü küfür ve tehdit edecek, ama Sylred ateş ediyor

ona bir bakış atıyor. Evert'in çenesindeki tik zonkluyor ama neyse ki sessiz kalıyor.

"Bakın, anlıyoruz," diyor Sylred, ses tonu düşünceli. "Ama eşimiz bize daha yeni döndü ve Ronak'a gitmemiz gerekiyor. Ona yardım edebilecek tek kişi o."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve dikkatimden dolayı kuyruğunun titrediğini görsem de bana bakmıyor.

"Şimdi bir saniye bekle. Ronak'a neler oluyor?" Talep ediyorum.

Beş genfinin hepsi de kendilerini ele veren seğirmeli, suçlu bir hareket yapıyor. Kaçamak bir bakış, kıpırdanma, ayaklarını sürüme ya da kuyruklarının seğirmesi bana bir şeylerin çok yanlış gittiğini söylüyor.

Ellerimi kalçalarıma koyup Sylred'e bakıyorum. Kendini tutamayıp bana bakıyor ve utangaç bir ifade takınıyor. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

Bana cevap vermiyor ama Evert'le bakıştıklarını görüyorum.

"Ronak'la ilgili bir sorun varsa bana söylemelisin," diyorum.

içimdeki paniğin yükseldiğini hissediyordum.

Viessa'nın nefes nefese kaldığını duyuyorum ve gözlerimi ellerime dikerek onu takip ediyorum. Panik içinde onları biraz fazla hevesle sıkmaya başladım, bu yüzden tabii ki aşk tanrısı patronumun işareti yine parlıyor.

Evert ve Sylred de gözlerini dikip bakıyorlar ama parmaklarımı yüzlerine doğru şaklatıyorum. "Kalbin içinden geçen parlayan oku görmezden gelin. O benim patronumun işareti ve parlamayı seviyor. Bu sadece bir şey. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyleyin."

Üçümüz yoğun bir şekilde bakışıyoruz ve bir şey söylemedikleri her geçen saniye daha da sinirleniyor ve endişeleniyorum.

Sonunda Viessa araya giriyor. "Seni alacağız."

Erkeği tartışmaya başlar ama kadın onun sözünü keser. "Hayır, sorun değil. Onları da sığdırabiliriz. Bu önemli ve ben olsaydım gitmek isterdim."

Erkek pek mutlu görünmüyor ama başıyla onaylıyor. "Peki."

Viessa iç geçirir. "Artık yola çıksak iyi olur. Geçit yakında açılacak. Bizi zamanında yakaladığınız için şanslısınız."

Kampa doğru ilerliyoruz, ama çocukların arasından yürümek yerine, bu sefer onlardan birkaç adım önde duruyorum ve onları takip ediyorum

Viessa'nın kovanının arkasında. Adamların benden bir şey sakladıkları için üzgünüm ve endişe içimi kemiriyor.

Viessa bizi kampın ortasına kurulmuş sirk tarzı devasa bir çadıra kadar götürüyor. Çevresinde asi muhafızlar duruyor ve girişte bir sıra asi bekliyor. Viessa ve yanındakiler kapıdaki muhafızlarla konuşuyor ve sonra bir baş işaretiyle çocuklar ve ben doğruca içeri alınıyoruz. İçeride, boş bir alanda daha fazla muhafızla birlikte bekleyen sarı renkli bir dişi yüksek fae var.

Kenarda bekliyoruz ve kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Bana neler olduğunu anlatmadığınıza inanamıyorum," diye tıslıyorum onlara.

Evert iç geçirir ve elini siyah saçlarında gezdirir. "Kazı, Karmaşık bir durum."

"Bana sorunun ne olduğunu söylemezsen *seni* bir saniye içinde zor durumda bırakacağım. O benim dostum. Bilmeyi hak ediyorum."

Sylred nazikçe, "Bizimle gelip kendi gözlerinizle görmenizin en iyisi olduğunu düşünüyoruz," diyor.

Hayal kırıklığıyla bir nefes çekiyorum ve onlara tekrar sırtımı dönüyorum, bunun yerine dikkatimi yüksek fae dişisiyle konuşan Viessa'ya vermeyi tercih ediyorum. "Kaç tane portal açabilirsin?"

Viessa ona soruyor. "Dört. Her birini üç dakikalığına açacağım. İstediğin kadar açabilirsin. Ama üç dakika dolduğunda kapatıyorum," diye cevap veriyor sarı yüksek fae.

Viessa başını sallar. "Pekala."

Muhafızlardan birine döner ve o da ona bir liste uzatır. O ve sürüsü bir süre sessizce konuşarak listeyi inceliyor. Bir karara vararak, yüksek fae'ye genfin adası da dahil olmak üzere hangi dört adada portallar açacağını söyler.

"Pekâlâ," diyor kadın anlayışla. "Beş dakika içinde portalları açacağım. Adamlarınızı buraya getirin ve gitmeye hazır olun. Ben yeniden açana kadar bir saatleri var."

Viessa başıyla onaylıyor ve sonra garip bir sessizlik içinde beklediğimiz üçümüze doğru yürüyor. Viessa ve sürüsünün tüm fae'leri denetlemesiyle, insanları ziyaret etmeleri gereken adaya göre ayırarak büyük çadırın içine almaya başladılar.

Adalar açıklandığında ve sadece dört portalın açılacağı ilan edildiğinde, bir sürü homurdanma ve şikayet patlak verir. "Bana bugün Dalry'ye bir portal açılacağı söylenmişti!" diye bağırıyor özellikle öfkeli bir fae hattan. "İki haftadır kayıtlıyım!"

"Özür dileriz," diyor Viessa sakince, tüm huysuz fae'lere bakarak. "Ama hepiniz biliyorsunuz ki ziyaret edeceğimiz adalar o güne kadar garanti altında değil."

Fae'lerden birkaçı küfredip şikâyet ediyor ama Viessa'nın arkadaşları ve muhafızlar hepsini geri püskürtüyor. Viessa onlara "Eğer bugün adanız seçilmediyse otomatik olarak gelecek haftanın listesine alınacaksınız" diyor.

Hoşnutsuz fae'ler onlara zor anlar yaşatmaya devam ediyor ve Viessa'nın her iki genfin arkadaşının da hırlamasına neden oluyor. Çadıra girmesine izin verilen diğer fae'ler hoşnutsuz fae'lere gergin bakışlar atmaya devam ediyor, ancak mutsuz fae'lerin en yüksek seslilerinden biri beni işaret edene kadar gergin hissetmeye başlamadım.

"Hey. Bu aşk tanrısı," diyor başını eğerek, koyu renkli, kabuğa benzeyen derisinden özsu damlıyor. Hepsi de aynı ağaca benzeyen bedenlere sahip birkaç tomurcuğu yaklaşıyor.

Evert ve Sylred'in arkamdan yaklaştıklarını hissediyorum, her biri göğüsleriyle kanatlarıma bastırıyor.

"Prens ondan nefret ediyor," diyor içlerinden biri.

"Evet, o herife saldırdığını duydum," diyor kabuklu çocuk, dallı kollarını önünde kavuşturarak. "Sen yaptın mı?"

Tüm fae'ler başlarını çevirip bana doğru bakıyor ve söyleyeceklerimi duymak için diğer tüm sesler kesiliyor. Çadırın içinde toplanan yüz kadar fae'nin ani ilgisi karşısında gergin bir şekilde ayaklarımı hafifçe sürüyorum. Tabii ki, ne zaman zor durumda kalsam, saçmalamaya meyilliyimdir.

"Oh, hayır. Yani, biraz. Birazcık. Ona birkaç okla saldırdım. Gerçi onlar benim pembe oklarımdı," diye açıklıyorum, sırtımdaki Aşk Oklarıyla dolu sadağı göstererek. "Bence tamamen aşırı tepki gösterdi. Beni çıldırttı, anlıyor musun? O gerçekten açgözlü. Ayrıca hilekâr. Birden fazla romantik partnerin olacaksa, bir anlaşma olmalı, anlıyor musun? Bu sadece iyi bir davranış."

Kimse terbiye konusunda benimle aynı fikirde değil, bu yüzden boğazımı temizleyip devam ediyorum. "Her neyse, o da bana saldırdı. Her şey o anda ve orada bitebilirdi. Ama *hayır*. Devam etmek zorunda kaldı." Kaldırdığım yüzgeçlerimi işaretlemeye başladım. "Prensesin kalbini kırdı, bana büyüyle vurdu, beni yakaladı ve dövdürdü, erkeklerimi tehdit etti, oh, ve savaş. Tüm bunların ortaya çıkmasına neden olduğu için tam bir pislik," diyorum ve örnek olarak tüm isyancıları gösteriyorum.

"Bu arada isyancı kıyafetleriniz çok radikal görünüyor, yani bu sizin lehinize. Eğer oy kullanmam gerekseydi, sadece görünüşe bakarak tamamen sizin tarafınızı tutardım. Deri gerçekten her cilt tonuna yakışıyor," diyorum başımı sallayarak.

Cırcır böcekleri.

Etrafımdaki herkese merakla bakıyorum, ama görünüşe göre hepsini susturmuşum. Arkamda yumuşak bir homurtu duyuyorum ve Evert'in bana gülmesine iki saniye kaldığını anlıyorum. Ona dirsek atardım ama kanatlarım engel oluyor.

Viessa boğazını temizler. "*Ohh-tamam*. Hadi başlayalım, olur mu? Her portal için uygun sıralarda durun lütfen. Bugün dört portaldan birinden geçmeyecek olan herkes lütfen çadırdan dışarı çıksın."

Ağaç kabuğu çetesi nefeslerinin altında homurdanıyor, ancak ona daha fazla sorun çıkarmadan ayrılmak için dönüyorlar.

Sylred sırıtıyor. "Biri daha Emelle'lendi." Ona

bakıyorum. "Ne?"

"Emelle'd," diye açıklıyor Evert. "Ağzınızdan çıkan çılgınca sözler yüzünden birinin sessizliğe gömülmesidir."

Kaşlarım çatıldı. "Ben saçma sapan şeyler söylemem."

Evert başımı okşadı. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Biraz daha tartışmak için ağzımı açıyorum ama Viessa gelip beni korkutuyor. "Önce sen geçebilirsin. Bir saat içinde aynı noktada olmayı unutma."

Uzaklaşmadan önce Evert'e özlem dolu bir bakış daha atıyor ve ben istemeden de olsa kıllanıyorum.

"Sorun nedir?" Sylred gerginliğimi fark ederek soruyor.

"Sana sonra anlatırım," diye mırıldanarak yüksek fae'nin sihrini yaptığı yere doğru yürüyorum. Gözlerimin önünde ellerini salladığını ve ilk geçidi yarattığını görüyorum. Havada dikey olarak asılı duran, dönen bir girdap, odadaki en uzun boylu fae için bile oldukça büyük. Bu kadar büyük bir alana ihtiyaç duymalarına şaşmamalı.

Hemen, Viessa'nın arkadaşları insanları içeri sokmaya başlarken, yüksek fae ikinci portalı açmak için çadırın başka bir bölümüne doğru yürüyor. Dördüncü geçidi açmak için bize doğru gelene kadar birkaç düzine diğer genfinle birlikte sabırla bekliyoruz.

Görünür görünmez bana başıyla selam veriyor ve ben de hemen arkamdaki adamlarla birlikte yürümeye başlıyorum. Diğer tarafa indiğimde Sylred hemen ayağa kalkmama yardım ediyor ve ona teşekkür edip elbisemin tozunu almadan önce etrafıma bakıyorum.

Şehrin tam merkezindeyiz, genfin erkeğiyle ilk döndüğümde tarihin ne olduğu hakkında konuştuğum yerden çok uzakta değiliz. Cadde çalışan, alışveriş yapan, konuşan ve etrafta dolaşan genfinlerle dolu. Bu adadaki tüm binalar gibi, her şey parlak, düzleştirilmiş ahşaptan yapılmış ve aşağıdaki toprağın derinliklerine inen kubbeler şeklinde şekillendirilmiş.

Portal bizi küçük bir ara sokakta bıraktı ve Evert portaldan çıkarken Sylred beni ana yola çekti.

Bir an durup kalabalık kasabaya bakıyorum ve ırklarının aslında dişilerden yoksun olduğu hemen belli oluyor. Caddede ilerlemeye başladığımızda tek bir dişi bile görmüyorum ama her yaştan genfin erkeği yanımızdan geçerken dönüp bana bakıyor. Evert siyah kuyruğunu sahiplenici bir şekilde belime doluyor, Sylred ise parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hemen ileride," diyor Sylred, yumurta şeklindeki büyük ahşap binayı işaret ederek.

Kaşlarımı çattım. "Orası genfin büyüklerinin olduğu yer değil mi?" "Evet," diyor Sylred basitçe.

Midemde huzursuzluk çalkalanıyor ama daha fazla genfin durup bize bakarken bile yürümeye devam ediyorum. Bu şekilde bakılmak tuhaf bir şey ve bu ilgiden hoşlandığımdan emin değilim. Sylred

O da biraz gergin görünüyor ve elini sürekli genfinlerin de baktığı pembe saçlarının üzerinde gezdiriyor.

"Achoo!"

Evert'in ani ve çok gürültülü hapşırmasıyla sıçrıyorum. İkinci kez hapşırdığında ağzından büyük bir şehvet pufu kaçıyor ve içimden bir kıkırtı kopuyor.

Bir elini yüzünün önünde sallıyor. "Lanet olası seks nefesi," diye homurdanıyor.

Bu beni daha çok güldürüyor. "Aman Tanrım, hapşırıyorsun Lust!" Kıkırdıyorum.

"Sanki konuşabiliyorsun da," diye karşılık veriyor bana. "Bu boku her zaman sızdırıyorsun."

"Hey, döndüğümden beri tek bir kez bile sızıntı yapmadım. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, artık arızalı bile değilim, çünkü artık tüm Cupidity'nin başındayım."

Adamların ikisi de yürümeyi bıraktı ve beni de durdurdular.

"Sen *nesin*?" Evert şaşkınlıkla bana bakarak soruyor.

"Bir itiş kakış oldu," diye açıklıyorum. "Patronum beni puflamaya çalıştı. Ben de bedene dönüştüm ve önce onu pufladım."

"Bu bir seks terimi olmasa iyi olur."

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, sonlandırılan anlamında puflandı. Sanırım onu yok ettiğim için patronluk unvanı doğrudan bana geçti." ML işaretimin olduğu bileğimi kaldırıyorum ve şimdi ona eşlik eden kalp ve okun yerini gösteriyorum.

"Yani sana olan bu mu?" Sylred bileğimi tutup başparmağını beyaz dövme izinin üzerinde gezdirerek soruyor.

"Evet. Prensesi gözetlemek ve neler olup bittiğini öğrenmek için ayrılır ayrılmaz, Aşk Tanrısı Köyü'ne geri çekildim. Başım belaya girdi çünkü bir şekilde Peçe'ye girip çıktığımı biliyorlardı ve aşk tanrısı performansım biraz düşüktü."

Evert sırıtıyor. "Sadece biraz mı?"

"Benimle dalga geçme. Bazen çok iyi bir aşk tanrısı olabiliyorum."

Başımı okşadı. "Eminim."

"Sana ne olduğu ve neden bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğun hakkında daha fazla şey duymak istiyorum, ama şimdilik içeri girelim, böylece

Ronak," diyor Sylred.

"Evet, zaten Ronak'a hikayeyi baştan anlatmam gerekecekti."

"İnanın bana, konuşma havasında değil," diye mırıldandı Evert.

Bunun ne anlama geldiğini soramadan Sylred beni devasa yumurta binasına doğru çekmeye başladı.

BÖLÜM 26

Içtarafta, ortada bir ateş çukuru ve etrafında birkaç kavisli masa var. Bu sıcak ışıltının yanı sıra, dairesel bir gökyüzü var-
Tavanın ucundaki ışık, içeriye bol miktarda doğal ışık girmesini sağlıyor. Biz içeri girerken birkaç erkek genfin masalarından başlarını kaldırıyor ve içlerinden biri kalkıp bize doğru yürümeye başlıyor.

Onu, Ronak'a ayinimiz için çiftleşme kadehini getiren ihtiyar olarak hemen tanıdım. Adamlarıma genfin dişisi olmadığım için benimle çiftleşmemelerini tavsiye etmişti. İhtiyar bana yaklaşırken kanatlarıma ve saçlarıma daha fazla dikkat ediyor.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" diye soruyor Sylred'e ve başını sallıyor. Başını Sylred'in pembe saçlarına doğru eğerek, "Benzerliği görebiliyorum," diyor.

Evert beni kendi tarafına doğru çekti. "Evet. Bu bizim
eşimiz." "Bir aşk tanrısı," diyor yaşlı adam şüpheyle.

Bana *aşk* tanrısı denmesi daha çok hoşuma gidiyordu ama bunu duyurmak için doğru zaman değil gibi geliyor.

"Ronak'ı görmeye geldik."

Yaşlı adam başını sallar. "Ben de öyle tahmin etmiştim." Cüppesinin cebini karıştırır ve bir anahtar çıkarır.

Sylred saygılı bir baş hareketiyle alıyor. "Teşekkür ederim."

"Oylama için üzgünüm," diyor ihtiyar. "Her ne kadar hala sizin grubunuzun takdire şayan ihtiyarlar olacağına inansam da, oylamada elenmenize şaşırmadım."

Sylred ona sıkı bir gülümseme verir. "Biz de bunu bekliyorduk, Elder."

"Evet, öyle. Genfin olmayan bir eş ve dengesiz bir alfa, yaşlı bir konseyin ihtiyaç duyduğu istikrar değildir."

Evert'in kuyruğu belime dolanıyor ama ben bunu hissedemeyecek kadar yaşlı adamın sözlerinin yankısına odaklanmış durumdayım.

"Uçucu mu?" Ben soruyorum.

Yaşlı olan bana bakıyor ve sonra bir tür farkındalık yaşıyor. "Ona söylemediniz mi?" diyor inanamayarak çocuklara.

"Teşekkür ederim, Elder. Eğer sorun olmazsa şimdi içeri gireceğiz," diyor Sylred gergin bir sesle.

Yaptığı gafın farkına varan yaşlı adam başını sallar. "İyi şanslar. Umarım onu bu durumdan kurtarabilirsin." Dönüyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Uzanıp Evert'in siyah kuyruğunu sertçe çimdikliyorum. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor. "Bu ne içindi?" diye soruyor test edercesine, beni odanın arkasına doğru götürürlerken o noktayı ovuşturuyor. Orada bir genfin muhafızı var ve geçmemiz için kapıyı açmadan önce adamlara saygıyla başını eğiyor.

"Ne halt etmeye buradayız? Ve yaşlı adam neden Ronak'a 'uçucu' dedi? Karanlıkta bırakılmaktan bıktım."

Tabii ki bu, kapı arkamızdan kapandığında ve tam *anlamıyla* karanlıkta kaldığımızda oluyor. Sanki evren bana gülüyor.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak odadaki ani ışık eksikliğine alışmaya çalışıyorum. İleriye doğru bir adım daha atmayı reddederek olduğum yerde duruyorum. Resmen çıldırmış durumdayım. Bu bir çeşit hile mi? Adamlarım Okot'un yaptığı gibi bana sırt mı dönecekler? Tüm bunlar beni burada tuzağa düşürmek için ayrıntılı bir plan mıydı?

Sylred'in yanıma geldiğini hissediyorum ve karanlıkta gölgelerinin değiştiğini görüyorum. Birinin eli bana dokunmak için hareket ettiğinde, onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Sakin ol," diye mırıldanıyor Sylred. "Kalbin neredeyse göğsünden çıkacakmış gibi atıyor."

"Neler oluyor böyle?" Geri çekilmeye başlarken göğsüm ağırlaşarak soruyorum.

Evert'in hırladığını duyuyorum ve paniğim

artıyor. "Panikliyor," diyor Sylred.

"Paniklediğini biliyorum!" Evert tersler. "Soru şu ki

neden bizimle panik yapıyor?"

Sırtım kapıya çarpıyor ve elim kolu bulmak için çabalıyor ama olmadığını fark ediyorum. Tam kapıya vurmaya başlayacaktım ki Sylred bir fener yakarken bir alev belirdi.

"Özür dilerim, bizim gibi karanlıkta göremediğinizi unutmuşum. Burayı loş tutmak zorundayız," diye açıklıyor feneri kaldırırken. "Bizimle güvendesin."

Sylred ve Evert merakla bana bakıyor ve içimi bir utanç kaplıyor. "Biliyorum," diyorum, soğukkanlı davranmaya çalışırken kollarımı kapıdan indiriyorum. "Ben sadece... karanlıktan korkuyorum."

Evert homurdanıyor, belli ki bana inanmıyor.

"Neden burayı loş tutmak zorundasınız? Anlamıyorum," diyorum iç çekerek ahşap odaya bakmaya çalışırken.

Sylred cevap olarak elimi tutuyor ve müstakil ahşap bir odaya gelene kadar beni ileri çekiyor. Hayır, bir oda değil, dekoratif perdelerin arkasındaki güçlendirilmiş demir parmaklıkları gördüğümde fark ediyorum. Bir hücre.

Kabul ediyorum, şimdiye kadar gördüğüm en güzel hücre. Temiz, geniş ve içinde güzel bir yatak ve tuvalet var. Yerde yumuşak görünümlü bir halı bile var. Ama hücre hücredir. Ve önünde durduğumda, bana neden Ronak'tan bahsetmek istemediklerini anlıyorum.

İçeride dostuma bakarken ağzım açık kalıyor. Odanın köşesinde diz çökmüş, genleri tamamen ele geçirilmiş bir hayvan. Gördüğüm formda Ronak yok. O tamamen hayvani. Kambur duruşu ve yırtıcı gözlerle bana bakışı beni hemen geriyor. Köpek dişleri uzamış ve alt dudağını ısırıyor, kontrolsüzce aşağı akan kanı çekiyor. Gözleri tamamen altın renginde ve hayvani bir çadır içinde parlıyor. Pençeleri dışarıda, daha önce hiç görmediğim kadar uzun ve keskin uçları aşağıya doğru kıvrılıyor. Kahverengi saçları ve sakalı onu son gördüğümden daha uzun, ikisi de zaten vahşi olan yüzünün etrafında dağınık ve vahşi. Tamamen çıplak ve aslanı andıran kahverengi kuyruğu sinirli bir şekilde arkasında bir ileri bir geri seğiriyor, kanatları da sıkıca arkasına kıvrılmış.

Demir parmaklıklara doğru bir adım attığımda korkunç bir hırıltı çıkarıyor, dudakları alaycı bir şekilde geriye çekiliyor, dişleri gölgeli ışıkta parlıyor.

Korku beni durduruyor ve yutkunuyorum, Ronak'ın gözlerinin boğazımın hareketini nasıl takip ettiğini kaçırmıyorum. "Ona ne oldu?" Nefes alıyorum.

"Bazen bir alfa, eşinin bağının yok olduğunu hissettiğinde vahşileşir," diye açıklıyor Sylred nazikçe, sesi sadece yumuşak bir mırıltı. "Sen gittiğinde aramızdaki bağın neredeyse anında yok olduğunu hissettik. Ama geri gelmeyince düşündük ki..." Sylred sözünü kesti ve acı içime işledi.

"Öldüğümü sandın," diye fısıldıyorum farkına vararak. Sylred başını sallıyor ve Evert'in kuyruğunun tekrar belime dolandığını hissediyorum,

Sanki hayvanının benim burada olduğuma dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi. "Sadece görünmez olduğunuzu umuyorduk, ancak emin olmamızın bir yolu yoktu ve geri dönmediğiniz her gün, sizi hissedemediğimiz her gün... Ronak hayvanının içine daha da düştü. Çiftleşmenin gerçekleşmesi nadirdir, ama bir kez başladı mı, onu durduramazdık."

"Yani onu kilitledin mi?" Bunu suçlayarak söylemiyorum ama Sylred hâlâ yüzünü buruşturuyor.

"Kendini kilitledi," diye düzeltiyor Evert, bakışlarımı üzerine çekerek. "Kontrolünün elinden kaydığını hissediyordu. Senin kayboluşunun yedinci gününden sonra yaşlılara geldi ve hapsedilmeyi istedi. Onu tutabilecek tek yer burası," diye açıklıyor. "Onun gücü başka her şeyi paramparça ederdi. Parmaklıkların yanı sıra ahşap duvarlar ve zemin de demirle güçlendirilmiş. Onu içeride tutabilmek için yemeğine fazladan demir takviyesi bile yapmak zorundalar."

"Onu kilitlemeseydin ne olurdu?" diye sordum.

Sylred, "Öldürmeye devam ederdi," diye açıklıyor. "Onu öldürmek zorunda kalırdık. Bunu yapmamamızın tek nedeni senin gerçekten... öldüğüne ikna olmamış olmamızdı," diyor kelimeyi bulmakta zorlanarak. "Senin için diğer tüm yolları araştırıyorduk. Elimden geldiğince sık buraya geliyorum ve onu sakinleştirmek için Ses Yatıştırma gücümü kullanıyorum ama bildiğiniz gibi, kovan bağlantımız nedeniyle bunun onun üzerinde pek bir etkisi olmuyor. Onu hiçbir şekilde olumsuz etkileyemiyorum ve sadece onu yatıştırmaya çalıştığımda bile, neredeyse hiçbir şey yapmıyor. Yine de çabalarım için birkaç tokat yedim."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "Yani sana bile mi saldıracaktı?" Sylred başını sallıyor. "Saldırdı. Birçok kez. Evert'e de."

Çaresizlik içinde başımı sallıyorum. Ronak'ın hayvanı sürüsüne karşı inanılmaz derecede korumacı. Onlara bile saldıracak kadar ileri gitmiş olması hiç de rahatlatıcı değil.

Yoğun suçluluk duygusu beni felç ediyor ve bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. "Şimdi buradayım, o zaman kendine gelir, değil mi?"

"Bilmiyoruz. Çiftleşerek vahşileşen alfaların akıllarının başlarına geldiği hiç görülmemiştir."

BÖLÜM 27

Sylred ve Evert bana sorun olmadığını söylemeye çalışmıyorlar. Bana yalan vaatlerde de bulunmuyorlar ve bunun için memnunum. Ronak belki İçinde bulunduğu vahşi durumdan asla kurtulamayacak ve hepsi benim suçum. "Tamam," diyorum titrek bir nefes alarak. "Ne yapmalıyım?"

Sylred bana, "Buradaki varlığınız zaten var olan bağı sağlamlaştırmaya yardımcı olacaktır," diyor. "Sizi yakınlaştırırsak bunun onu etkileyebileceğini umuyorduk." Üçümüz de Ronak'a bakıyoruz, hâlâ gölgelerin arasında kambur durmuş bizi izliyor. Bir kumaş yığınının üzerinde oturuyor, ama daha yakından baktığımda bunun benim giysilerimden bir demet olduğunu fark ediyorum.

Nefesim kesiliyor ve Sylred bakışlarımın yönünü fark ediyor. "Onu sakinleştiriyor," diye açıklıyor bir parça hüzünle.

Bu... bu beni içten içe biraz öldürüyor. Benim güçlü ve istikrarlı Ron- ak'ım, giysilerimin üzerinde uyuyan akılsız bir hayvana dönüştü. Onları terk ettiğimde her şeyi berbat ettim.

"Pislik herif bana karşı daha agresif," diye açıklıyor Evert. "Burada dizginleri Sylred'e bırakacağım."

Sylred dudaklarını büzüyor ve alçak, rahatlatıcı bir melodi ıslık çalmaya başlıyor. Bunu yapar yapmaz, vahşi hayvan yavaşça ayağa kalkar. Dizleri bükülmüş, sırtı hafifçe kamburlaşmış, dudakları hâlâ alaycı bir ifadeyle geriye çekilmiş. Avını köşeye sıkıştırmak isteyen bir aslan gibi odanın sol tarafına doğru ilerlemeye başlar.

"Belki de geri çekilmelisin," diye mırıldanan Sylred'in ıslığı kesildi.

Bir saniye sonra alfa bize şiddetli bir küçümsemeyle bakıyor ve ardından yıldırım hızıyla parmaklıklara ulaşıp pençelerini Sylred'in göğsüne geçiriyor. Sylred acı dolu bir homurtu çıkarıyor ve Ronak'ın ikinci hamlesi temas edemeden parmaklıklardan atlıyor. Sylred'in derisinde açılan devasa kesikler karşısında ağzım açık kalıyor, gömleği yırtılmış ve yaralardan serbestçe akan kanla lekelenmiş.

"Siktir!" Evert öne çıkarken küfür ediyor. Bir elini Sylred'in yarasının üzerine koyuyor, gücü anında deriyi yerine dikiyor. Havaya yayılan kan kokusuyla birlikte vahşi alfa hırlamaya ve parmaklıklara doğru gerilmeye başlıyor, dişlerini gıcırdatıyor ve Sylred ve Evert'e saldırmaya çalışırken pençelerini havaya savuruyor.

Evert, Ronak'ın pençelerinden uzaklaşırken, "Bu işe yaramıyor," diye tersliyor.

"Ne yapmalıyız?" Endişeyle soruyorum, Evert'in Sylred'i iyileştirmeyi bitirmesini izliyorum.

Sesimi duyunca alfanın başı döndü ve beni görüş alanına aldı. Sylred ve Evert'i unutup önüme geçti. Çocuklar dondu kaldı.

"Emelle," diyor Sylred, ellerini yatıştırıcı bir hareketle uzatmış, sesi sessiz ve sahte bir şekilde sakin. "Yavaşça parmaklıklardan uzaklaş."

Bunu yapmak için ayağımı kaldırıyorum ama alfa hareketi görür görmez öyle şiddetli bir hırıltı çıkarıyor ki kanım donuyor.

Evert nefesinin altından küfredip beni yakalamak için hamle yapıyor ama Ronak kükreyerek onu uyarıyor ve Sylred onu durduruyor. Alfa bana bakıyor, altın rengi gözleri büyümüş ve aramızdaki demir parmaklıkları bilerek kavrıyor. Demirin onu zayıflattığını söyleyebilirim ama yine de parmakları iki demiri sıkıca kavrıyor ve sonra *çekiyor*.

Alfa, haftalarca demirle çevrili tutsaklıktan boğuklaşmış olsa bile inanılmaz gücüyle, hücresinin iki demirini beni tutup hücresine çekmesine yetecek kadar ayırıyor.

Duvara doğru savrulurken bir çığlık attım, başımın arkası dişlerimi kıracak kadar sert bir şekilde tahtaya çarptı.

Adamlar bağırıp öne doğru koşmaya başladılar ve alfa bir uyarı hırıltısı çıkardı, vücudu önümde saldırmaya hazır bir şekilde duruyordu.

"Dur!" Arkasından bağırıyorum. Adamlar parmaklıkların hemen dışında durdular ve bana kuşkuyla baktılar. "Buraya girmeyin. Size saldırır."

"*Sana* saldırdı," diye tersliyor Evert. "Seni öldürmeden önce onu indirmemiz gerekecek!"

Sanki söylenenleri bir şekilde hâlâ anlayabiliyormuş gibi, al pha tekrar kükrüyor ve çıkardığı ses ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Her tarafım titriyor ama bu korkuyu dile getirmeye cesaret edemiyorum çünkü çocuklar beni korumaya çalışacak ve bu da Ronak'a zarar vermek anlamına gelecek. Bunun olmasına izin veremem.

Çekingen bir tavırla elimi uzatıp Ronak'ın omzuna dokunuyorum, onu rahatlatabileceğimi umuyorum. Tahmin edebileceğimden daha hızlı dönüyor ve ön kolunu göğsüme geçirip dişlerini boğazıma dayayarak beni duvara yapıştırıyor.

Boğazımı parçalamak üzere olduğunu bildiğim için irkiliyorum ama sonra başka bir şey oluyor. Gözleri simsiyah parlıyor.

"Ronak," diye nefes alıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar gözleri altın rengine döndü ama ben gördüm. Ronak hâlâ içeride. Keskin dişlerini boynumda gezdirirken alfanın sıcak nefesini tenimde hissediyorum ve kuyruğu sahiplenici bir hareketle kolumu sarıyor.

Gözlerimi Ronak'ın omzunun üzerinden kaydırdığımda, Evert'in elinde bir yay olduğunu, bir okun çoktan Ronak'ın sırtına doğrultulmuş olduğunu görünce midem bulanıyor.

"Yapma," diye ağlıyorum. "Bana zarar vermeyecek."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Seni öldürmesine iki saniye kaldı!"

Evert'in sesini yükseltmesi üzerine Ronak yeniden hırlamaya başlar ve omzunun üzerinden bakarak düşmanına dişlerini gösterir.

"Evert, bana güvenmek zorundasın. Geri çekil. İkiniz de."

Evert'in mavi gözleri bana dikilmişti, öfke ve korku duygularında savaşıyordu. "Seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Onu sana tercih ettirme bana, çünkü ben seni seçeceğim. Her seferinde."

Sesimi olabildiğince sakin tutarak, "Senden seçim yapmanı istemiyorum. Sana söylüyorum, Ronak hala içeride ve hayvanı

canımı yakıyor. Ona bak, Evert. Gerçekten bak. Bana zarar vermeye çalışmıyor. Beni *elinde tutmaya* çalışıyor."

Sözlerim üzerine Evert'in yayı tutuş şeklinin değiştiğini görüyorum. Ronak'ın önümde nasıl korumacı bir şekilde durduğuna, beni tuttuğuna ve hayvanının tehdit olarak gördüğü şeyden beni korumaya hazır olduğuna bakarak sahneyi yeni gözlerle görüyor.

Sylred'in bunca zamandır sakinleştirici müzikal gücünü kullanmaya çalıştığını fark etmemiştim bile ama durup, "Evert, onu dinle," dedi.

Evert dişlerini birbirine geçirir. "Peki," diye homurdanır. "Ama o lanet oku ona doğrultacağım. En ufak bir yanlış nefes alırsa, onu indirip seni dışarı çıkaracağım."

Başımı sallıyorum ve ikisi yavaşça geri çekiliyor, alfa göz ucuyla onları izliyor. Tekrar hücrenin dışına çıktıklarında, alfa kırmızı kanatlarını açarak beni görmemi engelliyor. Sonra kolunu göğsümden indiriyor ve kalçalarını benimkilere doğru itiyor.

"Oh," diye hayretle bağırıyorum.

Tamamen çıplak olduğu gerçeği, sert ereksiyonu karnıma doğru itilirken kabaca ortaya çıkıyor.

BÖLÜM 28

Belki bazı insanlar bu vahşi genfinle çiftleşme fikrinden korkabilir ama ben korkmuyorum. O hala benim Ronak'ım ve Yanıp sönen gözlerine baktığımda ve vücudundaki gerginliği gördüğümde, neye ihtiyacı olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

Hayvanının beni *sahiplenmeye*, içten dışa beni tamamen hissetmeye ihtiyacı var ki burada olduğumu bilebilsin. Kalbim kabarıyor ve tek yapmak istediğim onun hayvanını rahatlatmak, ona geri döndüğüme dair güven vermek ve bunu sadece hayvani içgüdülere sahip vahşi bir genfinle yapmanın tek bir yolu var.

"Ronak," diyorum usulca.

Sesimi duyunca vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor ve kalçalarını bana doğru sürtüyor. Elimi hareket ettirdiğimde bir uyarı hırıltısı çıkarıyor ama yavaşça, çok yavaşça, elimin aşağı inmesine ve ereksiyonunun etrafında kıvrılmasına izin veriyorum.

Göğsünden bir gümbürtü kopuyor ve ben daha gözümü kırpamadan ayaklarımdan çekilip yatağa fırlatılıyorum. Pençelerinin elbisemin eteklerini parçaladığını hissetmeden önce yüzüstü yatağa düştüm ve sonra beni kabaca kıçım yukarıda ve başım aşağıda olacak şekilde hareket ettirirken eli kalçamı kazıyor.

Havanın açıkta kalan alt tarafıma değdiğini hissediyorum ve omzumun üzerinden alfaya bakıyorum. Aleti şişmiş ve döl öncesi damlıyor, o kadar sert ki neredeyse acı verici görünüyor. Altın rengi gözleri kabaca sergilenen merkezime dikilmiş, vahşi görünüyor, evet, ama aynı zamanda dalgalanan kasları ve tüylü sakalıyla cehennem gibi ateşli görünüyor.

Kalçalarımı kavrıyor ve acımasız bir hamleyle sikini taşaklarıma kadar sokarak şaşkınlık, acı ve zevk karışımı bir çığlık atmama neden oluyor. Hemen beni acımasızca becermeye başlıyor ve bu o kadar yoğun ve *canavarca* ki benden bir inilti kaçıyor.

"Emelle!"

Sylred'in endişeli bağırışıyla başımı çeviriyorum ama elimi uzatıyorum. "Bir şey yok. İyiyim," diye teminat veriyorum, dişlerimi sıkarken ve yüzüm her itişte yatağa doğru itilirken bile.

Kısmen yüzümü buruşturuyorum çünkü beni vahşi ve hayvani bir niyetle beceriyor ve evet, biraz acıtıyor. Ama onun vahşiliği aynı zamanda içimde kontrolü kaybetmekten zevk alan vahşi bir terk edilmişliği de ortaya çıkarıyor. Her acı tutamı bu vahşi zevki besliyor gibi görünüyor ve bu daha önce hissettiğim her şeyden çok farklı. O çok sert, her hareketi çok keskin ve şiddetli ve ben *daha fazlasını* istiyorum.

İçimde bir heyecan elektrik gibi dans ediyor, her cezalandırıcı vuruşta derimin altında çatırdıyor. Beni götürme şekli, birlikte kızıştığımız zamankinden bile çok farklı, çünkü o zaman bile Ronak her zaman hayvanının varlığının hemen yanındaydı, beni itmesi için hayvanını alçaltıyordu ama asla çok ileri götürmüyordu. Bu ise

-Bu yoğunluk seviyesi tamamen başka bir şey. Yüzde yüz hayvani. Ve ben buna bayılıyorum.

Pençeleri belime saplanıyor ama derimi asla parçalamıyor. Hırıltıları havayı dolduruyor ve teni benimkine çarparken sert temposunu sürdürmeye devam ediyor. Kazara bir inilti daha çıkardığımda, adamlar bunu acı sanıyor. İkisi de hücredeki deliğe yaklaşıyor, Evert yayı hâlâ gergin tutuyor. Ronak onların yaklaştığını görünce benden ayrılıp onlarla yüzleşiyor ve vahşi bir kükreme çıkarıyor, pençeleri saldırmak için uzuyor ve vücudu saldırıya hazır hale geliyor.

Adamlara saldırmaya hazır olduğunu görünce hızla sırtüstü dönüyorum ve uzuvlarımı ona doluyorum. Kolları otomatik olarak belime dolanıyor ve beni tutmak için kanatlarımın altına giriyor.

Yavaşça ama kararlı bir şekilde ellerimi yanaklarına götürüyorum ve yüzünü kendime çeviriyorum. "Her şey yolunda," diyorum ona usulca. "Beni senden uzaklaştırmaya çalışmayacaklar. Bana odaklan Alfa," diyorum ona kararlılıkla,

Gözlerinin içine bakarken bir kez bile gözümü kırpmadım. "Bu doğru. Sadece sen ve ben." İfadesindeki sertlik hafifçe yumuşuyor.

Tüm dikkati üzerimdeyken, bir elimi aramıza sokuyorum ve yavaşça sikini alıp giriş yerimle aynı hizaya getiriyorum. "Ben tam buradayım. Al beni," diyorum boğuk bir sesle. İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Bir hırıltıyla kalçalarını pistonlayıp tekrar içime sokuyor ve başım bir iniltiyle geriye düşüyor.

Beni kollarımın ve kanatlarımın altından hiçbir ağırlığım yokmuş gibi tutuyor ve kalçaları benimkilere karşı vahşice çalışmaya başlıyor. Kısa süre sonra pozisyonumuzdan ve hâlâ göğsümü örten yırtık pırtık elbiseden memnun kalmıyor ve pençeli elini kaldırıp elbisenin geri kalanını yırtıyor. Jilet gibi keskin pençeleri derimi sıyırıp geçse de bir kez bile beni kesmiyor.

Elbiseyi fırlatıp atıyor, beni kaldırıyor ve tekrar yatağa yatırıyor ama bu sefer beni bir hayvan gibi arkadan götürmeye çalışmıyor. Ön kollarının üzerinde dengede duruyor ve yukarıdan içime giriyor, kıçımın altına uzanıp kalçalarımı yukarı kaldırdığında tatlı noktama vuruyor.

"Tanrım evet," diye mırıldanıyorum.

Sanki benim beyanımı taklit ediyormuş gibi, alfa tekrar kükrüyor, ama bu sefer kendi salıverilmesiyle. Kalçalarının son bir sarsıntısıyla, içime sıcak sperm iplerinin fırladığını hissediyorum ve sonra vücudu nihayet duruluyor. İkimiz de nefes nefeseyiz, terlerimiz tenlerimize karışıyor ve ben boşalmamış olsam da, canavarı evcilleştirerek kazandığım farklı bir tatmin duygusu var.

Bir süre sonra kaslı kolları beni yatağın üzerinde kaydırıyor, böylece duvar arkamda kalıyor ve beni önümden tutuyor, siki hala içimde gömülü.

Ben bu pozisyonda, odadaki diğer erkeklerden uzakta, güvendeyken, alfa kanatlarını açıyor ve sonra onları etrafımıza sarıyor, böylece tüylü bir kozanın içine giriyoruz. Şimdi kırmızı tüylü kanatlarının arasından süzülen loş ışıkta, onun beni izleyişini izliyorum.

"Bu seni rahatlattı mı?" Ona takılıyorum. Başını tamamen hayvani bir şekilde eğiyor ve sonra öne doğru eğilip yanağımı yalıyor. Kıkırdıyorum.

Aynı anda hem gülümsedim hem de yüzümü buruşturdum, yanağımı silmek için omzumu kullandım. "En azından ev eğitimi almışsındır diye umuyorum."

Dişlerini şakacı bir şekilde şaklatarak beni tekrar güldürüyor. Kalçalarımı oynatmaya çalıştığımda, beni uyarmak için alçak bir hırıltı çıkarıyor.

"Oh. Anladım. Hâlâ et mermini içimde istiyorsun. Yapabilirim."

Sanki gördüğü en büyüleyici şeymişim gibi ilgiyle beni izliyor ve kuyruğu nazikçe bacağımı okşuyor. Mırlamaya başladığında onu bir gülümsemeyle ödüllendiriyorum. "Mırlamakta çok iyisin. Tüm o büyümenin altında kocaman bir kedi olduğunu biliyordum. Sadece biraz aşk tanrısı sevgisine ihtiyacın olduğu için huysuzdun, değil mi?"

O da karşılık olarak boynumu ısırıyor, köpek dişleri hassas tenime sürtünüyor.

"Biliyorsun," diyorum ona usulca, bir elimi tüylerini okşamak için kaldırırken. "Ronak sarılmayı pek sevmezdi, o yüzden bu çok hoş bir şey," diyorum ona. Parmaklarım kanadının üst kıvrımında dans ettiğinde titriyor. "Ama onunla gerçekten konuşmak istiyorum. Pisliğin teki olduğunu biliyorum ama beni biraz etkiledi, anlıyor musun? Dışarı çıkmasına izin verebilir misin? Belki bir dakikalığına içindeki vahşiliği bastırırsın?"

Tekrar içimde hareket etmeye başlıyor ve sikinin sertleştiğini hissedebiliyorum. "Şimdiden ikinci raunt mu? Vay canına, çok... sağlamsın. Aferin sana."

Mırıltısı iniltiye dönüşüyor, sesi Ronak'a çok benziyor. Şansımı deneyerek başımı kaldırıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Donup kalıyor, altın sarısı gözlerini kocaman açıp anlamamış gibi bana bakıyor. Tereddüt etmeden, dudaklarım dudaklarıyla oynarken onu nazikçe kandırıyorum, dilimin dudaklarının dikişini ve köpek dişlerinin kenarını izlemek için dışarı fırlamasına izin veriyorum.

"Hadi Ronak," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Buraya gel ve işler daha da garipleşmeden beni öp."

Onu öpücüklere boğuyorum, ağzının her yerine dikkatimi veriyorum. Öpüşmek hayvani olmayan bir şey ve gözlerimi kapattığımda Ronak'ın içimde hareket ettiğini, kolları ve kanatlarıyla beni kucakladığını, onun da beni öptüğünü hayal edebiliyorum.

Bekle.

Gözlerimi açıyorum ve onun gözlerine bakıyorum. *Siyah* gözlerine.

"Ronak!"

Heyecanla çığlık atıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çekip sarılıyorum. Kolları beni sıkıca sarıyor. "Little de- mon," diye boğazıma sarılıyor.

Yakışıklı yüzüne bakmak için geri çekildiğimde yarı gülüyor, yarı hıçkırıyorum. O vahşi, hayvani bakışları gitmiş. Vahşi bir canavarın gergin ve sarsıntılı hareketleri yok. "Geri döndün," diye fısıldıyorum rahatlayarak, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissederek.

"Sen de öylesin." derken sesi kullanılmamaktan dolayı çakıllıdır.

Çok şefkatli bir hareketle alnını benimkine dayıyor ve başparmaklarını ıslak yanaklarımda gezdiriyor. Pençeleri ve köpek dişleri çoktan çekilmişti. "Canavarımı vahşiliğinden kurtardın. Beni imkansız bir durumdan geri getirdin. Bunu nasıl başardın bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum ama bunu itiraf edecek değilim. Omuz silkiyorum ve dünyanın tüm güveniyle ona bakıyorum. "Sen benimsin."

Dudağının köşesi yukarı doğru eğiliyor. "Evet, küçük iblis. Ve sen de benimsin."

Bu sefer onu öptüğümde, Ronak'ın ağzı benimkiyle birlikte hareket ediyor. Hâlâ içimde gömülü, kalçalarını lezzetli bir ritimle hareket ettiriyor ve kısa sürede daha fazlası için nefes nefese kalıyorum. "Çok fazla orgazma ihtiyacım var," diye nefes nefese kalıyorum. "Evert bir tane almama izin vermedi ve senin hayvanın da vermedi," diyorum küçük bir dudak bükmeyle. "Yani en az üç taneye ihtiyacım var."

"Açgözlü küçük şey," dediğini duydum Evert'in.

Onun sesini duyunca Ronak kayıyor ve kanatlarını geriye katlıyor. Beni üstüne yuvarlayan Ronak, elleri kıçımda, beni göğsünün üzerinde kendini beğenmiş bir şekilde tutuyor.

Evert ve Sylred yatağın yanında durdukları yerden bize bakıyorlar. Ronak'ın siyah gözlerini, çekilmiş dişlerini ve pençelerini gören Sylred rahat bir nefes alıyor.

"Bunun için tanrılara şükürler olsun."

Evert başını sallar ve sonunda kollarını iki yanına sarkıtarak bırakır. Ronak ok ve yaya bakar ve kaşlarını çatar. "Beni vuramadığın için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Evert omuz silkiyor. "Biraz."

Evert'in bacağına şakacı bir şaplak atıyorum, ama kuyruğu bileğimi sarıp orada hapsediyor ve elimin pantolonunun altındaki sert ereksiyonuna doğru kaymasına neden oluyor.

"Ciddi misin? Şu anda sertleştin mi?"

Evert aptalmışım gibi alay ediyor. "Çırılçıplaksın, onun üstünde yatıyorsun, aleti hâlâ içinde ve kendi kreman bacaklarından aşağı kayıyor. Tabii ki sertleştim."

"Şey, hala orgazm olamadım, yani..." Kalçalarımı hareket ettirmeye başlıyorum, Ronak inliyor ve belimi kavrıyor.

Evert, "Sakın ona verme," diyor.

Doğrulup ellerimi Ronak'ın göğsüne dayıyorum, böylece ona ters ters bakabiliyorum. "Ne? Neden olmasın?"

Omuz silkiyor. "Henüz dersini aldığından emin değilim."

"Seni göt herif! Biri bana lanet olası bir orgazm yaşatmazsa o gevşek aletini düğümleyeceğim!"

Ronak yüzünü buruşturarak elleriyle sikinin üzerindeki hareketimi durduruyor. "Benimki içindeyken penislere zarar vermekten bahsetmesen olmaz mı?"

"Sanırım."

Tekrar hareket etmeme izin verir vermez kalçalarımı oynatmaya başlıyorum, çünkü iyi bir sikin boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Benim itici cush-ion'um güzel bir aleti sever.

Omurgamı ve kalçalarımı yavaş bir dalga gibi hareket ettirerek ona sürtünüyorum ve ikimizden de bir inilti çıkıyor.

"Lanet olsun," diye homurdandı Evert. "Hile yapıyorsun."

"Hile yapmıyorum," diyorum ona nefes nefese, başım coşkuyla geriye eğik. "Onun canavarını tamamen evcilleştirdim. Ayrıca siki içimde. Ron- ak şu anda ne istersem yapacak," diyorum ukalaca. "Değil mi Ronak?"

Arzudan dişleri kenetlenmişken, tek yaptığı vurgulu bir şekilde başını sallamak. "Gördün mü?" Kendimden memnun bir şekilde söylüyorum.

Evert çenemi tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Sen yaramaz küçük bir şeysin."

"Evet," dedim ona. "Ama hoşuna gidiyor." Elini kapıyorum ve parmağını ağzıma sokuyorum ki emebileyim. Bir patlamayla çıkardığımda homurdanıyor.

"İşte bu. Orgazm mı istiyor?" diyor ve Sylred'e bakarak yüklü bir bakış paylaşıyorlar. "Hadi ona verelim."

İçimden "Tabii ki!" diyorum. Ama yüzündeki ifade de beni biraz duraksatıyor. Sadece biraz, çünkü... şey, orgazmın gerçekten bir dezavantajını görmüyorum.

BÖLÜM 29

B Evert'in bakışının ne anlama geldiğini soramadan arkama geçip kanatlarımı tepeden kavrıyor ve omurgamın geriye doğru bükülmesini sağlıyor. I durup omzumun üzerinden ona bakıyorum. Kanatlarımı kavradığı yer aşırı hassaslaşıyor ve bu tüylerimi diken diken ediyor, göğüs uçlarım acı verici bir şekilde diken diken oluyor.

"Kimse sana onu becermeyi bırakmanı söyledi mi?" Evert bana soruyor. "Kalçalarını oynatmaya devam et."

"Yapacağım ama sen söylediğin için değil," diyorum ona gerçekçi bir şekilde. "Yapacağım çünkü harika hissettiriyor ve yapmak istiyorum."

Kıkırdamasını duyduğumda, kolumu geriye atıp kremalı puflarına yumruk atma isteğimi zar zor bastırıyorum.

"Elbette, Scratch."

"Burada kaşıntımı kaşımaktan mutluluk duyacak iki arkadaşım daha var," diye alay ediyorum.

"Syl, bence yeterince cevap verdi," diyor Evert, beni görmezden gelerek. "Neden benim için o ağızla ilgilenmiyorsun?"

Yani, bu bana iyi geliyor. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil. Bunun için onları uğraştırmayı seviyorum. "Hayır," diyorum kibarca. "Ronak'la meşgulüm."

Harika aşk tanrısı baştan çıkarıcı hareketlerimi kullanarak, Ronak'ın sert horozunu yukarı ve aşağı kaldırmaya başladım, göğüslerimin ekstra harika görünmesi için hareketlerime biraz ekstra sıçrama koyduğumdan emin oldum. İşe yaradığını biliyorum, çünkü Ronak'ın içimde nabız attığını hissediyorum, diğer adamlar hızla

pantolonlarını çıkarıyorlar. Sylred beni kendisine çevirmek için parmağını yüzüme koyduğunda, alt dudağımı onun sevdiği şekilde büzüyorum.

Yumuşak kahverengi gözleri açlıktan parlıyor, bu da önümde bir adak gibi tuttuğu kalın sikinden belli oluyor. Ucundan bir damla pre-cum sızdığını görünce, bir smoothie emmeye hazırmışım gibi dudaklarımı yalıyorum. Bu hareket bir tetikleyiciymiş gibi, Sylred yüzümü aşağı çekiyor ve ağzımı sikinin etrafına yönlendiriyor.

Ağzım onunla dolduğunda ve dilim etrafta dönmekle meşgul olduğunda, Evert uzanıyor ve meme uçlarımı çimdiklemeye ve koparmaya başlıyor. "Bu daha iyi, değil mi?" diye alay ediyor. "Küçük dostumuz siklerimizi içine almadığı zaman hırçınlaşıyor."

Edepsiz sözleri karşısında inliyorum ama ikimizin de iyi bir kavgadan hoşlandığını bildiğim için kanatlarımı açarak ellerini göğüslerimden uzaklaştırıyorum. İtildiğinde ondan öfkeli bir hırıltı yükseliyor ve sonra iki çift el beni takip edebileceğimden daha hızlı hareket ettiriyor ve aniden kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde buluyorum ve Evert'in eli kıçıma tokat atıyor.

"Beni test etme, yoksa yine de orgazm olamazsın" diye uyarıyor.

Öfkeyle ona baktım. Bilirsiniz... çıplakken, ellerim ve dizlerimin üzerindeyken ve sızdıran bir musluktan daha ıslakken ne kadar kızgın görünebilirsem o kadar kızgın.

"O zaman kendim yaparım," diye meydan okuyorum, elimi ağrıyan klitorisime götürüyorum, böylece tam istediğim gibi ovmaya başlayabiliyorum.

Ama ben daha işin içine giremeden Evert'in kuyruğu bileğime dolanıyor ve onu arkamda rehin tutuyor.

"İyi ki benim iki kolum var da senin tek kuyruğun var," diye k a r ş ı l ı k veriyorum.

Diğer elimi getiriyorum... Ronak'ın kuyruğu da gelip aynı şeyi yapıyor. Gözlerim önümdeki yatakta oturduğu yerde ona kayıyor. "Hain."

"İyi bir küçük iblis ol ve cevap vermeyi kes," diye emrediyor.

Onun yerine Sylred'in önünde dizlerimin üzerine oturup vücudumu yavaşça göğsüne doğru kaydırıyorum. "Beni orgazm edeceksin, değil mi? Bunu yapmamak *büyük kabalık* olur," diyorum göğsümü ona bastırırken. Evet, kirli oynuyorum.

Ağzı kulak mememi ısırmak için aşağı iniyor. "Yapacağım..." diye söz verip sırıtmamı sağlıyor. "Ama alfanı dinleyene kadar olmaz."

Geri çekiliyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. Hainler. Hainler her yerde. Ama şu an o kadar azmış durumdayım ki boşalmazsam iflas edebilirim. Ya da en azından tüm adayı aşk sularımla doldurabilirim.

Ayak bileklerimin üzerine oturarak iç geçirdim. "Peki. Ama şunu bil ki, aşk tanrısı *mükemmel* bir hafizaya sahiptir ve bu da dosyalanıyor," diyorum şakağıma vurarak.

Ronak kaşlarını çatar. "Anlaşıldı. Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine geri dön ve o kanatlı sırtını kavislendir," diyor ve kuyrukları beni serbest bırakıyor.

Duraksıyorum, karşılık vermek için küstahça bir şey düşünüyorum, ama Evert uzanıyor ve meme ucumu tekrar çimdikliyor. "Hey!"

"Alfa'yı duydunuz."

İç çekerek saçımı omzuma atıyorum ve söyleneni yapıyorum. Dışarıdan, çok iyi bir görüntü çiziyorum, sinirli falan görünüyorum. Ama Evert uzanıp kıçımın kıvrımlarını okşarken sırıtıyor. "Bize öyle bakmaya çalışma. Patronluk taslamaktan ne kadar ıslandığının kokusunu alabiliyoruz."

Oh. Üstün koku alma duyularıyla lanet olası genfinler.

"Bu odada üç sik var ve hiçbiri beni sikmiyor. Bir aşk tanrısı burada orgazm olmak için ne yapmalı?"

"Hâlâ cevap veriyor," diye düşünüyor Evert.

"Evet, öyle. Sanırım şu anda evcilleştirilmesi gereken kişi o," diyor Ronak karanlık bir kıkırdamayla.

Gözlerimi kısıyorum. "Vahşiyken seni daha çok seviyordum." Sadece gülüyor.

Sonra, her zaman bir şekilde birlikte çalışmayı başardıkları gibi, tüm hareketleri zahmetsiz ve koordineli, Ronak beni yukarı kaydırıyor, böylece tekrar onun üstündeyim ve başımı horozunun üzerine itiyor. Dudaklarım otomatik olarak ayrılıyor ve mutlu bir şekilde onu yalamaya ve höpürdetmeye başlıyorum. Arkamda, Evert kalçalarımı kavrıyor ve başının ucunu içime sokmaya başlıyor, dayanılmaz derecede yavaş ilerliyor. Eminim bunun nedeni hızlı olmasını tercih ettiğimi bilmesi ve beni daha da cezalandırması. Ki evet, bundan daha çok zevk alıyorum.

Sonunda sonuna kadar girdiğinde, tatmin olmuş bir mırıltı çıkarıyor. "Yağmurdan daha ıslak."

"Tabii ki öyle," diyor Ronak ukalaca. "Şunun sikimi peri şarabı dolu bir pipet gibi höpürdetmesine bak."

Sylred neşeyle, "Peri şarabını seviyor," diye cıvıldıyor.

Haksız da sayılmaz.

Onu susturmak için uzanıp taşaklarını avucumun içine alıyorum ve hafifçe sıkıyorum. Boğuk bir ses çıkarıyor, sesi yarı tahrik olmuş yarı acı çekiyor gibi geliyor. Evert gülüyor ve kıçımın yanağına sert bir şaplak atıyor. Ciyaklayıp irkiliyorum ama elini kanatlarımın arasına koyup başımı tekrar aşağı itiyor. Ronak'ın siki boğazımın arkasına çarpıyor, neredeyse gözlerim sulanacak ama mükemmel bir öğürmeme refleksim olduğu için bir şampiyon gibi yutuyorum ve devam ediyorum. Daha sonra Belren'e kesinlikle övüneceğim.

Ronak ellerini pembe saçlarımın arasından geçiriyor, mükemmel bir basınçla karıştırıyor ve çekiştiriyor. "Aynen böyle, küçük de- mon," diye homurdanıyor.

"Üçüncü arkadaşını görmezden gelme," diye azarlıyor Evert beni, ben de Sylred'in sikini hızla kavrayıp başparmağımla sperminin bir kısmını başına bulaştırıyorum. Sıcak, pürüzsüz şaftını aşağı yukarı okşamaya başladığımda bir memnuniyet sesi çıkarıyor. Ronak'ı ağzımla çalıştırdığım aynı ritimle onu da çalıştırıyorum. Sperm kuruduğunda, ağzımı Ronak'tan çıkarıyorum ve Sylred'e geçiyorum, ondan şaşkın bir inilti çalıyorum. Aralarında ileri geri hareket ettiğim için dağınık, çenemde salya dizileri var, ama bu sadece onları daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor.

Evert hala arkamda çok yavaş hareket ediyor, ama kalçalarımı ona çarparak hızlanmaya çalıştığım her seferinde, beni daha sıkı kavrıyor ve beni tekrar yavaşlatıyor. *Hâlâ* hiçbirinin klitorisimle oynamadığını fark ettiğimde içimden sinirli bir hırıltı yükseliyor.

Sylred sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Sanırım eşimiz sabırsızlanmaya başladı," diyor.

"Mmm," diyor Evert, yumruğumla oynamaya başlamadan önce elini kıçımın çatlağında gezdirerek. "Çalışma odamızda bize ne demişti? Bu kıçın alınmasına hazır olduğunu mu?" Gelen suları kullanarak

arka deliğimi sıvazladı ve bir parmağını soktu. Şaşkınlıkla inledim.

Sylred gülmeye başlıyor ama ben tekrar taşaklarıyla oynayınca inliyor. "Sanırım öyle dedi."

"Ne dilediğine dikkat et, küçük iblis," diyor Ronak.

"Kanatlarını kaldır," diye emrediyor Ronak.

Ben bunu yapar yapmaz Ronak altımdan çekiliyor. Evert'i pozisyon değiştirmeye zorlarken, "Önce onun kıçını alacağım," diyor.

"Lanet olası pislik," diye hırlar Evert.

Ronak sırıtarak, "Aynen öyle," diye

karşılık verir.

Hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerinde duran Evert kollarını benimkilerin altından geçiriyor ve beni göğsünün üzerine çekiyor, böylece onun üzerine uzanıyorum. Hiç vakit kaybetmeden amımı tekrar ele geçiriyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor.

Bu kadar yakın bir açıda ani bir istila karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor. "*Siktir*."

"Bunu sen istedin," diyor Evert ağzıma karşı.

"Ver onu bana," diye talep ediyorum, şehvet ve ihtiyaçtan aklımı kaçırmış bir halde. Doldurulmaya ihtiyacım var. Üçü tarafından da talep edilmeye. Tekrar tekrar orgazm olmaya. Eğer bunu elde edemezsem, ağzımdan köpükler saçmaya başlayabilir ve ıslak dikişlerimden bile ayrılmama yetecek kadar Şehvet üfleyebilirim.

Hepsi gülüyor.

Oh. Sanırım bunu yüksek sesle söyledim.

Sylred, "Ona istediğini versek iyi olur, yoksa elimizde vahşi bir aşk tanrısı olabilir," diyor.

"Ronak, onunla başa çıkabileceğinden emin misin?" Evert kalçalarını lezzetli bir şekilde yuvarlarken sorar.

"Bilmiyorum, seninle başa çıkabilir miyim, küçük iblis?" Ronak arka girişime bastırmadan önce parmağını tekrar emiyor. Bir parmağını içeri daldırıp döndürmeye başladığında çığlık atıyorum. "Rahatla," diye yatıştırıyor.

"İşte," diyor Sylred, öne doğru gelerek. İlk kez, zavallı, ağrıyan klitorisim, elini oraya getirip o noktayı ovmaya başladığında nihayet biraz ilgi görüyor. Evert, Sylred'in elinin bana dokunmasına aldırmıyor gibi görünüyor, hatta parmakları kaygan

horoz. "Bize kreminden biraz daha ver," diye kulağıma fısıldıyor, kirli fısıltısının saçlarımı okşamasına izin veriyor.

Aynı anda hem Evert tarafından sikilmek hem de Sylred tarafından dokunulmak, Ronak'ın yasak deliğimle oynaması çok fazla geliyor ve *sonunda* orgazm oluyorum, ele geçirilmiş bir kadın gibi haykırıyorum. Amım Evert'in etrafında sıkılıyor, küfür etmesine ve sallanan kalçalarımı durdurmasına yetecek kadar sert. Ama görünüşe göre, Sylred'in istediği tam da buydu.

Çünkü içimden fışkıran kremi topluyor ve Ronak'ın beni yağlamasına yardım etmek için kullanıyor. Parmaklarının ve aletinin kapalı olduğundan emin olan Ronak, beni doğru açıya getirebilmek için saçlarımı yumrukluyor.

Ronak yavaşça parmağını kaldırıyor ve içime doğru itmeye başlıyor.

Aleti kayganlığımla kaplı olsa bile, başı yavaşça içime girerken keskin bir acı nefesi çekiyorum. "Yapamam," diye nefes nefese kaldım. "Çok büyüksün. Beni kesinlikle yırtacaksın. Çıkar şunu," diyorum ona panikleyerek. "Size kanallarımın dar olduğunu söyleyip duruyorum!"

"Şşşt," diye gürler Ronak. "Çok gerginsin."

Evert altımda, amımın onun sikini mengene gibi kavrayışından inleyerek, "Onun gergin sikişini seviyorum," diyor.

"Çifte penetrasyon konusunda sadece şaka yapıyordum," diyorum onlara nefes nefese. "Bununla başa çıkamam. Yeterince aşk tanrısı değilim. Önce orada eğitilmem gerek. Bir hafta boyunca titreşimli bir popo mermisi gibi bir şey takmam gerekiyor. Ya da belki biraz boncuk. Hiç anal boncuğunuz var mı?" Umutsuzca sordum.

Onlara bakıyorum ama onlar da bana bakıyor. "Hiç kimsenin anal boncuğu yok mu?" Öfkeyle soruyorum.

"Üzgünüm, o diğer pantolonumdaydı," diyor Evert kuru bir sesle. "Peki, ince bir dildoya ne dersin?" diye ciddi ciddi soruyorum.

Üçü de gülmeye başlar. Pislikler. Kahkahalar içimi gümbürdetiyor ve daha iyi hissettiriyor.

Aklıma bir fikir geldi, canlandım. "Mırla," diyorum.

"Bana emir vermeye mi çalışıyorsun?" Ronak meydan okurcasına sorar.

"Aletini tamamen içime sokmak istiyorsan, mırıldan, lanet olsun!"

"Yapacağım, ama sadece istediğim için" diyor, önceki sözlerimi yüzüme vurarak.

Ronak ve Evert senkronize bir şekilde aynı anda mırıldanmaya başlar ve aman tanrım... *evet*.

Titreşimlerin siklerinden içime doğru yayıldığını hissettiğimde iç çekiyorum. Evert eğildiğinde beni öpeceğini sanıyorum ama onun yerine yüzüme doğru bir şehvet nefesi üflüyor.

"Tanrılar!"

Aynen böyle, *tekrar* sikinin etrafına boşalıyorum ve o da karşılık olarak kıkırdıyor.

Orgazm ve mırıltıları beni tamamen rahatlatıyor ve Ronak daha da içeri kayarken kıçımın açıldığını hissediyorum. Sylred bize katılmak için yatağa ç ı k ı y o r , vücudu Evert'in başının üzerinde duruyor, aleti hazır ve beni bekliyor.

"Gelmiş geçmiş en kötü manzara," diye mırıldanıyor Evert.

Sylred'in başının üzerinde asılı duran taşak torbasından kesinlikle uzağa bakarken yüzündeki ifadeden kıkırdıyorum, ancak Sylred başımı tutup ağzımı tekrar horozunun üzerine çektiğinde kıkırdamam kesildi.

Aynı anda eller beni istila etmeye başlıyor. Parmaklar klitorisimin üzerinde dans ediyor, diğer parmaklar meme uçlarımı çekip çekerken, daha fazlası kalçalarımı kavrıyor ve saçlarımı karıştırıyor.

Gözler kapalı, sırt kemerli, mırıltılı titreşimler içimde akıyor, üç horoz içimde daha da ileri itiyor, dördümüz mükemmel bir şekilde senkronize hareket ediyoruz ve sonra Ronak sonuna kadar kayıyor.

"Siktir, *evet*," diye hırlıyor arkadan.

Dudaklarım Sylred'in üzerinden kayıyor, böylece hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar dolgun hissederek doğrulup tıslayarak hava alabiliyorum.

"Aman Tanrım. İçimdesin," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Tarçın deliğime kadar girmişsin. Çok büyüksün. Biraz acıtıyor. Garip hissettiriyor. *Çok* garip hissettiriyor. Tanrım, kımıldama!"

Ronak ve Evert donuyor. Bir süre öylece kalıyoruz, genfinlerim Ronak'ın cüssesine alışmam için bana zaman tanıyor, her ne kadar hareketsiz kalmanın onları öldürdüğünü söyleyebilsem de.

Kim bilir ne kadar zaman sonra tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum. Biraz yer değiştiriyorum, artık iki sikin birden içime girmesine daha alışkınım. Ronak'ın istilası hâlâ biraz acıyor ama acıyla ilgisi olmayan bir zonklama başladı. Geçici olarak hareket etmeye başladım.

Kalçalarım ve genfinlerim hareketsiz durmaya ve mırıldanmaya devam ediyor, bunu kendi zamanımda yapmama izin veriyorlar.

Daha cesur davranarak aşağı yukarı hareket etmeye başlıyorum ve yardım edemiyorum ama aşağı bakıp erotik manzaraya hayran kalıyorum. "Oh adamım. Yapıyorum," diyorum daha hızlı hareket etmeye başladığımda nefes nefese. "Şu anda sizi tamamen DP'liyorum çocuklar." Kendimi durduramadan önce birkaç kez yumruk pompalıyorum.

Evert kıkırdar ve mırıltısı kesilir. "Evet, öylesin Scratch. Ama şimdi TP'ye geri dönmeye hazır olduğunu düşünüyor musun, yoksa üç arkadaşın olduğunu unuttun mu?"

Oh. Doğru.

Arka kapımı başarıyla kırdığım için kendimi çok hevesli hissediyorum ve Sylred'i bir reklam filmindeki lanet bir vakum gibi emiyorum. Ben de satıyorum.

Adamlar tekrar hareket etmeye başladığında, Ronak'ın ve Evert'in siklerinin içimde aşağı yukarı okşandığını, onları ayıran ince duvara doğru kaydığını hissedebiliyorum. Bu harika bir his ve Sylred'in sikinin etrafında ağzımdan yüksek bir ses çıktığında utanmıyorum bile.

Sylred parmaklarıyla saçlarımı çekiştirirken, "Bak, eşimiz üçümüzün de içindeyken ne kadar güzel," diye homurdanıyor.

Ronak ve Evert hızlanıp beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başlıyorlar ve her hareket ettiklerinde ağzım Sylred'in aletinde daha da geriye gidiyor, ta ki ben onu boğana ve her itişte yutana kadar.

"Kahretsin," diye küfrediyor, aleti dilime karşı geriliyor. "Dayanamayacağım."

Kulaklarım onların homurtuları ve inlemelerinin yanı sıra kendi vahşi inlemelerimle doluyor ve her şey o kadar erotik ve mükemmel ki her yere Şehvet sızdırmaya başlıyorum. Üçü de homurdanıyor ve bir şekilde daha da sertleşiyorlar.

"Sikişmek. Şehvet," diye homurdanıyor Evert.

Bu konuda kendimi beğenmiş hissetme yeteneğim bile yok, çünkü bir el klitorisime tekrar bastırmaya ve sıkıştırmaya başlıyor ve sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum.

"Siktir!" Evert homurdanıyor.

"Aynen öyle," diyor Ronak arkamdan, kıvrımlı omurgama bir çivi çakarken. "Aletini sağ, küçük iblis."

Ve yapıyorum. Yoğun orgazmım Evert'i kendi boşalmasına kadar sıkıştırıyor ve bağırarak Sylred'i öncekinden daha büyük bir coşkuyla emmemi sağlıyor ve sonra ikisi de beni tohumlarıyla dolduruyor. Sylred'i hayat nektarıymış gibi yalayıp höpürdetiyorum ve ancak son damlasına kadar içtiğimde Ronak beni göğüs göğüse gelecek şekilde kaldırıyor. Eli saçlarımda, ağzıma sahip çıkıyor, tadımın hâlâ Sylred gibi olmasını umursamıyor ve kükreyerek boşalırken kalçalarını kıçımın derinliklerine itiyor.

Dördümüz terli uzuvlar ve kanatlardan oluşan bir yığın halinde yere yığıldık. Bir noktada benimki geri çıktı ama ne zaman olduğunu bilmiyorum. Dörtlüler sırasında sorumlu tutulamam.

BÖLÜM 30

Evert yanında duran kıçımı şakacı bir şekilde tokatlıyor.

"Yeterince orgazm oldun mu, Scratch?" diye dalga geçiyor.

"Şimdilik," demeye çalışıyorum. Ama gerçekten, üç farklı erkekten gelen spermler teninize yapışmışken ne kadar kibar olabilirsiniz ki? "Ama daha fazlasına ihtiyacım olduğunda sana haber veririm."

Gülüyor ve beni başımın üstünden öpüyor. "Çok açgözlüsün."

"Ağrın var mı?" Sylred tatlı tatlı soruyor.

"Evet, ama hoşuma gidiyor," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Çocuklar homurdanır. "Böyle söyleme. Sadece seni tekrar becermek istememize neden olacaksın," diyor Ronak bana.

"Üzgünüm." Ben üzgün değilim.

"Gitmeliyiz," diyor Ronak, ayağa kalkan ilk kişi. "Bu hücrede olmaktan bıktım."

Hareket ettikçe onu ve muhteşem bronzlaşmış ve kaslı kıçının esnemesini izleme fırsatını değerlendiriyorum.

Daha sonra diğer iki genfin kalkıyor, ben de dirseğimi bükerek başımı elime dayayıp gösteriyi izliyorum. Evert ve Sylred atılmış pantolonlarını giyiyorlar ve bedenleri saklanırken içimden kaçan hayal kırıklığına uğramış iç çekişe engel olamıyorum.

"Orada öylece yatıp bize mi bakacaksın, Scratch?"

"Şuradaki vahşi canavar elbisemi mahvetti," diye cevap veriyorum. Ayağa kalktığımda acıyla hafifçe irkiliyorum ama bunu bir şampiyon gibi karşılıyorum çünkü ben bir baş belasıyım.

Sylred, vahşi Ronak'ın daha önce üzerinde durduğu elbiseyi alıp bana uzatıyor. Elbiseyi başıma geçiriyorum ve o da arkasını kanatlarıma bağlamama yardım ediyor. Buruşuk olmasının dışında, yıpranmaktan daha kötü değil.

Sylred bağcıklarını bağlamayı bitirirken, "Bir hafta boyunca burada mahsur kalmak istemiyorsak geçide geri dönmeliyiz," diyor.

Tamamen giyinmiş olan Evert odadan çıkar, ancak Ronak için bir pantolonla geri döner.

Kaşlarımı çatıyorum. "Birinden pantolon mu çaldın?" "Çalmadım. Onlar teklif etti."

Homurdanıyorum. "Elbette yaptılar. Sen onlara 'benimle uğraşmayın' bakışını attıktan hemen sonra, eminim hemen teklif etmişlerdir."

Sırıtıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Alfa'nın şuradaki küçük kıyafet yığınında iç çamaşırı var mı?" diye sordum.

Evert gülüyor. "Sen yokken koklaması için ona senin kullanılmış iç çamaşırlarından getirdiğimizi mi sanıyorsun?"

Beklentiyle ona göz kırpıyorum. "Eee? Yaptın mı?" O yine gülüyor ve Ronak gözlerini deviriyor.

Dürüst olmak gerekirse, sorunun *o kadar da* tuhaf olduğunu düşünmemiştim. "Şey... benden çok fazla umm... manjam çıkıyor," diyorum, bacaklarımdan aşağı daha fazla döl damlarken bile. "Bu hijyenik değil. Külot giymem lazım."

"Üzgünüm, Scratch. Sanırım çıplak gitmen gerekecek."

Hiç de üzgün görünmüyor. Hatta sinir bozucu derecede kendini beğenmiş görünüyor. "İşte," diyor Sylred, yataktan battaniyeyi alıyor, böylece kendimi biraz temizledim. Onu yanağından öptüm. "Çok kibarsın."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve beni öpüyor. "Aletimi gırtlağına soktuğumda ayık mıydım?"

Kaşlarım onun müstehcen konuşması karşısında şaşkınlıkla havaya kalktı ve...evet. Yine azdım.

"Umm... Yapabilir miyiz..."

Sylred bana gülüyor. "Doyumsuzsun."

Omuz silkiyorum. "Sizler denediğinizde seks konusunda gerçekten çok iyisiniz."

Üçü de dönüp bana bakıyor. "*Denediğimizde* mi?" Ronak kuşkuyla soruyor.

"Evet. Denediğin zaman. Diğer zamanlarda, gerçekten eşit görünmüyorsun. Eminim bu senin hatan değildir. *Her seferinde* harika olamazsın," diyorum yüzümü asmadan.

"Sana gününü göstereceğim," diye homurdanıyor Evert.

Üzerime atlamadan önce Ronak onu durdurmak için elini göğsüne koyuyor. "Bizi kışkırtıyor, aptal. Tatmin olacağını çok iyi biliyor. Sadece onu tekrar becermeni istiyor ama eşimizin sabretmeyi öğrenmesi gerekiyor."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "Tamamen sabırlıyım." "Değilsin."

"Ben de."

"Pekâlâ," diyor Sylred aramıza girerek. "Emelle, daha fazla seks yapmamız için bizi kışkırtmak yok. Geçidi kaçıramayız ve yakında bizim için geri dönecek."

"Peki," diyerek onları hücreden çıkarıp gardiyanın bizim için kapıyı açmış beklediği kapıya kadar takip etmeye başlıyorum. "Ama geri döndüğümüzde daha fazla seks istiyorum. Ve en az beş tane daha yagasms. Ya da sadece kendimle seks yapacağım. Ben *her zaman* eşitim."

Gardiyan şaşkınlıktan boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve ben onun nos-Şüphesiz az önce neyin peşinde olduğumuzun kokusunu aldığı için tüyleri diken diken oluyor. Hayvani gözleri yarım saniyeliğine parlıyor ama Ronak ona hırlıyor ve adam hemen gözlerini benden kaçırıyor. "Özür dilerim, Covey Fir- crown. Durumundan kurtulduğunu gördüğüme sevindim."

Ronak'ın hırıltısı azalır ve sertçe başını sallar. "Teşekkür ederim. Şimdi gidiyoruz."

Dördümüz yumurta binasının ana bölümüne geri dönüyoruz.

Ronak siyah beyaz yaldızlı tüylerime bakarak, "Tüylerin farklı," diyor.

Daha iyi görebilmesi için kanatlarımı biraz açıyorum. "Evet. Komik bir hikâye. Görünüşe göre artık bir iblis-melek-sandman-muhtemelen diğer Veil Minor varlıkları-kupid patron meleziyim." Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzüyorum. "Daha iyi bir başlık bulmalıyım."

Ronak bana kuşkuyla bakıyor. "Sen... sen gerçekten bir iblis olduğunu mu söylüyorsun?"

Yüzünün sert düzlemlerine aptalca kendini beğenmiş ve eğlenen bir ifade geliyor. "Tamam, öncelikle şu bakışı yüzünden sil. İkincisi... evet." Saçmalamak için ağzını açtığında hemen sözünü kesiyorum. "Ama lanet olası adanıza indiğimde bir iblis değildim! Bu daha sonra oldu." Duraksıyorum. "En azından ben olmadığından oldukça eminim. Yani, yüzde seksen eminim. Siyah tüyleri alana kadar olduğunu sanmıyorum, o da yıllar sonra oldu," diye açıklıyorum.

Kendini beğenmiş bakışı yüzünden hiç gitmiyor. "Haklıydım," diye belirtiyor. "Elbette o açıklamada duyduğunuz tek şey buydu."

Konuşmamız, az önceki ihtiyarın bizi fark edip yanımıza gelmesiyle kesiliyor. "Ronak, iyileşmişsin," diyor, yüz ifadesi şaşkınlığını gizliyor.

Ronak saygılı bir şekilde başını sallayarak, "Evet," diye cevap veriyor. "Eşim vahşi hayvanımı evcilleştirmeyi başardı."

Yaşlı adam bana şaşkınlıkla ve hatta belki de isteksiz bir hayranlıkla bakıyor. "Pekâlâ," diyor tüylü kanatları sırtında düzelirken. "Rahatladığımı söylemek hafif kalır. Seni kendine gelmiş gördüğüme sevindim."

"Teşekkür ederim, biz gidiyoruz-"

Ronak cümlesini tamamlayamıyor çünkü o anda üstümüzde bir yerde büyük bir patlama oluyor ve bir de bakıyorum ki devasa ahşap yumurta binası çatırdayarak yarılmış.

BÖLÜM 31

Daha önce olmadığı yerde aniden ay ışığı belirir ve tavan parçalanırken büyük tahta kıymıkları düşmeye başlar. Toz ve molozlar yere düşerken çığlıklar yükseliyor ve Ronak beni yere yatırarak vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor.

Etrafımızda bağrışmalar ve daha fazla çarpma sesi duyuyorum ve Ronak'ın uzuvları arasından yukarı baktığımda, yıkılmış tavana tünemiş bir tür devasa hayvan görüyorum.

Bu şey pullu ve siyahtır, en az iki sıra jilet gibi keskin dişleri ve irisleri ya da göz bebekleri olmayan iki büyük zümrüt gözü vardır. Çığlık atmak için ağzını açtığında, siyah ve kötü kokulu bir şey yayılır. Ağzından siyah kıvılcımlar gibi fırlar ve nereye düşerse düşsün yanar ve havayı sülfür kokusuyla doldurur.

"Bu phoukas!" Ronak'ın bağırdığını duyuyorum. "Onu buradan çıkarmalıyız!"

Ayağa kalkıyorum ve hem Evert hem de Sylred ellerimden tutup beni bir zamanlar dimdik ve kusursuz duran yıkık duvara doğru çekmeye başlıyorlar. Şimdi, moloz ve tahta parçalarından oluşan bir yığın ve dışarıda koşan ve bağıran genfinleri görebiliyorum.

Neredeyse ayaklarımın dibindeki enkaza takılıyordum ama Evert beni dik tutmayı başardı. Dışarı çıktığımızda gördüğüm yıkım karşısında dehşet içinde etrafıma bakıyorum. O phouka hayvanları *her yerde*. En az iki düzine kadar olmalılar.

Tuhaf kıvılcım nefesleriyle sağda solda bir şeyler yakarak kasabanın altını üstüne getiriyorlar.

ve yollarına çıkan tüm genfinlere saldırıyorlar. Genfinlerin tek avantajı kanatları ama yukarı baktığımda, prensin yüksek fae askerlerinden oluşan bir sürünün havada konuşlandığını, ellerinde yaylar olduğunu ve onları genfinlerin üzerinde eğittiklerini görüyorum. Phoukalardan kaçmak için uçmaya çalışan herhangi biri düzinelerce okla vuruluyor.

Ronak bizi eskiden bir tür kafe gibi görünen yıkık bir binaya çekiyor. Mobilyaları söküyor, birini önümüze koyuyor ve diğerini üstüne yığıyor, duvardaki delikten dışarıdaki yıkımı ve çılgınlığı izlerken altına çömelmemize izin veriyor.

"Burada kalamayız!" Sylred gürültünün üzerine bağırıyor. "Emelle, görünür hale gel ve asi adasına geri dön."

Tartışmaya başladım ama üçü de üzerime çullandı. "Şimdi, Emelle!" Ronak hırlıyor.

"Tamam, görünmez olacağım ama gitmiyorum," diyorum onlara kararlı bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan.

Bir nefesle Peçe'ye giriyorum... ve Ronak tamamen kendini kaybediyor.

Patlayan bir bomba gibi tüm vücudu sarsılır ve öfkeli vahşi hayvanı ortaya çıkar.

"Oh, kahretsin!" Evert bağırıyor, Ronak'ın kendisine saldırmak için savurduğu pençesinden zar zor kaçıyor.

Tekrar görünür hale geliyorum ve Ronak'ın sırtına atlayıp kollarımı boynuna doluyorum. "Ronak!" Kulağına çığlık atıyorum.

Tenim onunkine dokunur dokunmaz vücudunun yeniden sarsıldığını hissediyorum ve Ronak öne doğru sendeleyerek dizlerinin üzerine düşüyor. Nefes nefese bana bakıyor, gözleri tekrar siyaha dönüyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Evert.

Ronak ve ben ağır ağır nefes alıyoruz, birbirimize bakarken farkına varıyoruz.

"Peçe'ye giremem," diyorum. "Eğer girersem, tekrar vahşileşir."

Ronak hâlâ nefes nefese olmasına rağmen dişlerini sıkarak, "Fark etmez," diyor. "Yap şunu. Senin için en güvenli yol bu."

Sylred bir elini kirli yüzüne götürüyor ve alnında, başına bir şey düşmüş olması gereken bir kesik görüyorum. "O haklı, Emelle. İşler kötüye giderse, yapmak zorundasın. Ronak vahşi haliyle savaşabilir.

ve sen güvende olduğun sürece onu bu durumdan çıkarma şansın var. Ama hepimiz senin iyi olduğunu bilmeliyiz." Sylred çocuklara geri döner. "Portal için buluşma yerine geri dönmeli ve buradan gitmeliyiz."

Ronak başını sallıyor ve titreyerek ayağa kalkarken kollarımı onun etrafından çözüyorum. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, hayvandan kendisine dönüşmenin sarsıntısı ona zarar verdi ve demir hücresi tarafından uzun süre zayıflatılmış olmanın etkilerini hala hissettiğini biliyorum.

Ronak sert bir sesle, "Ben önden gideceğim," diyor. "Siz ikiniz onu kuşatın. Silahımız yok, bu yüzden yarı hayvan gibi davranmak zorundayız." Bana bakıyor. "Koşmayı bırakmayacaksın. Eğer ayrılırsak, geçide doğru gitmeye devam edeceksin. Eğer tehlike gelirse, Peçe'ye gireceksiniz."

"Ama sen-"

Sözümü kesti. "Fark etmez. Sen görünmez ol. Prens seni istiyor. Senin arkadaşın olduğumuz için bizi cezalandırıyor. Hiçbirimizi yakalayamadığı için çok kızgın. Sizi ele geçirmesine izin vermeyin."

Tartışmak, onlarla kalmam için ısrar etmek istiyorum, ama gözlerindeki sertlik asla yumuşamayacak ve şu anda ihtiyacı olan şeyin planını kabul etmem olduğunu biliyorum, böylece sürüsünün geri kalanını güvenli bir yere götürmeye odaklanabilir.

"Üçünüz geçide ulaştığınızda Emelle'i güvende tutun. Eğer asi üssü tehlikeye girerse, başka bir yere gidin ve saklanın."

Gitmek için hamle yaptığında kolunu yakalıyorum. "Bekle, sen ne olacaksın?" Talep ediyorum.

Başını iki yana sallar. "İnsanlarımızı bırakamam. Onları korumaya çalışmalı ve yardım etmeliyim."

"Sakın buna cüret etme," diye tısladım. "Sensiz gitmiyorum."

Ronak ilgisiz bir şekilde bana bakıyor ve sonra omzumun üzerinden Evert'e göz atıyor. "Bu bir emirdir. Şimdi gidelim."

Dönüp dışarı çıkmaya başladığında arkasından çığlık atıyorum ama Evert beni kolumdan çekiştiriyor ve Sylred de eliyle ağzımı kapatıyor.

Sokak berbat durumda.

Cenfinler yerde ölü yatıyor. Kaldırım taşları kararmış ve buharlaşmış, kubbeli binalar yukarı ve aşağı

Sokaklar çökmüş, moloz yığınları ve o tuhaf siyah dumandan başka bir şey yok.

Etrafımızda çığlıklar, kavgalar ve ağlamalar var ve üç ölü genfin cesedinin başında hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük bir kız gördüğümde Sylred'in yanından geçip onu kucağıma alıyorum. Çığlık atıp kaçmaya çalışıyor ama ben onu tutuyorum ve tartışacakmış gibi görünen Evert'e ters ters bakıyorum.

"Hadi," diye tersleyerek beni tekrar öne doğru çekti.

Yıkık binaları avantajımıza kullanarak caddenin kenarından ayrılmıyoruz. Tüm hayvanlar arkamızdaki yumurta binasında yoğunlaşmış gibi görünüyor, ancak önümüzde yüksek fae sol- diers ile savaşan genfinler var ve onları parçalamakla tehdit eden daha fazla phoukas var.

Sylred küçük kızı benden alıp göğsüne bastırıyor. Havadaki yoğun duman nefes almayı zorlaştırıyor ama aynı zamanda bize normalde sahip olamayacağımız bir koruma sağlıyor. Kız çığlık atmaya ve hıçkırmaya devam ederken, Sylred'in hemen mırıldanmaya başladığını, kızı yatıştırmak için havayı garip ses gücüyle doldurduğunu duyuyorum.

Ama bu örtü de aleyhimize işliyor, çünkü gözlerim üzerimize yağan garip duman ve külden yanmaya başlıyor. Tek görebildiğim yanımızdan geçen gölgeler ve bir köşeyi döndüğümüzde bir çift phoukas bizi fark ediyor. İkisi de Ronak'ın üzerine atılınca içimden bir çığlık kopuyor.

Bu şeyler aygırlar kadar büyüktür, ancak sürüngen vücutları onları, oflayan ağzından ve tüten burun deliklerinden kıvılcımlar çıkan garip bir kertenkele atına benzetir.

Ronak, gömleksiz, zayıflamış ve ani-maliyle hâlâ sallantıda olan Ronak, onlarla kapışmakta tereddüt etmiyor. Güçlenmiş dostum iki canavarın da önüne geçerek onları bizden uzak tutuyor. Bir bacağını kaldırarak ilkinin göğsüne bir tekme atıyor, gücü hayvanın geriye uçmasını ve bir yığın halinde, sersemlemiş ve eskisinden daha da k ı z g ı n bir halde yere düşmesini sağlıyor.

Ama Ronak çoktan ikinci Phouka'ya geçmiş, onu çıplak elleriyle boynundan yakalamış ve omurgasını kırmıştır.

Tüm bunları sadece saniyeler içinde yapıyor, gözleri altın ve siyah arasında gidip geliyor, kaslı vücudu adrenalin ve gerilimle titriyor. Etrafında daha fazla gölge gördüğümüzde-

Bu sefer yarım düzine yüksek fae askerinin eşlik ettiği iki canavar daha var. Askerler bir bütün olarak hareket ediyor, hareketleri o kadar kusursuz bir şekilde senkronize edilmiş ki tuhaf görünüyor.

Ronak kendini onların önüne çekerek on kat daha korkunç görünmesini sağlıyor. "Gidin!" diye bağırıyor bize.

Sylred beni diğer yöne doğru çekmeye başladı, çocuk hala kollarındaydı. "Bekle!" Umutsuzca ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. Tabii ki bırakmıyor.

"O kadar çok kişi onu öldürecek!"

"Ve eğer sana bir şey olursa, bu onu da öldürür!" Sylred bana bağırıyor.

Geriye dönüp baktığımda Ronak ve Evert'in sürüyle savaştığını görüyorum ama silahları yok ve sayıca çok azlar. Onları şimdi terk edersem öleceklerini kesin olarak biliyorum.

Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.

BÖLÜM 32

Ronak ve Evert'i ölüme terk etmeyeceğim. *Bırakamam*.

"Kızı geçide götürün!" Sylred'e aceleyle söyledim.

Ve sonra görünmez oluyorum.

Sylred adımı haykırıyor ama ben çoktan uçmuş, genfinlerimi kesmeye çalışan yüksek fae'lere doğru koşuyorum.

Yaklaştığımda, Ronak'ın vahşi haline geri döndüğünü görebiliyorum, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Hayvani içgüdülerinin olabildiğince vahşi olacağına güveniyorum. Belki onun hayvani gevşekliği ve benim sinsi saldırılarımla kaçabiliriz.

Bir dükkânın çatısına tünemiş yüksek bir fae'nin arkasından uçuyorum ve o da okunu Sylred'e doğrultuyor. Sylred fark etmiyor çünkü kollarında çığlık atan kızla boğuşuyor. Fae'nin sırtında demir uçlu oklarla dolu bir sadak ve kemerinde bir hançer var. Cisimsiz elimi hançerin kabzasının üzerine koyarak görünmez oluyorum, kılıcı kapıyorum ve o daha Sylred'e okunu fırlatamadan kılıcı sırtına saplamış oluyorum.

Fae çatıya yığılıyor ve ben de yayı kollarından çekip alırken sadağı omzuma ve kanadıma geçiriyorum. Ayaklarımı kubbeli çatıya dikerek bir ok yerleştiriyorum ve yüksekteki fae'ye doğru ilerliyorum.

Altmış yılı aşkın bir süre Dünya'da aşk tanrısıydım. Yay kullanmakta çok iyiyimdir. Bu yüzden ok üstüne ok attığımda rüzgar beni rahatsız etmez. Hareket eden gölgeler beni korkutmuyor. Duman gözlerimi yakıyor ama gözyaşlarımı omzumla temizleyip atmaya devam ediyorum.

Onlar daha ne olduğunu anlamadan üç yüksek fae'yi yere seriyorum. Onlar misilleme yapamadan gökyüzüne fırlıyorum, kanatlarım beni başka bir çatıya götürüyor ve diğer okçular bana nişan almaya başlayamadan tekrar yere iniyorum.

Ronak aşağıda iki yüksek fae ve bir phouka ile mücadele ediyor ama Evert'i hiçbir yerde göremiyorum. Ronak hırlayan, hırıltılı bir erkek as ama çıplak göğsünden birçok yere kan damladığını görebiliyorum ve yabaniliğinin bile onu uzun süre ayakta tutamayacağını biliyorum.

Üç oku aynı anda yerleştirip, arkadaşıma kıvılcımlar saçmaya çalışan phouka'ya doğru fırlatıyorum. Oklar yaratığın boynuna isabet ediyor ve o da başını sallayarak öfkeli ve acı dolu bir çığlık atıyor.

Bu sefer kafasına nişan alarak üç tane daha atıyorum, ama onları uçuramadan, yüksek bir fae askeri tepeme iniyor, beni dengemden itiyor ve yayı ellerimden uçuruyor.

Vücudum yuvarlak çatıya yayılıyor ve kenardan yuvarlanırken ivmeyi durduramıyorum. Yere bir yığın halinde düşüyorum ve tam ellerimi altıma almak üzereyken, asker tekrar üzerime geliyor ve beni saçlarımdan tutup yukarı çekiyor. Acı içinde çığlık atıyorum, tekrar görünmez olmayı hatırlamadan önce sadece bir saniyeliğine sersemliyorum.

Benim ani yokluğum yüzünden, yüksek fae yere yayılarak düşüyor. Ayağa kalktığında, hareketlerinin garip bir şekilde robotik olduğunu fark ediyorum ve ona bakmak için bir an ayırdığımda, garip bir şekilde ifadesiz göründüğünü de fark ediyorum. Aşırı odaklanmış ve duygularını bastırmış gibi değil, neredeyse gerçek bile değilmiş gibi.

Ama bununla oyalanamam, bu yüzden onun şaşkınlığını kendi avantajıma kullanıyorum. Fiziksel olarak saldırıyorum ve kemerindeki hançeri alıyorum. Sırtına sapladım ve ayağa kalkamadan kanadını ona doğru sabitledim.

Tekrar uçup onun ulaşamayacağı bir yere gidiyorum ve Evert'in yıkık dükkanlardan birinin içinde üç yüksek fae ile daha savaştığını görüyorum. Sadece pençeleri ve kırık bir masa ayağıyla savaşıyor. Yardıma ihtiyacı var. Tıpkı Ronak gibi, Evert'in de birkaç yerinden kanadığını görebiliyorum ve hırlayıp her şeyiyle karşılık vermesine rağmen yoruluyor.

Dumanın içinden uçarak umutsuzca ararken, enkazın içinde birkaç cansız yüksek fae buluyorum, vücutlarında ölümcül yaralar açılmış. Kılıçlarını kapıp Evert'in yanına uçuyorum ve yanına iniyorum. Aniden yanında belirdiğimde irkiliyor, ben olduğumu görünce hırlıyor.

Ona bir kılıç uzattım, küçük olanı kendime saklamak niyetindeydim ama onu da aldı ve beni arkasına itti. "Burada ne işin var lan senin?"

"Seni bırakmayacağım!" Şak diye söyledim.

Evert bana homurdanıyor ama sonra yeni bir güçle üç yüksek fae'ye saldırmaya başlıyor, her elinde bir kılıçla askerlere saldırıyor. Ben başka bir ok ve yay aramaya fırsat bulamadan onları saniyeler içinde haklıyor.

Sarsılarak bana doğru döndü, kılıçlarının ağzı kan içindeydi. Yüzü öfkeyle benek benekti. "Defol git buradan!"

Belki daha önce onun süper korkunç suratı karşısında sinerdim ama artık onlarla başa çıkabilecek kadar genfin öfkeleriyle uğraştım. Ona ters ters baktım. "Hayır."

Bana hırlıyor ve beni sarsmak ister gibi omuzlarımdan kabaca tutuyor. "İnatçı bir baş belasısın!"

"Çok kötü!"

Bana bir şey söylemek için ağzını açıyor ama acı dolu çığlıklar havada çınlayarak onu kesiyor. Dışarıya koşmadan önce bir an için birbirimize bakıyoruz. Çığlıkların yerdeki yüksek bir fae'den geldiğini ve vahşi bir Ronak'ın ona vahşice saldırdığını gördüğümde tökezleyerek duruyorum. Fae'nin çığlıkları Ronak ileri atılıp dişleriyle fae'nin boğazını acımasızca parçaladığında kesiliyor.

Kan ve irin tüküren Ronak bize doğru dönüyor, kanlı dişleri ve pençeleri molozların üzerine damlıyor.

"Ronak," diyorum ellerimi kaldırarak. "Biziz."

Ama beni duymuyor ve hala orada olduğunu gösteren siyah gözleri de yok. Hayvanı öne doğru ilerliyor ve beni kucaklayıp göğsüne yaslayarak koruyor.

Evert yaklaşmaya çalıştığında, alfa kükrer ve dişlerini gıcırdatır.

"Lanet olsun, Ronak!" Evert tersledi.

"Evert!"

Kafalarımız Sylred'in bağırdığı yöne doğru kırbaçlanıyor. "Geçit!"

Bizi ilerlemeye teşvik eden Sylred dönüyor ve yolu göstermeye başlıyor.

Ronak'ın beni takip etmesini sağlamam gerektiğini ve bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu bildiğimden, onun elinden kurtulabilmek için yeterince uzun bir süre görünmez oluyorum. Burada kalıp tek başına savaşmasına izin vermeyeceğim. Halkını savunmak isteyebilir ama eşi olarak onu savunmak benim görevim. Onun önünde yeniden belirdiğimde, ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat ediyorum.

"Hadi Alfa," diye onu ikna ediyorum. Beni yakalamak için hamle yapıyor ama ben geri sıçrıyorum, ulaşamıyorum. "Beni yakalaman gerekecek."

Yanıt olarak hırlıyor ama tam da umduğum gibi beni takip etmeye başlıyor. Dönüp Sylred'e doğru koşuyorum, Evert arkamızı kolluyor.

Her adımda Ronak'ın bana yaklaştığını, ondan kaçtığım için bana duyduğu hoşnutsuzluğu hırıldayarak dile getirdiğini hissedebiliyorum.

"Buraya!" Sylred işaret ediyor ve ben de bir zamanlar bir tür bar olan yıkık binanın içine dalıyorum. Geçit zaten oradaydı, diğer genfinler içinden geçiyordu, bazıları yaralıları taşıyordu, ama dalgalanıyordu - kenarlarda yanıp sönüyordu.

"Acele edin! Kapanmak üzere! Gidin!" Sylred diyor ki.

Ben gitmezsem o ve Evert'in gitmeyeceğini bildiğimden ve ayrıca Ronak'ı geçirmem gerektiğinden, diğerleriyle birlikte ileri atılıyorum, tam o sırada Ronak'ın pençeli elinin gömleğimin arkasını kavradığını hissediyorum.

Düşüyoruz ve bir yığın halinde yere iniyoruz.

BÖLÜM 33

M Tüm vücudum kocaman bir çürük gibi hissediyorum ve bu iniş de yardımcı olmadı. "Ugh."

Ronak üzerimde ve onu itmeye çalıştığımda hırlıyor. Asi adasındaki dev çadıra geri döndük ve pan-

Yaralıları taşımaya çalışan tekmelenmiş genfinler ve isyancı askerler etrafta koşuşturuyor.

"Alfa, bırak beni!" Çırpınıyorum.

O da karşılık olarak ensemi ısırıyor.

"Ah!" Başımı çevirerek onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Evert! Sylred!"

"Geldik," dediğini duyuyorum Sylred'in. "Kalkmana yardım ederdik ama vahşi arkadaşın bize ölümcül bakışlar atıyor."

Sinirle bir nefes çekiyorum ve Ronak'ın karnına dirsek atıyorum. Şaşırmış gibi bir "oof" sesi çıkarıyor ve ben de o anı kullanarak altından sıyrılıp ayağa fırlıyorum.

Önümü kesmek için ayağa fırlıyor, ben de uzanıp burnuna vuruyorum. "Kötü çocuk," dedim ona sertçe.

Şaşırmış bir halde ilerleyişini durduruyor ve bana bakıyor. "Bu daha iyi," diyorum ona. "Şimdi topukla."

Altın rengi gözleri şaşkınlıkla bana bakmaya devam ediyor, ama bana tekrar saldırmaya çalışmıyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Ona bakıyorum ve başını kaşıyorum. "Aferin oğluma."

Kuyruğunu mutlu bir şekilde sallıyor.

Evert ve Sylred bana bakakaldılar.

Üç genfine de iyice bakıyorum ve her bir kanayan yarayı, benekli çürüğü, yanık izini ve derilerine bulaşmış külleri not ediyorum.

"Siz iyi misiniz?" Onları daha iyi inceleyebilmek için yaklaşıyorum.

Evert beni sallıyor ve onun yerine yüzümü tutuyor. "Biz iyiyiz amına koyayım. *Sen* iyi misin?" Mavi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Neden her yerin morarmış? Sana kim dokundu? Onların işini bitireceğim."

"Çatıdan düştüm."

"O zaman lanet çatıyı kapatacağım."

Yüzündeki son derece ciddi ifadeye gülüyorum ve ona bir öpücük vermek için parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum. Küçük kız Sylred'in kollarında yeniden ağlamaya başlayınca arkamı dönüp nazikçe sırtını sıvazlıyorum.

Üç yaşından büyük olamaz, soluk sarı saçları ve ona uygun bir kuyruğu var. "Senin adın ne?" Ona sordum.

Burnunu çekiyor ve burnunu Sylred'in koluna siliyor. Sylred aldırmıyor. "Tula."

"Tula, bu çok güzel bir isim." Ona gülümsedim.

"Babamlar yaralandı ve hareket etmeyi bıraktı," diyor bana, alt dudağı titreyerek.

Sylred'le birbirimize acımasızca bakıyoruz ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Onun küçük kalbinin kırıldığını hissediyorum, sanki bir pencere patlayıp açılmış ve içeri tüm rüzgâr ve bıçak gibi buz girmiş gibi. Saçlarını okşarken ona sessizce "Biliyorum tatlım," diyorum. "Hey, benimle gelip gerçek hayattaki bir prensesle tanışmak ister misin?"

Tula'nın gözleri büyüdü ve ağlamayı keserek "Prenses mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Tamam."

Evert'e dönmek için hareket ediyorum ama alfamı tam yanımda, o kadar yakınımda buluyorum ki doğrulmaya çalıştığımda sırtım ve kolum onun göğsüne çarpıyor. "Oh. Gerçekten çok yakınsın."

Mırıldanmaya başladı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye iç geçiriyor Evert.

Viessa ve sürüsü sinsice yaklaşıyor. "Orada ne oldu öyle?" diye soruyor.

"Prens'ten geniş çaplı bir saldırı. Yakında saldıracağını biliyorduk ama bu kadarını beklemiyorduk," diye yanıtlıyor Sylred.

"Aşk tanrısı yüzünden!" diye sesleniyor bir ses.

Ses üzerine hepimiz arkamızı döndük ve geçidin olduğu yerde bir grup kanlı gen- yüzgecinin bir grup oluşturduğunu gördük.

"Ben mi?" diye sordum.

"Evet, sen," diye tükürüyor genfin erkeği, beni phoukalara yem edecekmiş gibi bakarak. "Onlarla çiftleşmemiş olsaydınız prens adamıza asla saldırmazdı," diyor benimkileri suçlayıcı bir parmakla işaret ederek.

Etrafındaki genfinler aynı fikirde homurdanmaya başlıyor ve benim yanımda Ronak bir adım öne çıkıp hırlayarak vücudunu koruyucu bir şekilde önüme koyuyor.

"Evet! Prens onu istiyor! Bence onu ona verelim!" diye sesleniyor bir başka genfin.

"Neden denemiyorsun lan?" diye homurdanıyor Evert, sesi son derece kısık.

"Hepimiz sakinleşelim," diyor Sylred, her zamanki barışçı tavrıyla. "Adamız az önce saldırıya uğradı. Ne kadar kayıp olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yeniden toparlanmalı ve sonra bir hareket planı yapmalıyız."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum!" diye savunur genfin. "Aşk tanrısını öldürün."

Midem ayaklarıma kadar iniyor ve genfin gözlerinde gördüğüm nefret karşısında istemsizce bir adım geri çekiliyorum.

"Arkadaşımı bir kez daha tehdit et," diyor Evert. "Sana meydan okuyorum."

Evert'in öfkesini, benim endişemi ve kızgın genfin grubunu fark eden Ronak önüme geçip bir uyarı hırıltısı daha çıkarıyor.

İşler çirkinleşmeden gitmeliyiz. İsteyeceğim son şey bu genfinlerden herhangi birinin daha fazla savaşmak zorunda kalması.

Uzanıp Evert'in kolunu çekiştirdim. "Hadi buradan çıkalım.
Gidip prensesle konuşacağız."

"Prenses öldü!" diye araya giriyor diğer genfin. "Söylentiye göre seninle ilişkiye girmiş, seni prensten kurtarmaya çalışmış,

ve bu yüzden ortaya çıktı. Bana öyle geliyor ki bu savaşta bize zarar veren sizsiniz."

"Evet!" arka taraftan başka bir genfin sesi duyuldu. "Senin yüzünden evim saldırıya uğradı. Sürüm katledildi."

"Özür dilerim," diyorum zayıfça, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Bence onu ve arkadaşlarını da asın. Ona bağlanarak kendi halklarına ihanet ettiler."

Yüzümdeki kan çekiliyor ve adamlarımın üçü de geriliyor, pençeleri saldırıya hazırlanmak için uzuyor.

"Bu kadar yeter."

Gruptaki herkes kapaktan içeri giren tören alayına dönüyor. Özel muhafızlarının en önünde ve ortasında Prenses Soora var.

Herkes onun kim olduğunu anladığında, hepsi dizlerinin üzerine çöküyor. "Bu Prenses Soora!"

"Bu prenses!"

"Bu imkansız." "Bu gerçekten o!"

Prenses Soora önümüzde durana kadar sesler bir ileri bir geri gidip gelerek mekâna karışıyor. Her zamanki ipek elbiseleri ve tacıyla değil, hepsinin giydiği savaşçı derileriyle asilere bakıyor.

"Beni iyi dinleyin ve şimdi dinleyin," diyor herkese bakarak. "Aşk tanrısı Emelle ölümümden sorumlu değil, çünkü böyle bir şey olmadı. Aslında, dünyanın geri kalanı pes etmişken ve öldüğümü düşünürken beni kurtaran oydu. Bugünkü korkunç saldırının suçlusu da o değil. Suçlu Prens Elphar. Emri veren oydu. Eğer suçu şimdi yanlış yere atarsanız, o zaten kazanmış olur çünkü bizi çoktan böldü. Onu yenmek için bir şansımız varsa, oyunlarına kanmamalıyız ve hata yapmayalım, çok fazla olacak. Prens bizimle oynamaktan hoşlanıyor. Karşılık verme şansımız bile olmadan kazanmasına izin vermeyin."

Yüzü sert ama lavanta rengi gözleri nazik bir şekilde isyancılara bakıyor. "Size söz veriyorum, bunu onun yanına bırakmayacağız. Liderlerinizle buluşun, ölülerinizi onurlu bir şekilde gömün ve sonra

karşılık vermeye hazır olun. Yoksa siz benim düşündüğüm devrimciler değil misiniz?"

Toplanan genfinlerin hepsi koro halinde "evet" der.

"Aşk tanrısı davamız için çok önemli. Ona saygılı davranırsanız bu işi kazanmamıza yardımcı olabilir." Prenses Soora bana döndü ve "Gel." dedi.

Sersemlemiş bir halde, o ve muhafızları dışarı çıkarken tek yapabildiğim onu takip etmek. Yolda, Prenses Soora'nın muhafızlarının yaralılar için tıbbi malzeme indirdiği çok sayıda araba sıralanmıştı.

"Kaç yaralı olduğuna dair bir sayım var mı?"

"Geçit açıldı ve on beş dakika boyunca açık kaldı," diye cevaplıyor prenses bizi sokaktaki en büyük arabaya götürürken. "Çıkarabildiğimiz kadarını çıkardık, ama yüksek fae kapatmak zorunda kaldı. Çok fazla insan çok hızlı bir şekilde geliyordu ve o da dayanamadı. En kısa zamanda portal gücüne sahip başka bir yüksek fae bulmaya çalışıyoruz, böylece takviye ekiplerin yanı sıra bir kurtarma ve geri alma ekibi de gönderebiliriz, ancak bu yaygın bir güç değil. Zaten bizim tarafımızda çok fazla yüksek fae yok. Prensin onlara bahşettiği üstünlüğün tadını çıkarıyorlar." Hepimiz arabanın içine doluşuyoruz, Ronak hariç, o atlara bakıp çenesini kırıyor.

Islık çalıyorum ve bacağımı sıvazlıyorum. "Hadi, Ro-Ro."

Bana dönerek homurdanıyor ama bir orman kedisinin tüm zarafeti ve üstünlüğüyle arabanın içine atlıyor. Bana doğru gelen Evert'i iten Ronak öne doğru ilerliyor ve bacaklarımın arasına, kalçalarının üzerine oturuyor. Başını tekrar okşuyorum, kuyruğu ileri geri sallanırken küçük bir mırıltı kazanıyorum.

Prenses Soora mor bir kaşını kaldırıyor. "Şu an hayvan halinde ama merak etmeyin, kimseye saldırmaz. Sanmıyorum."

Sanki bu tamamen kabul edilebilir bir şeymiş gibi başını sallıyor. Soora'nın bu yönünü seviyorum. Mükemmel bir şekilde dengeli ve şımartılmış bir prenses gibi görünebilir, ancak aslında çok fazla sarsılmayan bir baş belasıdır.

Tula hükümdara doğru bakar. "Ah, neredeyse unutuyordum. Prenses Soora, bu Tula. Tula, Prenses Soora ile tanış."

Onlar.

Sarışın kız Sylred'in göğsünden dışarı bakıyor. "Sen gerçek bir prenses misin?" diye soruyor Soora'ya şüpheyle.

Prenses gülümser. "Öyleyim. Buluşmamızda tacımı takmadığım için özür dilerim."

"Sorun değil," diyor Tula. "Mor saçlarını seviyorum."

"Teşekkür ederim."

Tula ona bir gülümseme veriyor ve sonra bir kez daha Sylred'e yaslanıyor, malikaneye geri dönerken arabanın sallanmasıyla kısa sürede uykuya dalıyor.

Yolun geri kalanında sessiz kaldık, hepimiz az önce olanları düşündük. Kalbim tüm genfinler için acıyor ve bugün kaç tanesinin kaybolduğunu öğrenmekten korkuyorum. Evert kolunu omzuma doluyor ve beni kendine yaklaştırıyor, Sylred ise diğer tarafıma oturuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Tüm bu dokunuşlar için minnettarım çünkü bana hepsinin burada olduğunu ve kurtulduğumuzu hatırlatıyor. Ama aynı zamanda, küçük Tula'nın babaları da dahil olmak üzere pek çoğunun kurtulamamış olması kalbimi kırıyor.

Bu saldırıdan beni sorumlu tuttuklarında o genfinlerin gözlerinde gördüğüm nefreti gözümün önünden geçiriyorum ve içimi bir hüzün kaplıyor. Haklı mıydılar? Bu benim hatam mıydı?

Bunu yüksek sesle söylersem çocukların ne diyeceğini biliyorum, bu yüzden söylemiyorum. Ama içten içe, suçlamanın gerçekliği kemiklerime işliyor ve katılaşıyor. Çünkü o genfinler haklıydı. Prens benim yüzümden genfin topraklarına saldırdı. O usta bir oyuncu ve ilk hamlesini yaptı.

"O askerlerde tuhaf bir şey fark eden oldu mu?" Ben sordum. "Ne gibi?" Sylred soruyor.

Tuhaf hareketlerini ve ifadesiz yüzlerini düşünüp duruyorum. "Bilmiyorum. Sadece... garip görünüyorlardı."

Ne olduğunu anlayamıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor ve başka kimse de bir açıklama yapmıyor, böylece vagon yine sessizleşiyor. Prens hamlesini yaptı, hem de hızlı ve ölümcül bir hamleydi bu. Asıl soru, bundan sonra ne yapacak?

BÖLÜM 34

Malikaneye döndüğümüzde Zalit ve Belren bizi karşılamak için dışarı çıktılar. "Ne oldu?" Zalit hepimize bakarak soruyor acımasız ifadeler.

Prenses Soora, "Prens Elphar ilk saldırısını yaptı," diye yanıtlıyor.

Zalit turuncu dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Ben komutanların toplanmasını sağlayacağım."

"Şu gizli ada," diye ağzımdan kaçırdım. "İçinde ne olduğunu bulabildiniz mi?"

Zalit başını sallar. "Bariyerini aşmamızın hiçbir yolu yok. Soora'nın bariyerlerinden bile daha güçlü ve bu da bir şey ifade ediyor, çünkü Soora bu tür sihir ve bariyer büyülerinde en yetenekli olanlardan biri. Ama artık ordusunun en azından bir kısmını orada tuttuğunu biliyoruz. Aksi takdirde casuslarımız krallık adasından gelen milis hareketlerini bize haber verirdi. O güçleri kullanmış olsalardı Genfin adasına gizlice saldıramazlardı. Orada çok fazla gözümüz var."

"Öyleyse bu gizli adada ne tür bir gücü olduğunu ve orada saklıyor olabileceği başka şeyleri bulmamız gerekiyor," diye düşünüyorum.

"Phoukalar," diyor Sylred aniden. "O hayvanlar eğitilemez. Bazılarını yakalamış ve o günkü saldırıya kadar saklamış olmalı ki onları adamıza saldı."

Zalit ciddiyetle, "Kim bilir orada başka neler var," diyor.

Bir nefes üfledim. "Tamam, sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi."

Evert gözlerini kısar. "Sakın aklından bile geçirme."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki, ne yapmamızı istiyorsun?"

Evert üç uzun adım atarak üzerime geliyor, yüzünde müthiş bir çatıklık var. "İlk seferinde ayrıldıktan sonra dersini almadın mı? Yoksa seni tekrar cezalandırmamı mı istiyorsun?" diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Bu saçmalığı her yaptığında alfamıza ne olduğunu hatırlatmama ihtiyacın var mı?"

Göğsünü itiyorum ama sadece kendimi geriye doğru itmeyi başarıyorum. Aptal güçlü genfin.

Ayaklarını sabit tutarak, tam yanımda duran Ron- ak'a sert bir bakış atıyor, hayvan gözleri etrafımızdaki çok sayıda muhafızı izlerken sağa sola dalıyor. Çok yaklaşan herkese dişlerini gösterirken kuyruğu tedirginlikle titriyor.

"Bana söz vermiştin," diye hatırlatıyor Evert ve bir anda tüm savunmacı tavrım içimden akıp gidiyor.

Doğru söylüyor. Söz verdim. Onu bir daha terk etmeyeceğime söz verdim.

Bir nefes veriyorum ve elim onu itmek yerine gömleğini yumrukluyor. "Haklısın," diye itiraf ediyorum.

Biraz daha tartışmak için ağzını açıyor ama şaşkınlıkla gözlerini büyütüyor. "Bekle. Benimle tartışmayacak mısın?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama yine de prensin adasında ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Yani yardıma ihtiyacımız olacak."

Lex belirdiğinde pembe dumanlar önümde canlanıyor.

Ronak ona hırlıyor ama ben onu bir tasma gibi kuyruğundan tutarak ona saldırmasını engelliyorum. Hırıltısı bir tür iniltiye dönüşürken boğuk bir ses çıkarıyor.

"Ro-Ro, bu benim iyi arkadaşım Lex. Ona saldırmak yok, tamam mı?" Ona söyledim.

Elimde tuttuğum kuyruk sertleşiyor ve Evert bana sırıtıyor. "Böyle yapmaya devam edersen korkusuz alfan pantolonuna boşalacak."

Oh.

Kuyruğunu hızla bırakıyorum ama alfa onu belime doluyor ve ereksiyonu sırtıma girecek şekilde bana doğru bastırıyor. Saçlarımı okşamaya başladığında onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama Evert'in nefesinin altından kıs kıs güldüğünü duyabiliyorum.

Muhafızlar kılıçlarını Lex'e doğru kaldırarak prensesin etrafını korumaya alırlar ama Belren bileklerine bir fiske vurarak tüm kılıçların yeniden gökyüzüne çevrilmesini sağlar. "O bir düşman değil," diye tersledi Belren. "Kılıçlarınızı ona doğrultmayın."

Lex Belren'e bakıyor ve dudaklarının kenarlarında utangaç, küçük bir gülümseme görüyorum. Vay, vay, vay. Belki de benim iş bitirici aşk tanrısı asistanım baştan çıkarılma fikrine ısınıyordur.

Prenses Soora muhafızlara "Sorun yok," dedi. "Yerinizde kalın."

Belren kontrolü bırakır ve muhafızlar söylendiği gibi geri çekilirler.

Lex kibarca gülümsemeye devam ederek, "Merhaba," diyor.

Oldukça eminim ki
her gardiyan tatlı gülümsemenin altında yumuşar. Ya da göğüsler.
Harika göğüsler olabilir.

"Hey, Lex," dedim. "Acaba bana bir görevde yardım edebilir misin?"

Belren fırtınalar estiriyor. "Kesinlikle olmaz. Onu prensin adasına tek başına gönderemezsin."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Oh adamım, onun için çok zor. Ve... Gözlerim pantolonunun önüne kayıyor. Evet, evet. O da sert.

"Bence ona aşık olman çok şirin," diyorum ona. Maskesindeki delikten dudağının alaycı bir ifadeyle geri çekildiğini görüyorum.
"Boynuzlu Kanca'nın *aşkı* yoktur."

"Hı hı, tabii," diyorum, cevabını geçiştirerek. Koca bir yalancı suratı var, çünkü bir mil öteden onun aşkının kokusunu alabiliyorum, ama burada daha büyük bir insan olacağım ve bunun peşini bırakacağım. "Her neyse, haklı olduğun bir nokta var." Düşünceli bir şekilde dudaklarıma dokunuyorum. "Lex, asistanım olduğun için seni bu âleme çekebildiğimi biliyorum, peki ya diğer aşk tanrısı?"

"Oh, evet." Başını sallıyor ve ellerimi işaret ediyor. "Bu senin Aşk Tanrısı Başı güçlerinin bir parçası. Çağırmak istediğin aşk tanrısının numarasını ya da adını söylemen yeterli. Bu güçler aynı zamanda yeni üyelerden aşk tanrısı yaratmanızı da sağlıyor."

İşaretime yeni bir saygıyla bakıyorum. "Huh. Bildiğim iyi oldu.
Teşekkürler Lex."

Parlamaya başlaması için elimi biraz sallıyorum ve hemen radyoaktif sakız gibi yanıyor.

Boğazımı temizleyerek ellerimi birbirine sürttüm ve aşk tanrısı gibi müthiş içgüdülerimi takip ederek Peçe'nin içinden uzanıp uzay ve zamanın içinden bir cu- pid kopardım.

Bir başka pembe duman pufu belirir ve sonra Sev tüm ihtişamıyla ortaya çıkar... pantolonu ayak bileklerinde.

"Boktan bir saat! Beni kaçırmak için çok kötü bir zamanlaman var!" Bana dik dik bakıyor, aleti hâlâ dışarıda ve ben de kendimi tutamayıp bakıyorum.

"Bu... pembe sim mi?"

Sev neden bahsettiğimi anlamamış gibi sikine bakıyor. "Oh. Bu. Bu benim lanet menim, değil mi? Bir aşk tanrısı olmalı."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, başka tarafa bakamıyorum, ta ki Evert yanıma gelip bir eliyle gözlerimi kapatana kadar. "Pantolonunu yukarı çek," diye Sev'e çıkıştı.

"Evet, kuyruğunu kıstır," diye mırıldanıyor Sev ve giysilerini çıkarmaya başladığını duyuyorum.

"Dölünün... pembe sim gibi çıktığını mı söylüyorsun?" Soruyorum, çünkü emin olmam gerektiğini hissediyorum. Sev pantolonunu bağlamayı bitirirken Evert'in elini gözlerimden çekiyorum. Gerçi ellerinde hâlâ faaliyetinin izleri görülüyordu. Hah. Erkek dölünün bu kadar güzel olacağını kim bilebilirdi?

"Evet, ben de bunu söylüyorum," diye onaylıyor Sev. "Onu da görmeliydin," diyor hınzır bir sırıtışla. "Bana göğüslerini boyattı. Seni de boyamamı ister misin patron?" diye soruyor ve bana göz kırpıyor.

Evert, "Senin o lanet kafanı koparıp harpilere yedireceğim," diye homurdanıyor.

"Sakin ol, sadece şaka yapıyor," diyorum sinirlenen arkadaşıma. "Sev zararsızdır."

Evert başını sallar ve "lanet olası aşk tanrısı" hakkında bir şeyler mırıldanır.

Ona gülümsüyorum. "Sahiplenici davrandığında çok seksi oluyorsun. Tepkini takdir ediyorum."

Yüzündeki öfke hemen dağılıyor ve bana gamzelerini gösteriyor. "Öyle mi? Neden buraya gelip bana ne kadar minnettar olduğunu göstermiyorsun?

kendi? Tercihen kulağıma adımı haykırarak biten bir tane."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Evet, bunu kesinlikle yapabiliriz. Daha sonra."

Evert'in artık aşk tanrıma karşı ölümcül düşünceler beslemediğini görünce Sev'e dönüyorum. Artık giyinmiş olan Sev bir an etrafına bakınıyor. Herkesin onun etrafında toplandığını görünce ellerini çırpıp ovuşturuyor ve çok memnun görünüyor. "Bu bir seks partisi daveti mi? Tam zamanında!"

Evert'e doğru tüm küstahlığıyla yürüyor. "Kızgın olanla başlayacağım ve sonra..." Sev, gözlerini prensese dikmeden önce hepimiz envanterdeymişiz gibi etrafına bakınıyor. "Ve sonra bu güzel mor çiçeğin tadına bak. Nasılsın, aşkım?"

Muhafızlar kılıçlarını tekrar kaldırır ama bu sefer Belren onları durdurmaz.

İç çekiyorum. Evert yine kızgın görünüyor, lanet olsun. "Sev, Evert'le *ya da* prensesle seks yapamazsın. Seni buraya resmi aşk tanrısı işi için çağırdım. Yani, bir nevi."

İnliyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Lanet olsun, patron. Sen gittiğinden beri kıçımı yırtarak çalışıyorum. Hep iş, hiç oyun olamaz."

"Aslında," diye araya girdi Lex. "Terfi ettiğinden beri tam on iki cinsel ilişki yaşadın." Lex'in ışıltılı avuçlarına bakarken başını öne eğiyor. "Bu olay hariç."

"Lanet olası bir klişe olma!" diyor ona. Bu her ne demekse.

Ona sert bir bakış attım. "Gerçekten mi, Sev? On iki mi?" Omuz silkiyor. "Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum patron."

Bunun için onu suçlayamam. Onlara planımı anlatmak için ağzımı açtım ama gömleklerini fark edince durdum. Daha önce fark etmemiştim çünkü pembe parıltılı sperm ve adamın açıkta duran penisi dikkatimi çekmişti. "Siz ikiniz ne giyiyorsunuz?"

Lex, önünde "Öp Beni, Ben Aşk Tanrısıyım" yazan pembe tişörtüne bakar.

"Sev bazılarımıza yeni üniformalar vermeyi kendine görev edindi. Bu en az cinsel tercihimdi," diyor bana dürüstçe.

Sev'e bakıyorum ve üzerinde "Yaşamak için üfler ve çekerim" yazdığını görüyorum.

"Yeni üniformalar deniyorum, değil mi?" Sev gururla söylüyor.

"Ne kadar da... yaratıcısın."

"Sağ kıçına bahse girerim öyle." O da başıyla onaylıyor. "Onun kıçından bahsetme," diye tersliyor Evert.

Uzanıp parmaklarımı Evert'in parmaklarının arasından geçiriyorum, daha çok Sev'e saldırmasını engellemek için. "Prensesten uzaklaşabilir misin, Sev? Muhafızları tedirgin ediyorsun," diyorum ona.

Kendisine doğrultulan kılıçları yeni fark etmiş gibi arkasına bakıyor ve bir elini pembe saçlarında gezdiriyor. "Eğer kılıçlarınızı bana doğrultacaksanız, en azından önce bana bir içki getirebilirsiniz." Onlara göz kırpıyor ve kılıçlardan birine baştan çıkarıcı bir şekilde elini uzatıyor. Muhafızın yüzü kızarınca Sev'in sırıtışı genişler. "Evet, bu benim kıçımı tekmelemek istiyor, değil mi? Doğru söylüyorsun."

Muhafız sadece yutkunur ve hızla başka tarafa bakar.

"Sev," diyorum, dikkatini tekrar bana çekerek. "Odaklan. Senin ve Lex'in benim için bir şey yapmanızı istiyorum ve bu gerçekten çok önemli."

İnliyor. "Peki, tamam. Ama işim bittiğinde bu fae'lerle biraz zaman geçireceğim, anladın mı?"

Bir el salladım. "Tamam, tamam. Ama aşk tanrısı numaraları yok," diyorum onu işaret ederek. "İnsanları pantolonuna sokmak için sağda solda Fae'lere şehvet duyamazsın."

Alay ediyor. "Sanki ihtiyacım var da. Ben senden daha güzelim, aşkım." Haksız da değil.

"Pekala, senin patronluğun için ne yapmamız gerekiyor?"

Prens, savaş ve gizli ada hakkındaki hikâyeyi hızlıca anlatıyorum. Bitirdiğimde Sev ıslık çaldı. "Bu diyarla başını büyük bir belaya soktun, değil mi?"

"Evet. Bunu halledebilir misiniz?"

"Elbette yapabiliriz," diyor kendinden emin bir şekilde. "İkimiz Kraliyet Bokkafası'nın neyin peşinde olduğunu öğreneceğiz, değil mi aşk tanrısı altmış dokuz?" diye soruyor Lex. "O zaman belki küçük bir orji öncesi kutlama yaparız, ne dersin?"

Belren bileğine bir fiske vurarak Sev'i bir çift muhafıza doğru savurur ve muhafızlar onu güçlükle yakalamayı başarır.

"Seninle ya da başka bir şekilde herhangi bir seks partisine katılmıyor," diyor Belren ona sert bir şekilde.

Sev kendini fırçalıyor ve gülüyor. "Bu lanet olası Fae'ler tam bir gezi, değil mi patron? Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Sev. Uslu dur," diye yalvarıyorum.

Bana el salladı. "Tamam, tamam. Endişelenmene gerek yok patron."

"Lex?" Onu kontrol ediyorum.

"Elbette, Madam Cupid Emelle. Bunu halledebiliriz."

"Teşekkür ederim. Prenses Soora size bu adanın nerede olduğuna inandığı koordinatları verecek. Peçe'ye gidin, biraz casusluk yapın ve hemen geri gelin. Seni on iki saat içinde görüş alanına geri çağıracağım."

"O zaman bize bir seks partisi düzenlersin?"

Sev malzemeleri. "Hayır."

Sev nefesinin altından küfrediyor ve bana mantıksız davranıyormuşum gibi bakıyor.

Lex'e dönüyorum. "Ona göz kulak olur musun?"

Sol gözü seğiriyor ama yine de kibarca başını sallamayı başarıyor. "Elbette."

"Tamam. İyi şanslar. Öğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenin."

Her iki aşk tanrısı da pembe bir bulutun içinde kayboluyor ve ben kaşlarını çatmış bir Belren'le kalıyorum. "O iyi olacak," diye onu temin ediyorum. "Tehlikede olacaklarını düşünseydim onları göndermezdim. Söz veriyorum."

Cevap vermiyor, sadece topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Evet. Çok sert eziliyor.

BÖLÜM 35

"Yerde dumandan kalan şu pembe kalıntılara baksanıza," diye homurdanan bir ses duyuyorum. "Bu gidiyor temizlenmesi gerekiyor."

Dönüp şu anda prensesin yanında duran kısa boylu ve tıknaz ocak fae'sine bakıyorum. "Duru!" diye haykırıyorum, öne doğru koşarak. Onu heyecanla sıkarak kocaman bir kucakla sarıyorum.

Ben onu bırakana kadar kıpırdamadan öylece durdu ama o da bana sarılmak istedi. Bunu anlayabiliyorum.

"Seni özledim!" Ona söyledim.

Bana kaşlarını çattı ve eski üniformasının tozunu almaya başladı, çünkü üzerinde biraz kir vardı.

Cebinden bir temizlik bezi çıkarıyor ve göreve çıkmış bir ocakçı gibi o şeyle leke mücadelesine başlıyor.

"Ocak devrimine sen önderlik ettin, değil mi?" Ona sinsice sordum. "Kral doğru düzgün hizmetçisi olmadığı için çok kızgın." Bunu nereden bildiğimi ya da köpük banyosunu nasıl mutlu sonla bitirmeye çalıştığını anlatmıyorum.

Bezi kaldırırken bana "Tabii ki yaptım," diyor.

Önlüğüne göz kırpıyorum. "Vay canına. O lekeyi kaltağın yapmış."

Bana etkilenmemiş bir bakış attı.

"Aşk tanrısı kötü bir söz söyledi," diye fısıldadığını duyuyorum küçük Tula'nın Sylred'e. "Söyledi," diye küçük bir gülümsemeyle onaylıyor.

Duru, kirli ve yapışkan genfin çocuğuna bir bakış atar ve ne olduğunu anlar gibi olur.

"Prensesin mutfağından taze taze pişmiş koca bir pastam var. Benimle gelip tadına bakarak prensese çay ikram edecek kadar güzel olduğundan emin olabilir misin?" Duru öne doğru yürüyerek soruyor.

Tula utangaçça başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. Sylred onu bırakıyor ve küçük genfin kızı Duru'nun elini tutuyor. Malikânenin içine doğru yürüyorlar, Duru araya girip bakır parlatırken limon kullanmanın önemini anlatıyor.

Prenses Soora hepimize bakıyor. Benimkiler hâlâ birkaç yerden kanıyor ve düşmek üzereyim. Gözleri hâlâ hırlayan ve bana sürtünen Ronak'a kayıyor. Onu her uzaklaştırmaya çalıştığımda boynumu ısırıyor, göt herif.

"Arkadaşın iyi olacak mı?" diye soruyor bana.

Elbisemi çıkarmaya çalışırken ona bakıyorum. Neyse ki, korse bağları şu anki hayvani durumunda onun için çok gelişmiş görünüyor, bu yüzden boşuna çok fazla itiyor ve homurdanıyor.

"Umarım öyledir," diye cevap veriyorum.

"Bundan kurtulamama ihtimali var," diyor Evert bana açık açık. "Onu bundan bir kez kurtardın, ama eğer Peçe'ye girmeye devam edersen, hayvan olarak kaldığı bir zaman olacak."

Kuyruğunu kovalamak için etrafında dönmeye başlayan alfamı izliyorum ve suçluluk duygusu içimi kaplıyor. "Evet, bu iyi olmazdı," diye mırıldanıyorum.

"İçeri gir. Dinlenin. Sizin için bitişik odalar hazırlattım bile," diyor Prenses Soora.

Hepimiz malikâneye girip yollarımızı ayırıyoruz, ben de merdivenlerden odama çıkıyorum. Hizmetçilerden biri Evert'e odasının koridorun sonunda olduğunu göstermeye çalıştığında, ona bir homurtu veriyor ve onun yerine benim odama giriyor.

"Kusura bakmayın, iki arkadaşım göt herifin teki," diyorum.

Sylred'e ihtiyatla bakıyor. "Hayır, iyi huylu olan o," diyorum ona.

Sylred nazik bir gülümsemeyle, "Arkadaşımın odasında kalmaktan çok memnun olacağım," diye cevap veriyor.

"Peki ya..." Sola doğru sivri bir bakış atıyor ve biz de onun bakışlarını takip ederek pantolonunu indiren, aletini tutan ve halının her yerine işeyen Ronak'ı görüyoruz.

Burnumun kenarını çimdikliyorum ve başımı sallıyorum. "Duru çok kızacak," diyorum. Sonra kendi şakama homurdanıyorum.

Ronak'ın kalçalarını biraz oynatmasını izliyorum ve gözlerimi kısıyorum. O... Evet. İdrarıyla halıya bir penis çiziyor. Çişli penis resmi. Aslında biraz etkileyici.

Hizmetçi endişeyle, "Onu dışarı çıkarayım mı leydim?" diye sorar. Ronak o anı seçerek tam cepheden döner ve etkileyici kuku mantarını ona gösterir.

"Ronak!" Tersledim. "Şapkanı kaldır; bu hiç kibar değil!"

Sylred bir kahkaha atıyor ama Ronak aleti hâlâ dışarıdayken bana bakıyor.

Hizmetçi bayılmaya ve kaçmaya eşit derecede hazır görünüyor.

Bir alfanın siki bunu yapar, sanırım.

BÖLÜM 36

I Ronak'ı kolundan tutup odaya çekmeye başladım. Hizmetçiye "özür dilerim" diye karşılık veriyorum ve kapıyı kapatıyorum. hepimiz içeri girer girmez. Su sesi duyuyorum ve banyoya girdiğimde Evert'i çoktan dev küvetin içinde buluyorum.

"H a d i , Scratch. Seni temizleyelim."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Kanatlarımı bedenimin içine çekiyorum ve saçlarımı omuzlarımın üzerinden çekiyorum. Sylred arkamdan geliyor ve hemen korsajımı çözmeye başlıyor. İşi bittiğinde, banyo boyunca küvete doğru ilerliyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, omurgamda küçük bir heyecan yaratıyor.

Ronak suya tiksintiyle bakıyor ve sonra pencerenin dışında cıvıldayan kuşlar dikkatini dağıtıyor. Onları izlerken altın rengi gözleri parlıyor, kuyruğu kedi gibi ilgiyle ileri geri sallanıyor.

Küvetin üzerinde dururken, ayak parmaklarımı yavaşça suya daldırıp sonra tamamen içine girerken ekstra baştan çıkarıcı olmaya özen gösteriyorum. Ilık su sadece meme uçlarıma ulaşıyor ve ellerimi yanlarımda gezdirirken nefes nefese bir inilti daha ç ı k a r ı r k e n suyun saçlarımı ıslatmasına izin vererek geri dalıyorum.

"Seni çok iyi duyuyoruz, Scratch. Siklerimizi istiyorsun. Alay etmeyi bırakabilirsin."

Başımı kaldırıp Evert'e umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Çay içmek mi? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum masumca.

Küvetin kenarındaki sabun kalıbını kapıyorum ve kendimi köpürtmeye başlıyorum. Omzumdan başlıyorum, sonra köprücük kemiğime doğru ilerliyorum,

ve sonra göğüslerime daha fazla dikkat ediyorum. Sabunu kıvrımlarımın ve meme uçlarımın etrafına getiriyorum ve Evert'in gözlerinin her hareketimi takip etmesini izliyorum. Evet. Alay etmede çok iyiyim.

Sylred küvete giriyor ve yanındaki koltuğa yerleşiyor, böylece ikisi de Evert'in deyimiyle benim küçük şovumu mükemmel bir şekilde görebiliyorlar.

Göğüslerimde mükemmel miktarda kabarcık olduğunda, sabun kalıbını aşağı kaydırarak işleri bir çentik atmaya karar veriyorum. Aşağıya iniyorum, aşağıya, aşağıya, cupidy merkezime kadar.

Sabunu bırakarak bacaklarımı açtım ve parmaklarımın aşk dudaklarımın üzerinde kaymasına izin verdim. Adamlarım her an üzerime atlamaya hazırmış gibi beni izlerken, kendimi yaşayan en seksi insan gibi hissediyorum.

Parmaklarım mememin üzerinde dans ettiğinde, nefes nefese bir iniltiyle başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor Evert banyonun karşısından.

Devam ediyorum, tam istediğim gibi ovuyorum, ama doruğa ulaşamadan su şıpırdıyor ve Evert ile Sylred aniden yanımda belirip kontrolü ele alıyorlar.

Evert elimi kendime dokunduğum yerden alıyor ve kasıklarına götürüyor. Gözlerinin içine bakarak, yüzgeçlerimi yavaşça sikinin etrafına doluyor ve onu aşağı yukarı okşamaya başlıyorum. Nefes nefese tıslıyor ve elimi kendi eliyle kapatarak daha sert sıkmam ve daha hızlı hareket etmem için beni teşvik ediyor.

"Patronluk taslıyorsun," diye takılıyorum. Sylred'e döndüğümde, elinde kendi sikiyle uğraştığını ve ağırlaşmış gözlerle beni izlediğini görüyorum. Uzanıp onu diğer elime alıyorum ve bunu yapar yapmaz ağzımı yakalamak için öne doğru eğiliyor.

Diğer tarafımdaki Evert'in parmaklarını suya daldırdığını ve kalçamda gezdirdiğini hissediyorum.

Çaresizlik içinde bacaklarımı daha da açıyorum ve onun kirli çenesinin yanağıma sürtündüğünü hissediyorum, "Şu haline bak, bacaklarını benim için açıyorsun. Sana ne yapmamızı istiyorsun, Scratch? Söyle bana. Söylediğini duymak istiyorum."

Tanrım, benimle edepsizce konuşmasına bayılıyorum.

"İstiyorum-" Sözlerim, aniden iki parmağını içime sokup beni gerdiğinde bir iniltiyle kesiliyor.

Kolayca içeri kayıyor ve beni makaslamaya başlıyor ve ellerim siklerinin etrafında sıkıca sarılıyor.

"Bundan hoşlanıyor," diye nefes alıyor Sylred, boynumu ısırarak.

"Yeterince hoşuna gitmemiş olmalı, çünkü hâlâ söyleneni yapmıyor," diye yanıtlıyor Evert.

Başparmağını klitorisime bastırarak, ben inleyen, kıvranan bir karmaşa olana kadar beni çalıştırıyor. Ve tam o mükemmel zirveye ulaştığımda, elini çekti.

Gözlerim kaşlarımı çatarak açıldı. "Seni orospu çocuğu."

"Bu hiç hoş değildi, değil mi Syl?" Evert sırıtıyor.

Sylred nefesinin altında mırıldanır. "Buraya gel, Emelle."

Uzanıp beni belimden tutuyor ve sonra hiç uyarmadan beni sikinin üzerine indiriyor.

"Siktir!"

İçime tamamen oturan Sylred bacaklarımı birbirinden ayırıyor, böylece ona tamamen sarılıyorum. "İşte, daha iyi oldu mu?" diye soruyor bana.

"Evet!" Ona karşı hareket etmeye başladığımda söylüyorum.

"Güzel. Şimdi Evert'e duymak istediklerini söyle, biz de seninle ilgilenelim," diye söz veriyor.

Hâlâ içimde hareket etmiyor ve parmakları bile ağrıyan göğüslerime ve şişmiş klitorisime gitmek yerine kalçalarımda duruyor.

"Beni bu küvette becermeni ve boşalmamı sağlamanı istiyorum," diyorum ona, ses tonumda umutsuz bir sızı var.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve sonunda içimde daha da derinlere inmek için kalçalarını yukarı kaldırıyor.

Mırıldanıyorum, her hareketi seviyorum.

Evert arkamdan yaklaşıyor ve saçlarımı yumrukluyor, böylece sırtım ona doğru eğiliyor, göğüslerim Sylred'in yüzüne doğru fırlıyor. "Bu güzel memeleri bizim için çok güzel yıkadın, değil mi Scratch?" Evert kulağımı ısırırken soruyor.

"Evet."

Elimi tutuyor ve tekrar sikinin etrafına koyuyor. "Böyle muhteşem görünüyorsun," diyor bana. "Sylred'in sikinin üzerinde zıplıyorsun, göğüslerin yüzünde, elin beni kavrıyor." Ben onu daha sıkı sıkıp hızlıca çalıştırmaya başlayınca küfrediyor.

"Aynen böyle," diyor, bir elini klitorisime götürerek.

Onun dokunuşuyla Sylred'in üzerinde deli gibi debelenmeye başlıyorum, içimde biriken kreşendoya nihayet ulaşmak için çaresizce çabalıyorum. Ben ne kadar hızlı gidersem, Sylred o kadar sert nefes alıyor ve sonra amım onun etrafında kenetleniyor ve orgazmımla haykırıyorum.

"Tanrılar," diye homurdanıyor Sylred, duvarlarım onun etrafında sıkışırken bile beni daha sert sikerken kıçımı kavrıyor. Bir hırıltıyla geliyor, içime bir döl dalgasıyla fışkırıyor.

Kendi orgazmımla kendimden geçmiş bir halde Evert'in etrafındaki hakimiyetimi kaybediyorum, ama o her şeyi kendi ellerine alıyor (kelimenin tam anlamıyla) ve sadece birkaç pompadan sonra, kendi salınımının sırtımda patladığını hissediyorum.

Üçümüz de nefes nefese kalmıştık, Evert'in yüzü sırtıma yaslanırken benim yüzüm Sylred'in göğsüne gömülmüştü. Su ilk girdiğim zamankinden oldukça serin, ama kendi tenim seksten ateşlendiği için şu anda mükemmel bir şekilde doymuş hissediyorum, bu yüzden beni en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor.

Garip bir sesle gözlerimi açtığımda, zavallı alfamın bana ulaşmak için çıldırıyormuş gibi küvetin etrafında mızmızlandığını ve volta attığını görüyorum ama su onun kişisel düşmanı.

"Aww," diyorum, doğrulup otururken. Evert ve Sylred'in arasından sıyrılıyorum, küvetin kenarına doğru ilerleyip elimi uzatırken onların koltuklarına geri dönmelerini sağlıyorum. "Sorun yok."

Ronak yanıma geliyor, elimi temkinli bir şekilde kokluyor ve suya çok yaklaştığında yine mızmızlanıyor.

"Kediler ve su arasında ne var?"

"Artık bir pislik bizi kızdırdığında ne yapacağımızı biliyoruz. Onu bir küvete atın," diye kıkırdar Evert. Ronak dudaklarını geriye kıvırır ve hırlar.

"Kibar olun," diye ikisini de azarladım.

Pencerenin altındaki zemine bakıyorum ve biz... meşgulken alfanın tüm kıyafetlerimizi sürükleyip köşeye yığdığını fark ediyorum. Şimdi oraya gidiyor ve yığının üstüne oturuyor, bizi izlerken kuyruğunu ileri geri sallıyor.

Küvetten çıkıyorum ve kendimi yumuşak beyaz bir havluya sarıyorum. Saçlarımı kuruttuktan sonra yatak odasına geçiyorum ve orada

Yatak.

Ronak beni takip ediyor, ağzına sıkıştırdığı kıyafet yığınını da yanında getiriyor. Hatta adamların kirli ve kan lekeli kıyafetlerini de taşıyıp yatağın üzerine atıyor. "Uh-uh." Başımı sallıyorum. "Bunlar kirli, Ro-Ro."

Onları fırlatıp atmaya çalıştığımda elimi ısırıyor, irkilip tekrar yere bırakmama neden oluyor. "Hey!" diye kaşlarımı çatıyorum.

Evert ve Sylred içeri giriyorlar, ikisi de bellerine havlu sarmışlar. Manzara oldukça şahane ve daha yeni seks maceraları yaşamış olmama rağmen, içimden geçen arzuya engel olamıyorum. Bu adamlar en iyi vücutlara sahip. Onları sonsuza kadar seyredebilirim. Evert ve Sylred iki yanımda yatağa girip yakınıma kayıyorlar.

Kirli kıyafetleri tekrar yere atmaya çalışıyorum ama alfa benim için çok hızlı ve elimi tekrar ısırıyor. "Tamam!" Ronak kedi gibi cıvıl cıvıl bir zafer sesi çıkarıyor.

Evert ve Sylred iki yanımdayken, alfa yatağın üstünde birkaç kez daire çizdikten sonra bacaklarımın arasında bir top gibi kıvrılıyor ve başını tam kukumun üzerine koyuyor.

"Bu hiç rahat değil..." Yer değiştirmeye çalışıyorum ama o sadece leğen kemiğime kafa atıyor. "Ah! Biraz terbiye öğrenmelisin."

Sadece bana sokuluyor.

Evert'in elini Sylred'in yaralarından çektiğini, gözümün önünde derinin tekrar birleştiğini görüyorum.

Aynı şeyi Ronak'ın göğsündeki yara için de yapmak üzere hamle yapıyor ama alfa ona dişlerini göstererek Evert'in geri çekilmesine neden oluyor.

"Dinle, seni lanet olası pislik, sana yardım etmeye çalışıyorum," diye tersliyor Evert.

"Ro," diye seslenerek dikkatini çekiyorum. "Bırak Stitch seni iyileştirsin, tamam mı?"

Kuyruğunu test edercesine sallıyor ama bu kez Evert'in elinin tenine dokunmasına izin veriyor. Ronak'ın yarası iyileşmeye başlar başlamaz Evert elini bırakıyor ve yatağına geri yerleşiyor. "Bir şey değil," diyor küçümseyerek.

Ronak teşekkür etmek için bacağını dışarı atar ve Evert'in mutlu çuvalına tam isabet ettirir.

"Orospu çocuğu," diye hırıldayarak kendini tuttu.

"Sanırım bir kazaydı," diyorum ona.

Ronak yüzünde oldukça kendini beğenmiş bir ifadeyle başını yere koyar.

Evert ona ters ters bakıyor.

Sylred esniyor. "Ne gün ama."

Eli belime dolanıyor ve beni sıkıca kendine çekiyor.

"Evet," diye katılıyorum. "Siz iyi misiniz? Gerçekten mi? Halkınızın adasına yapılan saldırı..."

"Senin hatan değildi," diye araya girdi

Sylred. "Ama bir bakıma öyleydi."

"Scratch," diyor Evert. "Diğer genfinleri görmezden gel."

"O haklı," diyor Sylred nazikçe. "Bir saldırıdan kıl payı kurtuldular. Ölüm ve yıkım gördüler. Bir günah keçisi arıyorlardı."

Evert bana, "Evet, ama bu saçmalığı senin üstlenmene izin vermeyeceğim," diyor. "Şimdi biraz uyuyalım. Çok yorgunum."

Evert yorgun olduğunu söyler söylemez avuç içlerim karıncalanıyor. "Ellerin neden kirli?" diye soruyor.

Durup ellerime bakıyorum, gerçekten de kirli. Tozla.

"Kumadam güçleri," diye mırıldanıyorum.

"Bakayım." Sylred ve Evert bakmak için tozlanmış ellerimden birer tane tuttular.

Sylred bir parmağını avucuma sürterek tozun bir kısmını temizliyor. Daha iyi görebilmek için eğilerek parmaklarının ucunda tutuyor. "Bu..." Sylred'in gözlerinin düşmeye başlamasını izliyorum ve sonra yastığa doğru geriye doğru düşüyor, göz kapakları sıkıca kapanıyor ve bir ışık gibi sönüyor.

"Umm...Syl?"

Zaten horluyor. Tamam o zaman. "Ne

oluyor lan?" Evert soruyor.

"Evet, komik bir şey... Peçe'de çok fazla gidip geldiğim için bir tür iblis, melek ve kum adam güçlerim var." Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzüyorum. "Muhtemelen başka güçlerim de var. Küçük Peçe şeyleri. Karmanın tam anlamıyla bir sürtük olduğunu biliyor muydun? Keşke o güçlerden bazılarına sahip olabilsem ve Prens Pislik'in canına okuyabilsem. Ona borçlu olduğu ciddi bir kötü karma var, biliyor musun?"

"Bu kum adam saçmalığı da ne demek oluyor?" Evert elimi yüzüne götürüyor ve kokluyor.

Sonra hemen yastıkların üzerine düşüyor ve horlamaya başlıyor. İç çekerek başını okşadım.

Bacaklarımın arasındaki alfa da uyuyor, kum adam ya da... kum kadın güçlerinin yardımı olmadan, ama sanırım şu anki haliyle kedi uykularında çok iyi.

Ellerimdeki... tozun geri kalanını battaniyeye silerek temizliyorum ve sonra yastıkların üzerine yerleşiyorum. Odayı genfinlerimin horlama sesleri dolduruyor. "Bilin diye söylüyorum, siz zaten hemen uykuya dalardınız." Odaya söyledim. "Çünkü seks konusunda çok iyiyim. Zaten bu yüzden çok yıpranmıştınız. O yüzden. Sadece bunu belirtmek istedim."

Sylred uykusunda mırıldanır ve arkasını döner.

Yorganın üzerinden, elimi aşağı indirip parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde alfanın göğsünden sakinleştirici bir mırıltı geliyor. Uykuya dalmak yerine uzun süre öyle kalıyorum. Üç genfinimin arasında yuvalanmışken, zihnim bugün olan her şeyi gözden geçiriyor. Genfinlerimle yeniden bir araya gelmek, Ronak'ı vahşi halde bulmak, seks, prensin saldırısı... Zihnimin hepsini tekrarlamasına engel olamıyorum.

Bugün çok şey ters gitti. Yine de arkadaşlarım ve ben sağ salim çıktık ve bunun için minnettarım. Ama çoğu kurtulamadı. O küçük genfin kızının ailesi gibi. Ölen babalarının başında toplanırken gözyaşlarına boğulmuş yüzünü düşünmek... kalbimi acıtıyor. Ve o genfinler bugün haklıydı. Elbette saldırıyı Prens başlattı ama benim yüzümden genfinlere saldırmayı seçti. Buna izin veremem. İzin vermeyeceğim.

Çocuklar etrafımda uyurken düşünceler ve planlar zihnimde dönüp duruyor. Genfinlerim beni bu şekilde güvende ve sevilmiş hissettiriyor ve sert bir şekilde aşık olduğumu bilmek için aşk tanrısı güçlerimi kullanmama gerek yok.

Bunun farkına varmak hem dünyadaki en doğal şeydi - onları başından beri seviyordum - hem de şimdiye kadarki en şaşırtıcı, en derin şeydi.

Arkadaşlarımı çok seviyorum ve bu sevgiyle birlikte bir sorumluluk da geliyor. Onları koruma sorumluluğu. Ve bu da onların

Prens onlara ya da halkına bir daha zarar veremez. Bu da onunla savaşmak demek. Bu, bu işi sonsuza dek bitirmek demek.

Ben bir aşk tanrısıyım/meleğim/şeytanım/hanımefendiyim/şans meleğiyim/patron sürtüğüyüm ve prensin ağzına sıçacağım.

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, sürtükler.

37. BÖLÜM

Wertesi sabah gözlerimi açtığımda Evert ve Sylred'in çoktan gitmiş olduğunu görüyorum, ama Ronak kapının yanında, sanki onu koruyormuş gibi.

Kendine gelip bana baktığında hayal kırıklığına uğruyorum çünkü hâlâ hayvan gibi davranıyor. Yataktan çıkıp kapıdaki kancadan kısa, ipekli bir bornoz alırken altın rengi gözler beni izliyor. Saçlarım taramadan yatağa girdiğim için dağılmış durumda ve Ronak'ın yanında yere otururken bazı parçaları ayırmaya çalışıyorum.

Parmaklarımı kuyruğunun üzerinde gezdirirken ona "Hey, Alfa," diyorum. Belime dolanıyor ve beni ona doğru çekiyor.

"Seni sürekli hayvana dönüştürdüğüm için özür dilerim. Ronak'ın buraya geri gelmesine izin vermenin bir yolu var mı?"

Alfa başını yana eğerek bana göz kırpıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kapı açılıyor ve alfa hemen ayağa fırlayarak beni içeri giren her kim olursa olsun engelliyor.

"Sakin ol, göt herif," dediğini duyuyorum Evert'in. "Biziz."

Ronak homurdanıyor ve sonra tekrar yanıma oturuyor.

Evert ve Sylred yanıma gelip bana bir tabak yemek ve içinde pembe gazlı içecek olan bir kadeh uzatıyorlar.

"Yatakta kahvaltı etmek isteyeceğini düşündük." Sylred yerdeki pozisyonuma bakıyor. "Ya da yerde."

"Teşekkürler," diyorum ve onlara gülümsüyorum.

Bana getirdikleri reçelli ve yumurtalı tostu mideye indirmeye başlıyorum ve tatlı içecek kadehinin tamamını yutarak bitiriyorum. Ronak'a sosis parçalarını uzatıyorum ve o da mutlulukla yutuyor.

İşim bittiğinde tabağı bir kenara koyuyorum ve Sylred ile Evert'e şezlongda oturdukları yerden bakıyorum. "Bu kötü, değil mi?" Ronak'ı işaret ederek soruyorum. "Demek istediğim, muhtemelen şimdiye kadar geri dönmüş olmalıydı. Sence onunla tekrar seks yapmalı mıyım?"

Sylred omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ama dediğimiz gibi, bundan kurtulamama ihtimali var..."

Gözlerimi doldurmaya çalışan duygularla savaşıyorum. Alfa'ma bakıyorum. O tam burada. Dokunabilecek, duyabilecek ve görebilecek kadar yakın ama yine de Ronak benden çok uzakta.

Elimi yanağına koydum. "Ronak, beni duyabiliyor musun?"

Bir işaret umuduyla altın gözlerine bakıyorum ama alfa elimi itiyor ve tabağı yalamaya başlıyor. İç çekiyorum.

Bilinçaltımda kolumu kaşımaya başlıyorum, dişlerimin arasında dudağımı sıkıyorum.

"Scratch," diyor Evert, dikkatimi ona çekerek. "Ronak kendini güvende tutmak için görünmez olmanı istedi. Sen de yapman gerekeni yaptın."

"Ama ona baksana," diye itiraz ediyorum. "Ben bunu yapamam. Artık görünmez olamam. Hayvana dönüşüp bir daha geri gelmeyeceğini bile bile. Çok geç kalmış olabilirim."

Bir süre alfayı izliyoruz ve çocuklar endişelerini benden saklamaya çalışsalar da bakıştıklarında bunu anlıyorum. Bu şekilde sıkışıp kalabileceğini düşünüyorlar. Ve bir kez daha, bu benim hatam.

"Emelle," diyor Sylred nazikçe. "Sana kahvaltı getirmeye gittiğimizde prenses bizimle aşağıda konuştu. Bize Okot'tan bahsetti."

"O pisliği öldüreceğim," diye bağırıyor Evert.

Rengârenk gözlerim onlara dikildi. "Bilmiyor muydunuz?" Sylred kollarını dizlerine dayıyor ve öne doğru eğiliyor. "Hayır, bilmiyordum.

Ronak çok çabuk vahşileşti. Okot'u aramaya hiç gidemedik."

Kucağıma bakıyorum ve kumaştaki gevşek bir ipliği karıştırmaya başlıyorum. Adamların beni izlediğini hissedebiliyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum.

Söyle.

"Scratch. Bizimle konuşabilirsiniz."

"Haklıydın, tamam mı?" Kendimi tutamadım. "Bana ihanet etti. Düşündüğüm kişi değilmiş."

Karşılıklı bakışmalarını yakalıyorum ve nedense bu beni mantıksız bir şekilde sinirlendiriyor. Ayağa fırlıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak banyo odasına giriyorum. Kendime biraz çeki düzen veriyorum ve saçımı biraz düzeltiyorum. Dışarı çıktığımda çocuklar hâlâ bıraktığım yerde duruyorlardı. Dolaba yöneliyorum ve gördüğüm ilk elbiseyi çıkarıyorum. Gri ve kalın, çok süslü değil ama yine de narin. Başıma geçiriyorum ama tabii ki arkadaki bağları kendi başıma bağlayamıyorum. Bu denemediğim anlamına gelmiyor. İnatla ellerimi arkaya kıvırıp tek başıma yapmaya çalışıyorum ama neredeyse imkânsız.

"İşte, bana bırak."

Sylred'in sesiyle sıçrıyorum ama bir ayağımdan diğerine geçerken bunu örtbas etmeye çalışıyorum. Sabit, sıcak parmaklarının bağları hafifçe çekiştirdiğini hissediyorum, parmakları çıplak tenimde geziniyor. Hareketleri altında biraz gevşiyorum ve işi bittiğinde beni çevirip göğsüne çekiyor. Başımı omzuna yaslayıp onu içime çekiyorum.

"Çok aptalım," diye itiraf ediyorum kalın bir sesle.

"Hayır, değilsiniz. Okot hepimizi kandırdı." "Evert değil."

"Evet, Evert bile. En azından ilk başta. Bu senin suçun değil Emelle. Okot'un ve seni ondan koruyamadığımız için bizim suçumuz."

Ona baktım. "Bunu nasıl yapabildi? Nasıl numara yapmış olabilir?"

Sylred başını sallıyor ve yüzünde sempatik bir ifade beliriyor. "Bilmiyorum. Ama hâlâ biz varız."

"Sylred, hazır mısın?" Evert sesleniyor. "Kulübeye geri dönmemiz gerek."

Tekrar dışarı çıkıyoruz ve elbisemin kollarını düzeltirken ona merakla bakıyorum. "Asi kulübesine mi dönüyorsun? Neden?"

Evert benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor ve kapıya doğru ilerlemeye başlıyor. Kapıyı açarken alfaya, "Sen eşimizle kal, pislik," diyor.

"Bekle bir dakika," diye araya giriyorum, o içeri giremeden kapıya doğru adım atıyorum. "Neden kulübeye gitmen gerekiyor? Neler oluyor?"

Evert elini siyah saçlarında gezdiriyor, biraz rahatsız görünüyor. "Yok bir şey, Scratch. Sadece halletmem gereken bir şey var." Başımın üzerinden Sylred'e bakıyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Sylred'e bakmak için arkamı dönüyorum ve onun kahkahanın eşiğinde olduğunu görüyorum.

Kararımı verdim, kapıdan içeri adımımı attım ve umutla beklemeye başladım.

Evert bana göz kırpıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle geliyorum."

Başını iki yana sallar. "Hayır, gerçekten gelmek istemezsin. Zahmet etmene gerek yok. Burada kalmalısın. Sakin ol. Alfanı burada yalnız bırakmamalısın. Muhtemelen halıya sıçacaktır."

Dudaklarımı büzüp ıslık çalıyorum. "Ro-Ro! Buraya gel oğlum!"

Alfa koridora fırlıyor ve yanıma yapışıyor. Zafer kazanmış bir şekilde Evert'e dönüyorum.

Gittikçe daha da hoşnutsuz görünerek yardım için Sylred'e bakar, ancak Sylred sessiz kahkahalarla sarsılır. "Gerçekten, Scratch. Burada kalmanı tercih ederim. Ben sadece... ortalığı toplayacağım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Toplamak mı?"

"Evet. Malikaneye taşındığımıza göre. Kulübedeki eşyalarımızı temizlemeliyim ki başkası taşınabilsin. Toparlıyorum. Paketleme. Sıkıcı şeyler. Gelmek istemezsin. Gerçekten."

Kuyruğu arkasından seğiriyor ve ben de gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten ne yaptığını bilmiyorum ama *ortalığı toplamadığını* çok iyi biliyorum. O yüzden ya bana gerçekten neler olduğunu anlat ya da çeneni kapa ve yolu göster."

"Ama-"

"Hayır," diye sözünü kestim.

Sylred en sevdiği programı izliyormuş gibi sırıtıyor. "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Siktir git," diye t e r s l i y o r Evert.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve Sylred ile beni peşinden yürümek üzere bırakarak uzaklaşmaya başlıyor. Ronak arkasından geliyor, bir şeyleri kokluyor ve yanından geçtiğimiz muhafızlara hırlıyor. "Malikânenin içine işemek yok," diyorum ona sertçe.

Arkadaşlarımdan birine söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim birçok cümleden biri.

BÖLÜM 38

Evert bizi prensesin arabalarından birine bindiriyor ve asi kampına geri dönüyoruz. Adamları her şeyle dolduruyorum Peçe'de ve Okot'la olanları. Evert'e Okot'un ellerini boynuma nasıl geçirdiğini anlattığımda, yumruğunu arabanın kapısına vurarak neredeyse kırıyordu.

"O lanet lamassu'yu öldüreceğim," diye hırlıyor.

Bunu söylediğini duymak kalbimi acıtıyor ama Okot'u savunacak halim yok. Kaçmamış olsaydım beni boğarak öldüreceğinden hiç şüphem yok. Ama yine de acıyor. Onu hâlâ seviyorum.

Sıkıntımı hisseden Sylred konuşmayı başka bir yere taşıyor ve güçlerim hakkında daha fazla konuşuyor. "Yani ruh emmenin iblis güçlerinden kaynaklandığını biliyoruz," diyor Sylred.

"Ve o Arachno denen herifi yaktım," diye ekliyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve bu bir melek gücü müydü?"

Başımı salladım. "Oldukça eminim. Ve sizi üç saniye gibi kısa bir sürede sandlady güçlerimle saf dışı bıraktım."

"Peki başka ne var?" Sylred elini kalçama koyup üzerimde yavaş daireler çizerken soruyor. Elbisemin kumaşından bile onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ronak yerdeki yerinden uzanır ve Sylred'in elini bir uyarı hırıltısıyla uzaklaştırır. Sylred gözlerini ona dikiyor ama elini tekrar kendi kucağına bırakıyor.

Ronak başını dizlerime yaslıyor ve kendini beğenmiş bir şekilde mırıldanıyor. "O bizim de eşimiz, seni sikik," diyor Evert.

İkisi tartışmaya başlamadan önce ben araya girdim. "Soruna cevap vermek gerekirse Syl, üç Büyük Peçe var-melekler, iblisler ve aşk tanrısı. Küçüklere gelince, hâlâ öğreniyorum ama kum adam, karma, şans meleği ve hayaletlerden eminim. Ama hayaletlerin benim elde edebileceğim güçleri yok. Sanmıyorum. Sadece bir sürü saçmalık mırıldanıyorlar ve dikkatleri kolayca dağılıyor."

Sylred ve Evert başımın üzerinden birbirlerine eğlenerek

bakıyorlar. "Bunu görmüyor, değil mi?" Sylred soruyor.

Evert sırıtıyor. "Hayır."

"Ne?" Talep ediyorum.

Evert eğildi ve beni başımın üstünden öptü. "Bir şey yok, Scratch. Kolunu kaşımayı bırak."

Elime bakıyorum ve hızla bırakıyorum. Bu hareket işaretimi aydınlatıyor.

"Ve bu senin aşk tanrısı patron güçlerini mi gösteriyor?" Sylred, şimdi karanlıkta parlayan bir dövme gibi görünen ok ve kalbe başını sallayarak soruyor.

İçimi çekiyorum ve onları kucağıma koyuyorum. "Evet."

Evert sırıtarak, "Bugünlerde çok fazla güçle hokkabazlık yapıyorsun," diyor.

"Şu anda çok karmaşık bir hayatım var, Evert."

Bana sırıtıyor, o yıkıcı gamzesini gösteriyor ve benim içim hemen ısınıyor ve rahatsız oluyor. "Hey, biraz hızlıca arabada seks yapabilir miyiz?" diye soruyorum.

Sylred diğer tarafımdan bir öksürük sesi çıkarıyor ama Evert sadece gülüyor. "Yapabiliriz," diyor başını sallayarak, yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve saçlarımı omzumun üzerinden atıyor. Kulağımın hemen altındaki deriyi ısırırken sıcak nefesini boynumda hissediyorum.

"Arabada seks biraz... sıkışık olacak," diyor bana, ama bunu çok alçak ve boğuk bir sesle söylüyor ve kulağa son derece erotik bir şeymiş gibi geliyor.

"Sorun değil. Yapılacaklar listemde seks var," diyorum nefes nefese, ona daha iyi erişebilmek için başımı yana eğiyorum. "Sikilecekler listesi. Anladın mı?"

Gülmüyorlar. Anladıklarını sanmıyorum.

"Herkesin bir seks listesi olmalı," diyorum.

"Oh?" Evert merakla soruyor. Dudaklarının çenemi sıyırdığını hissediyorum. "Peki bu yapılacaklar listesinde ne var?"

"Oh, bilirsin işte. Arabada seks. Çatıda seks. Küvette seks yapmıştık zaten. Ben yemek yerken seks. Bu konuda çok heyecanlıyım," diyorum ona, tek bir parmağını göğsümden aşağıya, korsajımın üst kısmına kadar izlemeye başladığında.

"Hmm. Peki seni siklerimizden daha iyi ne ile besleyebiliriz?" diye soruyor.

Parmakları göğüs dekolteme kadar iniyor ve boynumu kemirmeye devam ediyor. Tanrım, konsantre olmak çok zor. "Çikolata gibi. Ve kurabiye. Ve şuruplu bir şey. Hatta belki güzel bir fondü?"

Göğsümde kıkırdadığını hissediyorum ama ben kalçamda gezinmeye başlayan diğer eline odaklanmış durumdayım. Biraz daha yaklaşırsa...

Araba durmak için yalpalıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bana sırıtan ukala görünümlü Evert'e bakıyorum. "Sanırım listenin beklemesi gerekecek. Tabii isyancılar seni duyabiliyorken bunu hemen şimdi yapmak senin için sorun değilse?"

Koluna bir şaplak attım. "Bu kadar alaycı olma."

Omuz silkiyor ve arabanın kapısını açıyor. Ronak dört ayak üzerine düşerek dışarı fırlıyor, Sylred ve ben de arkasından gidiyoruz.

Araba uzaklaşıyor ve dördümüz toprak yolda isyancı kampının ortasında kalıyoruz. Eğitim alanlarından biri arkamızda ve insanlar bizi görür görmez, her yer bize bakmak için duraklıyor gibi görünüyor. Fısıltılar havada uçuşuyor, fae'ler işaret ediyor, bazı insanlar dostça bakarken diğerleri pek de dostça bakmıyor.

"Aşk tanrısı."

"Bu aşk tanrısı ve arkadaşları."

"Tüm o genfin ölümlerine onun sebep olduğunu duydum."

"Prensin onlara onun yüzünden saldırdığını biliyorsun."

"Prensin casusu olduğunu duydum."

"Hayır, o bizim
tarafımızda." "Şahsen daha
seksi."

"Kırmızı kanatları olması gerekmiyor muydu? Bahse girerim o bile değildir!"

Sylred ve ben sadece garip bir şekilde gülümsüyor ve toplanan kalabalığa el sallıyoruz. Onlar beni parçalamaya başlamadan önce burada, toprak yolda büyük bir isyan partisi başlatmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum ama Evert kafa kafaya bir yaklaşım sergiliyor.

"Dinleyin, sizi sikikler. Arkadaşım hakkında söyleyecek bir şeyiniz varsa, gelin yüzüme söyleyin," diyor, sesi eşit ama taşıyacak kadar yüksek.

Sanki neler olup bittiğini anlayabiliyormuş gibi, alfam Evert ve benim yanıma gelip cüssesini öne çıkarıyor ve kalabalığa hırlıyor. Ne demek istediğini anlatmak için kaslarını bile esnettiğinden eminim. Fae'ler aniden onun güç sahibi olduğunu hatırlamışa benziyorlar çünkü herkes bilinçsizce geri adım atıyor.

Bir adam hariç.

Daha önceki genfin. Gece uykusu onu hiç yumuşatmamış gibi görünüyor, çünkü daha önce olduğu kadar sinirli görünüyor.

BÖLÜM 39

Öfkeli Genfin bana dik dik bakıyor, dostlarımdan hiç korkmuyor. "Prensesi kandırmış olabilirsin ama beni değil. "Prenses

Asiler daha önce prensin hep iki adım önündeydi. Şimdi bir de bize bakın. Yüzlerce insanım öldü ve biz kafası kesilmiş tavuklar gibiyiz, bir sonraki saldırısını nereden yapacağını bilmiyoruz," diye tükürüyor genfin. Yüzündeki ölümcül ifadeyle bana doğru işaret ediyor. "Bunu sana ödeteceğim aşk tanrısı."

Ronak hırlıyor ve yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Evert ona küfürler ve tehditler savurmaya başlıyor ama kavga çıkmadan önce genfin arkasını dönüp uzaklaşıyor. Giderken Fae'leri yolundan itiyor ve kalabalığın geri kalanını bize bakmaları için geride bırakıyor.

"Bu hiç de garip değil," diye mırıldanıyorum.

Yanımda, Evert fokur fokur kaynıyor, tüm vücudu gergin ve elleri yumruk olmuş, geri çekilen genfin'e hançer gibi bakıyor. "Onu öldüreceğim."

"Hadi," diye ısrar eder Sylred, ama Evert onu iter.

"Hayır. Az önce arkadaşımızı tehdit etti. Bu yanına kalmayacak!" Evert bağırıyor.

Sylred teslim olmak için iki elini kaldırır. "Hey, ben senin tarafındayım. Ama açıktayız ve bu kalabalık bize saldırırsa sayıca az oluruz. Bunu gerçekten şu anda yapmak istiyor musun? Emelle buradayken?"

"Umm. Çaresiz değilim. Yay kullanmakta harikayım. Bir dövüşte kesinlikle kazanabilirim," diye ısrar ediyorum. Düşünceli bir şekilde başımı eğiyorum. "Muhtemelen. Belki de.

En azından yüzde elli şans var, eğer saldırganı tahmin edersem, her neyse."

Sanırım bu açıklamam onları savunma becerilerimle rahatlatmadı çünkü Evert nefesinin altından küfrediyor ve Sylred bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Lanet alfamıza ihtiyacımız var," diye tersliyor Evert.

Sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi hırlayan genfin'e ters ters bakıyor.

"Hadi," diyor Sylred, kolumdan tutup bizi uzaklaştırırken.

Yolda ilerlerken tüm bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ama... evet, bu fae'lerin yarısının kafamı kesip duvarlarına asmak istediğinden oldukça eminim.

Bilgin olsun, kafam bir sanat eseri olarak harika görünürdü. Sanat eseri olmak *istediğimden* değil, ama... gümüş astarlar ve hepsi bu.

Evert bir kulübenin önünde durana kadar kulübeler kümesinin içinden geçiyoruz. Kapıda duraksıyor ve bir elini çenesindeki koyu renkli tüylerin üzerinde gezdiriyor. "Tamam, eğer burada kalırsan ve-"

"Hayır."

İleriye doğru yürüyorum ve o beni durduramadan yanından geçip kulübenin kapısını açıyorum... ve olduğum yerde duruyorum.

Gözlerimi kocaman açmış, önümdeki manzaraya bakıyorum. Plik ve Plak, sıkışıp kaldığımda beni Peçe'den çıkaran ikiz fae, kulübenin ortasında bir masaya bağlanmışlardı. Popo yanaklarından yapışık oldukları için bir sandalye değil. Ayrıca hâlâ çıplaklar. Buruşuk penisleri yumurtadan çıkmaya çalışan yavru bir kuş gibi dışarı fırlamış.

Evert'e döndüm. "Onları benim için sen mi kaçırdın?"

Temkinli bir şekilde başını salladı.

Ona saldırdım.

Bunu beklemiyordu, bu yüzden ona sarıldığımı fark etmeden önce bir saniyeliğine benimle mücadele etti. Ona fiilen saldırmadığımı anladığında, beni itmeye çalışmayı bırakıyor ve bunun yerine beni göğsüne doğru daha sıkı çekip ayaklarımdan kaldırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve ona bakıyorum. "Onları benim için kaçırdın," diye neredeyse ciyak ciyak bağırıyorum.

Sırıtıyor ve ben de gamzelerini dürtüyorum. "Kesinlikle yaptım," diyor gururla.

"Bu çok tatlıydı. Daha sonra senin sikini emeceğim," diyorum ona.

Sylred hemen arkamızdan, "Ben yardım ettim," diye söze giriyor.

Evert ona bir bakış atar. "Yapmadın, seni pislik. Beni vazgeçirmeye çalışıp durdun, adam kaçırmanın kötü bir şey olduğunu söyledin."

Sylred'e "Ve bu çok sorumlu bir davranıştı," diyorum. "Seçtiğin bir cinsel hizmeti alacaksın."

Sylred aynı anda hem kızarıyor hem de gülümsüyor. Pembe saçları kızardığında çok sevimli görünüyor.

"Artık gitmelerine izin vermeliyiz," diyorum.

Evert sadece biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Peki."

Evert'in kollarından inip yapışık ikizlere doğru yürüyorum. Onlar için bırakılmış kova, yiyecek ve su yığınlarını fark ediyorum. En azından özenli bir kaçırma görevlisi gibi görünüyor.

Etraflarındaki bağları çözmeye başlamak için hamle yapıyorum ama Evert yanıma gelip ellerimi itiyor. "Ben yaparım. Aletlerine sürtünmemeni tercih ederim."

"Yapmayacaktım," diye itiraz ediyorum. "Aletlerine çok dikkat ediyordum."

Bana yan gözle bakıyor. "Kazı. Arkadaşlarına ait olmayan aletlere dikkat etme."

"Oh. Tamam."

Ağızlarına tıkadığım bezi çıkarıyorum ve konuşmadan önce ikisi de çenelerini biraz çalıştırıyor. Tabii ki, kendi eklemsiz yöntemleriyle konuşuyorlar, konuşurken aralarında kelime alışverişi yapıyorlar.

"Ah. Bu-Veil dişisi. Senin aptal eşine seni geri getiremeyeceğimizi söyledik. Ama o dinlemedi. Seni Peçe'den çıkaramadığımızda hiç mutlu olmadı. Ama ne yazık ki orada değildin. Ve şimdi buradasın. Tam da bildiğimiz gibi geri döndün."

Evert bağların geri kalanını üzerlerinden çıkarıyor ve ayağa kalkmalarına yardım ediyor. "Üzgünüm Plik," diyorum soldaki ikize.

"Ben Plak," diye düzeltiyor.

"Ah, doğru ya. Pardon. Plak ve Plik."

Ayakta sabit durmaya çalışırken garip bir duraklama oluyor ve sonra başlarını beklenti içinde Evert'e doğru eğiyorlar. Kızgın görünmüyorlar. Evert'e

Dürüst olmak gerekirse, bir masaya bağlandıkları ve kim bilir ne kadar zamandır bu asi kulübesinde tutuldukları düşünüldüğünde, neredeyse hoş görünüyorlar.

Lafı açılmışken.

"Onları ne zamandır burada tutuyorsunuz?" Evert'e sordum. Ellerini ceplerine sokuyor. "Çok olmadı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne kadar zamandır?"

"Bilmiyorum. Sadece... birkaç gün."

"Haftalar," diye neşeyle düzeltiyor Sylred.

Yüzümü hafifçe buruşturup Evert'le göz göze geliyorum ve başımı ikizlere doğru çeviriyorum. Bana öylece bakıyor, işaretimi tamamen kaçırıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Onlardan özür dile," diyorum.

"Siktir et onu. Sen kaybolduğunda ve bağını hissedemediğimizde onlara gittim. Ama bu piçler seni geri getirmedi! Onları kaçırmam onların suçu. İşbirliği yapmadılar."

"Yapamazdım," diye düzeltiyor Plik. Evert ona ters ters bakar.

"Denedik. Ama sizin Peçe'de olmadığınızı hemen hissettik. Eşinize ulaşamayacağımızı bildirdik. O da bizi bayılttı ve buraya getirdi," diye açıklıyor Plik ve Plak, sanki her şey çok heyecanlıymış gibi.

"Tamam, şey... kaçırma olayı için özür dilerim," diyorum ciddiyetle. "Arkadaşım adına özür dilerim. Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Hiç duraksamadan, "Cinsel ilişki istiyoruz" derler.

Onlara göz kırpıyorum. "Ummm...ne?"

"Lanet olası dostuma teklifte bulunmasanız iyi edersiniz," diye homurdanan Evert, onları boğazlamaya hazırmış gibi görünüyor.

Plik ve Plak dağınık saçlı kafalarının tepelerini, tam boynuzlarının arasını kaşıyor. "Eşinizle değil," diye açıklıyor Plak. "Ama aşk tanrınızın cinsel coşku yaratabileceğini anlıyoruz. Kaçırılmamızın telafisi olarak tam bir cinsel karşılaşma talep ediyoruz.

-Böylece yulaflarımızı ekebiliriz. Uzun zaman oldu."

İkizler beklentiyle bana baktılar. "Oh. Umm, eminmisin?"

Aynı anda başlarını sallarlar. "Harika. Bize istekli bir katılımcı getirmeniz için burada bekleyeceğiz."

"Oh. Umm... şimdi mi?"

Plik ve Plak tekrar başlarını sallarlar. "Evet. Borcunuzu, adam kaçırma suçundan kraliyete resmi bir şikayette bulunarak ödemeyi tercih etmezseniz tabii?"

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır. Hayır. Hayır. Kesinlikle bunu yapmana gerek yok. Seks o zaman. Gidip birini bulayım mı? Kaçırılma tazminatı için. Dediğin gibi. Hemen şimdi."

"Mükemmel. Tam on dakika bekleyeceğiz."

Tanrım. Baskı yok.

"Herhangi bir tercihiniz var mı?"

Başlarını sallarlar. "Biz seçici değiliz," diyorlar ve sonra ikisi de... süslenmeye başlıyor. Hazırlanmaktan kastım, penislerini çekiştirmeye ve elleriyle göğüs kıllarını fırçalamaya başlamaları.

"Tamam, ben gidip bu işle ilgilenebilecek birini bulayım..." İkizlere doğru bir el sallıyorum. "Bunların hepsi."

"Hazır olacağız."

Onlara sıkı bir gülümseme veriyorum. "Harika."

Arkamı döndüm ve Sylred*'e ne yapmam gerektiğini soran* bir yüz ifadesi takındım.

"Sana yardım edeceğim," diyor hemen.

Evert'i gösteriyorum. "Sen de bana yardım ediyorsun. Hadi gel."

Bu alemde yapmam gereken şeyler gittikçe daha da çılgınlaşıyor.

BÖLÜM 40

W Dışarı çıktık ve hiç vakit kaybetmeden isyancıların arasına daldım.

beni yüzümden bıçakla.

"Yapışık ikizlerle seks yapmak ister misin?" Bir grup fae yanımdan geçerken onlara soruyorum.

Sadece bana bakıyorlar. Tanrım, zor satış. Yürümeye devam ediyorum. "Peki ya sen?" Bir çift su perisine soruyorum. "Seks? İkizler? Bu da bu alemde bir fantezi gibi olmalı, değil mi?"

"Plik ve Plak'ın bu fanteziye uymadığından eminim," diyor Evert gülerek.

"Bu sizin hatanız bayım, o yüzden şaka yapmayın. Bunu düzeltmek zorundayız yoksa krala gidecekler. Kim bilir ne kadar zamandır burada, süper gizli asi adasında tutuluyorlar. Ona gitmelerine izin veremeyiz. Onlara seks yaptırmalıyız yoksa başımız büyük belaya girer."

Evert alay ediyor ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi kolunu omzuma atıyor. "Oh, hadi ama. Aslında bunu yapmak için buradan ayrılmalarına izin vermezdim. Ama onlara yardım etmeye çalışabiliriz. Ayrıca, bu sadece seks. Fae'ler azgın orospu çocuklarıdır. Kolay bir satış olacaktır."

"Evert. Kıllı taşakları var. Ve domuz burunları. Ve yapışık popo yanakları! Bu kolay bir satış olmayacak!" Biraz histerik bir şekilde söyledim.

Yol boyunca yürürken fae'lere teklifte bulunmaya devam ediyorum, ama kimse ısırmıyor. Dışarıdaki yemek alanına geldiğimizde Evert yanımdan ayrılıyor ve dolu bir masaya doğru yürüyor. Masanın üzerine çıktı.

Tezgâha ve ardından masaya, botları yemek tabaklarının üzerine indiğinde ve orada oturan Fae'ler ona dik dik baktığında umursamıyor.

Ellerini ağzına götürüp bağırıyor: "Dinleyin sizi asi piçler! Elli numaralı kabinde bir çift azgın yapışık ikizimiz var. Oraya ulaşan ilk çift fae, kendi aşk tanrısı Lust-Breath'lerini deneyimleyecek!" diyor kalabalığa bakarak. "Ve inanın bana, bu şey çok güçlü. Bir gayzerden daha sert boşalacaksınız. Tek yapmanız gereken garip ikizlerle seks yapmak. Kimler var?"

Büyük bir şaşkınlıkla, hem erkek hem de dişi bir düzine fae masalarından kalkıp kulübeye doğru koşmaya başladı.

"Huh."

Evert masadan atlıyor ve bize doğru geri yürüyor, çok kibirli görünüyor. Ve evet, seksi. Süper seksi. Onu yumruklamak istiyorum. Sikine tırmandıktan sonra.

Elleri cebinde bana sırıtıyor. "Eee?" "Eee, ne?"

"Hadi, Scratch, bana borçlusun."

Alay ediyorum. "Ben yapmadım. Bunu kesinlikle yapabilirdim."

Siyah bir kaşını kaldırıyor. "Mm-hmm," diyor, ikna olmamış bir şekilde.

"Yapabilirdim!" İtiraz ediyorum. "Ben bir aşk tanrısıyım. Aşk *tanrısı*. Ben Aşk Tanrısı'nın başıyım. Belalı aşk tanrısı patronu. Seks olayında kesinlikle alıcı bulabilirdim. Ben sadece... kendi hatalarını düzeltme konusunda sana daha az şey öğretmek için dizginleri eline almana izin veriyordum."

"Elbette öyleydin."

Kulübeye geri döndüğümüzde, kapının dışında on dört fae'den oluşan bir sıra bekliyordu.

Kalabalığa doğru ilerlemeden önce Sylred'e "Sen ve Ronak burada kalın," diyorum.

"Pekala," diye anons ediyorum Fae'lere, onlara doğru yürüyorum, bir iş adamı edasıyla. "Her birinizi içeri alacağım ve kimin katılmak istediğine siz karar vereceksiniz... umm,"

Kapıyı açıp içeri girmelerine izin veriyorum ve Plik ile Plak beklentiyle onlara bakıyorlar. Hemen dokuz tanesi arkasını dönüp dışarı çıkıyor. Geri kalanlar oyuna dahil görünüyor.

"Tamam... kim ister-" Ben cümlemi tamamlayamadan hepsi ellerini kaldırdı. "Oh. Tamam... Plik? Plak?"

"Birden fazla cinsel partner son derece kabul edilebilir" diyorlar birlikte.

"Tamam o zaman."

"Şehvet malzemelerini ne zaman alacağız?" diye soruyor iki ağızlı bir fae. Plik'in ona nasıl baktığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu özel fiziksel aktivite başladığında çok ama çok uzakta olmak istiyorum.

"Hemen şimdi," diyorum onlara.

Plik ve Plak ile başlayarak derin bir nefes alıyorum ve ardından pembe bir nefes üfleyerek şehveti serbest bırakıyorum. Yanımdaki Evert de aynısını yapıyor. Sadece birkaç nefeste tüm kabin şehvetle doldu. Plik'in ve Plak'ın penisleri hemen dikkat çekiyor.

Evert bir eliyle gözlerimi kapatıyor. Kıyafetlerin atıldığını duyuyorum. "Gitme zamanı, Scratch."

Beni kulübeden dışarı çıkarıyor ve dışarı çıktığımızda kapıyı arkamızdan çarpıyor. Duvarlardan inleme sesleri gelmeye başladı. Vay be. İnce duvarlar.

Bir çift fae'nin öne doğru koştuğunu görüyorum. "Şehvet alemini kaçırdık mı?"

Evert ve ben karşılıklı bakışıp omuz silkiyoruz. "İki kişiden zarar gelmez, sanırım," diyorum ve Evert onlar için kapıyı açık tutarken yüzlerine Şehvet'i üflüyorum.

Kapıyı tekrar kapatmadan önce arkalarından "Keyfini çıkarın!" diye sesleniyor.

"Şimdi başka bir şey duymak zorunda kalmadan ve hayatım boyunca yara almadan önce buradan siktir olup gidelim."

Yolun diğer tarafında duran Sylred ve Ronak'ın yanına geri dönüyoruz.

"Her şey hazır mı?" Sylred soruyor.

"Evet, sanırım iyiyiz."

"Hey, sensin." Sese dönüyorum ve tanıdık bir fae'nin bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Kaşlarındaki metal sivri uçlar onun asi kampına ilk gittiğimde konuştuğum ve adamlarımı arayan fae olduğunu ele veriyor.

"Oh, hey."

Bana bakıyor. "Kamaranızda bir zina etkinliği düzenlediğiniz doğru mu?"

"Evet, sanırım."

"Sen de katılıyor musun?" diye soruyor hemen.

Evert hırlayarak bir adım öne çıkıyor ama elimi göğsüne koyup hızla başımı sallıyorum. "Hayır, benim için zina işlevi yok. Benim arkadaşlarım var."

"Oh," diyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Peki, seks partisi hangi kamarada?" diye soruyor hevesle ve ben de yolu gösteriyorum. Başka bir şey söylemeden çekip gitti.

"Vay canına. Burada seks partileri hakkındaki söylentiler çok çabuk yayılıyor," diye düşünüyorum. "O adamı nereden tanıyorsun?" Evert hemen soruyor.

"Oh, bana çiftleşme odasını gösteriyordu."

Evert olduğu yerde durur. "Neden sana çiftleşme odasını gösteriyordu ki?"

Elimi ona doğru salladım. "Öyle değil. Buraya seks yapmaya geldiğimi sandı. Sadece yardımcı oluyordu. Bana yolu göstermeyi teklif etti."

Evert bana bakıyor. "Şunu doğru anlamama izin ver. Seni çiftleşme odasına *yardımcı* olmak için mi getiriyordu?" diye soruyor kuşkuyla.

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Evert gözlerini kapatır ve bir parmağını kaşlarının üzerinde gezdirir. "Sylred." Pembe saçlı genfinim bir adım öne çıkıyor ve elimi tutuyor.

"Emelle, diğer fae'lerle çiftleşmen hakkında konuşmayalım, tamam mı?" "Onunla çiftleşmeyecektim," diye itiraz ediyorum.

"Biliyorum," diyor elimi okşayarak. "Bu konuyu kapatalım, tamam mı?

Evert'in kafası patlamadan önce."

"Güzel. Yine de çiftleşme odasını görmek isterdim." "Hayatta olmaz," diye tersliyor Evert.

Dokunaklı, dokunaklı.

Malikaneye dönerken yol boyunca nefesinin altında homurdanır. Erkekler. Bazen çok mantıksız oluyorlar.

BÖLÜM 41

A Malikâneye döner dönmez Lex ve Sev'i geri çağırmakta geç kaldığımı fark ediyorum. Fiziksel aleme giremezler. Bu yüzden odamıza yerleşir yerleşmez ve prenses, Belren ve Zalit yanımıza gelir gelmez, tam da bunu yapıyorum.

"Lex? Sev?"

Pembe bir duman püskürür ve Sev ile Lex orada beklemektedir.

"Yeterince uzun sürdü, değil mi?" Sev diyor ki.

"Özür dilerim. Seks yaptım, sonra uyuyakaldım ve sonra bir seks partisi başlatmak zorunda kaldım. Zaman elimden kaçtı," diye açıklıyorum.

Evert bana başını sallıyor ama Lex anlayışla başını sallıyor. Anladı. Sev onsuz bir seks partisi başlattığım için yakınmaya başladı. "Bir dahaki sefere seks partisi başlattığımda seni de dahil edeceğime söz veriyorum," diyorum ona.

Sonunda başını sallar. "Doğru lanet olası, yapacaksın."

Oturmalarını işaret ediyorum ve Sev yemek tepsisini kapıp içindeki her şeyi mideye indirmeye başlıyor.

"Ee? Ne buldun?" diye sordum.

Lex pembe not defterini çıkarır. "Şey, ada gerçekten de çok sıkı korunuyor. Hava muhafızları ve yer muhafızları var. Söyleyebildiğim kadarıyla her birinden yaklaşık yüzer tane var.

Prensesle bakışıyoruz. Sadece iki yüz muhafızlarının olması bile inanılmaz derecede üzücü.

"Adada ne var?" Prenses Soora soruyor.

Lex not sayfalarını karıştırırken Sev yemeğini yemeye devam ediyor. "Tahmini sayıma göre adada... dokuz bin dokuz yüz on dokuz asker var."

Odayı bir şok kaplıyor ve ağzım kuruyarak ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Sayıyı tekrarlamaya başlar ve Zalit onun sözünü keser. "Bu adada on bine yakın askeri mi var?" diye sorar kuşkuyla.

Lex basitçe, "Evet," diye yanıtlar.

"Ve onlar organize mi?" Sylred soruyor.

Lex başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Peki, tam üniformalı olmaları, planlanmış tatbikatları takip etmeleri ve yoğun senkronize eğitimden geçmeleri organize sayılır mı?" diye soruyor.

Belren başını sallar. "Evet. Bu organize olmayı kapsıyor."

Sev, sandalyeye uzanırken bir lokma yemeğin etrafında, "Tuhaf, doğru küçük hıyarlardı," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor ve meyvesinden bir ısırık daha alıyor. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama onlar... kaçıyorlardı, anladın mı?"

Daha fazla açıklama için Lex'e bakıyorum ve o da düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "O haklı. Onlarda bir şeyler varmış gibi görünüyordu... çok gerçekçi."

Evert gözlerini devirir. "Muhtemelen askeri oldukları için *Alayı*," diyor kuru bir sesle. "Belki de," der Lex.

"Hayır, daha fazla açıkla," diye ısrar ediyorum.

Lex, Sev botlarını önündeki masanın üzerine koyduğu için ondan uzaklaşmak amacıyla koltuğunda kayıyor. "Şey... hiç aşk yaşamadılar."

Kaşlarımı indirdim. "Ne?"

"Biliyorsun, aşk tanrısı olarak aşkı ve arzuyu hissedebiliriz. Kalp kırıklığı, çapkınlık, özlem. Ama bunların hiçbiri yoktu. Çoğu odaklanmış görünüyordu, bazıları tedirgindi. Ama duyguları sınırlıydı. Bu benim aşk tanrısı güçlerimi tuhaf hissettirdi," diyor ve açıklamaya çalışırken anılarında yana bakıyor. "Sanki çocuk gibiydiler. Ya da..."

"Ya da lanet olası robotlar," diye ekliyor Sev, çiğnerken ve konuşurken ağzından bir elma parçası fırlıyor.

Prenses Soora hafifçe öne eğiliyor. "Hepsi b ö y l e mi görünüyordu?"

Sev ve Lex başlarını sallarlar.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

Soora başını sallar. "Emin değilim..."

Grubumuz düşünceli bir sessizliğe bürünüyor, tek ses Ronak'ın ayaklarımın dibinde yere sırtüstü uzandığı uykusunda hafifçe mırıldanması ve Sev'in daha fazla yemek çiğnemesi.

"Bu askerler, ne tür fae'lerdi?" Zalit soruyor. "Oh, her türden."

Turuncu kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Her türlü mü?"

Başını sallıyor. "Mm-hmm. Fae diyarı hakkındaki kısa okumalarımdan yüksek fae'leri, sprite'ları, bazı genfin'leri, ocaklıları, pix- ie'leri, oh, ve büyük miktarda alven fae'sini tanıdım."

Prenses Soora başını sallar. "Durun bir dakika, bu olamaz. Bu fae'lerin hepsi isyancıların davasına son derece sadık. Öncelikle al-venler. Direnişi başlatanlar onlardı. Prensin geçmişte yüksek fae'ler dışında hiç takipçisi olmadı. Diğer fae türleri kendilerine kötü davrandığı için prensten nefret ediyor. Neden şimdi onu takip etsinler ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Peki bu kadar yüksek sayılara nasıl birdenbire ulaştı?" Belren soruyor.

"Kaç askerimiz var?" Ben soruyorum.

Prenses Soora'nın yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Zalit?"

Ellerini birbirine kenetliyor ve öne doğru eğilerek kollarını uyluklarının üzerinde dengeliyor. "Komutanlarımızdan aldığım son sayıma göre ve genfin saldırısından sonra yaklaşık iki bin kişiyiz."

Gözlerim açılıyor ve arkadaşlarımla bakışıyoruz. "Bu kadar mı?"

Zalit başını sallar. "Halkın desteğini aldık, ama prens güçlü-erful. Tüm fae'ler ona karşı harekete geçmeye istekli değil." "İkiye karşı on iyi bir oran değil."

"Başka bir şey daha vardı..." Lex dikkatlice söylüyor.

Tüm gözler tekrar ona dönüyor ve o da bu ilgi karşısında hafifçe kızarıyor.

"Ne oldu?" Soruyorum.

Sandalyesinde kayar ve eteğinin bir tarafı hafifçe yukarı kalktığında Belren daha da dikkat kesilir. "Şey, ekinler vardı."

"Ekinler mi?" Lex başını sallar.

"Neyin mahsulü?"

"Çay yapraklarına benziyorlardı..." diyor belirsizlikle. "Tamam..."

Anlamını kavrayamayınca Soora'ya bakıyorum ama o da en az benim kadar kaybolmuş görünüyor. "Pekâlâ. Bu ekinlerin nesi seni endişelendiriyor?" diye soruyor nazikçe. Gördün mü? Prenses çok asil.

Lex hemen, "Onlardan çok vardı," diyor.

Sev, sonunda yemek tepsisini yere bırakırken içinden homurdanıyor. "Ona anlatmaya çalıştım, değil mi? O mahsul saçmalığının bir önemi yok. Muhtemelen askerler dükkânı kurmadan önce oradaydı."

Ama Lex başını sallar. "Sanmıyorum. Bu ekinlerin bakımı askerler tarafından yapılıyor. Eski olduğu kadar yeni de yetişiyor. Eğer adayı üs olarak kullanmak için ele geçirmiş olsalardı, ekinleri umursamazlardı. Kamplarını onların üzerine kurarlardı ama durum böyle değil. Ekinlerin her zaman korunduğundan emin oluyorlar."

Şey, bu... garip.

"Ve bir şey daha," diye devam ediyor Lex. "Orada kralı gördüm." Prenses Soora daha dik oturuyor. "Ne yapıyordu?"

"Ekinlerin arasında yürüyordu."

"Sadece aralarından mı geçiyorsun?" Lex başını sallar.

"Anladığım kadarıyla."

Şaşırmış bir halde elimi karışmış saçlarımda gezdiriyorum. Tüm bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ne olursa olsun sayıca çok azız. On bin eğitimli asker mi? Evet, bu *gerçekten* kötü.

BÖLÜM 42

O Lex ve Sev bilgi bombasını attıktan sonra küçük toplantı hızla dağıldı. Onları Cupidville'e geri gönderdim ve Prenses ve çetesi saklanıp strateji geliştiriyorlar. Ben adamlarımla yalnızım ve sessizce oturuyoruz, hepimiz düşüncelere dalmışız.

Alfa'm halının üzerine yayılmış, kuyruğu ayak bileklerime dolanmış ve ben şezlongda dinlendiğimiz Sylred'in omzuna yaslanmışken, Evert diğer tarafımda, kolunu başımın arkasına sıkıştırmış.

Kapı çalındığında Ronak hemen ayağa fırlar ve kapıya doğru yürür. Elini uzatır ve kapı koluna tekrar tekrar vurmaya başlar.

Evert homurdanıyor ve onu itiyor. "Alfa'mız, sikik bir topuz tarafından alt edildi."

Ronak ona tıslıyor.

Evert kapıyı açtığında, tanıdık bir yeryüzü perisinin kafasında hazırolda duran bir düzine güneş çiçeğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Mossie!"

Onu selamlamak için Evert'i kalçamla kontrol ederek öne doğru koşuyorum. Arkadaşım tüm yeşil sarmaşık ihtişamıyla karşımda, parlak yeşil gözleri anında bana kilitleniyor ve kafa derisinden çıkan ayçiçekleri bana doğru dönüyor.

"Emelle," diye ışıldıyor. Çay fincanlarıyla dolu gümüş tepsiyi Evert'in kollarına itiyor ve beni kucaklıyor. Adam ona gözlerini deviriyor ve tepsiyi masanın üzerine bırakıyor.

Geri çekildiğimizde kollarımı tutuyor ve iyi olup olmadığımı kontrol etmek istercesine bana bir kez daha bakıyor. "Kızım. Pembenin doğru görünmediğini biliyordum" diyor, daha önce boyanmış halimden bahsederek. "Böyle çok daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Çiçekleriniz güzel budanmış görünüyor."

Mossie bir elini sırtından aşağı süzülen sarmaşıkların üzerinde gezdiriyor ve ayçiçeklerini okşuyor. "Teşekkür ederim. Az önce onlarla ilgilendim. Ayrıca kafa derime biraz yeni malç ekledim" diyor gururla.

"Her ne yapıyorsan işe yarıyor," diye onu temin ediyorum. "Blix'le işler nasıl gitti?" Kuledeki tüm mahkûmları kaçırdığımızda onunla karşılaşmamdan bahsetmiyorum çünkü bu biraz garip kaçabilir.

Küçümseyici bir el sallıyor. "Ah, şu *su perisi*," diyor küçümseyerek. "İşimiz bitti. Ben yoluma devam ettim."

"Oh. Şanslı Fae kim?"

Omuz silkiyor ve odanın içine doğru ilerliyor. "Onun adı Dune. O kurak bir toprak perisi," diyor, sanki bundan çok etkilenmem gerekiyormuş gibi.

"Oh. Harika."

Başını salladı ve benim de ona katıldığım şezlonga oturdu. "Mm-hmm. Kafasından kaktüsler çıkarıyor. Çok zarif biri."

"Huh. Bu kulağa... keskin geliyor."

"Aynen öyle. Ama o işleri özel yapmak istemiyor," diyor hafifçe dudak bükerek. "Her neyse, sen bir hizmetkâr gibi davrandın! Ve bir soylu! Ama başından beri bir aşk tanrısıymışsın. Bana nasıl söylemedin?"

"Özür dilerim. Çok gizli bir şeydi."

"Özrün kabul edildi. Affedildin. Şimdi," diyerek konuşmayı geçiştiriyor ve hâlâ ellerimi tutuyor. "İşimize bakalım. Kaç fae'nin bana aşık olmasını sağlayabilirsin?"

"Uh, ne?"

"Kaç tane?" diye soruyor, yeşil gözleri beklenti içinde. "Oh, umm, aslında bir sınır yok. Ben sadece-"

"Güzel!" diyor ve alkışlayabilmek için ellerimi bırakıyor. Elbisesinin korsajına uzanıyor ve yeşil göğüslerinin arasından bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzatıyor. Açıyorum ve kucağıma biraz toprak dökülüyor. Aynı zamanda gül gibi kokuyor.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bu benim Fae listem. Belli bir sırası yok. İçlerinden herhangi birini önce bana aşık edebilirsin. Dune *çok* kıskanacak. Bu ona benimle ayrıcalıklı olmak istememeyi öğretecek."

Uzun isim listesine bakıyorum ve içim burkuluyor. "Mossie..."

Ama onun dikkati zaten başka yerde. Özellikle de genetik yüzgeçlerime. "Demek bunlar senin arkadaşların, ha? Çok ateşliler." Gözleri odanın köşesindeki ficusu koklayan Ronak'a takılıyor. "Bu çıplak."

"Evet... şu anda hiçbir kıyafeti üzerinde tutmuyor. Onları parçalıyor."

"Hmm. Üzerine işemek üzere mi?" diye soruyor, onun hala saksıdaki bitkiyi nasıl dikkatle kokladığına bakarak.

Sinirli bir şekilde gülüyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Ne? Hayır.
Tabii ki hayır."

Ona sırtını döner dönmez, dikkatini çekmek için ellerimi çılgınca ona doğru sallıyorum. Tembelce bana bakıyor. "Yapma. İşeme. İşeme," diyorum sertçe.

Altın gözlerini bana kilitledi. Sonra dilly whacker'ını aldı ve... kanlı ficus'un her yerine işedi.

Burnumu sıkıyorum. İnanılır gibi değil.

Mossie getirdiği çayı servis etmeye başlarken, "Aşk tanrısı hakkındaki söylentileri duyar duymaz sen olduğunu anladım," diyor. "Bazı ocakçıların iltica etmekten bahsettiğini duydum, bu yüzden onlarla birlikte gitmem gerektiğini biliyordum. Neyse ki içlerinden biri peşlerine takılmama izin verdi; yoksa hâlâ sarayda sıkışıp kalmış olacaktım. Burada prensesle çalışmayı o pis yaşlı kralla çalışmaya tercih ederim. Prensesin gerçekten kafasının kesilmemesine çok sevindim. Çok güzel bir kafası var."

Arkamdaki çiş birikintisini görmezden gelerek tekrar şezlonga oturuyorum, o da bana çay servisi yapıyor. "Güzel bir kafası var," diye katılıyorum. "Ve senin de burada olmana sevindim."

"İşte çayınız. Hizmetçilerden biri size getirmem için ısrar etti. Sanırım asi kampında zor zamanlar geçirdiniz?"

"Öyle de denebilir..."

Mossie bana ve çocuklara çay bardaklarını uzattı ve sonra doğruldu. "Aşağıya dönsem iyi olacak. Bana ihtiyacın olursa ara. Oh, ve izin ver

Aşk listeme başlamaya hazır olduğunuzda bana haber verin!" Mutlu bir el sallayışla dönüp odadan çıktı ve beni bir elimde aşk listesi, diğerinde çay fincanıyla bıraktı.

Evert ve Sylred kapıya göz kırpıyor ve sonra bana bakıyorlar. "A r k a d a ş ı n mı?" Evert çekiştiriyor.

"Evet, o Mossie'ydi. Beni hapishane kulesinin girişine soktuktan sonra ona bir su perisi ayarlamaya çalıştım. Onun kıçını sevdi. Yani su perisinin poposunu. Sanırım işe yaramadı. Ayrıca sarhoş olduk. İkimiz de peri şarabını severiz. *Çok* şarap içtik."

Evert sırıtıyor ve Sylred'in Ronak'ın pisliğini havlularla temizlemeye başlamasını izliyorum.

Çaydan bir yudum alıyorum ve tadı dilimde patlıyor. "Mmm," diye mırıldanıyorum takdirle. Sonra fincanın tamamını mideye indiriyorum, tat alma tomurcuklarımın yarısını yakmasını umursamıyorum bile. Bazı şeyler buna değer.

Ben dilimi yelpaze gibi açmaya çalışırken Evert kara kaşlarını

çatıyor. "İyi mi?" Elimi bırakıyorum ve bardağı yere koyuyorum.

"Lezzetli. Uykum var." "O zaman seni yatağa götürelim."

Gözlerindeki bakışı görünce başımı sallıyorum. "Uh-uh. Gerçekten uykum var. Seksi zamanlar yok."

Gülüyor. "Elbette."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ben ciddiyim. Kedicik incim bu gece için sustu. Ton balıklı turtam çoktan Tupperware'e kondu. Bu eğlence kapısı iş için kapandı, Evert."

Bana ukala bir bakış attı. "Sanki bana karşı koyabilirmişsin gibi."

Alay ediyorum. "Sana tamamen karşı koyabilirim. Şu anda sana nasıl direndiğime bir bak. Sana karşı koyuyorum ve bunu denemiyorum bile."

Ne demek istediğimi anlatmak için elbisemi çıkarıp yüzüne fırlatıyorum ve bana uzanan kollarının arasından sıyrılıyorum. Aceleyle dolaba gidip kendimi içeri kapatıyorum. Kapının diğer tarafından küfrederken bir kıkırdamayı bastırıyorum ve külotumu giyiyorum. Kanatlarımı sırtıma doğru çektikten sonra beyaz bir gece elbisesi giyiyorum. Tekrar terbiyeli olduğumda, Evert'in sadece beline kadar sarkan bol bir pantolona kadar soyunduğunu gördüğümde bile, bu direnme şeyini tamamen çivileyerek dışarı çıkıyorum.

"Güzel gecelik," diyor sırıtarak, mavi gözleri eski tenimde sıcak.

"Teşekkürler," diyorum, karnından alt bölgesine doğru uzanan nefis çizgilere bakmamaya çalışarak. Bu çabamda başarısız oluyorum.

"Direniş nasıl gidiyor?"

Sesindeki espriyi duyuyorum ve gözlerimi tekrar yukarı kaldırmaya zorluyorum. "Ne?"

Yüzüne ölümcül bir gülümseme yayılıyor ve şimdi gamzelerini bana da gösteriyor. Alemler benim zavallı küçük azgın ruhuma merhamet etsin.

Yavaşça bana doğru yaklaşmaya başladı. Hem de seksi bir sinsilikle. "Dedim ki, bana direnmeyi bıraktın mı?"

"Evet. Hayır. Yani..." Telaşla başımı sallayıp kendime gelmeye çalışıyorum. "Üzerine bir gömlek giyer misin? V'n dikkatimi dağıtıyor."

Gülüyor. "Benim neyim?"

Rahatsız edici kasları gösteriyorum. "V'n. Karın kaslarından yaramaz yerlerine kadar uzanan o şekil. Çok lezzetli ve sen onu öylece etrafa gösterdiğinde konsantre olamıyorum."

Mavi gözlerine sıcaklık doluyor ve parmağını bana doğru uzatıyor. "Buraya gel."

Başımı sallıyorum ve yatağın diğer tarafına doğru koşuyorum. "Hayır, hayır. Hayır. Uyuyorum." Aceleyle yorganın altına giriyorum ve neredeyse çeneme kadar çekiyorum.

Sylred, Ronak'ın çişini temizlemek için kullandığı kirli bezi attığı yerden dönüyor ve yatak için soyunmaya başlıyor. Ronak zaten çıplak, yani şimdi üç kaslı ve cidden ateşli genfin bana doğru yaklaşıyor. Neden seksi reddettim ki? Şimdi hatırlayamıyorum bile.

Evert yatağın bir tarafına, Sylred diğer tarafına kayıyor ve Ronak bir kez daha bacaklarımın dibine, başı leğen kemiğimin tam üstüne gelecek şekilde uzanıyor.

Evert yanıma uzanırken bir elini kalçama koyuyor ve geceliğimin ipeksi kumaşından bile avucundan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum. Sylred'in bacakları benimkilere dolanıyor ve Ronak mırıldanmaya başlıyor ve titreşim tam merkezime ulaşıyor.

Zaten kırıldığımı biliyormuş gibi, Evert elini yan tarafımda gezdirmeye başlıyor, parmağı bazı yan göğüs hareketlerini zar zor sıyırıyor. I

yüzüm kızarmış bir halde oturur pozisyona geçtim. "Tamam! Anladım! Anladım! Direnme konusunda berbatım! Bana seks yap."

Gülmeye başladı. *Gülüyor!* Ne pislik ama.

"Komik olan ne?" Kollarımı önümde kavuşturarak soruyorum.

Ellerini başının arkasına koyuyor ve arkasına yaslanıyor. "Beş dakika bile dayanamadın."

"Ne kaçırdım?" Sylred aramıza bakarak soruyor. "Çişimi temizlerken hep bir şeyler kaçırırım."

"Scratch bize doyamıyor," diye açıklıyor Evert sırıtarak.

"Çıplak gövdelerinizi bana gösteriyorsunuz!" Öfkeyle söylüyorum.

Evert'in gamzeleri tam anlamıyla ortaya çıkıyor ve Sylred'in gözleri kendi gülümsemesiyle kırışıyor. "Çıplak gövdelerimiz mi?" diye alay ediyor.

"Evet!" Çay yüzünden kendimi gergin hissediyorum ve şu anda midemde oturmuş, etrafa saçılıyor. "Bana gülüyorsunuz."

Sylred, "Kimse gülmüyor," diye dikkat çekiyor.

Gülümseyen yüzlerini işaret ediyorum. "Kahkahalar orada. Tam orada. Titreyen dudaklarınızın ardında onları görebiliyorum."

"Titreyen dudaklar deme," diyor Evert.

"İstediğim kadar titreyen dudaklar diyeceğim, çok teşekkür ederim. Seks yapmadan duramayacağımı mı sanıyorsun? Kesinlikle yapabilirim. Bu sefer ciddiyim. Ben uyuyacağım. Daha ilk kavgamızı ettik ve seninle ya da çıplak gövdelerinle uğraşamam."

Yastıkların üzerine yığılıyorum ve onların kıkırdamalarını duymazdan gelerek yastığı yüzüme kapatıyorum. Kendimi azgın ve huysuz hissederek uykuya dalıyorum.

Lanet olası genfinler.

BÖLÜM 43

I Yüzüme vuran gün ışığına gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve inliyorum. Kendimi tam bir bok gibi hissederek doğruldum, ancak
midemde bir acı hissediyorum.

Bütün gece dönüp durdum, karnımdan ağrılar yayılıyordu. Stresten mi yoksa hastalanıyor muyum bilmiyorum - aşk tanrısının hastalanabileceğini bile bilmiyordum. Ama bu sabah daha iyi hissetmek yerine daha kötü hissediyorum.

Çocukların hepsi yataktan çıktı, bu yüzden büyük şiltede yalnızım, ama banyoda birinin su akıttığını duyabiliyorum. Umarım biri Ronak'ı dışarı çıkarmak için gitmiştir. Sylred onu tuvaleti kullanması için eğitmeye çalıştı. Sonunda pençeli bir kolu ve botlarının her yerine işemiş diyelim. Şimdi çocuklar sırayla onu dışarı çıkarıyor.

Bir bardak suya ihtiyaç duyarak doğrulup yorganı üzerimden atıyorum ve dehşet içinde donup kalıyorum.

"Aman Tanrım!" Çığlık atıyorum.

Gözümü bile kırpmıyorum. Halüsinasyon görüyormuşum ve geçecekmiş gibi kucağıma bakmaya devam ediyorum. Kan. Çok fazla kan var. Belki bu sabah biri gizlice girip beni bıçaklamıştır diye kendimi kontrol ediyorum ama yara falan bulamıyorum. Vücudumu başka bir acı sardığında, inliyor ve kendime kıvrılıyorum.

Onu uyaracak kadar ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Sylred aniden banyodan fırladı, etrafta bir tehdit olup olmadığına baktı ve sonra bir anda yanımda belirdi.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye soruyor, sesi endişeyle gergin.

"Zehirlendim!" Gözlerim panikten çılgına dönmüş bir halde ağlıyorum. "O çay. Sanırım çaydı, Syl. Belki biri Mossie'yi kandırıp getirmiştir. Bahse girerim o çok sinirli genfin adamıydı. '*Bunu size ödeteceğim*' demişti, hatırladınız mı? Beni öldüreceğini söyleyerek bizi uyarmıştı!" Başka bir acı dalgası üzerime çökerken tekrar inliyorum. "Tanrım, acıyor. Kan kaybediyorum. İçimde jüriler var. Zehir iç organlarımı söküp atıyor. Ölüyorum, Syl!"

Panik içindeki gevezeliğim, dehşete kapılmış hıçkırıklarımla kesildi.

Sylred donup kaldı, muhtemelen kan kaybından ölmemi izlemenin şokunu yaşıyordu. Ona bakıyorum, yüzüm sulanmış. Yüzünde garip bir ifade beliriyor ve sonra boğazını temizleyerek, "Emelle? Tatlım? Sanırım sadece adet görüyorsun."

"Şu anda iki heceden fazla kelime söyleme Sylred," diye çıkışıyorum. "Ben *ölüyorum*! Şifacıya falan koşuyor olmalıydın. Bu zehir iç organlarımın kanamasına neden oluyor! Bak!" Geceliğimdeki ve battaniyemdeki çok bariz kan lekelerini göstererek çığlık atıyorum.

"Emelle," diyor nazikçe. "Ölmüyorsun, söz veriyorum. Sadece ilk regl dönemini yaşıyorsun. Kanaman ve krampların olacak. İyi olacaksın."

Başımı kararlılıkla sallıyorum. Bunu ciddiye almıyor. Ben kan kaybından yere yığıldıktan sonra kendini *çok* suçlu hissedecek. "Hayır. Bağırsaklarıma saplanan görünmez bıçaklar var. Bunu hissedebiliyorum. Kesinlikle ölüyorum. Şu kana bak, Syl! Bu normal değil!"

Alt dudağını ısırıyor, sanki gülmemek için kendini zor tutuyor. Neredeyse kafasına vuracaktım. Sanki öfkemi sezmiş gibi cebini karıştırıp bir adak çıkardı. "Al."

Canlandım. "Bütün kutu mu?" Çikolatalara temkinli bir şekilde bakarak soruyorum.

Asla tüm kutuyu almama izin vermez. Beni her zaman tek tek besler; aksi takdirde obur bir akbabaya dönüşeceğimi ve hepsini saniyeler içinde yiyip bitireceğimi söyler. Haksız da değil.

"Evet. Bütün kutu," diyor, sesi fazlasıyla dostça çıkıyor. "Her şeyi daha iyi yapacak."

Burnumu çektim. "Ölene kadar demek istiyorsun."

Bu sefer, gülümsemesinin araya girmesine izin veriyor. "Hâlâ ölmüyorsun.

Sadece regl dönemindesin."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Bu doğru olamaz. Eminim kadınlar bununla uğraşmıyordur? Demek istediğim, ara sıra tampon kullanan kadınlar gördüm ve Dünya'da çalışırken regl dönemleriyle ilgili milyonlarca şikayet duydum, ama bu... bu biraz aşırı görünüyor. Sanırım bir sorun var. Zehirlenmediğime emin misin? Yani gerçekten, *gerçekten* emin misin?"

"Eminim," diyor, kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyor. "O çaydan ben de bir fincan içtim ve iyiyim."

"Belki de sadece benim fincanım zehirlenmiştir,"

diye belirttim. "Hayır."

"Şu anda gerçek anlamda ölüm döşeğinde olduğum için beni sakinleştirmeye çalışmıyorsun, değil mi?" Ona şüpheyle bakarak soruyorum.

Tamamen ışınlandı. "Hayır."

Çikolata kutusunu açıp ağzıma tıkıştırmaya başladım. "Bu berbat bir şey. Yani, insanlar her zaman dönemlerin berbat olduğunu söylerdi ama ben sadece dramatik olduklarını düşünürdüm. Ama hayır. Bu gerçekten en kötüsü. Sanki limon sıkar gibi sıkılıyorum. Ama limonata yerine regl kanı akıyor!"

Sylred biraz yüzünü buruşturuyor ama onun dışında akıllıca sessiz kalıyor.

"Eğer yanılıyorsan ve gerçekten zehirlendiysem ve kan kaybından ölüyorsam, kendini çok kötü hissedeceksin," diyorum ona.

Gülüyor. "Yanılmıyorum."

"Nereden biliyorsun? Bunun doğal olması mümkün değil."

Burnuna dokunuyor ve yüzüm kızarıyor. "Aman Tanrım, vajinamdan akan kan *kokumu* alabiliyor musun?"

Kıkırdıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Beni koklama," diye emrediyorum ona. "Elimde değil."

Ona ters ters bakıyorum. Pişman olmuş gibi görünerek yavaşça elini kaldırıyor ve burnunu tıkama hareketi yapıyor.

Başımı salladım. "Daha iyi."

İçime bir kramp daha saplanıyor ve bir iniltiyle yatağa yığılıyorum. "Dişiler ölmeden nasıl bu kadar kanayabiliyor? Bizler lanet olası savaşçılarız, Syl."

Cevap vermeyince başımı yastıktan kaldırıp ona bakıyorum. Çabucak başını sallıyor. "Ah. Evet. Savaşçılar."

Memnuniyetle başımı sallayarak geri çekiliyorum ve bir çikolata daha yiyorum. Garip bir şekilde, yardımcı oluyor. "Bunları getirmeye devam et, genfin," diyorum ona.

"Ben hallederim," diyor. "Seninle ilgileneceğim."

Ve öyle. Çünkü benim tatlı genfin'im her zaman benimle ilgilenir. Alıngan, öfkeli, hormonlu bir canavar olduğumda bile.

BÖLÜM 44

Sylred yatakları temizlemesi için hizmetkârlardan birini çağırmaya gidiyor ve geri döndüğünde banyo yapmama yardım ediyor. Yıkandım.

sıcak suyun kramplı karnımı yatıştırmasına izin veriyorum ve sonra Mossie gelip muffin tümseğimi bir mumya gibi sarıyor. İç çamaşırımın içine o kadar çok kat bez tıkıştırmışım ki, sıvıyı Hoover Barajı'ndan daha iyi hapsettiğine eminim.

Günün geri kalanında Sylred beni besliyor, ayaklarımı ovuyor ve ben yokken neler yaptıklarına dair hikâyeler anlatıyor. Huysuzluğuma rağmen kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Evert akşama kadar yok, ama döndüğünde bir koku alıp durumumu anlıyor. Ronak'ı da yanına alarak dikkatlice bana doğru ilerliyor.

Onu bir şahin gibi izliyorum. "Hmm. İşte orada. Arkadaşım," diyorum sahte bir neşeyle. "Bütün gün dışarıda gezip tozan. Ben buradayken. Kan sızıyor." Bakışlarım yüzümü ele geçirdiğinde adımları durdu. "Fae aleminde henüz tampon olmadığını biliyor muydun? Burada öyle bir şey yok Evert. Bu da vajinamın mumyalandığı anlamına geliyor. *Mumyalanmış*," diyorum tekrar, demek istediğimi iyice anlatmak için. "Ve sen gitmiştin. Muhtemelen eğleniyordun. Konuşuyordun. Kasıklarında hoş bir esintiyle dolaşıyorsun. İnsanlara gülümsüyor ve kadınlara gamzelerini yalamayı ve tüylerinin kanlı olmayan kalçalarına sürtünmesini hayal ettiriyorsundur."

Tanrım, ben bile bir sürtük gibi davrandığımı biliyorum. Sanki tüm tatlılığım ve mantığım kanımla birlikte akıp gitmiş gibi, ama yapamıyorum.

Kes şunu.

Evert bana vahşi bir dişi aslana yaklaşır gibi yaklaştı. "Hey, Scratch."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hey? Ben burada oturmuş rahmimi vücudumdan çıkarmaya çalışıyorum ve sen gelip bana *selam* mı veriyorsun?"

Evert, Sylred ile bakışıyor ama ikisi de benimle nasıl başa çıkacaklarından emin değil gibi görünüyor. Çenesindeki siyah tüyleri kaşıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben sadece sana gülümsüyorum," diyor Evert sonunda. "Yani gamzelerimi yalamayı hayal eden tek kişi sensin. Nasıl olduğumu bilirsin, diğer herkese siktir olup gitmelerini söylerim. Ayrıca, gamze yalamanın sadece *sana* özgü bir şey olduğunu düşünüyorum. Bana sorarsan biraz tuhaf. Ateşli ama tuhaf."

Ona göz kırpıyorum, yumruk atmak isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyorum. Sanırım hayır, ama gerçekten kim bilebilir ki? Regl dönemindeyken, her zaman birini yumruklamak istersin.

Nefesini dışarı üflüyor. "Yani... Odadaki lanet fil, regl olmuşsun. Sanırım bu sorunun cevabı bu."

"Ne sorusu?"

Sylred devralıyor. "Şey, üreyip üreyemeyeceğinizi merak ediyorduk. Bu iyiye işaret aslında."

Gözlerimi ona dikiyorum ve bakışlarımın şiddetinden yanakları pembeleşiyor. "Oh, anlıyorum. Demek hepiniz benim hakkımda konuşuyordunuz. Arkamdan. Sır saklıyordunuz. Önemli üreme tartışmalarına beni dahil etmiyordunuz." Gözlerim yaşarıyor ve Sylred'in yüzünde panik dolu bir ifade beliriyor. "Hemen çocuk istediğinizi bile bilmiyordum. Ya regl olmazsam? Ya üreyemezsem? Benimle yeterince konuşmuyorsunuz!" Çirkince ağlamaya başladım. Yine durduramıyorum.

Yıpranmış, acı içinde ve şimdi de çıldırmış bir halde duygularım altüst oluyor ve gözyaşlarım Niagara Şelalesi gibi fışkırıyor.

Ağlamaklı bir arkadaşla nasıl başa çıkacağını bilemeyen Evert, orada öylece durup sırtımı sıvazladı. Sanki terfi şansını kaybetmiş bir iş arkadaşıymışım gibi, "İşte, işte, dostum," deyip duruyor.

Duygusal yönüyle daha fazla temas halinde olan Sylred yatakta yanıma kayıyor ve kollarını bana doluyor. "Tatlım, biz

Senden bir şey saklamıyorum. Biz de tam yavrularımızın olma olasılığını tartışıyorduk. Genfinlerin gebe kalması zaten zor ve bunu kendi ırkımız dışında yapma şansımız..."

"Biliyorum!" Hıçkırıyorum. "Size söylemiştim çocuklar! Emin değilseniz çiftleşme törenimizi yapmamanızı söylemiştim. Sizi çocuksuz bir hayata mahkûm etmek istemedim. Ama *artık* çok geç, çünkü biz eşiz ve seni çok seviyorum! Her zaman aşık olmak istemiştim ve şimdi oldum, ama kanamam var ve sen üremekten bahsediyorsun ve ben *çok açım*!"

Tamamen psikopat statüsüne geçtim. Hormonlarım çok fazla zıplayan spor toplarından daha fazla zıplıyor. Dürüst olmak gerekirse Dünya sporları hakkında pek bir şey bilmiyorum. Birkaç maça gitmeye çalıştım ama soyunma odalarını geçemedim. Bu da benim için sorun değil, çünkü oradaki topların çok daha önemli olduğuna eminim.

Sylred yavaşça ellerimi yüzümden çekiyor. "Nefes al.
Haydi. Bir, iki, üç..."

Onun talimatlarını izleyerek çılgınca, hıçkırıklarla dolu nefes alış verişlerimi sakinleştiriyorum ve nefes alıp vermeye başlıyorum. Beni birkaç kez yönlendirdikten sonra bana gülümsüyor ve başparmağının ucuyla yüzümdeki gözyaşlarını siliyor. "İşte böyle. Bu daha iyi," diyor gözümün kenarını öperek. "Şimdi biraz geri çekilelim."

Arkamdan hırıltılı bir homurtu geliyor. "Evet, bizi sevdiğini söylediği kısma gelmek istiyorum."

Sesi duyunca kafamı kaldırıyorum ve ağzım şok içinde açılıyor.

"Ronak!"

Yatağın ayak ucunda çıplak dostum duruyor, siyah gözleri bana bakıyor.

Kendimi ona doğru fırlatıyorum ve o beni yakalıyor, kolları ve kanatlarıyla beni tamamen sarıyor. Yüzümü göğsüne bastırarak, kendimi onun sıcaklığına bırakıyorum, muazzam bir rahatlama yaşıyorum. "Sen yine sensin," diyorum tenine doğru.

Beni kendimden uzaklaştırıyor ve çenemi kavrayarak ona bakmamı sağlıyor. "Geri döndüm," diye onaylıyor. "Hayvanım gerçekten de

tutuşunu. Neredeyse umudumu kaybediyordum ama sonra sen ağlamaya başladın ve bu onun hiç hoşuna gitmedi. Sonunda yeniden yüzeye çıkmama izin verdi."

"Bir daha Peçe'ye girmeyeceğim," diye söz veriyorum. "Sen hayvana dönüşmeden bunu nasıl yapacağımı bulana kadar olmaz. Bu sefer geri dönmeyeceksin diye çok endişelendim."

"Buradayım," diyor ve öne eğilip alt dudağımı ısırıyor. Ağzımı araladığımda dilini içeri daldırıp dilimi yalıyor ve içimden bir inilti çıkmasına neden oluyor. "Tanrım, seni çok özledim, ufaklık. Perde arkasından izlemek, dışarı çıkıp seninle birlikte olamamak tam bir işkenceydi."

"Artık buradasın."

"Öyleyim." Başını sallıyor. "Bizi sevdiğini söylediğinde ben de buradaydım. Bu doğru muydu, yoksa sadece saçmaladığın şeyi mi yapıyordun?" diye soruyor, gözleri beni incelerken yoğunlaşıyor.

"Ben saçmalamam."

"Kesinlikle saçmalıyorsun," diye söze karışıyor Evert. "Ama soruya geri dönelim."

Ronak adamları görebilmemiz için kanatlarını indiriyor ama kollarını bana dolamaya devam ediyor. Üçü de dikkatle beni izlerken yataktaki yerimde kıpırdanıyorum. Yorganı parmaklarımın arasına sıkıştırıp göz temasından kaçınıyorum. Öylece ağzımdan kaçırdığıma inanamıyorum. Ne kadar da saçmalayan bir aptalım.

"Scratch. Konuş bizimle."

İçimi çekiyorum ve gözlerimi kaldırıp onlara bakıyorum. "İyi! Evet, sizi seviyorum. Hepinize deliler gibi aşığım. Ezelden beri tek istediğim aşık olmaktı ve şimdi oldum ve bu..."

"Ne?" Sylred nazikçe dürtüyor.

Onun gözlerine bakıyorum. "Hayal ettiğimden çok daha iyi. Ama aynı zamanda korkutucu da."

Ronak, "Bana bak," diye emrediyor ve otoriter sesi midemi biraz heyecanlandırıyor. "Asla korkmana gerek yok. Bizimleyken olmaz. Biz senin dostunuz."

"Kesinlikle," diye katılıyor Evert. "Ve seni hayatın kendisinden daha çok seviyoruz."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve ağzım bu açıklamanın ciddiyeti karşısında şaşkınlıktan bir karış açılıyor.

Onaylamak için diğerlerine bakıyorum ve onlar da bana sabit bir şekilde bakıyorlar; Ronak başını sallayarak, Sylred ise gülümseyerek.

"Sen... beni seviyor musun?"

Evert homurdanıyor. "Evet, seni çok seviyoruz. Sylred'in saçları pembeye döndü. Ronak'ın aşk tanrısı kanatları var. Her hapşırdığımda içimden şehvet sızıyor. Eğer bu size olan bağlılığımızı göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum."

Burnumu koluma siliyorum ve bunun o olduğunu biliyorum. Tam buradaki his. Tüm aşk hayatım boyunca peşinde koştuğum şey buydu. Ben onları seviyorum, onlar da beni seviyor.

Ve ne var biliyor musunuz? Bu gerçekten de tüm alemlerdeki en iyi şey.

BÖLÜM 45

Tprenses ve danışmanları, isyancı kuvvetlerin komutanları da dahil, günlerce tartışırlar. Bir sonraki planımız hakkında tartışıyorlar.

O kadar uzun süredir hareket ediyorum ki, regl dönemim gelip gidiyor.

Mossie de gelip gidiyor. Hem de çok. Çoğunlukla aşk listesine yeni isimler eklemek için. Peekabu adında bir seelie fae ekledi, inanamıyorum.

Resmi yemek salonunda oturmuş, on iki çeşit olması gereken akşam yemeğimizi yiyoruz. Sylred karşımda otururken ben Evert ve Ronak'ın arasına sıkışmış durumdayım ve üçünün de kuyrukları bir yerime dolanmış durumda. Mümkünse, onlara olan aşkımı duygusal olarak ilan ettiğimden beri daha da dokunaklı oldular. Sylred kuyruğunu ayak bileğime, Ronak belime, Evert ise yemek yiyebilmek için omuz silkmeme rağmen kuyruğunu koluma dolamaya devam ediyor. Bu onu durdurmuyor.

Tekrar yaptığında iç çekiyorum. "Evert, bunu yapmaya devam edersen, beni dökeceksin." Kuyruğu içindekileri elbisemin üzerine dökmeme neden olmadan önce kadehimi yere bırakıyorum. "Başka bir parçamı ana- conda yapamaz mısın?"

Bana hınzırca sırıtıyor ve ağzı kulağıma değecek kadar yaklaşıyor. "Scratch, seni bu masanın üzerine yatıracağım ve anakondamı sana tam burada vereceğim."

Gözlerimi deviriyorum. "Prensesin yemek masasında bundan pek hoşlanmayacağına eminim."

Evert omuz silkip arkasına yaslanıyor ve kolunu sandalyemin arkasına koyuyor. Çatalıma uzandığım anda kuyruğu tekrar koluma dolanıyor ve çatalı tabağa doğru düşürmeme neden oluyor.

"Pes ediyorum," diyorum oflayarak.

"Güzel. Hadi odamıza geri dönelim ve sen de bana anakondamı nerede istediğini anlatırsın."

Onu cesaretlendirmemeye çalışıyorum, gerçekten. Ama bazen gülüşü gözümden kaçıyor.

Prenses Soora'nın masanın başından, "Aramıza dönmene çok sevindim Ronak," dediğini duyuyorum.

Ronak lokmasını çiğnemeyi bitirir ve başını sallar. "Teşekkür ederim prenses." "Bana söylenene göre sen ve sürün, Ronak'ın isyan gücümüzün bir kısmının eğitilmesine yardımcı oluyorsunuz. Size minnettarız." Ronak başını sallar. "Ödenmesi gereken tek borç Kral Beluar ve Prens Elphar'ın kendileri. Krallığa ölüm ve zulüm getirenler onlar ve bunun hesabını verecekler," diyor sesi sertleşerek. Adasına yapılan saldırının ona ağır geldiğini biliyorum.

Prenses cevap vermek için ağzını açar ama buna fırsat bulamaz.

Büyük bir ses havayı çatlatıyor ve tüm yer şiddetle sallanmaya başlıyor. Prenses ayağa kalkmaya çalışıyor, ama bir yerlerden başka bir patlama sesi geldiğinde, onun koltuğuna geri tökezlediğini ve elleriyle başını tuttuğunu görüyorum.

Oda hala sallanıyor ve Ronak beni yemek masasının altına çekerken, o ve diğer çocuklar herkesin aynı şeyi yapması için bağırmaya başlıyor. Kollarımla başımı örterek, masanın altındaki Prenses Soora'nın küçük kız kardeşlerine bakıyorum, yüzleri panikle sıkışmış. "Neler oluyor?"

Tam sarsıntı durduğunda, bir gümbürtü daha duyuluyor ve yer yeniden sarsılıyor. Prensesin bacaklarının sallandığını görüyorum, sonra dizleri bükülüyor ve yerde secdeye kapanıyor.

Yerin sallanmasına ve sarsılmasına rağmen, kırılan tabakları ve yere dökülen yiyecekleri ıskalayarak ona doğru sürünüyorum. İnsanlar bağırıyor ve eğer sarsıntı durmazsa bu malikânenin üzerimize yıkılacağından oldukça eminim.

Prensesin yüzü şok edici bir şekilde solgun ve her zamanki mor teninden eser yok. Burnundan ve kulağından kan akmaya başladığında endişeyle izliyorum.

"Ne oldu? Neyin var?" Ona sordum.

Bir patlama daha olduğunda irkiliyor ve başını tutuyor. "Bariyer. Bu... kırılıyor," diye haykırıyor.

"Ne?"

Ama cevap veremez, çünkü bir sonraki kalp atışında bayılır.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Eller onu benden uzaklaştırıyor ve kardeşi Zalit'in onu kollarına aldığını görüyorum. Turuncu gözlerini bana çeviriyor. "Burası çökmeden önce buradan çıkmalıyız!"

Başımı sallıyorum ve Zalit kız kardeşlerine ve babasına kanatlarını çıkarıp uçmaya hazırlanmaları için bağırıyor. Adımın haykırılmasıyla geri çekiliyorum ve masanın altına sığınan hizmetkârların yanından geçiyorum. Büyük bir patlama sesi daha duyulduğunda yere düşüyorum ve tavandan kopan parçaların üstümdeki masaya çarptığını duyunca irkiliyorum.

Sylred önce bana yaklaşıyor, elini koluma atıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Ronak tavanı tutuyor," diyor, onu duyabilmem için kulağıma bağırarak. "Buradan hemen çıkmamız gerek!"

Anlayışla başımı sallıyorum ve Evert'in diğerlerine de aynısını yapmalarını söylediğini duyabiliyorum. Tüm fae'lerin kanatlarını çıkarıp masanın altından uzaklaşmalarını izliyorum. "Peki ya sen? Senin kanatların yok!"

"Ronak bizi götürecek kadar güçlü. Merak etme. Hemen arkanda olacağız," diye beni temin ediyor Sylred.

"Haydi, Peçeli Dişi," dediğini duyuyorum Belren'in, gümüş kanatları sergilenmeye hazır. "Burası daha fazlasını kaldıramaz."

Başımı sallayarak masanın altından sürünerek çıkıyorum. Ayağa kalkar kalkmaz havaya sıçrıyorum ve kanatlarımı açıyorum.

Ronak benden otuz metre k a d a r yukarıda ve gerçekten de tavanı hepimizin üzerine düşmekten koruyor. Kasları devasa taş tavanın ağırlığıyla geriliyor ve kanatları onu yukarıda tutmak için şiddetle çırpınıyor.

Soora'nın ailesinden son kalanların ve hizmetçilerin kırık camlardan çıkıp beşimizi geride bırakmalarını izliyorum.

"Haydi!" Belren kolumdan çekiştirerek söylüyor.

Arkasından pencereye doğru uçuyorum ve güvenli bir şekilde içeri girdiğimde Ronak'ın devasa tavan parçasını bıraktığını görüyorum. O bunu yapar yapmaz, tavanın geri kalanı ve duvarlar parçalanmaya ve çökmeye başlıyor. Kalbim boğazımda, Ronak'ın aşağı süzülüşünü izliyorum, Evert ve Sylred ön kollarını başlarının üzerine kaldırmış bekliyorlar.

Ronak, her iki elinde birer tane olmak üzere onları yakalar ve ardından ivmesini kullanarak üçünü de yukarı uçurur ve parçalanan tavandan dışarı çıkarır. Sonra tüm malikâne çöküyor.

BÖLÜM 46

I Genfinlerimle buluşmak için Belren'i malikânenin etrafında takip ediyorum ve beşimiz de Zalit'in elinde bir Bilinçsiz Soora. Yer hâlâ sallanıyor ve malikâne arkamızda bir moloz yığını halinde yatıyor.

Hepimizin yüzü yukarıya doğru eğilmiş, tüm adanın üzerindeki bariyere yapılan saldırıyı izliyoruz. *Her yerde* kraliyet askerleri var. Gökyüzünün mavisini bile göremiyorum, çünkü havada süzülen asker bedenleri prensesin diktiği başarısız bariyerin diğer tarafından bizi çevreliyor. Kulaklarından ve her iki burun deliğinden akan kana bakılırsa savaşı kaybediyor.

"Bariyer düşmek üzere!" Bağırıyorum.

Bir zamanlar görünmez olan bariyerin şimdi çatırdayıp kıvılcımlar saçmasını, zayıfladıkça mor yarıkların aşağıya doğru inmesini asık suratlar izliyor.

"Ona göz kulak ol," diyor Zalit ve prensesi Belren'e uzatıyor. "Gidip kuvvetlerimizi organize etmeliyim."

"Gitme!" diye yalvarıyor küçük kız kardeşi, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

Zalit onu alnından öper ve kulağına alçak sesle bir şeyler söyler ve sonra gökyüzüne fırlar. Babaları onları teselli etmeye çalışır, ancak kızlar teselli edilemez ve dehşet içindedir.

Bir başka güç saldırısı bariyere çarparak hepimizin yere tökezlemesine neden oldu.

"Ne yapacağız?" Çocuklara sordum. "Bir geçit açmayı deneyebilir miyiz?"

Belren başını sallar. "Geçit o kadar çok kişiyi aynı anda alamaz, ayrıca prens bunu bekliyor olacak. Kendi fae'lerini portalımıza kilitlenmeye ve içine sızmaya hazır tutacaktır. Bu sadece bize daha hızlı ulaşmalarını sağlar."

Ronak, Soora'nın ailesine bakarak, "Saklanmaları gerekiyor," diyor. Soora'nın babası başını sallıyor. "Benim bir yerim var."

"Güzel. Çok geç olmadan git."

Belren, Soora'yı babasına veriyor ve dördü birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde uçarak bahçede kayboluyorlar. Onlar gözden kaybolduktan sonra bile kızların ağladığını duyuyorum. Tek umudum, bariyer aşılmadan önce saklandıkları yere ulaşmış olmaları.

Üzerimizdeki askerler bariyere saldırırken ürkütücü bir şekilde senkronize oluyorlar. Güç patlamaları bariyere doğru itiliyor ve kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor. Bir kâsenin içindeki balıklar gibiyiz, kapana kısılmışız ve bizi oltaya getirmelerini bekliyoruz.

Bir sonraki saldırı geldiğinde, bariyerin son parçası da tıslayıp patlıyor ve ardından kulakları sağır eden bir çatırtı havayı dolduruyor. Dehşet içinde bariyerin son parçasının da düşmesini izliyorum, parçaları elektriklenmiş bir ayna gibi paramparça oluyor ve bizi tamamen açıkta bırakıyor.

"Silaha ihtiyacımız var," diyor Ronak.

Hiç vakit kaybetmeden Ronak adamları tekrar yakalıyor ve prensin binlerce askeri inişe geçerken biz de isyancı kampına doğru uçuyoruz.

Yer tuhaf bir şekilde gölgeli görünüyor, güneş tamamen engellenmiş durumda ve Ronak'ı asi kampındaki silah odasına kadar takip ederken daha önce hiç uçmadığım kadar hızlı uçuyorum.

Biz oraya ulaştığımızda, prensin milisleri yolu yarılamıştı. Tek bir ses bile çıkarmıyorlar. Ne savaş çığlıkları, ne cesaretlendirici bağırışlar, ne de gözdağı veren alaylar. Silahlarını kaldırmış bize doğru uçarken ürkütücü bir sessizlik içindeler ve bu sessizlik dişlerimi sıkıyor.

İsyancılar telaşlı bir faaliyet içinde. Komutanlar bağırıp çağırıyor, birlikler organize edilmeye çalışılıyor, silah odaları yağmalanıyor ve bariyerlerin yıkılmasıyla oluşan depremler nedeniyle bazı binalar çökmüş durumda.

Ronak silah odasına dalıyor ve diğerleri de aynısını yaparken kendine kılıçlar takmaya başlıyor. Giyinir giyinmez, daha rahat hareket edebilmem için eteğimin yan tarafında bir yırtık açtığını hissediyorum. Sonra Evert başıma kalın deri bir gömlek geçiriyor, üzerine de zincir zırh takıyor. Ronak omzuma bir yay ve iki ok dolu sadak takarak beni şaşırtıyor. Yayı titreyen ellerime bastırıyor ve gözlerimin içine bakarken sıkıca tutuyor.

"Nişan al ve ateş et. Tereddüt yok."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Tereddüt yok."

"Aynı emirler geçerli. Yakalanmayacaksın, öldürülmeyeceksin. Sana doğru gelen bir kılıç görürsen, Peçe'ye girersin. Anlaşıldı mı?"

"Ama sen-"

"Yabani olsam ve bir daha geri dönmesem de umurumda değil," diye sözümü kesiyor, siyah gözleri çok yoğun. "Alfa olarak ilk önceliğim eşim ve sürümdür ve her zaman da öyle kalacaktır. Peçe'ye git ve hayatta kal. Bu bir emirdir."

Keşke elimi sakalında ve çatık kaşlarında gezdirebilseydim ve güçlü kollarının beni dünyadan korumasına izin verebilseydim, ama yapamam. Dünya bizim olmamıza izin vermiyor ve işin bu noktaya geleceğini zaten biliyordum. Prensi sonsuza dek alt edeceğime ya da bunu denerken öleceğime dair kendime söz verdim. Yani yapacağım şey bu. Ve evet, savaş eğitimi olmayan bir aşk tanrısıyım ama çaresiz değilim ve saklanmayacağım. Artık saklanmayacağım.

"Yapmam gerekeni yapacağım," diyorum gizlice.

Ronak bir kez başını salladı ve tam Belren ve adamlarım hazırlanmayı bitirirken, sanki hepsi aynı anda yapmış gibi on bin çift ayağın adaya indiğini duyduk. Sonra çatışma başlıyor. Bağrışmalar duyuluyor, metal metale çarpıyor ve güç güce karşı çarpışıyor.

"Bir arada kalın!" Ronak bize emrediyor.

Evert beni kuşatırken vahşi görünüyor, Sylred kılıcını kararlılıkla kavrıyor ve ben ellerimin ne kadar titrediğini onlara göstermemeye çalışarak bir ok yerleştiriyorum.

Silah odasından hızla çıktığımızda, dışarıdaki kargaşanın dizginlenmemiş olduğunu görüyoruz. İki askerimize karşı on bin askerimiz artık acı bir şekilde ortada. Asilerimiz sahip oldukları her şeyle savaşıyorlar,

Ama Prens'in ordusu kadar organize değiller ve Prens Elphar'ın askerlerinin sayısı da çok fazla.

Evert, Ronak ve Belren hemen fae'leri kesmeye başlarken, Sylred beni bir zamanlar kulübe olan bir moloz yığınına yönlendiriyor. Çatı hâlâ tek parça ve Sylred sırtımı korurken ben de tırmanmaya çalışıyorum. Tepeye tüneyip adamlarımı koruyorum ve okları yerleştirebildiğim kadar hızlı fırlatıyorum. Tek bir askerin bile ilerlemesine izin vermiyorum ve cesetler Ronak ve Evert'in etrafına yığılmaya başlıyor, oklar canlı iğne yastıkları gibi vücutlarından dışarı çıkıyor. Bunu düşünmüyorum. Düşünemem. Eğer gerçekten can aldığım gerçeğini düşünüp endişelenmeye başlarsam, devam edebilir miyim bilmiyorum. Ve devam etmek *zorundayım*, çünkü diğer türlü bizi öldürecekler. Bu yüzden zihnimdeki o kısmı kapatıyorum ve kendimi ateş etmeye devam etmeye zorluyorum.

İki gözüm açık, nişan alıyorum ve okları mükemmel bir keskinlikle fırlatıyorum. Kollarım yanmaya başlıyor ve parmaklarım telden kesilerek açılıyor ama durmuyor ya da yavaşlamıyorum. Sayıca bu kadar azken hataya yer yok. Sylred'in arkamda savaştığını, beni koruduğunu duyuyorum ve devam ediyorum. Ama savaşın anlamsızlığını görebiliyorum. Görüyorum ama yine de görmezden gelmeye çalışıyorum.

Daha fazla fae'nin Ronak, Evert ve Belren'e doğru ilerlediğini fark edince bir ok daha atmak için geri uzanıyorum, ancak iki sadağımın da tükendiğini ve sadece tek bir okumun kaldığını fark ediyorum.

"Kahretsin! Ben yokum, Syl!"

Omzumun üzerinden baktığımda üç fae ile savaştığını ve mücadele ettiğini görüyorum. Görebildiğim her yönde yere saçılmış ceset yığınları var ve isyancı gücümüzün neredeyse yok edildiğini şimdiden söyleyebilirim. İsyancılar birbiri ardına öldürülüyor ama tek duyabildiğim göğsüm adrenalin ve korkuyla inip kalkarken çarpan kalbim. Yer kanla kaplı ve havada o kadar çok kalp kırıklığı var ki doğru düzgün nefes alamıyorum.

Gökyüzünden daha fazla asker düşüyor ve bize yaklaşıyor. Buz gibi soğuk bir farkındalıkla, çok fazla olduklarını fark ediyorum.

Kaybedeceğiz.

Sylred'in acı içinde haykırdığını duyduğumda, eş bağlılığım içimde titreşiyor. Etrafımda dönerek, şimdi bana doğru yürüyen askerleri görmezden geliyorum ve elimdeki oku kavrıyorum, saldırmak için kullanmaya hazırım

Sylred'i incitmeye cüret eden herkesi. Dizlerinin üzerine çökmüş, kılıcı gitmiş ve ben dehşet içinde boğazına bir bıçak dayandığını izliyorum.

Gözlerim kızarıyor.

Ona doğru hamle yapmaya başlamıştım ki, gür bir ses beni durdurdu.

"Dur!"

Sanki bir işaretmiş gibi, prensin askerleri savaşmayı bırakıyor ve çevremdeki diğer isyancıların alt edildiğini görmek için çılgınca etrafıma bakıyorum. Ronak taş gibi derisi olan bir tür dev fae tarafından tutuluyor, gücü devin elinden kurtulmaya bile yetmiyor. Sylred boğazında bir bıçakla dizlerinin üzerinde, Evert, Belren ve diğer tüm isyancılar da aynı pozisyonda.

"Bekle."

Sese doğru dönüyorum, göğsüm kabarıyor ve hâlâ kanlı elimdeki oka tutunmaya çalışıyorum.

Toz ve duman bulutlarının arasından bana doğru yürüyen Prens Elphar.

BÖLÜM 47

Prince Elphar'ın mavi teni lekesiz, kıyafetleri tertemiz, yakışıklı yüzü memnun. Yanında da sağ kolu sor, Chaucel, ve diğer tarafta da gardiyan, Gammon. Yakalandığımda ikisi de dayağıma nezaret etmişti. Gözlerim otomatik olarak Gammon'un koluna, elinin olması gereken yere kayıyor. Ama Okot'un kestiği yerde sadece bir kütük var. Bu manzara karşısında içimi hastalıklı bir memnuniyet kaplıyor.

Sanki zihnim onu canlandırmış gibi, Okot aniden orada ve tüm o memnuniyet içimden fışkırıyor.

Dördü benden bir metre uzakta duruyor, gözleri beni ve sadece beni izliyor. Prensin elinde bir iskambil kâğıdı var ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, sanki yüzlerce cesedin ortasında durmuyormuş, neredeyse onların üzerinde yürüyormuş gibi, zarif parmaklarının arasında kâğıtla oynuyor.

Askerleri bekliyor, yüzleri ifadesiz, vücutları rahat, isyancıları geri çekerken bile. Tıpkı onları genfin adasında gördüğümde olduğu gibi, ne kadar tuhaf göründüklerine şaşırıyorum. Aşk tanrısı hislerimi dışarı gönderdiğimde Lex'in beyanını doğruladım. Askerlerin hiçbirinden bir şey hissetmiyorum. Aşk yok, özlem yok, sevdikleri için endişelenmek yok, kalp kırıklığı yok, arzu yok... hiçbir şey yok.

"İşte orada," diyor Prens Elphar ve gözlerim tekrar ona takılıyor. "Meşhur *aşk tanrısı*." Son kelimeyi bir lanetmiş gibi tükürüyor.

Ronak'ın kaçmak için tekrar mücadele ettiğini duyduğumda bile gözümü kırpmaya ya da ondan uzağa bakmaya cesaret edemiyorum.

Prens bana "Yapman gereken bir seçim var" dedi.

"Öyle mi? O da ne?" Soruyorum, ellerim yayımı almak için kaşınıyor. Eğer onu alabilirsem...

"Zavallı asileriniz yenildi. Savaş sona erdi." Ellerini kaldırıp zaferiyle övünerek arkasını dönüyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek kılıç ucunda tutulan diğer asileri görüyorum, hayatları sona ermek üzere. "Pes etmek istemediğini görebiliyorum," diyor Prens Elphar, bir kez daha bana dönerek. "Bu mücadeleye hayranım, gerçekten. İşte sana seçim şansı," diyor bana bir yırtıcı adım daha yaklaşarak. "Elinde tuttuğun o oku yerleştirmeye çalışabilirsin. Chaucel'in kalkanını kaldırmasından daha hızlı bir şekilde beni vurmaya çalışabilirsin. Bu bir kumar olur, ama ne kumar! Kazandığını bir düşünsene," diye haykırıyor ve bu düşünce karşısında sersemlemiş gibi görünüyor. "Ama uyarayım, eğer ıskalarsanız, emir veririm ve bu adadaki diğer tüm isyancıları öldürürüm. Genfin arkadaşların da dahil. Hepsi ölecek. Senin yüzünden."

Sertçe yutkunuyorum, yüzümdeki korkuyu göstermemeye çalışıyorum, her ne kadar yüzümdeki kanın çekildiğini hissetsem de. "Peki ya diğer seçenek?" Sesimin düzgün çıkmasından memnun olarak soruyorum.

"İkinci seçenek çok daha az eğlenceli," diye açıklıyor. "Basitçe teslim olursunuz. Seni alırız ve isyancıların geri kalanının yaşamasına izin veririz. Seçim sizin."

"Hayır!"

Gözlerim deve karşı direnmeye çalışan Ronak'a kayıyor. Evert ve Sylred de kendilerini esir alanlarla savaşmaya çalışıyorlar ama nafile. Çoktan demir zincirlere sarılmışlardı.

"Sakın buna cüret etme," diye homurdanıyor Ronak, gözleri bana kilitlenmiş.

Prense geri dönüyorum ama Okot'un gözlerine takılıyorum. Tıpkı prensin diğer askerleri gibi, orada da hiçbir şey yok. Hiçbir ifade yok. Boşluğu beni ürpertiyor.

"Ne yapıyorsun sen? Ben senin kardeşinim!" Bir fae'nin bağırdığını duyuyorum ve bir askerin pençesinde çırpınan bir isyancıyla göz göze geliyorum. Benzer görünümlerinden akraba oldukları anlaşılıyor. "Sen

tüm hayatın boyunca prense karşı savaştın! Nasıl olur da onun tarafını tutarsın?"

Asker ona bakmıyor bile. Hiçbir tepki vermiyor.
Sadece bıçağı kardeşinin boğazında tutmaya devam ediyor.

Gözlerim onların yanından geçip önceki genfin'e gidiyor. Adasına yapılan saldırı için beni suçlayan, beni tehdit eden genfin. Bana sertçe bakıyor ve gözlerindeki meydan okumayı görebiliyorum, sanki hayatlarını kurtarmak için prense teslim olmamamı bekliyormuş gibi.

"Eee?" Prens Elphar dikkatimi yeniden toplayarak şöyle diyor. "Ne olacak? Küçük ok numaranı deneyebilmen için herkesin işini bitirme emrini vereyim mi? Denemek için bu kadar bencil mi olacaksın? Yoksa sahip olduğun azıcık aklı kullanıp benimle gelecek misin?"

Elimdeki ok birdenbire tüm dünyadaki tüm ağırlıklardan daha ağır geliyor ve seçimin ağır yükü altında eziliyorum. Oku prensin suratına fırlatmak çok tatmin edici olurdu ama yapamam. Bu kazanamayacağım bir oyun ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Yüz ifademdeki yenilgiyi gören prensin gözleri eğlenceyle dans ediyor.

Adamlarıma dönüp bakmıyorum. Bakamam. Adımı haykırmaya başladıklarında bile. Chaucel bir portal açtığında bile. Prens ileri uzanıp kolumu tuttuğunda bile.

Okun düşmesine izin verdim ve geçide düştüm.

BÖLÜM 48

We Prensin gizli adasına inerler.

Bunu Lex'in ekinlerle ilgili açıklamalarından biliyorum. I Onları hemen sol tarafta fark ettim ve haklıydı, çok iyi korunmuşlardı. Ayrıca görebildiğim kadarıyla adada hâlâ birkaç yüz asker var, bu da onun ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu gösteriyor. Kuvvetlerimizi tamamen yok etmek için tüm askerlerini göndermesine bile gerek kalmadı.

Prensin askerleri düzen içinde durmuş, mükemmel bir şekilde sıralanmış ve dosdoğru önlerine bakıyorlar. Biz göründüğümüzde tek bir kafa bile bize doğru dönmüyor ve tek bir fae'nin bile kıpırdadığını görmüyorum ya da onlardan gelen bir ses duymuyorum. Hatta aynı anda nefes alıyor gibi görünüyorlar. Onları izlerken kaşlarım çatılıyor.

Çok ama çok yanlış bir şeyler var.

Gözüme bir hareket çarpıyor ve Kral Beluar'ın ekinlerden geri döndüğünü görmek için dönüyorum. İki yanında iki fae ona yardım ediyor, ağırlığı onlara dayanıyor. Daha aşağıda, bir şeyler içmek için bekleyen bir sıra asker var. Önce su olduğunu düşünüyorum ve askerlerin teker teker gelip bir kepçe dolusu sıvı içmelerini izliyorum. Ama bir el arabası dolusu yaprak ve dumanı tüten suyun getirilip yeniden doldurulmak üzere büyük fıçıya boşaltıldığını görünce, bunun su değil çay olduğunu anlıyorum. Ve ekinlerden gelen aynı çay yaprakları.

"Devam et, lamassu," diye duyuyorum ve dikkatim Okot'un Gammon tarafından uzaklaştırıldığını görmeye yöneliyor.

Gammon ona dokunduğunda Okot homurdanıyor ve bu onun yüzünde bugün gördüğüm ilk heyecan. Okot Gammon'ın suratına bir yumruk indiriyor ve muhafız geriye uçuyor. Chaucel, Okot tekrar saldırmadan önce aralarına bir bariyer dikiyor ve Okot öfkeli ve ona ulaşmak isteyen bir şekilde yumruğunu bariyere vuruyor.

"Yeter," der prens. "Lamassu, geri çekil."

Okot'un vücudu hemen sarsılır ve yumrukları iki yanına düşer. Öfkesi yüzünden akar ve bir kez daha donuklaşır.

Okot'tan elinde tuttuğu Beluar Kılıcı'na, boş yüzlü askerlere, krala, ekinlere, çaya bakıyorum ve her şey yerli yerine oturuyor. Elimle ağzımı kapatıyorum, gözlerim şok içinde açılıyor. "Aman Tanrım."

Kral ve prensin ne yaptığını biliyorum. Uyuşturan farkındalıkla birlikte kafam tek bir düşünceye odaklanana kadar dönüyor. *Okot.*

Farkındalığımı dile getiremeden, hala açık olan portal aniden yanıp sönmeye başladı. Bildiğim bir sonraki şey, adamlarımın ve Belren'in geçitten geçirildiği. Hepsi demir zincirlerle bağlıydı ve Ronak'ın bedeni bir atın sırtında kıpırdamadan duruyordu.

"Ronak!" Onlara ulaşmaya çalışıyorum ama kendi muhafızlarım beni sıkı sıkı tutuyor.

"O iyi!" Sylred bana seslendi. "Sadece bayıldı."

Sylred'in yüzü kabarık ve kanlı, Evert'in de benzer yaraları var. "Tırmala. Kaybol," diye emrediyor Evert ama prens sadece gülüyor.

"Sen ortadan kayboluyorsun ve onlar ölüyor. Onları neden yanımızda getirdiğimi sanıyorsun?" Prens Elphar buz mavisi gözlerini bana dikerek konuştu. "Sana uygun bir teşvik vermek için buradalar."

"Onlara zarar vermeyin," diyorum, sesim uyarı ile yalvarma arasında bir yerde.

"Bu tamamen sana bağlı." Tanrım,

ondan nefret ediyorum.

"Elphar!"

Herkes dönüp portaldan hışımla çıkan prensesin sesine bakar. Burnunun altında hâlâ kan lekeleri var ve elbisesinin bedenine damlamış.

"Ah. Karım," diyor prens sırıtarak, onun yanına doğru yürürken.

Ona doğru yürüyüp yanağına bir öpücük kondururken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Geri çekiliyor ve bir köpeği okşar gibi başını okşuyor. "Çok iyi iş çıkardın, karıcığım. Oyunculuk becerilerin olağanüstü." Dudağının üstündeki kurumuş kana dokunuyor. "Bariyer için çok üzgünüm. Yapılması gerekiyordu, biliyorsun."

Mor ellerini yumruk şeklinde kıvırıyor. "Evime saldırdınız. Bu konuda anlaşmaya varılmamıştı. Ailemi tehlikeye attın! Gerekmedikçe öldürmeyeceğini söylemiştin!"

Prens Elphar sadece omuz silkiyor, kadının öfkesi onu hiç etkilemiyor. "Tahtada yapmak istediğim hamle buydu. İyi bir sürprizi sevdiğimi biliyorsun. Diğer oyuncuları diken üstünde tutmak iyidir."

Başını sallar, yüzünde öfkeli gözyaşları belirir.

Belren inanamayarak başını sallayarak ikisinin arasına bakar. "Hayır... bu... Bu mümkün değil. Sen... Soora'ya sahip olamazsın?"

Ona bakar, yüzü hemen suçluluk duygusuyla dolar. "Onun Benicia'sı var," diye yanıtlıyor, sanki bu ihanetini telafi edecekmiş gibi.

Belren'in yüzü sertleşir. "Bize ihanet edeli ne kadar oldu?"

"Belren-"

Tüm vücudu öfkeyle gerilir. "Ne kadar. Ne kadar?" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Dört hafta. Beni yakaladığı gece bana bir seçenek sundu. Ona isyanın planlarını anlatacaktım, yoksa Benicia'yı öldürecekti," diye itiraf ediyor ve lavanta rengi yanağından tek bir damla gözyaşı süzülürken onu izliyorum.

"Hepimizi kandırdın," diyor, sesi yaşadığı şoku yalanlıyor. "Ölüm fermanımızı imzaladın."

"Yapmak zorundaydım!" diye karşı çıkıyor, ilk kez ona bakarak. "Onu öldürmesine izin veremezdim."

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. Böyle bir şey olamaz.

"Kız kardeşim böyle bir seçim yaptığın için senden *nefret* ederdi," diye karşılık veriyor Belren. "O bu isyan için yaşadı, kanını akıttı ve nefes aldı - sadece fae'leri kullanan, bizimle oyun taşları gibi oynayan ve sıkıldığında bizi fırlatıp atan bu canavarla savaşmak için."

"Ölmesine izin vermemi mi tercih ederdin?" diye meydan okuyor. "Kendi kız kardeşin mi?"

"Onurlu davranmanı tercih ederdim!" diye bağırıyor ona, muhafızlara karşı zorlanarak. "Bana söylemeni tercih ederdim. Yardım edebilirdim, Soora. Sana hep yardım ettim, o lanet prensle evlenebilmek için kız kardeşimi terk ettiğinde bile."

Soora irkilir. "Bunu isyana yardım etmek için yaptım."

"Kendinize böyle söylediniz. Ama bence sen sta- tus'u istedin. Onu terk ettiğinde kalbini kırdın. Kaçıp gitmesine şaşmamalı."

Prens Elphar sırıtıyor. "Evet. Ve onu yakaladım. O zamandan beri yanımda. Çok eğlenceli bir arkadaş."

Belren öfkeden adeta yanıyor. "Eğer ona zarar verdiysen seni öldürürüm."

Prensin sırıtışı hiç değişmiyor. "Denemeyi görmek isterim."

Ciddi olduğuna eminim. O kadar psikopat biri.

Prens Elphar yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle Belren'i izler. "Büyük Boynuzlu Kanca," diyor alaycı bir tonda. "Krallıktaki *her şeyi* bulup alabilen kişi." Havlarcasına bir kahkaha atıyor. "Senin hakkında da böyle demiyorlar mı? İnsanlar bugünlerde her şeye inanıyor. Kendi kız kardeşini bile bulamadın. Bu egonu gerçekten yaralamış olmalı."

Belren öfkeyle ellerini hareket ettiriyor ama kullanmaya çalıştığı telekinezi güçleri ona bağlı demir zincirlerin altında işe yaramıyor.

Prens Elphar parmağını Soora'nın yanağında gezdirir. "Görüyorum ki tutsaklığınız aşk tanrısını cezbetmekte başarılı olmuş. Görünüşe göre sandığımdan daha faydalıymışsın."

Tanrım, keşke onu kurtardığım için bu kadar övünmeseydim.

Prens ellerini çırpıyor, bu ses beni ürkütüyor. "Sanırım çay vakti geldi," diyor coşkuyla. Evet. O gerçekten bir psikopat.

Ölü gözlü bir hizmetçi bir çay tepsisi getirir ve prensin önünde durur.

Prens neşeyle, "Benicia'yı dışarı çıkaralım, olur mu?" dedi.

Gammon başını sallayıp uzaklaşıyor, ancak birkaç saniye sonra daha önce hiç görmediğim ama tanıdık gelen bir dişi fae ile geri dönüyor. Gümüş tonlarında bir teni ve sırtında narin kanatları var. Saçları beyaz ve kısa, pixie kesim tarzında ve iri gri gözleri var. Ve sanki bunlar yeterince benzerlik değilmiş gibi, saç çizgisinden çıkan ve kulaklarının arkasına doğru kıvrılan iki boynuz yeterince açıklayıcı olacaktır.

"Benicia!" Belren ileri atılmaya çalışır ama arkasındaki asker onu zincirlerinden tutar.

Dişi süzülerek prensin yanındaki boşluğa yerleşiyor ve prens kaç kez adını söylerse söylesin Belren'e doğru bakmıyor.

"Bunu ona yapmayacağını söylemiştin," diyor Soora sessizce prense, lavanta rengi gözleri Benicia'ya kilitlenmiş halde.

Prens Elphar omuz silkiyor. "Mantıksız davranıyordu."

Belren tekrar "Benicia," diyor ama kız kardeşi hâlâ ona bakmıyor.

Prens onun kısa saçlarıyla oynar. "Sana cevap vermiyor.
O sadece bana hesap verir."

"Ona ne yaptın?"

Onu görmezden gelerek hizmetçiye döner. Kadının güzel yüzüne dikkatle bakar ve çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorlar. Kadın başını çevirir ve boş gözlerle ona bakar. "Mmm. Henüz senin tadına baktığımı sanmıyorum," diyor adam, ona şehvet dolu bir bakış daha atarak. Kadın hiç tepki vermiyor. Adam bir yüzgeci elbisesinin üst kısmına takıp aşağı çekerek göğüs dekoltesine bakıp bir şeyler hissetmeye çalıştığında ağzımı öfke kaplıyor.

"Dur!"

Prens Elphar bana bakıyor, buz gibi gözleri parlıyor. "Ne dedin sen?" Bunu bir soru olarak dile getiriyor ama tehdidi duyabiliyorum.

"Onu rahat bırak," dedim ona.

Gözlerini benden ayırmadan uzanıyor, iki eliyle elbisesini kavrıyor ve yırtıyor. Kumaş bir yığın halinde yere düşüyor ve sonra kız orada, tamamen açıkta kalıyor.

Hâlâ beni izliyor, göğüslerini okşamaya başladı. Bu manzara beni öfkeyle titretti.

"Kesin şunu!" Çığlık atıyorum.

Zalimce sırıtıyor. "Emirleri sen vermiyorsun, aşk tanrısı. Ben veririm." Hizmetçinin hâlâ boş duran yüzüne doğru eğilerek, şehvetle yaladıktan sonra doğrudan kulağına konuşur. "Aşk tanrısının çaya ihtiyacı var. Ona servis yap."

"Hayır!" Ağzımdan kaçırdım. "İçmeyeceğim."

Prensin gözleri parlar. "Şimdi, şimdi, aşk tanrısı. Kaba olma."

Onu görmezden gelerek, ne b u l d u ğ u m u açıklamak için diğerlerine bakıyorum. "Burada yetiştirdikleri mahsuller çay yaprakları. Kral gücünü kullanarak kendi iradesini ekinlere aşılıyor ve sonra da prens fae'leri bunu içmeye zorluyor. Bu yüzden herkes robot gibi görünüyor. Kendileri değiller. Zihinleri kontrol ediliyor."

Şok olmuş yüzler bana bakıyor ve ben de anlamalarını sağlamak için çaresizce gözleriyle buluşuyorum. "Kimse içmesin," diye uyarıyorum onları.

Prens iç geçirir. "Bir oyuncunun oyunu mahvetmeye çalışması kadar nefret ettiğim başka bir şey yoktur."

"Bütün bir diyarı kontrol edemezsin," diyorum ona.

Arkamızdaki askerlere işaret ediyor. "Yapabilirim ve yapacağım."

"Ama kral hasta. Onu gördüm. Daha fazla dayanamaz."

Prens kızmak yerine başını sallayarak onaylar. "Siz de bu yüzden buradasınız."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Bana aptalmışım gibi iç geçiriyor. "Haklısın. Babam faydasının sonuna gelmek üzere. Onun hayatı, yapmaya hazır olduğum bir fedakârlıktı. Ama burada sen devreye giriyorsun. Sen bir aşk tanrısısın, değil mi? Yani tüm tebaamın beni sevmesini sağlayacaksın. Her birini, yoksa hepsini öldürürüm," diyor basitçe, sanki yağmur yağabileceğinden bahsediyormuş gibi.

Tamamen şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. Onu doğru duymuş olmam mümkün değil. Başka bir şey söylemeyince başımı sallıyorum. "İşler öyle yürümüyor. Kimsenin seni sevmesini *sağlayamam*. Orada zaten bir eğilim olmalı."

"O zaman onların düzgün bir şekilde *eğilmelerini* sağlamak için çalışmaya başlasan iyi olur. Çünkü babam kuruyup öldüğünde, halkım bana her konuda saygıyla boyun eğmeye hazır olsa iyi olur, yoksa hepsini temizlerim."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. Ne narsist bir sosyopat. Böyle bir şey olamaz. Egosu, tüm alemdeki herkesin kendisini sevmesini sağlayacak kadar büyük olamaz mı? Ama yüzündeki ifadeden son derece ciddi olduğunu ve başımın belada olduğunu görebiliyorum.

"Sana yardım bile edeceğim, aşk tanrısı. Bu kadar çok düşünmesen daha iyisini yapardın. Bu senin yeteneklerinden biri değil," diye alay ediyor. "Ama merak etme. Senin deyiminle zihin kontrol çayıma katılan tek kişi sen olacaksın. Arkadaşlarının izlemesini tercih ederim."

Arkama bakıyor ve ben tepki veremeden, arkamdaki askerin bana doğru adım attığını ve kollarımı sırtımdaki kanatlara sıkıca kenetlediğini hissediyorum. Muhafız çenemi tutarken, hizmetçi öne doğru adım atıyor ve bardağı dudaklarıma dayıyor. Başıma gelecekleri engellemek için başımı sağa sola sallıyorum ama asker başımı sabit tutmaya devam ediyor ve ben acı dolu bir çığlık atarak ağzımı açana kadar sıkıyor. Ben çırpınmaya devam ederken Evert ve Sylred'in bağırıp kavga ettiklerini duyuyorum ama faydası yok. Hizmetkâr bardağı dudaklarıma dayıyor ve zihnimi kontrol eden sıvıyı boğazımdan aşağı boşaltıyor.

BÖLÜM 49

Sıvı boğazımdan aşağı süzülürken, ben boğulurken bile sistemime çarpıyor, kekeliyor ve öksürüyorum.

Herkes beni izliyor, tamamen dehşete düşmüş bir şekilde. Kötü adamlar hariç.

Gözlerimi kocaman açıp çayın üzerimde etkisini göstermesini bekliyorum. Bekliyorum, bekliyorum ve bekliyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Lanet olsun! Benim üzerimde işe yaramıyor! Prense parmağımı gösterip müthiş aşk tanrısı kalkanımla ya da bazı büyüleri bana karşı işe yaramaz kılan her neyse o n u n l a övünmek istiyorum ama bunun aptalca bir hareket olacağını fark ediyorum. Bunun yerine, yüz hatlarımı hızla düzeltiyorum ve bedenimi rahatlamaya zorluyorum. Tüm sol- dierlerinin takındığı o boş ifadeyi takınıyorum.

"Aşk tanrısı kafasında bir düşünce olmadığında daha iyi görünüyor, değil mi canım?" Prens Elphar karısına sorar.

Soora perişan görünüyor ama onun için zerre kadar üzülmüyorum. Bana, Belren'e, Duru'ya, Okot'a, isyana... herkese ihanet etti.

Prens Elphar bana, "Her emrime uyacaksın," dedi. "Sadakatin artık bana ait."

"Seni öldüreceğim," diye tehdit ediyor Evert, demir zincirlerine ve onu tutan muhafızlara karşı çırpınan prensi.

Prens onu görmezden gelip hesaplı bir şekilde bana bakıyor, ben de hemen başımı sallıyorum. Hay aksi. Zihin kontrollü insanlar başını sallar mı? Bilmiyorum.

Sanırım cevabımdan tatmin oldu, çünkü devam ediyor. "Yapacağın ilk şey, aşk tanrısı güçlerini buradaki sol- dierlerim üzerinde kullanmak olacak. Her birinin beni sevmesini ve bana saygı duymasını istiyorum. Bunu yaptıktan sonra, adalardaki her bir fae'ye geçebilirsin."

Tanrım, bu adam çocukken yeterince kucaklanmadı mı yoksa?

Prens adamlarına seslenmek için döner. "Hepsini bir hücreye götürün. Baygın olan hariç. Kadın çalışırken onunla birlikte kilitli kalabilir. Bir kılıcı her zaman onun üzerinde tutun."

Sylred, Evert ve Belren sürüklenerek götürülürken dişlerimi sıkıyorum ama yüzümdeki boş ifadeyi koruyorum. Evert içlerinden birinin kaval kemiğine tekme atmayı başarıyor ama adam neredeyse hiç irkilmiyor. İki asker Ronak'ı almak için harekete geçtiğinde, tekrar baygın numarası yapmadan önce tek gözünü açıp bana baktığını görüyorum. İçimde umut dalgalanıyor. Elphar Gammon'la konuşuyor. "Ona götürmek için fae'leri sıraya dizmeye başla. Çay uygulaması yakında bitecek olanları getirin."

Gammon başını sallar ve onun emrini yerine getirmek için yürür. Prens Okot'a bakar. "Lamassu, eşine yeni odasını göster. Unutma, o senin düşmanın. Sen bana sadıksın. Eğer genfin bir şey yapmaya kalkarsa, onu öldürün."

Okot başıyla onaylıyor ve masadan kalkıp bana doğru geliyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Prense defolup gitmesini söylememek için kendimi zor tutuyorum. Eşimi benden aldı. Okot'u kızgın ve içi boş bir fae kabuğuna dönüştürdü. Bunun için ondan nefret ediyorum ve bedelini ödeyeceğinden emin olacağım.

Okot bana doğru yürüdü ve sonra koluma girerek beni götürmeye başladı. Ronak ve ben pavyonun karşısındaki boş bir binaya atıldık. Deri ve ter kokuyor. Ronak duvardaki bir kancaya zincirlenirken, ben odanın ortasında ayakta duruyorum ve elimden gelen en iyi manken taklidini yapıyorum. Orada durmak ve kafamdan hiçbir düşünce geçmiyormuş gibi görünmek şaşırtıcı derecede kolay.

Okot kapıya yönelip yüzünü dışarı dönüyor ve benim gözlerim bir kez daha gözlerini aralayan Ronak'a kayıyor. Başka kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra ona göz kırpıyorum. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve sonra yeniden

tekrar baygın numarası yapmadan önce gururlu bir bakışla yerleştirildi. Artık zihnimi kontrol etmediğini ve neler olup bittiğinin farkında olduğunu bildiğine göre, zihnimin formüle ettiğim planla yarışmasına izin veriyorum. Düşük bir ihtimal ve dış kaynaklara bağlı, ama işe yararsa, bu işten canlı çıkabiliriz. Belki de. Muhtemelen. Siktir, gerçekten öyle umuyorum.

Askerlerin Okot'un önündeki kapı girişinde sıraya girmelerini izliyorum. Diğerlerinin boş bakışları ve mekanik hareketleri gibi, bu askerler de açıkça sıkıntılı. Bazıları garip bir şekilde sarsılıyor, bazıları da kendilerini kontrol eden sesi susturmaya çalışıyormuş gibi saçlarını ya da kulaklarını çekiştiriyor ya da kafalarına vuruyor. Diğerleri bağırıyor ya da şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor ama çoğu kızgın ve tedirgin görünüyor - tıpkı Okot'u odasında volta atarken bulduğumda olduğu gibi. Çayın etkisinin üzerlerinden gittiği çok açık.

Okot meşgulken, hemen Lex'i çağırıyorum. Hemen ortaya çıkıyor ve daha merhaba bile diyemeden, okunu ve yayını sırtından indiriyorum. "Bunlara ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ve hızla kendi bedenime takıyorum.

"Tamam."

"Çabuk, Peçe'ye geri dön. Burası güvenli değil," diye fısıldayarak onu uzaklaştırıyorum.

Başını sallayarak gözden kayboluyor ve bir saniye bile geç kalmıyor, çünkü tedirgin askerler sıraya dizilir dizilmez prens yanlarından geçip içeri giriyor ve bana katılıyor.

Arkasındaki iki muhafız tahta benzer bir sandalye taşıyıp oturması için odaya yerleştirdikten sonra Ronak'ın başında nöbet tutmak üzere yerlerini alırlar. Prens bir hışımla oturuyor ve parmaklarını sabırsızca vurmaya başladığında tam bir pislik gibi görünüyor. Buz gibi gözlerini bana dikti. "Kendi iyiliğin için aşk tanrısı, umarım bu çabanda başarılı olursun yoksa işler çok ama çok kanlı bir hal almak üzere."

Gulp.

Okot ilk fae'yi öne çıkarırken dönüp izliyorum. Bir tür taş fae olmalı, çünkü kafa derisinden jeotlar ve mücevherler çıkıyor.

Etrafına çılgınca bakıyor, açıkça sıkıntılı. Okot onu prensin önünde durduruyor ve ben de onun arkasındaki yerimi alıyorum.

"Neler oluyor? Neredeyim ben?"

Prens ona kayıtsızca bakıyor. Yayıma bir Aşk Oku yerleştiriyorum. Onu vurmak istemiyorum ama vurmazsam, prensin Ronak'ı hemen şimdi, burada öldüreceğinden hiç şüphem yok. Kılıcın ona doğrultulmuş olması bunu açıkça ortaya koyuyor.

Ateş perisi Ferno'nun onu vurduğumda nasıl tepki verdiğini hatırlayarak, vücudunun ölümcül olmayan bir kısmına nişan alıyorum ve uçmasına izin veriyorum. Koluna isabet ediyor ve çarpmanın etkisiyle irkiliyorum.

Bir acı tıslamasıyla sarsılıyor. Ama ileri atılıp yüzünün prense dönük kalmasını sağlıyorum. Kanıyla birlikte Aşk Oku'ndan pembe bir duman sızıyor. Keşke Peçe'ye girip bunu düzgün bir şekilde yapabilseydim de ok onu gerçekten yaralamasaydı ama prens buna asla izin vermezdi ve ayrıca Ronak'ın vahşileşip bir daha geri dönmemesi riskini göze alamazdım. Son iki seferde şansım yaver gitti. Tekrar şansımı denemek istemiyorum.

Dişi kolunu tutarken biraz tökezliyor, Aşk Ar- sırası hâlâ içinden çıkıyor. Yanında duruyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Oku çıkarmalı mıyım? Geviş getirmesine izin mi vermeliydim? Ferno'nun sevgi dolu hayranlığı neredeyse anında devreye giriyor gibiydi.

Ona dokunduğumda kolunu benden uzaklaştırıyor. Her zamankinden daha şaşkın görünerek, uyuşuk bir şekilde oka bakıyor.

"Ee?" diyor prens, dikkatle izleyerek. "İşe yaradı mı?"

Kahretsin. Nasıl tepki vermeliyim? Bir şey söylemeli miyim? Secdeye mi kapanmalıyım? Zihin kontrolü altındaki insanların nasıl davranması gerektiğini bilmiyorum. Keşke bu tür şeyler için bir el kitabı olsaydı. Boğulan bir balık gibi ağzım açık bir şekilde başımı sallamakla yetiniyorum.

Dişi ile yüzleşmek için dönüyorum ve o da elini kafasındaki jeotların üzerinde gezdirerek bazı yarıkları kaşıyor. "Ee... Prensi seviyor musun?" Elimden gelen en mekanik sesle aptalca soruyorum.

Başını bana doğru eğdi. "Ben... kolum... acıyor."

Haklısın. Belki de tek heceli tek kelimelerle cevap vermeliyim? Prense dönüp baktığımda, başımı sertçe sağa sola çeviriyorum.

boynumu oynatıyorum. Omuzlarım neredeyse kulaklarıma kadar. Nedenini bilmiyorum. Zihin kontrolündeyken yapılacak bir şey gibi görünüyor.

Keşke fae'ler bir şekilde sahte aşk yaşayabilseler, ama o cümle kurmayı bile beceremiyor, bu yüzden şüphelenmemesi için zaten tahmin ettiği şeyi doğrulamak zorunda kalıyorum. "Çalışmıyor. Çalışmıyorum. Prens."

İşte. Bu cevap gerçek bir zihin kuklası gibi görünüyordu. Belki prens bunun hiçbir şekilde işe yaramayacak aptalca bir plan olduğunu anlar.

Prens, "Bir tane daha gönderin," diye

bağırır. Lanet olsun.

Dişi fae sürüklenerek götürülür, ok hala koluna saplanmıştır ve başka bir fae öne çıkarılır. Bu seferki, kafasının her iki yanında birer surat olan, geniş omuzlu bir erkek. Yumruğunu arkadaki yüze vurmaya devam ediyor, şaşkın zihninden her ne geçiyorsa onunla telaşlanıyor. Yoksa zihinleri çoğul mu? İki tane mi var? Kafatası biraz büyük.

Orada dikilmeye devam ettiğimde prens sabırsızca "Yap şunu," diye emrediyor.

Hay aksi. Baş düşmanım etraftayken dikkatimi dağıtmamaya çalışmalıyım. Bir ok daha atıyorum ve bu fae'yi kolunun arkasındaki aynı noktadan vuruyorum. Adam irkilmedi bile. Hiçbir tepki vermedi. Sanki onu vurduğumun farkında bile değil. Ve ondan kesinlikle sevgi gelmiyor.

Prens onaylamak için bana baktığında, boynumu oynatmadan başımı sallıyorum. Kuşkusuz, bu garip. Tüm gövdemi sağa sola çeviriyorum.

Prens bana, muhatap olma talihsizliğine uğradığı en büyük aptalmışım gibi bakıyor.

"Bir tane daha," diyor.

Aşk Oklarını dört kez daha attım, hepsi aynı sonucu verdi. Sevgi yok. *Sevginin* kırıntısı bile yok. Sadece... hiçbir şey yok. Hatta birkaç kez Şehvet oku atmayı bile denedim. Eğer onun kemiklerini kırmak istiyorlarsa, bu bana biraz zaman kazandırabilir, ama hayır. O da işe yaramıyor.

Şimdiye kadar, tüm zavallıların vurulmaya devam ettiği ahşap zeminde bir kan birikintisi oluştu.

Altıncı kişi sürüklenerek götürüldüğünde prens bana "Tamamen işe yaramaz mısın?" diye soruyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve ben kazara otomatik olarak ondan bir adım geri çekiliyorum. Eğer zihin kontrollü olmayan bu hareketi fark ederse, hiçbir şey söylemiyor.

Bana doğru yaklaşırken, mantıksız öfkesinin yanı sıra derisinin altında kaynayan büyüsünü de hissedebiliyorum. Güçlü ve dengesiz. Bu iyi bir kombinasyon değil. Ben olsam menüden sipariş etmezdim.

Göz ucuyla Ronak'ın başını kaldırdığını, prensin her hareketini izlediğini, bana zarar verirse harekete geçmek için beklediğini görüyorum. Ronak'ın müdahale etmesine izin veremem. Onu anında öldürürler.

Prens yüzüme bakıyor ve şimdi etrafında şimşek gibi çakan büyüyle beni korkutuyor. Bir numaranın neye benzediğini bilmiyorsam diye parmağını kaldırarak, "Benim için *tek bir* işe yararsın cu- pid," diyor. Tam bir dangalak. "Beni bir prensin sevilmesi gerektiği gibi sevmelerini sağla, yoksa kalbini söküp lamassu eşine yediririm. Eğer beni sevmez ve bana saygı duymazlarsa, o zaman her birini öldürürüm ve kanı senin ellerine bulaşır."

Yüzümü nötr tutmaya çalışarak hissettiğim dehşete göz kırpıyorum. "Özür dilerim, prens."

Tam da korkunç ham büyüsüyle yüzümü eritmek üzere olduğunu düşündüğüm anda dışarıdan büyük bir patlama sesi geliyor ve prensin dikkati dağılıyor. Topuklarının üzerinde dönüyor ve Okot ile diğer askerleri kenara iterek kapıya yöneliyor. Bir kargaşa gürültüsü duyarak peşinden gidiyorum.

Gördüğüm şey kalbimin neredeyse boğazımdan fırlamasına neden oluyor.

Genfins.

Yüzlerce genfin ve daha fazlası gelmeye devam ediyor.

BÖLÜM 50

Genfinler bir şekilde Chaucel'in açık bıraktığı geçide sızmışlar. Sadece eğitimli isyancılar da değil. Bunlar her-

Kadın ve erkek, genç ve yaşlı, savaşçı ve dükkân sahibi genfinler. Hatta genfin yaşlılarının uçarak geldiğini, yarasa çığlıklarıyla bağırdıklarını görüyorum. Hiçbiri geri çekilmiyor. Kendi adalarına yapılan saldırının intikamını almak için Prens Elphar'ın kuvvetlerine saldırıyorlar.

Sürpriz unsurunu kendi avantajlarına kullanıyorlar ve gökyüzünden saldırıyorlar. Kılıçlar, yaylar, mızraklar, büyü, yerdeki şaşkın ve boş askerleri acımasızca kesiyorlar.

Prens bağırarak emirler yağdırmaya başlar ve askerlerinin düzene girmesini sağlar, ancak doğrudan emirlerini duyamayan askerlerin birçoğu, genfinler onlara saldırırken boş boş durmaktadır.

Bir *yanım "Evet!" diyor. Şu anne emici prens askerlerini yakalayın!* Ama diğer yanım*, "Hayır, zihinleri kontrol ediliyor, bu onların suçu değil!" diyor.*

Ronak bir anda arkamda bitiverdi, başında nöbet tutan iki muhafızı çoktan yere sermişti. Prens adalarına saldırdığında intikam almak için savaşan halkının saldırısını izlerken gururu kabarıyor.

"Yardıma gitmem gerek," diyor.

Onun sesini duyan Okot döner. Ronak'ın ayağa kalktığını fark edince hemen saldırıya geçer. Ronak prangaları duvardan sökmeyi başardı ama hâlâ bileklerine bağlılar, bu yüzden dezavantajlı durumda. Demir teması yüzünden gücünün azaldığını söyleyebilirim ve kafasına her kim vurduysa, sıkı tıraş edilmiş saçlarının arasından kolayca görülebilen kanla kaplanmış kötü bir yara bırakmış.

Okot bir kolunu ona doğru savuruyor ve Ronak zincirlerini kullanarak kolunu onun koluna doluyor ve büküyor. Takip edebildiğim tek şey bu, çünkü ondan sonra atılan yumruklar, dirsekler, dizler, eller ve kafa darbelerinden oluşan bir karmaşa var. Kafa mı? Her neyse. Önemli olan, birbirleriyle kıyasıya dövüşüyor olmaları.

"Dur!"

İki arkadaşımın kapışmasını izlerken kalbim ikiye ayrılıyor. Ronak'ın pençeleri dışarıda, Okot bir boğa gibi ona saldırıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ronak, ona zarar verme!" Bağırıyorum, sonra odanın öbür ucuna ve duvara fırlatılırken irkiliyorum. "Ama kendine de zarar verme!" Azarlıyorum.

Bir başka darbeden kaçmadan önce bir şeyler sövüyor ve ardından Okot'un devasa bacaklarını tekmeleyerek düşmesini sağlıyor.

"Zihin kontrolünü kırmalıyız."

"Evet, tabii ki! Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum! Aşk Okları çalışmıyor!"

Ronak yumruğunu Okot'un karnına indiriyor ve Okot yüzünü buruşturarak ortasını tutuyor.

"Bir şeyler bulsan iyi olur! Ondan kaçmaya devam edemem!"

Ronak söz konusu boğa adamın üzerinde uçmak için kanatlarını kullanır ve bu durum Okot'u daha da çileden çıkarır.

Bir şeyler bul. Tamam.

Kararlılık kemiklerime yerleşiyor. Sanki biri aniden kafamın içine bir fincan dolusu madde döküyor ve ben doyana kadar durmuyor.

Okot'la tek başıma yüzleşmeye kararlı bir şekilde ilerliyorum. "Ben hallederim," diyorum kendimden emin bir şekilde Ronak'a.

Okot'un kafası bana doğru döndü. Öldürücü bakışlarını üzerime dikti ve sonra saldırdı.

Oh, kahretsin.

"Bu bende değil!" Ciyaklıyorum.

Ronak sinirli bir öfkeyle aşağı uçuyor, güçlü bir kolunu ortama doluyor ve beni yukarı çekiyor. Okot zamanında duramıyor, bu yüzden duvara çarpıyor ve duvarda bir delik açıyor. Ronak ve ben peşinden uçuyoruz.

Dışarıda bir savaş karmaşası yaşanıyor ve o kadar gürültülü ki neredeyse kulaklarımı kapatmak istiyorum. Savaş çığlıkları, acı dolu haykırışlar, her yöne savrulan büyüler ve havada çarpışan kılıç sesleri.

Ronak beni ayağa düşürüyor ve Okot'un dikkatini tekrar dağıtıyor. Yumrukları almaya ve lamassu'dan kaçmaya devam ediyor ama yorulmaya başladı ve Okot'u sonsuza dek savuşturamayacağını biliyorum.

"Bir plana ihtiyacımız var!" Bir kez daha lamassu dostumla boğuşan Ronak'a bağırıyorum. "O bir makine gibi! Uyurgezer de olabilir!"

Duruyorum, kendi sözlerim içimde bir şimşek gibi çakıyor ve beni hafifçe sarsıyor. "Aman Tanrım, işte bu!"

Ronak cevap vermez, çünkü bilirsiniz, üç yüz kiloluk lamassu ile savaşmakla çok meşguldür.

"Merak etme! Ben hallederim!" Ronak'a doğru bağırıyorum. "Daha önce de böyle demiştin!"

Tanrım, hiçbir şeyin peşini bırakmıyor.

"Evet, ama bu sefer gerçekten!"

"Ne yapacaksan yap lan!" diyor. "Benimle bu tonda konuşma, Birinci Değil!"

Yüzüne büyük bir darbe alır ve geriye doğru uçar.

Ahh. Az önce ona karma mı yaptım?

Ayağa kalkıyor ve darbenin yarattığı kafa karışıklığını gidermek için başını sallıyor. "Yapacağını söylediğin şeyi yapabilir misin?" diye soruyor bıkkınlıkla.

Tamam. İşe koyulsam iyi olacak.

Havaya sıçrayıp Okot'a doğru uçuyorum. Tam üzerine geldiğimde, sırtının üzerine düşüyorum ve uzuvlarımı etrafına sarıyorum

onu. İrkildi, kendini toparlayana kadar geriye doğru yalpaladı ve sonra zavallı adam bana ulaşmaya çalışarak dönmeye ve çırpınmaya başladı.

Dirseklerimi kaldıraç olarak boynuna dayayıp ellerimi birleştiriyorum ve ovuşturuyorum. "Lütfen işe yarasın."

Avuçlarımda toz birikiyor ve hiç vakit kaybetmiyorum. Ellerimi Okot'un yüzüne doğru itiyorum. Temas ettiği ve tozu içine çektiği anda gözleri başının arkasına yuvarlanıyor ve dizleri bükülüyor.

Yere yığılıyor, tozu dumana katıyor ve ben onun üstünde kalıyorum, göğsüm aceleyle aldığım nefesle kabarıyor. Uyanıp uyanmayacağını görmek için bekliyorum, ama horlaması bir gösterge ise, sert bir şekilde bayılmış.

Ronak yanıma geliyor ve istemeden onu da bayıltmamak için ellerimi hızla elbisemin kıvrımlarına gömüyorum.

Yine de bir an bile rahatlayamıyorum çünkü etrafımızdaki savaş daha da şiddetlendi ve genfinler artık üstünlük sağlayamıyor.

Genfinler uçtukları gökyüzünden vuruluyor, yerde kesiliyor ve yakılıyor, boğuluyor, boğuluyor ve farklı büyü biçimleriyle vuruluyor. Ortalık kan gölüne dönüyor.

İnsanlarının ölümünü izlemenin Ronak'ı içten içe öldürdüğünü yüzünden anlayabiliyorum. Savaşa doğru uçmadan önce saklanmam için beni harabeye dönmüş binanın içine ittiğinde onu durdurmuyorum bile. O böyle biri. O her zaman savaşır.

Ama ben? Bu sefer kaybetmeyeceğimizden emin olacağım.

BÖLÜM 51

A Binaya girer girmez işe koyuluyorum. "Lex."

Ortaya çıktığında, yeni yayını teslim etmeye başlar. ama başımı sallıyorum. Planımı hızlıca aktarıyorum ve o da duyar duymaz başını sallıyor. "Bu işe yarayabilir, Madam Cupid. İyi düşünmüşsünüz."

"İşte hiçbir şey olmuyor." Bunun işe yaraması için dua ederek nefesimi üflüyorum.

"Raziel? Jerkahf?" Seslenyorum. Hiçbir şey olmuyor. "Ah. Doğru." Boğazımı temizliyorum. "Tanrı aşkına, ikiniz de buraya gelebilir misiniz?"

Memnuniyetle, beyaz ve siyah duman pufları beliriyor ve sonra, melek ve iblis tüm kızgın ihtişamlarıyla oradalar.

Raziel sinirli bir dürüstlükle parlıyor. Etrafında dönüyor ve öfkeli bir bakışla beni kıstırıyor. "Sana daha önce de söyledim aşk tanrısı, bizimle alay etme!"

Gözleri beyaz parlamaya başladı. Vay be. Bir meleğe göre, gerçekten öfke sorunu var gibi görünüyor. Onun daha melek gibi olacağını düşünmüştüm.

"Bekle!" Ellerimi önümde havaya kaldırarak söylüyorum. "Artık bana doğru tehditkar bir şekilde yürümek yok. Bu kabalık," diyorum ona sertçe. Gerçekten de durdu, yani bu da bir şeydir.

Jerkahf elbisesinin tozunu alıyor, yere kül ve kömür parçaları düşüyor. "Bizi neden buraya çağırdın aşk tanrısı?" diye soruyor.

"Yardımına ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, dışarıya, kavganın olduğu yere işaret ediyorum.

Raziel zar zor bir bakış atıyor ama Jerkahf dışarı bakmak için duvardaki deliğe yaklaşıyor. "Oh, iyi bir katliama bayılırım," diyor neşeyle.

Ona ters ters baktım. "Bu katliamı durdurmak için yardımınıza ihtiyacım var."

İblis başını sallar. "Melekler ve iblisler yaşayanların savaşlarına karışmazlar."

"Doğru. Yaşayanlar Yaşam Yasalarını çiğnemedikçe," diyorum bir çırpıda. Bana bakıyorlar. "Bum." Büyüklüğü iyice vurgulamak için mikrofonu düşürür gibi yapıyorum.

Raziel'in güzelce yontulmuş kaşları kırışıyor. "Yaşam Kanunlarını çiğnemek mi?"

Kesinlikle başımı sallıyorum. "Evet. Prens Harming şu anda galip gelen asker sürüsünü yaratmak için zihin kontrol büyüsü yaptı."

Raziel dışarı bakıyor ve sonra omuz silkerek bana dönüyor. Omuz silkerken melek kanatları çok güzel görünüyor. "Ne olmuş yani?"

Tanrım, çok güzel ama çok yavaş. "*Yani*, onların özgür iradelerini ellerinden aldı. Hayatın bir numaralı yasasını çiğnedi." Lex söz konusu kanun kitabını uzatıyor ve ben de onu zaferle havaya kaldırıyorum. "Ve Peçe Kanun Kitabı'na göre, siz melekler ve iblisler bu olduğunda müdahale etmekle yükümlüsünüz. İşte böyle."

Raziel ve Jerkahf bana bakıyor. Ra- ziel'in yüzündeki duyguların uçuşmasını izliyorum. Önce şaşkınlık, sonra öfke, sonra da bundan bir çıkış yolu düşünmeye çalıştığından şüphelendiğim kadar işbirlikçi bir bakış. Ben de ona kural kitabını fırlattım. Gerçekten.

Söz konusu kitabı alıp Raziel'in suratına fırlatıyorum. Kitap ağır olduğu için ancak karnına kadar fırlatabiliyorum. Kitap ortasını sıyırıyor ve yere çarparak düşüyor. Gözleri kitaptan tekrar yüzüme kaydı. "Bana kitap fırlatma."

"Özür dilerim. Kendimi biraz kaptırdım," diye itiraf ediyorum.

"Ama yardım edecek misin?" Raziel sanki bu çok büyük bir zahmetmiş gibi iç geçiriyor. "Peki."

Jerkahf çok daha eğlenmiş görünüyor. Ellerini birbirine sürtüyor ve avuçlarında ateş topları beliriyor. "Siktir, evet. Ben de biraz

Öldürmek. Ölümsüz ruhlara işkence etmek birkaç bin yıl sonra oldukça eskimiş oluyor. Yıllardır iyi bir cinayet işlememiştim."

Hoşnutsuzlukla burnumu kırıştırıyorum. "Evet... umm. Senin için ne kadar sıkıcı."

Nostaljik bir şekilde başını sallıyor. "Evet."

"Yine de onları öldüremezsin," diyorum ona. Yemin ederim, sanki az önce ona şeytani kedisinin kaçtığını söylemişim gibi yüzü düştü.

"Neden olmasın?" diye huysuzca sorar.

"Onlar zihin kontrollü, Jerkahf," diyorum bıkkınlıkla. "Öldürmek yok. Etkisiz hale getirilmeleri gerekiyor. Ben de bazılarını uyutmaya çalışacağım. Sadece gidip birbirlerini öldürmelerini engelle! Acele et!"

Jerkahf bir an somurtuyor ve Raziel başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Melek iç çeker. Uzun, dramatik, acı dolu bir ses. Ama sonra parmaklarını şıklatıyor ve bir düzine melek daha beliriyor. Hepsi peştamallı, parlak ve en iyi sanatçıların elinden çıkmış heykellerden bile daha güzeller ama aynı zamanda ölümcül ve vahşi görünüyorlar.

"Umm... dışarıda binlerce asker var," diye yardımsever bir şekilde işaret ediyorum. "On iki melekten daha fazlasına ihtiyacınız olacağından eminim."

Raziel bana belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla bakıyor. "On iki melek bu cılız fae askerlerinin yüz binlercesini yenebilir."

Vay be. Çok mu ukalasın?

Raziel bana sırtını dönüyor, hiç vakit kaybetmeden bir düzine parlak meleklerine komuta ediyor ve onlar da savaşın içine doğru uçmaya başlıyorlar.

Jerkahf sigara içen parmağını yüzüme doğrultuyor. "Onlara *çok* vuracağım
zor," diyor kızgınlıkla.

"Tamam, tamam.
Sadece git!"

Ellerini birbirine vuruyor ve cehennem alevleri onun etrafında bir daire çizerek yükseliyor, ben de ciyaklayıp geri sıçrıyorum ve Lex'i de yanıma çekiyorum. Oda iblislerle doluyor ve sülfür kokusu o kadar güçlü ki burnumu tıkamak zorunda kalıyorum.

Lex burnunu kırıştırır. "Bu korkunç bir koku."

"Biliyorum. Bu konuda çok hassaslar, o yüzden bir şey söylemeyin."

Jerkahf bana bir bakış atarak duyduğunu belli ediyor ama sonra iblislerini de savaşa katılmaları için dışarı çıkarıyor. "Unutmayın!

Hayır!

öldürmek!" Arkalarından sesleniyorum. Birden fazla homurdanma sesi duyuyorum.

"Hadi gel!" Lex'i arkamdan çekiştirerek söylüyorum.

Dışarıda koşarken, meleklerin ve iblislerin prensin güçlerini kısa sürede alt ettiğini görünce kalbim umutla çarpıyor. Peçe Major varlıklarından çok fazla olmayabilir, ama acayip güçlüler. Ama sanırım cehennemin ve cennetin güçlerini elinizde tutuyorsanız, öyle olmalısınız.

İblisler büyük asker gruplarını alevli ateş çemberleriyle çevreliyor ve ardından hızlı bir şekilde hepsinin kafasına vuruyor. Bir yandan da sırıtıyorlar. Bu biraz gereksiz ve...şeytani mi? Ama iblislerden gerçekten ne bekleyebilirsiniz ki? Melekler de Fae'leri sağlı sollu indirmekte hiç vakit kaybetmiyor. Melekler aniden ortaya çıkıyor, farklı noktalara ışınlanıyor ve fae'leri gafil avlıyor. Bazıları beyaz alevler içinde titreşen kutsal ateş kılıçları kullanıyor ve Raziel'in yüzlerce fae askerini cennetin beyaz ışığıyla patlatarak onları bir anda geçici olarak kör etmesini izliyorum.

Hah. Etkileyici.

Bunu ona söyleyeceğimden değil. Kendini beğenmişin teki.

Şimdi onları iş başında gördüğümde, aslında onları ne kadar çok dürtmemem gerektiğini fark ediyorum. Çok korkutucular.

Gözlerim etrafta geziniyor ama bu kadar açıkta kalmamak için hareket etmemiz gerektiğini biliyorum. "Lex, genfinlerimi bulmam gerek."

"Beni Peçe'ye geri gönderin," diyor metanetle. "Onları arayıp sana geri döneceğim."

Başımı sallayarak onu Peçe'ye geri itiyorum ve sonra Okot'un yanına koşuyorum. Hâlâ uyuyor ama gözleri kapaklarının arkasında hızla hareket ediyor.

Avuçlarımı yanaklarına bastırıyorum. "Okot, lütfen kendine gel," diye yalvarıyorum. "Zihin kontrolüyle savaş. Lütfen. Sana geri ihtiyacım var."

Kıpırdamıyor ve bu kalbimi biraz kırıyor. Büyük bir savaş yaşanıyor, her şey doruğa ulaşıyor ve güçlü, nazik dev boğa erkeğimin uyanması ve tekrar eşim olması gerçekten işime yarayabilir.

Tıpkı görünmez olduğumda yaptığım gibi, yanına sürünüyorum ve vücudunun kıvrımlarına uzanıyorum. Başımı boynuna gömüyorum ve,

Hâlâ uyuyor olsa bile, hareketle birlikte başı döner.

Savaş etrafımızda şiddetleniyor. Dumanlar, haykırışlar, güç patlamaları, kılıç sesleri... Hepsi kulaklarımda çınlayan ve bedenimi korkudan titreten bir çatışma kakofonisi.

"Sana ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, ona sıkıca sarılarak.

Onu içime çekiyorum, baharatlı kokusuyla gözlerim kapanıyor. Onu tekrar koklamak bile korkumu hafifletiyor. Bunu tam olarak açıklayamıyorum ama beni bir şekilde ona bağlıyor - anlamadığım bir şekilde beni topraklıyor. Onu kokluyorum ve tek hissettiğim evde olduğum.

"Lütfen Okot," diyorum tekrar, boynumu burnuna bastırırken sıcak nefesini hissediyorum. "Lütfen."

Ve sonra, göğsünün bir sonraki yükselişinde, solunumu değişir.

Uykunun yavaş, sabit nefesi yerine, kocaman bir nefes aldığını hissediyor ve duyuyorum. Nefesi kesiliyor ve göğsünde duyduğumdan daha fazla hissettiğim alçak bir ses çıkarıyor.

Ben tepki veremeden elleri aniden başıma ve sırtıma doğru uzanıyor ve beni olduğum yerde sabitliyor. Yuvarlanıyor ve aniden altında kalıyorum ve vücudu üzerimde duruyor, yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor.

Burnu kulağımın hemen altından tenime değiyor ve aldığı uzun, yavaş nefes tüm vücudunun titremesine neden oluyor.

Sonra herhangi bir dilde söylenmiş en iyi iki kelimeyi duyuyorum.

"Sevgilim."

BÖLÜM 52

Hortumdaki iki kelime sistemimi sarsıyor. Kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyorlar. *Sevgilim, sevgilim, sevgilim.*

Bu sözleri bir daha asla duymayacağımı sanıyordum.

Birden hareketleniyorum. Pembe saçlarımı kenara iterek başımı çeviriyorum ve Okot'un bana baktığını görmek için gözlerimi kırpıştırıyorum. Gözleri artık simsiyah ve nefret dolu değil. Şimdi, parlak kırmızı kenarların bir kez daha hayatla titreştiğini görebiliyorum ve bu b e n i m gözlerimin dolmasına neden oluyor.

"Okot!"

Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, kalbim aynı anda hem kırılıyor hem de patlıyor. Hissedilebilecek her türlü duyguyu hissediyorum. Dudakları benimkilere değiyor, yumuşak ama bana olan arzusunda kararlı. Elini boynuma doladığında ve başparmağını köprücük kemiğimde gezdirdiğinde neredeyse kendimden geçiyorum. *İşte orada,* diye düşünüyorum kendi kendime. *Eşim geri döndü.*

Sanırım ikimiz de aynı anda ağladığımı fark ediyoruz, çünkü geri çekiliyor ve yüzümü kocaman avuçlarının arasında tutuyor. "Ben... seni... rüyamda görüyordum," diyor yavaşça, yüzümün her santimini incelerken siyah kaşları endişeyle hafifçe çatılmış. "Ama rüya bana çok uzaktı ve uyanmaya çalışmak daha da uzaktı."

"Kral ve prens sizi zihin kontrol çayı ile zehirliyor," diye hızlıca açıklıyorum ve ifadesi kararıyor.

"Ben... hatırlıyorum. Parça parça. Seni... incittim mi?" Ağzım açılıyor ama sonra hemen kapanıyor.

"Umm..."

Elleri bana dokunmaktan hemen vazgeçiyor ve ayağa kalkıyor. Peşinden koşuyorum, ama ona ulaştığımda bir adım geri atıyor. "Seni incittim."

Yüzündeki ifade ve bunu söyleme şekli kalbime bir hançer saplıyor. "Okot, hayır. Yapma bunu. Yapma. Bu senin hatan değildi."

Kırmızı, nabız gibi atan gözleri boynuma iniyor. Sanki beni boğarken ellerinin tekrar boynuma dolandığını görebiliyor. "Sana elimi sürdüm. Canını yaktım. Seni ağlattım."

Başımı kararlılıkla sallıyorum ve tekrar ona doğru ilerlemeye çalışıyorum, ama ilerlediğim her adımda o bir adım geri atıyor. "Sen değildin. Kontrol ediliyordun."

"Genfinleriniz beni öldürmeliydi. Eş bağımıza utanç getirdim. Kovanınızda olmayı hak etmiyorum."

Bunu görebiliyorum. Yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyorum. Gitmek istediğini görebiliyorum. Bana layık olmadığına tamamen inanıyor. Kendinden o kadar iğreniyor ki bana zar zor bakabiliyor.

Şimdi, belki bu farklı bir zamanda gerçekleşiyor olsaydı, belki etrafımızda şiddetli bir savaş olmasaydı, ya da belki vücudumda bazı demonesk özellikler dolaşıyor olmasaydı, yeniden farklı davranırdım. Ama şu anda? Acayip sinirleniyorum. Hatta biraz sigara içmeye başladım.

Öne doğru yürüyorum ve parmağımı göğsüne sokuyorum. "Şimdi beni dinle, seni koca kafalı boğa. Sürümü terk etmiyorsun. Sen benim eşimsin. Yani beni biraz boğdun. Ne olmuş yani? Bazı insanlar böyle şeylerden hoşlanır," diyorum. "Ben *iyiyim*. Burada kalacak, beni koklayacak ve zamanın sonuna kadar bana sevgilim diyeceksin, yoksa bana yardım et, Okot, kıçına demonesque'i tam olarak sokacağım ve mantıklı görene kadar seni ateş çemberine hapsedeceğim."

Parmağımın battığı yerden kıyafetleri biraz yanıyor ve yüzünü hafifçe buruşturduğunu fark ettiğimde elimi hızla bırakıyorum. "Özür dilerim. İblis güçlerinin çılgın bir etkisi var. Şimdi, büyük kız külotunu giy ve yumurtalıklarını yukarı kaldır. Biz dostuz ve kazanmamız gereken bir savaş var."

Bana göz kırpıyor ve bir elini muhteşem parlak kırmızı saçlarında gezdiriyor. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunun anlamı beni hemen öp çünkü seni çok özledim."

Bana bakıyor. Aramızda sadece birkaç santim var ama sanki çok daha fazlaymış gibi geliyor. Ne yapacağını görmek için nefesimi tutuyorum. Eğer beni şu anda reddederse, bu beni biraz öldürebilir. Gitmesine izin vermemek konusunda söylediklerimde ciddiydim, ama kendini vermeyi ve kalmayı seçmesini o kadar çok istiyorum ki. Prens her şeyi mahvetmeden önce her şeyin eski haline dönmesini istiyorum.

Yüzündeki tereddütü görebiliyorum. Okot iri ve kaba görünebilir ama aslında inanılmaz derecede nazik, sadık ve onurlu biri. Bu yüzden bana el kaldırmasının onun için aşağılık bir şey olduğunu biliyorum. Benimle kalmayı hak edip etmediği konusunda kendisiyle savaştığını görüyorum. Yumrukları iki yanında sıkılı, sanki bana dokunmak istiyor ama kendini reddediyor.

Büyük bir patlama sesi duyuldu ve ona doğru düştüm. Beni kolayca yakalıyor, ayaklarımın üzerinde sabit tutuyor ve bir genfin birliğine dönüşen devasa güç patlamasına bakıyoruz.

Belimi koruyucu bir şekilde tutuyor. "Seni buradan çıkarmalıyım."

Başımı salladım. "Gidemeyiz."

O itiraz edemeden Lex'i çağırdım. Ortaya çıktı, biraz bitkin görünüyordu. "Size doğru geliyorlar," diyor nefes nefese. "Bel- ren zincirleri kendi başına çıkarabildi ve sonra diğerlerini kaçırdı."

Bir patlama sesi daha duyuluyor ve bir grup genfin ve prensin askerleri gökyüzünden düşerken neredeyse tepemize iniyorlar. Okot, Lex ve beni tam zamanında yoldan çekiyor ve ölü bir genfin ayaklarımın dibine düşüyor.

Ancak tam askerler onlardan daha fazlasını öldürmek üzereyken Jerkahf aşağı iner ve prensin askerlerini devasa bir ateş duvarıyla keser. İçlerinden biri su büyüsüyle söndürmeye çalışsa da ateşten bir tükürük bile çıkmaz. Sanırım cehennem ateşi güçlü bir şey.

Fae askerleri kısa sürede geri çekiliyor ve sonra Jerkahf onları teker teker yere seriyor. Tüm vücudu tütüyor ve kıvılcımlar saçıyor ve gözleri yeraltı dünyasının ateşiyle parlıyor. Korkunç görünüyor.

Sonuncusu sert ve kirli zeminde baygın yatarken kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Biraz fazla değil mi sence de?"

Tekrar gökyüzüne doğru havalanmadan önce özür dilemeden omuz silkerek, "Sana onlara sert vuracağımı söylemiştim," diyor.

Bulunduğum noktadan savaşın bitmek üzere olduğunu görebiliyorum. Melekler ve iblisler son zihin kontrollü solcuları da topluyor, genfinler ölülerini sayıyor ve ben de Prens Elphar'ın iki melek tarafından zapt edildiğini görüyorum. Bu manzara beni zaferle gülümsetiyor.

Ronak, Evert, Sylred ve Belren yanımıza geliyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Ama daha çok erken.

Çünkü prens aniden devasa bir ham, vahşi güç topu patlatır. O kadar güçlüdür ki, sonik bir patlama ile birlikte gelir, yanındaki melekleri havaya uçurur ve iki ayak yarıçapındaki diğer herkesin uçarak geri dönmesine neden olur.

"Aşk Tanrısı!"

Prensin öfkeli sesi uzakları yarıp geçiyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Sesi insan gibi bile çıkmıyor. Ses tonundaki ve buz gibi gözlerindeki öfke o kadar güçlü ki bu öfkeyle parlıyor. Dünya onun öfkesiyle sarsılıyor ve onun gözleri sadece beni görüyor.

Patlama beni ve Lex'i tökezleyerek yere düşürüyor ve Lex'in elleri kollarımı kavrıyor. Ayağa kalkmak için mücadele ediyoruz, uzuvlarımız, kanatlarımız ve saçlarımız birbirine karışıyor. Lex sonunda ayağa kalkmayı başarıyor ve ben de yüzüm toprak zemine çarparken bacaklarımı çözüyorum. Lex tozunu alıyor, kanatları çıkmış ve saçları at kuyruğundan ayrılmış. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini aşağıya doğru uzatıyor ama arkasında prensi görüyorum. Gözlerini Lex'in pembe saçlarına ve kırmızı kanatlarına diktiğini görüyorum. Güç avucunda toplanıyor ve sonra fırlatıyor.

Zaman yavaşlar.

Gücün Lex'e doğru savrulduğunu görüyorum, sırtı hâlâ prense dönük. Ayağa kalkmaya ve onu uzaklaştırmak için uzanmaya çalışıyorum, ama ona zamanında ulaşamayacağımı biliyorum. Onu Peçe'ye geri göndermek için ağzımı açıyorum ama tek söyleyebildiğim onun adı oluyor ve sonra vuruyor.

Ham güç, kör edici bir ışıkla ve o kadar yoğun bir ısıyla vuruyor ki, bir an için hepimizi canlı canlı yakıyor olması gerektiğinden emin oluyorum. Bedeninin benimkinin üzerine düştüğünü hissediyorum ve kulaklarımdaki çınlama başımı döndürüyor.

Dehşetle doğrulana kadar onu itiyorum ama görebildiğimde kalbim duracak gibi oluyor.

Lex yaşıyor.

Doğrulup arkasına bakıyor ve ben de onun dehşet dolu bakışlarını takip ederek yerde yatan yüzükoyun formu görüyorum.

"Aman Tanrım. Belren."

BÖLÜM 53

Arkadaşlarım bir anda yanıma gelip beni ve Lex'i ayağa kaldırıyorlar ama benim gözlerim Boynuzlu Kanca'ya kilitlenmiş durumda.

"O...o benim önüme atladı."

Lex'in titrek sesini duyunca döndüm. Tepeden tırnağa titriyor, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış.

Elini tutmak için hamle yapıyorum ama o ileri atılıyor ve Belren'in yanına düşüyor. Her ne bulduysa yüzünü elleriyle kapatıp ağlamaya başlıyor.

Gözlerim yukarı kalkıyor ve prense kilitleniyor. Yanlış aşk tanrısına nişan almakla ve yanlış kişiyi vurmakla yaptığı hatanın farkına varıyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ediyor.

Sanki alemde başka kimse yokmuş gibi birbirimize baktığımız bir an var. Sadece o ve ben. Nefret eden ve seven. Prens ve aşk tanrısı. İkimiz de bunun o an olduğunu biliyoruz. Bu sefer ikimizden biri çekip gitmeyecek.

Birbirimize doğru ilerliyoruz.

Ellerinde büyü topluyor.

Bir Aşk Oku çıkarıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar yerleştiriyorum. Eğer biraz şans gücüne ihtiyacım olursa, şimdi tam zamanı. Tam bunu düşünürken, gözlerim güçle karıncalanıyor.

Hadi, şans meleği, beni yüzüstü bırakma.

İkimiz de nişan alıyoruz.

Ve sonra serbest bıraktık.

Zaman yavaş ama yine de hızlı. Gücünün bana doğru savruluşunu izliyorum ama odak noktam kendi silahım. Gözlerim karıncalanmaya devam ediyor, ta ki beni ele geçiren yanmadan dolayı onları zar zor açık tutana kadar. Ama bakışlarımı okuma kilitliyorum ve sonra okun doğrudan kalbine saplandığını görüyorum.

Etini delip geçmesini izlerken sadece bir kalp atışı kadar tatmin oluyorum, tam güçle çarptığında siyah duman ve kan patlıyor.

Ama sonra büyüsü tüm gücüyle *bana* çarptı ve geriye doğru kaymaya başladım.

Ve sonra, her şey kararır.

BÖLÜM 54

OKOT

I Eşimin yüzünde bir de- terminasyon ifadesiyle prense doğru ilerleyişini izliyorum. Pembe saçları çılgınca uçuşuyor, ve kırmızı kanatları görkemli bir şekilde arkasına doğru açılmış. Bu anda, olduğu gibi tatlı, eğlenceli bir dişi gibi görünmüyor. Hayır, şu anda intikam almaya hazır biri gibi görünüyor.

Arkasına uzanıp bir ok ve yayını avuçluyor, ilerlemeye devam ederken bir adım bile duraksamadan onları hizalıyor. Güzel bir tanrıça gibi görünüyor - bir aşk ve intikam meleği. O kadar uhrevi görünüyor ki kalbimi sızlatıyor.

Ancak prensin ham, saldırgan büyüsünü elinde topladığını gördüğümde panik, hayranlığın yerini alıyor. Birinin üzerine tek bir parmağıyla büyü yapıp hayatını emdiğini görmüştüm. O kadar büyüyle ona vurmak... onu öldürecektir.

Gözümü kırpmadan hareket ediyorum ve genfinlerin de hareket ettiğini fark ediyorum. Hepimiz ileri atılıyoruz, onu hayatımız pahasına korumaya hazırız. Onun için ölmeye hazırız.

Ama çok uzaktayız ve o çok hızlı.

Oku bıraktığı anda, prens gücünü ona fırlatıyor. Güç ona çarparken dehşet içinde izliyorum. Kızın oku aynı anda prensi delip geçiyor ve her ikisinin de vücudu geriye doğru uçarak sert toprak zemine bir yığın halinde düşüyor.

Kalbim o kadar büyük bir korkuyla çarpıyor ki nefes alamıyorum. Sevgilim hareket etmiyor.

Neredeyse ona varmıştım ki gözümün ucuyla Gammon adındaki muhafızı gördüm. Genfinlerin arkasından yaklaşıyor, onları gafil avlamayı hedefliyor.

Arkadaşımı çoktan hayal kırıklığına uğrattım. Prensesin görevinde yakalanmama ve zihin kontrolü manipülasyonlarına açık olmama izin verdim. Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım. Gözlerimi her kırpıştırdığımda, gergin iplerle çekilen bir kukla olduğum zamanlara dair yeni bir hatıra geliyor. Eşimin nefesini keserken ellerimin boğazına dolanışının anısı... Aklımdan çıkmıyor.

Bir daha incinmesine izin vermeyeceğim, ya da kovanımızdaki başka birinin. Peki ya bu muhafız, Gammon? Eşime bir kez el kaldırdı zaten. Bunun bedelini şu anda sahip olduğu koluyla ödediğinden emin oldum. Kolunu kestiğim gece beni hiç görmedi ama ben olduğumu biliyor. Bundan emin oldum. Eğer bir daha arkadaşıma elini sürerse, sadece elini kesmekle kalmayacağımı söyledim. Hayatını alacağımı söyledim.

Piç kurusu, prensin kontrolü altındayken hayatımı cehenneme çevirdiğinden emin oldu. O bir korkak, bu da sarışın genfin'i sırtından vurmak için kılıcını kaldırdığında daha da netleşti. Kırmızıyı gördüm ve boğamı serbest bıraktım.

Lamassu formum derimin altında dalgalanıyor. Bir anda hayvanıma dönüşüyorum ve sonra neredeyse iki tonluk katı bir kütleye, devasa boynuzlara ve devasa bir kanat açıklığına sahip oluyorum.

Gammon göz ucuyla bir hareket yakalayınca başını çeviriyor ama ben çok hızlıyım. Yüzü soluyor ve ben ona doğru hücum etmeden önce kılıcını bana doğru savuracak zamanı bile olmuyor.

Boğa boynuzlarım onu tam ortasından yakalıyor ve doyurucu bir güçle ona saplanıyor. Başımı geriye atıp vücudunu uçuruyorum. Göğsünden ve karnından kan sızarken nefesimi yüzüne doğru homurdanarak yere yığılmış haline doğru koşuyorum. Boğam ona doğru nefes alıyor, kükrüyor ve dişlerini gıcırdatıyor.

Gammon iç organlarına dolan kanla boğuluyor ve ıslak, guruldayan bir ses çıkarıyor. Boynuzlarımdan damlayan kan, yüzüne damlacıklar halinde düşüyor. Son bir çatırtılı nefesle ölüyor ve boğam memnuniyetle homurdanıyor.

"Biri şu lanet lamassu'yu buraya getirsin!"

Başımı çeviriyorum ve üç genfinin eşimizin üzerinde durduğunu görüyorum. O hâlâ hareket etmiyor. Utanç ve korku içimde dalgalanıyor ve bir anda normal formuma geri dönüyorum. Prensin bedeni de kıpırdamıyor, kalbinden mükemmel nişan alınmış bir ok çıkmış ve altında bir kan birikintisi var.

Ona doğru koşuyorum, diğerleriyle birlikte onun yanında diz çöküyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve alnımı onunkine yaslıyorum.

"Sevgilim," diye boğuluyorum. Ama o beni duyamıyor.

Genfinler hırlıyor, hayvanları inliyor, elleri dokunuyor, sanki onu uyandırabilirmişiz gibi, ama hiçbir şey işe yaramıyor. Elimi kalbinin olduğu noktaya koyduğumda attığını hissetmiyorum.

Onu hep hissettim. O Peçe'deyken bile, çiftleşme bağımız sağlamlaşmadan önce bile, onu hissediyordum. Onun varlığı her zaman içime işlemişti. Bunu anlamıyorum ve belki de asla anlayamayacağım, ama onun benim için yaratıldığına dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

O beni geri getirmeyi başardı, ben de genfinleriyle birlikte onun için aynısını yapacağım. Bize ihtiyacı olduğu bir an varsa, o da şimdi. Arkadaşlarının onu demirleyip eve geri çekmesine ihtiyacı var. Biz de bunu yapacağız. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

BÖLÜM 55

Öbür dünyaya ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum.

Süzüldüm. Uzun bir süre. Tıpkı şu an yaptığım gibi.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey için beklemek. Bir sürü hiç *olmak.* O hiçliğin içinde ne kadar beklediğimi bilmeme imkan yok, çünkü sonra birdenbire *bir şey* oldu.

Beni çeken bir şey.

Şu ana kadar bunu unutmuştum. Şimdi yine hiçliğin içinde sıkışıp kaldığım için hatırlıyorum. Çünkü aynı çekim yine burada.

Etrafım dört katı gölgeyle çevrilene kadar eterin içine çekiliyorum. Bedenleri ya da yüzleri göremiyorum, sadece etrafımda beliren şekiller var. Ama bu gölgelerin içinde yüzen iplikler var ve bu ipliklerin bana ulaşmaya çalıştığını fark ediyorum.

İplikler rüzgârda savruluyor, uçuşuyor ve tüm bunlar olurken beni çağırdıklarını hissediyorum. Kendi gölgeli formuma baktığımda, benzer bir düğümlenmiş ipliğin geriye uzanmak için zorlandığını görüyorum. Kararmış ve solmuş görünüyor ama orada.

Eğer ipliğim onlara dokunabilirse, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama sahip olduğum tek emin düşünce bu.

Onlara ulaşmak büyük çaba gerektiriyor. Sahip olduğum tüm gücü ve iradeyi harcıyorum. Onlar da bana ulaşıyor, beyazın tonlarında hayatla titreşiyorlar ve ben yaklaştıkça kendi ipliğim de yeniden parlamaya başlıyor.

İpler birbirine değdiği anda, hiçlikten çekiliyorum.

BÖLÜM 56

M Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve üzerimde dört gölgeli figür görüyorum. Bir şey mi parlıyor? Gözlerimi tekrar kırpıştırıyorum.

ayarlıyorum ve görüşüm dört arkadaşımın bana baktığını görecek kadar açılıyor.

Her birinin ağzından toplu bir iç çekiş çıkıyor ve sonra Evert yüzümü avuçlayıp sertçe bakıyor. "Bunu bir daha sakın yapma."

Sesi kızgın geliyor ama gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

Oturmak için hareket ediyorum ve Sylred ile Okot bana yardım ediyor. Etrafıma bakındığımda tanımadığım bir odada olduğumu görüyorum. Yatak geniş ve beyaz ve altın süslemelerle bezenmiş. Taş zemin cilalanmış ama boyalı duvarlar yaşlılıktan biraz kararmış. Sağımda açık bir pencere var ve şafak vakti kuşların ötüşünü duyabiliyorum.

Okot gözlerimdeki soruyu görüyor ve "Benim evimdesin," diyor. "Üç gündür buradasın."

"Bağlar," diyorum, boğazım kullanılmadığı için kaşınıyor. "Beni sana geri çektiler. Bunu hissettim."

Sylred başını sallar. "Plik ve Plak'ın ne dediğini hatırlıyor musun? Hayatınız bizimkine bağlı. Biz olmadan ölmezsin."

Yavaşça başımı sallıyorum, yetişmeye çalışıyorum. Zihnim anılarla dolup taşıyor ve savaşı hatırlamaya başladığımda gözlerim Ronak'a kayıyor.

"Belren?"

Çocuklar birbirlerine bakarlar ve sonra Ronak yavaşça başını sallar. "Çarpışmada ölmüş."

"Hayır." Elim şok içinde ağzımı kapatıyor. Lex'in önüne atladığına ve prensin patlamasını aldığına inanamıyorum.

"Özür dilerim."

"Nerede o?" Ben soruyorum.

Sylred, Lex'i sorduğumu bildiğinden, "O burada," diye cevap veriyor. "Gidip onu getireyim."

Odadan kayboluyor ve bir sonraki sorumun cevabından korksam da sormak zorundayım.

"Prens. Ben..."

"Yaptın," diyor Evert gururla. "O pisliği Love Arrow ile tam kalbinden vurarak öldürdün. Bana sorarsan şiirsel adalet."

Ronak ekliyor, "Genfinler onun bedenini yaktı ve kömürleşmiş cesedini adanın kenarına attı. İnsanoğluna karşı yaptıkları için bir utanç töreni."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ama üç gün boyunca oradan oraya savrulup sonra da bir yatağa sıkışmış olmama rağmen parmaklarım hiçbir düğüme takılmıyor. Ben dışarıdayken tatlı Okot'umun benimle ilgilendiğini hissediyorum.

"Prens sonunda öldü. Peki ya kral?"

"O da öldü. Onu ekinlerin içinde buldular. Çok fazla büyü kullanarak kendini tüketmiş."

Öldükleri için mutluyum ama gerçek bir rahatlama hissetmiyorum. Bunun yerine, sadece yorgun hissediyorum.

"Peki ya prenses?"

Ronak başını öfkeyle sallayarak, "O gitti," diye cevap veriyor. "Onu arayan gözcüler var ama hiçbir yerde bulunamıyor. Ocaklar da onunla birlikte gitti ve erkek olan Benicia'yı da yanında götürdüğünden neredeyse eminiz." Ronak elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "O piç Chaucel'den de haber alınamıyor."

Bir yanım bize ihanet ettiği için prensese kızgın. Yine de bir yanım ona sempati duyuyor, çünkü o dişi fae'yi ne kadar çok sevdiğini hissettim ve kim bilir onun yerinde olsaydım ne yapardım? Eğer prens benim arkadaşlarıma sahip olsaydı, ben de prensese ihanet edebilirdim.

Bellion da. Sevdikleriniz için pek çok şey yaparsınız. Kötü şeyler bile. İyi insanlar kötü seçimler yapabilir, tıpkı kötü insanların da iyi seçimler yapabileceği gibi. Bireyler söz konusu olduğunda kesinlik yoktur.

"Krallığı kim yönetiyor?" Ben soruyorum.

"Şey, taç giymiş başka varis yoktu. Birkaç yüksek fae soylusu tahtı ele geçirmeye çalıştı, ancak isyan onları vurdu. Yakında bir oylama yapılacak."

Bu iyi bir şey. Umarım bir sonraki hükümdarlar daha az psikopat olurlar.

"Askerlerin geri kalanı için zihin kontrolünün etkisi henüz geçmedi mi?"

"Oraya doğru gidiyor. Her geçen gün daha fazlası sisin içinden çıkıyor.

Etkisi tamamen geçene kadar, onları izleyen insanlarımız var."

"Bir sürü Fae öldü."

Bu bir soru değil, çünkü sormama gerek yok. Çok fazla ölüm olduğunu biliyorum. Bir sürü gereksiz ölüm. Prens bu kadar muhtaç bir sosyopat olmasaydı, bunların hiçbiri olmazdı.

Sylred yanında Lex'le döndüğünde, adamlar beni yalnız bırakarak nazikçe çekip gidiyorlar. Şimdiye kadar gördüğüm en mütevazı fae kıyafetini giymişti. Elbisesinin yakası boğazına kadar uzanıyor ve alt kısmı belinden dışarı doğru genişliyor ve ayak bileklerinde bazı fırfırlarla bitiyor. Saçları her zamanki gibi zarif ve düz, mükemmel bir at kuyruğu şeklinde salınmış. Her zamanki mükemmel, aşk tanrısı halinin tüm unsurlarına sahip.

Gözleri hariç.

Gözlerinin etrafındaki şişkinlik bana gözyaşlarını anlatıyor. Gözlerinin altındaki koyu halkaları görüyorum ve uyumadığını anlıyorum. İrislerine doğru uzanan kan çanağı çizgilerini fark ediyorum, sanki renklerini sülük gibi emmeye çalışıyorlar.

Benim için takındığı cesur yüz ifadesi kalbimi kırıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalkıyorum ve onu kucaklıyorum. Bir an donup kalıyor ve ona ilk kez dokunulup dokunulmadığını merak ediyorum.

"Lex?" Uzaklaşarak soruyorum. Onu zorlamak istemiyorum ama keşke benimle konuşsa da ne hissettiğini anlayabilsem.

Bakışlarını yere indirmeden önce gözlerimle zar zor buluşuyor. "Önüme atladı," diyor, sesi şaşkınlık dolu. "I

bunu neden yaptığını bilmiyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "Beni çok şaşırttı," diye itiraf ediyorum. "Sadece kendini düşünen süper gizemli bir hırsız gibi görünmeye çalıştı ama aslında öyle değildi."

"O öldü," diyor açıkça. "Benim için. Anlamıyorum."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bazen insanların yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını anlayamayız. Ama o bunu yaptı ve bu yüzden onun kararını onurlandırmak için yapabileceğim tek şey fedakârlığı için ona minnettar olmak." Uzanıp elini tutuyorum ve kendi elimde sıkıyorum. "Ve minnettarım Lex. İyi olmana çok sevindim."

Bana sulu bir gülümseme veriyor ve sonra elimi onunkinden ayırarak geri çekiliyor. "Eğer biraz daha zaman istiyorsan..."

Başını hızlıca sallar. "Hayır. Lütfen. Beni Peçe'ye geri gönderin. Yapacak çok işim var. Aşk Eşleşmelerinde gerideyim, Ok fazlam var, Flört-Dokunma açığından bahsetmeye bile gerek yok. Ayrıca Ayın Aşk Tanrısı hedeflerimi de ciddi şekilde ihmal ediyorum, Sev'in daha uzun süre kendi haline bırakılması gerektiğinden emin olmadığımdan bahsetmiyorum bile..."

Şu anda tamamen işine odaklanmış durumda, profesyonel kibir maskesini takıyor. Daha fazla zaman ayırması için ısrar etmek istiyorum ama buna ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. Meşgul olmaya ihtiyacı var, ben de başımı sallıyorum.

"Tamam. Bu gece gitmek istiyor musun yoksa-"

"Şimdi," diye hızla sözümü kesti. Aceleci davrandığını fark edince bir nefes alıyor ve boğazını temizlemeden önce elbisesini düzeltiyor. "Şimdi, lütfen, Madam Cupid."

Başımı sallayarak onu Peçe'ye geri itiyorum ve sonra doğru şeyi yaptığımı umarak bana eşlik edecek pembe dumanla baş başa kalıyorum.

BÖLÜM 57

I Prens yenildiğinden beri bir hafta geçti ve biz genfin adasına geri döndük, onarımlar üzerinde çalışıyoruz. Arkadaşlarım aslında tamirat üzerinde çalışıyorlar. Sırtımı binaya dayamış, sokakta oturuyor ve dördünün de çekiçle, testereyle, kaldırarak ve malzemeleri yerleştirerek kasabayı yeniden inşa etmelerini izliyorum. Ve üstsüzler. Dördü de.

Tenlerinde ter parıldıyor ve ben peri şarabımı pipetle yudumlayıp onları izlerken hiç utanmıyorum.

"Nasıl bu kadar çok kası var?" Mossie yanımda soruyor.

Çalışırken gözlerimi arkadaşlarımdan ayırmadan, "Hangisi?" diye soruyorum.

Düşünceli bir şekilde başını eğiyor ve şişemi geri uzatmadan önce bir yudum alıyor. "Hepsinin etkileyici kasları var. Ama şuradaki büyük mohawk adam ve Bay Strength'in kaslarının üzerinde kasları var."

Takdirle iç çekiyorum ve pipetten uzun bir nefes daha alıyorum. "Evet."

Ben cezalıyken o şu anda ara vermiş durumda. Bir çatının çökmesine neden olduğum için hepsi çılgına döndü ve bana burada zarar görmeyeceğim bir yerde oturmamı ve işleri bitene kadar beklememi söylediler.

Mossie, diğer pek çok fae ile birlikte, prensin saldırısından kalan enkazı temizlemeye yardım etmek için buraya gelmeye gönüllü oldu. Yavaş bir çalışma, ancak tüm farklı fae türlerinin birlikte çalışmasıyla, genfin adası tekrar bir araya getirilecek. Ölülerin hepsi onurlandırıldı-

gömüldü ve insanlar zaman alacak olsa da yollarına devam etmeye çalışıyorlar.

Mossie bir kadeh daha içtikten sonra ayağa kalkar. "Pekâlâ, ben temizliğe giderken siz arkadaşlarınıza bakmaya devam edin."

"Yardım edeyim," diyorum, ayağa fırlayarak.

Beni durdurmak için ellerini uzattı, sanki bir mon- steri savuşturuyormuş gibi. "Hayır! Hayır. Sen burada kal."

"Hadi ama, sadece bir kovayı devirdim!" İtiraz ediyorum.

Sarmaşıkları omuzlarına atmadan önce başındaki çiçek yapraklarını okşuyor. "Evet, ama 'devrilmek' hafif kalır. Aslında kovaya takılıp yere sabunlu su döktün ve sonra o zavallı fae seni yakalamaya çalıştığında ayağın kaydı ve garip kum adam tozundan bir avuçla yüzüne vurdun. Sonra *o* düşüp bayıldığında ve seks rüyaları hakkında mırıldandığında, *onu* yakalamaya çalıştınız ve kendinizi bir genfin ihtiyarının kasıklarında buldunuz. Sonra da senin deyiminle demonesk ateş dokunuşunla yanlışlıkla cübbesini ateşe verdin."

Ona ters ters baktım. "Evet, oradaydım. Özete ihtiyacım yok."

Kıkırdıyor. "Ziyafette görüşürüz. Unutmadan, aşk listeme eklemen için sana iki yeni isim vereceğim."

Küçük bir gülümsemeyi bastırarak ona başımı sallıyorum. Bu hızla giderse, yüzlerce farklı fae'den oluşan bir haremi olacak. "Senin kurak toprak sprite'ınla işler iyi gitmiyor mu?" diye soruyorum.

"Onu neredeyse kıskandırdığımdan oldukça eminim," diyor kesin bir ifadeyle.

"Oh. Güzel."

Başını sallıyor ve bana el sallıyor. "Sonra görüşürüz!"

Arkadaşlarımın manzarasının tadını çıkarmak için tekrar yalnız bırakıldım ve Evert duvar için bir tahta parçası almak için eğildiğinde, başım hareketle eğildi ve bana tonlu kıçının nefis bir görüntüsünü verdi.

Şarabımdan bir yudum daha alırken kendi kendime "Cidden eş piyangosu vurdu," diye mırıldanıyorum.

"Sen yaptın."

Sese şaşırarak başımı kaldırıyorum ve genfin dişisi Viessa'nın yanıma yerleştiğini görüyorum. Bir süre garip bir sessizlik içinde oturuyoruz. Onun yanında gergin bir şekilde kayıyorum ve bir yudum daha alıyorum.

Şarap çünkü kendimle başka ne yapacağımı bilmiyorum. İkimiz de adamların çalışmasını izlemeye devam ediyoruz, bu da cehennem gibi rahatsız edici. Ronak'ın o kocaman taş parçasını kaldırırken pazılarının nasıl esnediğini mi izliyor? Evert'in poposunu mu yoksa Sylred'in bronz tenini mi takdir ediyor? Ona ne halt ettiğini sormalı mıyım bilmiyorum.

Yolun karşısındaki dükkânı yeniden inşa eden dört adamımın yanı sıra, arkadaşlarının da sokakta çalıştığını, toprağa açılan çukurları doldurduğunu ve üstüne parke taşı döşediğini hatırlıyorum.

Bir süre daha süren gergin sessizliğin ardından Viessa şaraba doğru elini uzatıyor. "Alabilir miyim?"

"Umm, tabi."

Şişeyi uzattım ve o da uzun, çok *uzun* bir yudum aldı.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama o geri verirken bir şey söylemiyorum.

Ona yan gözle bakıyorum. Güzel ve güçlü görünüyor ve erkeklerin neden onu eşleri yapmayı düşündüklerini anlayabiliyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Ondan hâlâ hissettiğim özlem kokusu da hoşuma gitmiyor.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diyerek beni şaşırttı. Dönüp ona bakıyorum. "Tamam," diyorum belli belirsiz.

Gözlerimle ilk kez karşılaşıyor ve oradaki kalp acısını görüyorum. "İsterdim ki... yani, bana Aşk Oklarınızdan birini verme onurunu bahşetmeyi düşünürseniz çok memnun olurum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

Başını arkadaşlarına doğru eğerken yüzünde bir utanç ifadesi beliriyor. "Onlar iyi genfinler. Güçlüler. Şefkatli. Sadıklar. Onlara sahip olduğum için şanslıyım."

Bunu gerçekçi bir tonda söylüyor ama içinde acı da var. Tekrar yüzüme döndüğünde, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Ama onları sevmiyorum. Denedim. Yapamıyorum," diyor acınası bir omuz silkmeyle. "Ve onlar daha iyisini hak ediyor. Onları o kadar çok sevmek istiyorum ki," diyor ve şiddetiyle beni şaşırtıyor. "Ama..."

Gözleri tekrar genfinlerime kayıyor ve anlıyorum. "Ama hâlâ dostlarımı seviyorsun," diye tahmin ediyorum.

Başını sallıyor. "Artık onları sevmek istemiyorum. Ve dişiden erkeğe, şunu bilin ki asla aranıza girmeye çalışmam. Onların seni ne kadar sevdiğini ve senin de onları ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Ben de bunu istiyorum. Kendi kovanımda da böyle bir sevgi istiyorum. Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum. Benden nefret bile edebilirsin. Ama lütfen," diyor, sesi şimdi yalvarıyor. "Eğer kalbinde bana yardım edecek gücü bulabilirsen..."

"Sana yardım edeceğim," diyorum kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Ama zaten orada bir düşkünlüğün olmalı. Onları sevmeyi *istemelisin*," diye uyarıyorum onu.

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Evet. Hayatım üzerine yemin ederim. Lütfen," diyor elimi tutarak. "Lütfen onları hak ettikleri şekilde sevmeme yardım et."

Tereddüt bile etmedim. "Tabii ki."

Yüzünde rahatlamış bir ifade beliriyor. "Teşekkür

ederim." "Gözlerini kapat."

Hemen dediğimi yapıyor ve göz kapakları titreyerek kapanıyor.

Sırtımdaki Aşk Okunu kaldırıp onun elini tutuyorum. Okun sivri ucunu kullanarak parmak ucunu deliyorum.

"Şimdi onlara git," diyorum sessizce.

Hâlâ gözleri kapalıyken ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve onu kovuğuna doğru yönlendiriyorum. Arkadaşları onu görür görmez üçü de gülümsüyor ve onu selamlamak için harekete geçiyor. Saniyeler içinde onların varlığıyla sarmalanıyor ve kulağına fısıldıyorum. "Gözlerini aç."

Öyle yapıyor ve ben de kaçıyorum, giderken sırtında flört dokunuşları izliyorum.

Yolun diğer tarafında bekleyip izliyorum.

Her biri onun bir parçasına dokunarak onlara bakıyor ve genfin kuyruğu kalkıp arkadaşlarının kuyruklarına dolanmaya başladığında bunu hissediyorum.

Yeni doğmuştur ve kırılgandır ama oradadır.

Gözlerime bakıyor ve gülümsüyor, dördü uzaklaşmadan önce teşekkür ediyor. Ve benim yüzümdeki gülümseme günün geri kalanında hiç kaybolmuyor. Çünkü sanırım tüm aşk hayatımın en önemli aşk eşleşmesini yapmış olabilirim.

BÖLÜM 58

"Keyfiniz yerinde," diye belirtiyor Sylred o gece ziyafette yemek yerken.

Herkes kasaba meydanında toplanmış, arkamızdaki devasa yumurta binasının üzerine yeni bir çatı kurulmuş. Üzerinde kızartmaların döndüğü bir şenlik ateşi var ve insanlar sessiz bir neşe içinde konuşuyor ve eğleniyorlar.

"Neden keyfim yerinde olmasın ki?" Yumuşak etten bir ısırık daha alırken soruyorum. "Dört arkadaşım da burada, prens artık bizi korkutamıyor ve yemek yiyorum. Ayrıca, diğer genfinler artık beni öldürmekle tehdit etmiyor."

Bu doğru. Şu *gerçekten* deli olan genfin bile. Onu daha önce gördüm ve bana isteksizce başıyla selam verdi. Aslında dayanışmanın coşkulu bir yumruk tokuşturması gibiydi. Artık tamamen iyiyiz. Sanırım çılgın prensi öldüren aşk tanrısı olmanın avantajları var.

Çimlerin üzerinde Ronak'ın bacaklarının arasında oturuyorum, Evert solumda ve Okot sağımda. Sylred tam önümde oturuyor, bacaklarımız birbirine dolanmış. Dördü de bana küçük bir şekilde dokunuyor, Ronak hariç, onun çok da *küçük olmayan* ereksiyonu sırtımı kazıyor.

Okot bana karşı daha dikkatli, daha sakin, daha ölçülü. Bana saldırdığı için hâlâ suçluluk duyduğunu biliyorum ve bunu aşması zaman alacak.

Son yemeğimi bitirirken, tanıdık bir ateş perisi hızla öne doğru geliyor. Dumanı tüten kafa derisi havaya doğru kıvrılıyor,

ve parmak uçlarından ateş kıvılcımları fışkırıyor. Yaklaştığında geriliyor ve doğruluyorum. Başımı sallayıp onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama dum- my gelmeye devam ediyor.

Vücudumun katılığını hisseden Ronak öne doğru eğiliyor ve beni aşırı sahiplenici bir tutuşla kendine doğru çekiyor. Arkadaşlarımın dördü de önümde duran ateş perisine bakıyor.

"Sen de kimsin lan?" Evert tersledi.

"Ferno," diye cevap veriyor, alev alev yanan gözlerini bana kilitleyerek.

Yüzünde sersem bir ifade var ve elinde bir buket... "Bu kunduz kuyruğu kaktüsü mü?" diye sordum.

Gururla başını sallıyor ve elini uzatıyor. Ona göz kırpıyorum ve onları tutan elime bakıyorum. Dikenler avuçlarına batıyor, birkaç yerini kanatıyor ama o fark etmiyor bile.

"Dikenler bana okunun beni nasıl tatlı tatlı deldiğini hatırlattı," diyor iç çekerek. "Ve pembe çiçek bana saçlarını ve yoğun bir sevişme seansından sonra göğsümün üzerinde nasıl görüneceğini hatırlattı."

İnledim ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Ne. Ne. Gerçek. Siktir," diye homurdanıyor

Evert.

"Tamam, tamam. Açıklayabilirim," diyorum adamlarıma bakarak.

"Çabuk yapsan iyi olur, Scratch."

"Çok aptalca, gerçekten. Kesinlikle güleceksin," diyorum gergin bir şekilde. "Yanlışlıkla onu aşka getirdim ve bana aşık olmasını sağladım."

Gülmüyorlar. Zor bir kalabalık.

Ronak iç çeker. "Etkisi geçecek

mi?" "Umm...belki?"

"Lanet olsun," diye küfrediyor Evert. "Şu anda başın çok büyük belada."

"Bu bir kazaydı! Bana saldırmaya çalışıyordu. Elimdeki tek şey Aşk Oku'ydu."

Dördü de Ferno'nun bana zarar vermeye çalıştığını öğrenince hırlıyor. Ferno hâlâ kaktüsü tutuyor ve bana sevgiyle sırıtmaya devam ediyor.

İç çektim. "Bakalım onu başka biriyle eşleştirebilecek miyim?"

"Bunu bir an önce yapsan iyi olur," diyor Sylred nazikçe. "Diğer arkadaşların zavallı sapı öldürmeden önce."

"Yapacağım," söz veriyorum.

"Defol git, Alev Sikici," diye homurdanıyor Evert. "Dostumuz seninle daha sonra ilgilenecek."

Ferno sadece göz kırpıyor.

"Devam et," diyorum ona. "Elindeki çıkartmalara dikkat et ve artık kaktüsleri toplama. Ben... umm... seni sonra bulurum," diyorum, bunun onu ne kadar mutlu ettiğine bakarak.

O uzaklaştığında, arkadaşlarıma mahcup bir gülümseme veriyorum. "Bu Aşk Okları'nın içinde gerçekten bir güç var, biliyor musun?"

Evert parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Artık Aşk Oklarını Fae'lere saplamak ve kazara onları kendine aşık etmek yok."

Ona bu sözü vermeden önce tereddüt etmem gerekmeyeceğini düşünebilirsiniz, ama... bu lanet diyarda asla bilemezsiniz.

BÖLÜM 59

L Bir kez daha yalnız kaldığımda, gecenin karanlığında çıtırdayan şenlik ateşini seyrederek ve keyifle arkadaşlarımın yanına uzandım.

diğer fae'lerin sesleri havada yükseliyordu.

Ben esnediğimde Sylred gülümsüyor ve artık boş olan tabağımı alıp bir kenara koyuyor. "Sanırım eşimizi yatağa götürmeliyiz."

Anında canlandım. "Yani yatak-yatak gibi mi, yoksa siz dördünüz yine penislerinizle oynamama izin mi vereceksiniz?"

Ronak iç çekerken boynumda bir nefes hissediyorum. "Penislerimizle oynamak deme. Kulağa garip geliyor."

"Bana garip gelen ne biliyor musunuz? Nasıl oluyor da her gece bana D'yi vermeden üzerimde uyuyakalıyorsunuz!"

Evert bana alaycı bir şekilde baktı. "Çünkü sen sürekli toz bokunla uyumaya gidiyoruz."

"Bunu bilerek yapmıyorum ve mesele de bu değil," diye savunuyorum. "O zaman amaç ne?" diye meydan okuyor.

"Mesele şu ki, benim pembe kanom derelerde yeterince yüzmüyor."

Üç genfinim de inliyor. Okot sadece şaşkın görünüyor. "Ne diyor bu kız?" diye soruyor.

Evert gözlerini devirir. "Lanet olası lamassu."

Gülümsüyorum ve Ronak'ın uzunluğuna karşı kıvranıyorum, karşılığında şehvetli bir ses kazanıyorum.

"Kes şunu," diye azarlıyor.

Masumca gülümsüyorum. "Neyi durdurayım, Önce Değil?"

İç çekiyor. "Bu lakap beni sonsuza dek takip edecek, değil mi?"

"Evet."

Tekrar sertleşen ereksiyonuna doğru kaydığımda, Ronak'ın elleri belimi kavrıyor ve beni yerimde tutmaya çalışıyor. "Eğer bunu yapmaya devam edersen, eteklerini kaldırır ve seni tam burada, şimdi sikimin üzerine oturturum."

Gözlerim heyecanla açılıyor. "Oh, teşhircilik! Bu benim seks listemde!"

Evert yanımda kıkırdıyor. "Bu seks listesinin bir kopyasını gerçekten almamız gerekiyor."

"Katılıyorum," diye araya giriyor Sylred. Kuyruğu bacağımın üzerinde gittikçe daha fazla ilerliyor ve elbisemin etekleri tarafından gizlenmiş olsa da, herkesin görebileceğini hissediyorum.

Gerçi kimse bize dikkat etmiyor. Hepsi eğleniyor, konuşuyor, yiyor ve içiyor. Biz kendi sessiz köşemizde, ateşten ve kalabalıktan daha gerideyiz.

Sylred'in kuyruğu külotuma değdiğinde, keskin bir şekilde nefes alıyorum ve merkezim kızarıyor. Tabii ki, o zaman kıçımı Ronak'a karşı tekrar kıvırıyorum, çekirdeğim çok umutsuzca istediği sürtünmeyi arıyor.

Ronak'ın parmakları kalçalarıma saplanıyor. "Bunu bir kez daha yaparsan..."

Ona bakmak için boynumu çeviriyorum. Sonra da onun yerine Sylred'in kucağına atlıyorum.

Ronak az önce bulunduğum noktaya gözlerini kırpıştırıyor ve sonra Sylred'in üzerine oturduğum yere bakıyor. "Az önce ne oldu?"

"Bu oluyor," diyorum ve kollarımı Sylred'in boynuna dolayarak zaten sert olan ereksiyonuna sürtünmeye başlıyorum.

"Ne oluyor lan? Eğer başka bir sik için gemiye atlayacaksan, gel ve o tatlı amını bana sürt, Scratch. Senin için kaşıntını gideririm," diyor Evert.

Ama gözlerimi tatlı, kahverengi gözlü genfinime dikerek başımı sallıyorum. "Bu gece seninle ilgileneceğim Syl. Çünkü sen her zaman benimle ilgilenirsin."

Üstünde yavaşça sallanmaya başladığımda boğazının titrediğini görüyorum ve bir elimi aşağı, aşağı, aşağı izliyorum. Kucağına geldiğimde, yüzgecimi daldırıyorum-

elini cebine sokar ve her zaman orada sakladığı küçük kutuyu çıkarır.

Kahverengi gözleri aşağıya kayıyor ama ben açıp ağzıma bir parça çikolata atarken tek kelime etmiyor. Ellerimle aşağı uzanıp pantolonunu çözüyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Ronak ve Evert'in iki yanımda hareket ettiklerini hissedebiliyorum ama gözlerimi ona kilitliyorum. Ve sonra yavaşça aşağı kayıyorum.

Çikolata ılık ve erimiş bir halde dilimi onun sikinin başına götürüyorum. Sonra iyice açıp içine emiyorum ve o da inliyor.

"Lanet olsun. Onun sikini kendi kişisel çikolatası yapıyor. Etkilenmeli miyim yoksa kıskanmalı mıyım bilemiyorum," diyor Evert.

"Kıskanç. Kesinlikle kıskanç," diyor Sylred, sesi bir iniltiyle gerilmiş.

Gülümsüyorum. Yani, ağzım şu anda çikolata kaplı horozla dolu olmasaydı gülümserdim. Bu arada, çok lezzetli. Kesinlikle tavsiye ederim.

Bir şampiyon gibi yalıyor ve emiyorum, ağzımı çikolatalı şaftında aşağı yukarı hareket ettiriyorum, her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

Onu alabildiğim kadar içime alıyorum, sikinin boğazımın arkasına çarpmasına izin veriyorum ve sonra yutuyorum, aynı zamanda taşaklarını okşamak için aşağı uzanıyorum. Çıkardığı şaşkın zevk sesi ve aletinin daha da sertleşiyor gibi görünmesi, sekste altın bir etiket kazanmışım gibi.

"Tanrım, Emelle. Ağzın *mükemmel*."

Öne doğru uzanıyor, ama başımı ona doğru tutmak yerine, beni yukarı kaldırıyor. Eteğimi yukarı kıvırarak külotumu kenara çekti ve beni sikinin üzerine oturttu.

"Aman Tanrım, bunu yapıyoruz," diyorum heyecanla, onun lezzetli uzunluğunun üzerinde aşağı yukarı zıplamaya başlarken. "Tüm bu fae'ler etraftayken dışarıda yapıyoruz!"

Sylred gülümsüyor, beni istediği şekilde hareket ettirirken kalçalarımı kavrıyor. "Teşhircilikten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Daha fazla güç almak için ellerimi omuzlarına koyuyorum. İçime girdiğinde, beni tam o mükemmel noktadan vurduğunda, başım

bir inilti üzerine geri düşer. "Mm-hmm. Şimdiye kadar gerçekten harika gidiyor."

"Lanet olsun," diye küfrettiğini duyuyorum Evert'in. "Şunun gidişine bak."

Haklı, şu anda etkileyiciyim. Sylred'in üzerinde o kadar hızlı zıplıyorum ki, göğüslerim onun yüzünde zıplıyor ve elbisemden dışarı fırlamakla tehdit ediyor. Çocuklar da bunu fark etmiş olmalılar çünkü elleri birden üzerimde gezinmeye başlıyor ama hiçbiri kumaşı aşağı çekmiyor. Biri bakar diye, genfinlerim kimsenin beni görmesini istemiyor. Şu anda Sylred'i halka açık bir şenlik ateşinin ortasında becerirken bile namusumu koruyorlar. Çok tatlı.

Ronak öne doğru eğiliyor ve sakalını boynumun hassas bölgelerine sürtüyor. "Eğer biri seni şu anda onunla sevişirken görürse, seni eve götürmek ve sana bir ders vermek zorunda kalırım," diye homurdanıyor.

Cehennem ateşi üzerinde kömürler, bu sıcak. "Sikeyim. Evet, bana ders ver. Bir sürü ders. Dünyadaki tüm dersleri," diye nefes nefese kaldım.

Çocuklar kıkırdıyor.

Omzumun üzerinden Okot'a bakıyorum ve onun hâlâ koruyucu bir şekilde üzerimizde durduğunu görüyorum, her zamanki nazik devim. Keşke o da katılsa ama biliyorum ki o hâlâ kendi sorunlarıyla uğraşıyor. Ve ona zaman tanırken, yapmayacağım şey ona alan tanımak.

"Okot," diyorum ve lamassu'm hemen yüzünü bana dönüyor. Zıplamayı bırakıyorum ve hareketlerimi yavaş, erotik bir öğütmeye dönüştürüyorum. Okot'un gözleri, Sylred'in kalçalarının benimkilere doğru hareket edişini ve ellerimin elbisemin içinden meme uçlarımın sert tepesini okşayışını gördükçe kapanıyor.

"Öp beni," diyorum ona, sesim istekle boğuklaşıyor. Ama o tereddüt ediyor. "Lütfen. Sana ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum. Ve sadece şimdi demek istemiyorum. Sadece fiziksel olarak da değil. Gözlerindeki bakıştan ne demek istediğimi tam olarak anladığını söyleyebilirim.

Lamassu eşim bir anda önümde, Sylred'in arkasında diz çöküyor. Neredeyse saygılı bir şekilde boynumu şefkatle tutuyor ve sonra beni içine çekiyor.

Öpücük nazik ve taparcasına, dilini emiyorum ve onlara daha da yaklaşmak için Sylred'in göğsüne yaslanıyorum. Ben Sylred'in kucağındayken, Ronak ve Evert göğüslerimi okşuyorlardı.

ve klitoris, ve Okot'un dili benimkiyle dans ediyor, her şey o kadar kusursuz ki, yıldızları görmeme neden olan göz kamaştırıcı bir orgazmla boşalıyorum.

Sylred beni zevkli bir unutuşa doğru takip ediyor ve yüzüm Sylred'in gövdesine yaslanmış halde uzun bir süre aşağı inmiyorum. Tekrar hareket edebildiğimde eğilip gülümsüyorum. "Nasıldı?" diye sordum.

Sylred saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Mükemmel." "Diyeceğim o ki," diyor Evert.

"Şanslı piç."

"Bunu hak ediyor," diyorum, hâlâ Sylred'e bakarak. "Benimle her zaman ilgilenir."

Sylred burnuma bir öpücük kondurdu. "Sonsuza dek seninle ilgileneceğim."

"B i l i y o r u m, genfin. İşte bu yüzden gelecekte çok daha fazla chococock'un tadını çıkaracağım."

Evert kuru bir sesle, "Onun zaten bir adı var," diyor.

Ronak ayağa kalkıp beni kollarının arasına almadan önce, "Tabii ki öyle," diyor. "Hadi eve gidelim, küçük iblis."

Kollarımı boynuna doladım ve başımı salladım.

"Elbette. Dağınık görünüyorum ve işler gerçekten garip bir şekilde ıslanmak üzere," diye cevap veriyorum, alt yarımı göstererek.

"Dağınık görünmüyorsun," diyor Evert, biz çalışma odamıza doğru ilerlerken Ronak'ın yanından. "Her zaman, her şekilde iyi görünüyorsun. Çıplak, giyinik, döllerimiz damlarken... Göz kamaştırıcısın."

"Bu gerçekten kirli ve güzeldi."

Onaylarcasına başını sallar ve Okot'a dirsek atar. "Duydun mu? *Kirli ve sevimli* olduğumu söyledi," diye kışkırtıyor Evert. "Sırada kesinlikle sikimi yalatacağım."

Bir araya geldiğimizden beri daha sessiz olduğu için Okot'un onu görmezden geleceğini düşündüm ama sonra omuz silkti ve "İstediğin kadar övün genfin, ama unutma, onunla ilk ben çiftleştim. Ve... en büyük alet bende," diyor ve ani şakacılığıyla beni şaşırtıyor.

Evert şaşkın bir kahkaha attı. Okot'a bakar ve sonra sırtını sıvazlar. "Lanet olası lamassu."

Umut içime doluyor. Evet. Sanırım arkadaşlarım iyi olacaklar.

BÖLÜM 60

Çalışma odasına döndüğümüzde, küvette temizlenip yatağa giriyorum, Evert ve Ronak da üzerime atlıyorlar.

Ben. Gülerek, yatakta aralarına diz çökebilmem için onları arkaya yatırıyorum. Sırt üstü yattıklarında, aletlerini serbest bırakıp okşamaya başlıyorum... ancak avuçlarımı kum tanesi tozunun kapladığını fark ediyorum.

"Kahretsin!"

Artık çok geç. Gözleri kapanıyor, başları yana düşüyor ve sikleri hala sert ve gökyüzünü işaret ederken derin bir uykuya dalıyorlar.

Evert'in diğer tarafından Sylred güler. "Gerçekten mi? Yine mi?"

Hareketlerinden ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatmak istercesine başımı ellerime doğru sallıyorum. "Sadece bir çift el vermeye çalışıyordum. Bu aptal toz tam bir engelleyici."

Sylred arkasına yaslanmış, gülümsemesi hâlâ dudaklarında oynaşıyor ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşturuyor. "Belki de yatarken eldiven giymeye başlamalısın."

"İhtiyacım yok... Aslında bu iyi bir fikir."

"Mm-hmm."

Dirseğini bükerek kolunu başının altına sokuyor ve gözlerini kapatıyor.

"Öylece uyuyacak mısın?" Hâlâ Ereksiyon Bir ve Ereksiyon İki'nin yanında diz çökmüş halde soruyorum. "Peki ya onlar?"

"Aletleri eninde sonunda inecek."

İç çekiyorum ve zavallı, kullanılmayan ereksiyonlara bakıyorum. Bu uyku tozu meselesini gerçekten halletmeliyim. Aşağı uzanıp çarşafı yukarı çekiyorum.

garip bir şekilde örtüyor. Çarşaf bir spor ağı gibi aralarına girip uzanıyor.

"Ne büyük kayıp," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Söz veriyorum daha iyi olmaya çalışacağım," diyorum baygın genfinlere ve ereksiyonlarına. Penislere söz vermek kulağa tuhaf geliyor ama bunu onlara dördüncü kez yaptığım için bunu hak ettiler.

Beni gafil avlayan Sylred aniden doğruluyor ve çenemden tutarak beni kendine çekiyor. Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu.

"Sen mükemmelsin," diyor.

Gülümseyip iltifatı elimle savuşturuyorum ama o beni kendisine bakmaya zorlamak için elini kullanıyor. "Ciddiyim Emelle," diyor ve dilinden dökülen ismimin sesi nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Ronak ve Evert'in kelimelerle arası pek iyi değildir ama bilmen gerektiğini düşündüm. Sen bizim her şeyimizsin. Ve lamassu'nuz da öyle."

Sertçe yutkunuyorum, oluşan mutluluk gözyaşlarının düşmesine izin vermiyorum. "Siz dördünüz benim her şeyimsiniz," diye fısıldıyorum, başparmağını alt dudağıma sürttüğünde kalbim çarpıyor.

Son bir tatlı öpücükle beni bırakıyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atarak tekrar uzanıyor. Kısa bir süre sonra uykuya dalıyor, ben hala onun sözlerinin yankısını duyarken, nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

Okot'un hâlâ içeri gelmediğini fark edince Sylred'i uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıkıyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Lamassu'mu bahçede, bankta oturmuş yıldızları izlerken buluyorum. Tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi.

Yanına oturuyorum, tenim gecenin serin havasına karşı üşüyor. Otomatik olarak kolunu kaldırıyor ve beni yanına yatırıyor, ben ona yaklaştıkça o da beni sıcaklığıyla sarıyor.

Bu hafta her gece yaptığımız gibi bir süre sessizce gökyüzünü izliyoruz. Ama bu sefer Okot gerçekten konuşmaya başlıyor.

"Var olduğunu bile bilmeden önce seni hissettim."

İrkilerek ona bakmak için yüzümü çevirdim. Yüzünün sert hatları ay ışığında yumuşuyor ve burnundaki piercing gümüş renginde parlıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Lamassusların eşlerine karşı çok güçlü bir bağları vardır, muhtemelen tüm fae'ler arasında en güçlü eş bağlarıdır. Bu yüzden bizim için nadir değil

Arkadaşlarımızla tanışmadan önce bile onları hissedebiliyoruz."

Sesinin alçak tınısını dinlemek, sözcüklerinin içine kıvrılıp sonsuza dek orada yaşamak istememe neden oluyor.

"Ama aranızdaki bağı her zaman hissettim ve bu çok güçlüydü. Lamassus için bile normal olandan daha güçlüydü," diye açıklıyor bana bakarak.

"Nasıl bir histi?" Soruyorum, sesim fısıltıya dönüşüyor.

Elini göğsüne götürüyor ve iki parmağıyla ona vuruyor. "Kalp atışı gibi." Parmaklarını kalbiyle aynı tempoda tenine vuruyor. Başka tarafa bakamıyorum ve her kelimesine kilitlenmiş durumdayım.

"Sonra sana gönderildim. Kapıyı açtığın an, her zaman kendi kalbimle birlikte atan bir bağın kalp atışı aniden koptu. Kokunu aldım ve etrafındaki hava evim gibiydi. Bağın tıkırtısı duruldu ve sonra kalbinin atışıyla eşleşti ve bu bağın daha fazla bir şey olduğunu biliyordum. Türümün şimdiye kadar deneyimlediğinden çok daha derin bir şey."

Beni kollarına alıyor ve kucağına çekiyor, kalbini kulağıma bastıracak şekilde beni kendisine yaslıyor. Nemli gözlerimi kapatıp kalbinin yumuşak davul sesini dinliyorum ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı lul- laby.

"Seninle tanıştığım o ilk andan itibaren sana sevgilim dediğimde, bunu içtenlikle söylemiştim. Sen benim için var olan en sevgili şeysin ve bana ulaşmak için alemleri ve Peçeleri aştığın için sürekli huşu içindeyim."

Onun saygılı sözleri karşısında başımı kaldırıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Belimi kavrarken elleri hafifçe titriyor ve bana duyduğu aşk o kadar güçlü ki, kendi bedenimin de bu aşkın gücüyle titremesine neden oluyor.

"Senin için bin diyar aşar, bin Peçe'den daha geçerim Okot."

Her kelimesinde ciddiyim.

"Beni hiç affedebilecek misin?"

Arkama yaslanıp gözlerinin içine bakıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. Yüz ifadesi utançla değişiyor ama ben sabit duruyorum. "Hayır. Çünkü

Affedilecek bir şey yok. Peki ya sen ve ben? Artık bunu aşacağız, lamassu. Artık geri durmak yok. Kendinden nefret etmek yok. Utanmak yok. Bu. Sen değildin. Sen değildin," diyorum sıkıca, ellerim gömleğini kavrıyor.

"Kalbim senin, sevgilim. Her zaman öyleydi."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Güzel. Çünkü sen başından beri benimkini kandırıyordun."

Beni şefkatle öpüyor, kalp atışlarımız bir arada atıyor. "Hadi yatağa gidelim."

Beni içeri taşıyor ve birlikte dev yatağa tırmanıyoruz, ben ortaya yerleşiyorum. Bunu yapar yapmaz, dört arkadaşım da uykularında bile beni arıyor ve uzuvları etrafımda dolanıyor.

Ve burada, onlarla ve onların dokunuşlarıyla çevriliyken, bunun o olduğunu fark ediyorum. Bu benim beşimizden oluşan mükemmel aşkım ve değeri paha biçilemez.

Onları yaşadığım sürece ve hatta ondan sonra da tüm kalbim, bedenim ve ruhumla seveceğim.

Çünkü aşk mı? Gerçekten de sahip olabileceğiniz en harika şeydir. Güven bana. Ben bir aşk tanrısıyım.

Son

EPİLOG

BELREN

Burada bir şey yok.

Her yerde kirli bir beyazlık var.

ne aydınlık ne gölgeli, ne serin ne sıcak. Toprak, su ya da hava yok. Bedenim yok. Dokunma hissi yok. Öncesinde ne olduğunu ya da sonrasında bir şey olup olmadığını hatırlamıyorum.

Ama hiçbir şeyin içinde bir şey var.

Hatırladığım tek bir şey var.

Onunla.

Kırmızı kanatlı, ciddi yüzlü, pembe saçları sıkıca arkaya toplanmış.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu hiçliğin içinde onu hatırlıyorum.

Bu garip varoluşun içinde ne kadar sıkışıp kaldığımı bilmiyorum. Belki saniyeler. Belki onlarca yıl. Belki de hiç burada değilim ve bunların hepsi bir rüya. Ama sonra aniden, hiçlik değişiyor. Ve sonra bir çekim hissediyorum.

Bu hiçlik âleminden çekilip çıkarılıyorum ve bildiğim bir sonraki şey, varlığa göz kırpıyorum.

Şaşkın ve titreyerek yere bakıyorum, bakabildiğimi fark ediyorum ve bir beden görüyorum. *Benim bedenimi*. Gümüş ellerimi yüzümün önüne kaldırıyorum ve sonra dikkatlice yanaklarıma dokunuyorum. Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Parmaklarım içimden geçiyor ve onları tekrar incelemek için geri çekiyorum ve biraz transparan olduklarını fark ediyorum.

"Ne..."

Sesim boğuk ve gür çıkıyor ve hiç tanıdık gelmiyor. Kimim

ben?

Neredeyim

ben?

"Sıradaki!"

Başımı kaldırıyorum ve önümdeki manzaraya göz kırpıyorum. Büyük bir odadayım ve etrafımda bir sürü yarı saydam beden var.

Tüm şekiller, boyutlar, renkler, cinsiyetler ve herhangi birini tanıyıp tanımadığımdan emin olamıyorum, çünkü kendimi bile tanımıyorum.

"Sıradaki!" diye seslenen ses yine sinirli.

Tekrar önüme bakıyorum ve aslında sırada beklediğimi fark ediyorum. Masada oturan ve bana ters ters bakan kanatlı kadına bakılırsa, sıranın bende olduğunu ve onun vaktini boşa harcadığımı söyleyebilirim.

İleriye doğru adım atıyorum ve bu yarı saydam bedenin aslında adım atmadığını keşfediyorum. Biraz uğraşmak gerekiyor ama onun önünde durana kadar ileri doğru süzülmeyi başarıyorum.

"İşlem görmek için buradasınız."

Yüzüm kızardı. "Ne? Bu da ne demek oluyor?"

Masasının üzerinde duran broşürleri işaret ediyor. Bir t a n e s i n i n üzerinde bir melek ve şu slogan var: "Hayatta iyi miydiniz? Şimdi harika olabilirsin!"

Gözlerim bir sonraki broşüre kayıyor ve siyah kanatlı bir iblis resmi ile "Cızır cızır sıcak mı seviyorsunuz? İyi vakit geçirmek için aşağıya gelin!" Biraz daha yaklaştığımda, altında "*Bazı işkenceler geçerli olabilir" yazan küçük yazıyı okuyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar dişiye bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

İç çekerek bana, bunu kendisinden çok fazla kez açıklamasının istendiğini belirten bir bakış attı. Ve arkamdaki sıranın uzunluğuna bakılırsa, sanırım öyle de oldu.

"Ölümden sonraki hayata hoş geldin," diyor. "Yeni işini seçme zamanı."

Üçüncü Kitabın nd'si

OKUDUĞUNUZ IÇIN TEŞEKKÜRLER

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Yorum bırakmak için zaman ayırırsanız çok sevinirim.

Emelle'in sonsuza dek mutlu romanını buradan okuyabilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Tüm desteğiniz ve sevginiz için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Ve okuyuculara teşekkür ederim. Sizin s a y e n i z d e kafamdaki hikayeleri yazabiliyorum. Her birinize minnettarım.

XOXO -RK

AYRICA RAVEN KENNEDY TARAFINDAN

Karanlık Fantezi Romantizm:

Yaldız: Kaplamalı Mahkum Serisi 1. Kitap

Parıltı: Kaplamalı Mahkum Serisi 2. Kitap

Işıltı: Kaplama Mahkum Serisi 3. Kitap

Glow: Kaplama Mahkum Serisi 4. Kitap

Altın: Kaplama Mahkum Serisi Kitap 5

Paranormal Şekil Değiştiren Kitaplar: Addie: Uyumsuzlar Sürüsü 1. Kitap Reese: Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 2 J etta: Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 3 Rabid (bağımsız)

Paranormal romantizm:

Mezar Hataları: Hellgate Muhafızları Kitap 1

Mezar Sonuçları: Hellgate Muhafızları Kitap 2

Mezar Kararları: Hellgate Muhafızları Kitap 3

Mezar İşaretleri Hellgate Muhafızları Kitap 4

Aşk Tanrısı Dünyası Fantastik Romanslar: Çapkınlık Belirtileri: Kitap 1 Çapkınlık Bağları: Kitap 2 Aşkın Suçları: Kitap 3

Çapkınlık Aşkı İçin: Kitap 4 Cupidity Kutu Seti

Sırf Çapkınlık: Kitap 5 (spin-off) Aşk Tanrısını Düzeltemem (Bağımsız spin-off)

Romcom Stand-Alones:

Nisan Şakaları Uygun

Şekilde Mahkum Edildi

Büyülü Gerçekçilik Romantizmi:

Renkleri Ağlatan Kız

YAZAR HAKKINDA

Raven Kennedy doğma büyüme Kaliforniyalı bir kızdır ve kitaplara olan sevgisi onu kendi dünyalarını yaratmaya itmiştir. Karanlık bir fantezi romanı olan Plated Prisoner Serisi şimdiden bir düzineden fazla ülkede satıldı ve bugüne kadar 1 milyondan fazla kopya satarak uluslararası en çok satanlar listesinde 1 numara oldu. Kral Midas efsanesinden ve bir kadının kendi gücünü bulma yolculuğundan esinlenmiştir. İlk serisi, kendi aşkını arayan bir aşk tanrısı hakkında bir romantik komedi fantezisiydi. O zamandan beri çeşitli türlerde yazmaya devam etti. İster güldürsün ister ağlatsın, ister bir aşk tanrısı ister Kral Mi- das'ın yaldızlı şatosunda yaşayan altın dokunuşlu bir kadın hakkında olsun, okuyucuların destekleyebileceği karakterler yaratmayı umuyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.